CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

Bane Günlükleri

Ölümcül Oyuncaklar ve Cehennem Makineleri Dünyasından

Bane Günlükleri

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Bu kitap, mektuplar ve e-postalar yazan, imza günlerime gelen ve Magnus ile Alec'in onlara çok şey ifade ettiğini söyleyen insanlar için -onlar kendilerini biliyor.

Magnus gibi siz de büyülüsünüz ve hepiniz birer kahramansınız.

İÇİNDEKİLER

Peru'nun Perde Arkası 1

Kaçak Kraliçe 61

Vampirler, Çörekler ve Edmund Herondale 119

Gece Yarısı Mirasçısı 179

Dumort Oteli'nin Dirilişi 239

Raphael Santiago'yu Kurtarmak 295

Dumort Oteli'nin Çöküşü 351

Her Şeye Sahip Bir Gölge Avcısı'na Ne Almalı?
(Üstelik Resmen Çıkmadığınız Bir Gölge Avcısı'na) 405

New York Enstitüsü'nün Son Çırpınışı 453

Gerçek Aşkın Seyri (Ve İlk Randevular) 513

Magnus Bane'in Sesli Mesajları 565

Peru'nun Perde Arkası

Cassandra Clare ve Sarah Rees Brennan

Böylece şarangoyu çalmaya devam etti.
Oysa evde çalması yasaklanmıştı.
Aynı zamanda kamusal alanlarda çalmaktan da vazgeçmişti.
Ağlayan bir çocuğun, elinde gazeteleriyle şehrin kuralları ve ufak çaplı bir isyan hakkında konuşan adamın yanında.

Son çare olarak dağlara çıkıp orada çaldı.
Magnus gördüğü lama izdihamının bir rastlantıdan ibaret olduğuna emindi. Lamaların onu yargılaması mümkün değildi.

—Peru'nun Perde Arkası

Perulu Büyücüler Yüksek Konseyi tarafından Peru'dan ihraç edildiği an, Magnus Bane'in hayatında üzücü bir dönüm noktasıydı. Bunun sebebi Peru'nun Aşağı Dünya'da elden ele dolaşan, o onur kırıcı fotoğrafının yer aldığı posterler değildi. Asıl sebep, Peru'nun en sevdiği yerlerden biri olmasıydı. Burada pek çok macera yaşamış, 1791 yılında Ragnor Fell'i Lima'da o keyifli kaçış turuna davet ettiği günden bu yana orada sayısız güzel anı biriktirmişti.

1791

Magnus gözlerini Lima'nın hemen dışındaki yol kenarı bir handa açtı ve derhâl işlemeli ceketini, pantolonunu ve parlak tokalı ayakkabılarını giyerek kahvaltı etmek üzere odasından ayrıldı.

Dışarı adım attığında ise karşılaştığı şey kendisini bekleyen bir kahvaltı değil, uzun saçlarını siyah bir örtü altında toplamış balık etli hancı kadın ile garson kızlardan birinin hana yeni gelen birisi hakkında yaptığı dedikodu oldu.

"Bana kalırsa bir deniz canavarı olmalı," diye fısıldadığını işitti hancı kadının. "Veya bir denizadamı. Denizadamları karada yaşayabilir mi?"

"Günaydın hanımlar," diye seslendi Magnus. "Konuşmalarınıza bakılırsa misafirim nihayet gelmiş."

İki kadın da şaşkınlıkla gözlerini iki kez kırpıştırdı. Magnus ilk göz kırpıştırmaları aniden lafa dalmış olmasına, ikinci ve daha yavaş olan kırpıştırmaları ise ağzından çıkan kelimelerin yarattığı etkiye yordu. İki kadına da neşeyle el salladı, geniş ahşap kapıyı aşarak avluya, oradan da hanın ana salonuna geçti ve büyücü arkadaşı Ragnor Fell'i elinde bir kupa *chicha de molle* birası ile odanın arka tarafında otururken buldu.

"Aynısından istiyorum," dedi Magnus, garson kıza. "Hayır, bir saniye. Aynısından üç tane istiyorum."

"Benim de aynısından istediğimi söyle," dedi Ragnor. "Şu içkiyi alabilmek için epey detaylı bir açıklama yapmam gerekti."

Magnus, Ragnor'un dediğini yaptıktan sonra bakışlarını tekrar ona yöneltti. Eski dostunun her zamanki gibi göründüğüne karar verdi: Berbat kıyafetler, fazlaca kasvetli bir görünüş ve fazlaca yeşil ten rengi. Magnus kendi büyücü işaretlerinin bu kadar açık seçik ortada olmadığına çoğu kez şükrederdi. Bir kedinin altın-yeşil renginde gözlerine sahip olmak bazı durumlarda uy-

gunsuz kaçabiliyordu ama bu ufak bir sihirle kolaylıkla gizlenebilirdi. Bunu başaramadığı zamanlarda dahi eh, bunu bir kusur olarak görmeyen pek çok kadın -ve erkek- vardı.

"Sihir yok mu?" diye sordu Magnus.

"Beni buraya bitmek bilmez hovardalıklarla dolu seyahatlerinde sana eşlik etmem için çağırdığını sanıyordum," dedi Ragnor.

Magnus neşeyle gülümsedi. "Öyle zaten!" Sonra duraksadı. "Kusura bakma ama bağlantıyı kuramadım."

"Doğal görünüşümün kadınlar üstünde daha etkili olduğunu keşfettim," dedi Ragnor. "Kadınlar farklı tiplerden hoşlanıyor. Güneş Kralı Louis'nin eşrafından bir bayan bana başka kimsenin *minik lahana*'sıyla boy ölçüşemeyeceğini söylemişti mesela. Sonradan bunun Fransa'da oldukça popüler bir iltifat hâline geldiğini işittim. Benim sayemde."

Ragnor bunu her zamanki hüzünlü tavrıyla söylemişti. Altı içki masaya bırakıldığı anda Magnus kollarıyla hepsini kendine doğru çekti.

"Bunların hepsine ihtiyacım olacak galiba. Lütfen arkadaşım için birkaç içki daha getirin."

Magnus birasından büyük bir yudum aldığı anda kendine geldi. Dışarıdaki gün ışığına, önündeki içkilere bakınca kendini çok daha iyi hissetti. "Tebrikler. Ve Kralların Şehri Lima'ya hoş geldin, benim tatlı bezelyem."

Ragnor için beş, Magnus için on yedi bardak içkiden oluşan kahvaltının ardından Magnus, Ragnor'u Lima turuna çıkardı ve

onu başpiskoposun altın renginde, kıvrımlı ve oyma işlemelerle dolu sarayından, gerekli bir şıklıkla tasarlanmış balkonlu parlak binalarla dolu, İspanyolların bir zamanlar suçluları idam ettiği meydana doğru götürdü.

"Başkentten başlamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Ayrıca, buraya daha önce de gelmiştim," dedi Magnus. "Yaklaşık elli sene önce. Şehrin neredeyse tamamını toprağın altına gömen depremi saymazsak oldukça da iyi vakit geçirmiştim."

"Depremle bir alakan var mıydı?"

"Ragnor," dedi azarlayıcı bir tavırla Magnus arkadaşına. "Olup biten her küçük doğal felaket için beni suçlayamazsın!"

"Soruma cevap vermedin," dedi Ragnor ve iç geçirdi. "Senin daha... güvenilir olmana ve normalden daha az kendin olmana ihtiyacım var," diye uyardı, yürümeye devam ederlerken. "Bu yörenin dilini bilmiyorum."

"İspanyolca bilmiyor musun yani?" diye sordu Magnus. "Yoksa Quechua dilini mi bilmiyorsun? Ya da belki Aymara dilini bilmediğini söylüyorsun?"

Magnus gittiği her yerde bir yabancı olarak karşılandığının oldukça farkındaydı ve istediği her yere gidebilmek için oraların dilini öğrenmeyi kendine ilke edinmişti. Ana dilinden sonra öğrendiği ilk dil ise İspanyolcaydı. Nadiren kullandığı bir dil varsa o da ana diliydi. Zira bu ona annesini, üvey babasını ve çocukluğundaki sevgi, dua ve hüzün dolu günleri hatırlatıyordu. O dili kullandığı zaman kelimeler sanki aşırı bir ciddiyet taşımak zorundaymış gibi, dilinde büyük bir ağırlık hissine yol açardı.

(Bildiği başka diller de vardı –Purgatory ve Gehenna dilleri ile Tatarca gibi. Bu dilleri de iblis âlemlerindeki bağlantılarıyla iletişime geçebilmek için öğrenmişti ve işi gereği sık sık kullanmak zorunda kalırdı. Ama bu diller de ona gerçek babasını hatırlatıyordu ve çağrıştırdıkları anılar daha bile kötüydü.)

Magnus'a göre dürüstlük ve ağırbaşlılık fazlasıyla abartılmış kavramlardı. Keyif kaçıran anılarla yüzleşmek zorunda kalmak da öyle. Bunların yerine eğlenmeyi ve eğlendirmeyi tercih ederdi.

"Az önce bahsettiğin dillerin hiçbirini bilmiyorum," dedi Ragnor. "Ama seni anlayabildiğime göre, Geveze Sersemceyi iyi bildiğim belli."

"Bu lafın incitici ve gereksizdi," dedi Magnus. "Ama tabii ki bana güvenebilirsin."

"Beni burada başıboş bırakayım deme. Söz ver bana, Bane."

Magnus kaşlarını kaldırdı. "Sana şeref sözü veriyorum!"

"Seni bulurum," dedi Ragnor. "O gülünç kıyafetlerini tıktığın sandığı da bulur ve sen uyurken bir lama getirir, sahip olduğun her şeyin üstüne işetmeyi bilirim."

"Bu kadar çirkinleşmene gerek yok," dedi Magnus. "Merak etme. Öğrenmen gereken bütün kelimeleri hemen şimdi öğretmeye başlayabilirim. Bunlardan biri de *fiesta*'dır."

Ragnor kaşlarını çattı. "Ne demek o?"

Magnus kaşlarını kaldırdı. "*Parti* anlamına geliyor. Diğer bir önemli kelime ise *juerga*."

"Peki bu ne anlama geliyor?

Magnus bir şey demedi.

"Magnus," dedi Ragnor, ciddi bir sesle. "Bu kelime de *parti* anlamına mı geliyor?"

Magnus yüzüne yayılan hınzırca sırıtışa engel olamadı. "Özür dilerdim," dedi. "Ama hiç pişman değilim."

"Biraz daha anlayışlı olmaya çalış," diye tavsiye verdi Ragnor.

"Ama tatildeyiz!" dedi Magnus.

"Sen her zaman tatildesin," diye belirtti Ragnor. "Tatilin başlayalı otuz yıl oldu!"

Bu doğruydu işte. Aşkını kaybettiğinden beri Magnus hiçbir yere yerleşmemişti. İlk aşkı değildi, onunla beraber yaşayan ve kolları arasında can veren aşkıydı. Magnus sık sık onu düşünmüş olduğu için adının anılması artık canını yakmıyor, zihninde canlanan yüzü çok uzaklardaki yıldızların güzelliği gibi, erişilmez ama her gecesini aydınlatan bir parlaklık sunuyordu.

"Maceraya doyamıyorum," dedi Magnus neşeyle. "Ve macera da bana doyamıyor."

Ragnor tekrar iç geçirdi. Magnus'un bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ragnor'un şüpheci doğası Magnus'u üzmeye ve hayal kırıklığına uğratmaya devam etti. Tıpkı Yarinacocha Gölü'nü ziyaret ettiklerinde olduğu gibi. Ragnor gözlerini kısmış, "O yunuslar pembe mi?" diye sormuştu.

"Ben geldiğimde zaten pembeydiler!" dedi Magnus mağrurca. Duraksadı ve bir an düşündü. "Bundan neredeyse eminim."

Costa'dan *sierra*'ya gidip Peru'nun güzelliklerini keşfettiler. Magnus'un favorisi ise Arequipa'ydı. Ay parçası tadında, güneş değdiği anda suya yansıyan ay ışığı kadar büyüleyici ve göz kamaştırıcı parlayan sillar volkanik taşlarıyla ay parçasını andırıyordu.

Burada oldukça çekici genç bir kadınla da karşılaşmıştı, ama kız sonunda tercihini Ragnor'dan yana yaptı. Magnus o uzun hayatını büyücülerin dâhil olduğu bir aşk üçgenine girmeksizin veya "tapılası bitki kılıklı adam" gibisinden sevgi sözcüklerinin Fransızca zikredildiğini duymaksızın -ki Ragnor bu kelimeleri anlayabilmişti- yaşayabilirdi. Ragnor'a gelince, keyfi oldukça yerindeydi ve görünüşe bakılırsa, Magnus onu Lima'ya çağırdığından beri ilk kez bu daveti kabul etmiş olmaktan pişmanlık duymuyordu.

Nihayetinde Magnus, Ragnor'u Arequipa'dan uzaklaştırmaya ikna etti. Ancak sonunda bir başka güzel genç bayanla, Giuliana ile tanıştırdı. Yağmur ormanlarını çok iyi bilen Guiliana onları olağanüstü büyülü özelliklere sahip bir bitki olan *ayahuasca*'ya ulaştırabileceğine söz vermişti.

Sonrasında, Manu yağmur ormanlarının yeşil örtüsü altında zar zor ilerlerken Magnus, Ragnor'u Arequipa'dan ayırmak için böyle bir yem kullandığına pişman oldu. Gözünü çevirdiği her yer yeşil, yeşil ve yemyeşildi. Yol arkadaşı bile.

"Yağmur ormanını sevmedim," dedi Ragnor üzgün bir tavırla.

"Çünkü benim gibi yeni deneyimlere açık değilsin!"

"Ondan değil. Çünkü burası bir yaban domuzun koltuk altından daha nemli ve iki katı kokuşmuş bir yer."

Magnus gözlerinin önüne düşen ıslak eğreltiotunu bir yana ittirdi. "İtiraf etmeliyim ki doğru bir noktaya parmak bastın. Ayrıca sözlerinle gerçekten canlı bir resim çizmeyi başardın."

Yağmur ormanları hiç de konforlu bir yer sayılmazdı, bu kadarı doğruydu, fakat yine de harika bir yerdi. Ağaçlar altındaki çalılıkların yeşil rengi, tepedeki yaprakların yeşilinden çok farklı bir tona sahipti ve bazı bitkilerin o parlak kuş tüylerini andıran şekli diğer bitkilerin birer halatı andıran sarmaşıklarına selam eder gibi salınıyordu. Etrafı sarmalayan yeşillik yer yer bir anda parlayan renklerle kesiliyordu. Karşılarına çıkan çiçeklerin capcanlı renkleriyle hayvanların bulunduğunu belli edecek türden kıpırtılar gibi.

"Bir düşünsene," dedi Magnus. "Minik bir maymun arkadaşım olsa, ona oyunlar öğretebilirdim. Üstüne şık bir ceket de geçirirdim. Tıpkı benim gibi görünürdü! Benim biraz daha maymunsu hâlim gibi yani."

"Arkadaşın yükseklikten aklını kaçırdı ve serseme döndü," diye ilan etti Giuliana. "Deniz seviyesinden epey yüksekteyiz."

Magnus yanlarında neden bir rehber getirdiklerini bilmiyordu, ne var ki rehber Ragnor'un sinirlerini yatıştırıyor gibiydi. Diğer insanlar büyük ihtimalle bu yabani ve tehlikeli yerde rehberlerini sessiz sedasız takip ederdi ama Magnus bir büyücüydü ve gerekirse bir jaguar iblisiyle bile büyü savaşına girebilirdi. Üstelik bu, Ragnor'un cazibesine kapılmayan kadınları oldukça etkileyen müthiş bir hikâye olurdu. Hatta bazı erkekleri de.

Dallardan meyve toplamaya dalan ve jaguar iblislerini düşünüp duran Magnus, bir noktada etrafına bakındı ve yol arkadaşlarından ayrı düşmüş olduğunu fark etti. Yabani ormanda kaybolmuştu.

Magnus durup hayranlıkla bromeliaları incelemeye başladı. Yaprakları kâseyi andıran, üstünde su damlalarının parıldadığı, rengârenk, kocaman çiçekleri olan bir bitkiydi bu. Çiçeklerin mücevher parlaklığında girintileri arasında kurbağalar dolaşıyordu.

Derken başını kaldırdı ve gözleri, bir maymunun kahverengi ve yusyuvarlak gözleriyle buluştu.

"Selam sana, yeni yol arkadaşım," dedi Magnus.

Maymun yarı tıslar, yarı hırlarcasına korkunç bir ses çıkardı.

"Arkadaşlığımızın güzelliği konusunda şüpheye düşmeye başladım," dedi Magnus.

Giuliana, Magnus'la Ragnor'a üstlerine gelen maymunlardan kaçmamalarını, aksine kımıldamadan sakin ve otoriter bir duruş sergilemelerini söylemişti. Bu maymun, Magnus'un o ana kadar gördüğü tüm maymunlardan daha iriydi. Geniş ve kaslı omuzları siyaha çalan kalın bir kürkle kaplıydı. Magnus bu türün uluyan maymun olarak adlandırıldığını hatırladı.

Magnus, maymuna bir incir fırlattı. Maymun inciri havada kaptı.

"İşte," dedi Magnus. "Bunu bir barış anlaşması olarak kabul edelim."

Maymun tehditkârca inciri çiğnerken bir yandan da Magnus'a yaklaşmaya başladı.

"Burada ne işim var ben de bilmiyorum. Aslına bakarsan, şehir hayatını yeğlerim," dedi Magnus. "Parlak ışıklar, arkadaşlar ve bir şişe içki. Hem şehirde aniden ortaya çıkan maymunlar da yok."

Magnus, Guiliana'nın tavsiyesine aldırış etmeden bir adım geriledi. Aynı anda bir incir daha fırlattı. Maymun bu defa yemi yutmadı. Sırtını dikleştirerek uludu ve Magnus birkaç adım daha gerileyerek sırtını bir ağaca yaslamak zorunda kaldı.

Magnus maymunun kendisine toslamasıyla birlikte sendeledi. Kısa bir an için, o sırada izleyen kimse olmadığına şükretti. Zira bu durumda bir maymun tarafından köşeye kıstırılmış hâldeyken kendisinden zeki bir büyücünün yapacağı gibi davranması beklenecekti.

Magnus haykırdı, arkaya döndü ve ormanın içine doğru koşturdu. Elindeki meyveleri atmak aklına bile gelmemişti. Maymun tehdidi altında, can havliyle koştururken meyveler bir bir dökülüyordu. Maymunun onu takip ettiğini fark edince daha hızlı koşmaya başladı. Elindeki meyveler tükenmişti ki Ragnor'la çarpıştı.

"Önüne baksana!" dedi Ragnor öfkeyle.

"Benim suçum yok, ormanın içinde neredeyse kamuflajlı gibisin," dedi Magnus. Ardından korkunç maymun saldırısı macerasını Guiliana için İspanyolca ve Ragnor için İngilizce olmak üzere iki defa anlattı.

"Elbette, sürü lideri bir erkek maymunla karşılaştığında hemen geri çekilmen gerekir," dedi Guiliana. "Aptal mısın sen?

Meyvelere dalıp boğazını yarmadığı için oldukça şanslısın. Eşlerini çalmaya çalıştığını düşünmüş olmalı."

"Affedersin ama maymun beyle kişisel meselelerimiz hakkında konuşacak fırsatım olmadı," dedi Magnus. "Nereden bilebilirdim ki! Ayrıca her ikinizi de temin ederim ki, kadın maymunlara kur falan yapmaya çalışmadım." Sustu ve gözünü kırptı. "Aslında hiçbir bayan maymuna rastlamadığım için fırsatım olmadı."

Ragnor kendisini burada ve özellikle Magnus'un yanında bulmasına yol açan tüm kararlarından pişman olmuşa benziyordu. Bir süre sonra yürümeyi bıraktı ve Guiliana'nın duyamayacağı bir sesle fısıldadı. Magnus'a maymun düşmanını anımsatmıştı sesi: "*Büyü* yapabildiğini unuttun mu?"

Magnus başını çevirip Ragnor'a doğru mağrur bir bakış attı.

"Bir maymuna büyü yapacak değilim! Cidden, Ragnor. Beni ne sanıyorsun sen?"

Hayat sadece zamparalık ve maymunlarla oyun oynayarak geçmezdi. Magnus bir şekilde içtiği içkilerin de parasını kazanmak zorundaydı. Her yerde mutlaka Aşağı Dünyalı bir topluluk bulunurdu ve Magnus, Peru'ya ayak bastığı andan itibaren doğru kişilerle temasa geçmeyi ihmal etmemişti.

Yeteneklerine ihtiyaç duyduğu bir gün Ragnor'u da yanına aldı. Birlikte Salaverry'deki limandan bir gemiye bindiler. İkisi de üstlerine en şık kıyafetlerini giymişti. Magnus'un devekuşu tüylü kocaman şapkası da kafasındaydı.

Peru'nun en zengin tüccarlarından olan Edmund Garcia onlarla geminin güvertesinde buluştu. Üstünde pahalı olduğu anlaşılan bir uzun ceket, kısa bir pantolon vardı ve başındaki pudralı peruğun altındaki yüzünden sağlık fışkırıyordu. Deri kemerinde işlemeli bir tabanca asılıydı. Gözlerini kısarak Ragnor'a baktı. "Bu bir deniz canavarı falan mı?" diye sordu Magnus'a.

"Oldukça saygı duyulan bir büyücüdür," dedi Magnus. "Hatta şöyle de söyleyebilirim, bir büyücü fiyatına aslında iki büyücü almış oluyorsun."

Garcia, servetini pazarlıklara burun kıvırarak elde etmemişti. Deniz canavarları konusundaki sözlerini derhâl bir yana bıraktı ve konuyu bir daha açmadı.

Bunun yerine, "Hoş geldiniz," dedi.

"Gemilerden hoşlanmam," dedi Ragnor, etrafına bakınarak. "Deniz beni fena tutar."

Deniz tutmasıyla yeşile dönme esprisi fazlasıyla basitti. Magnus bu espriyi yapmaya tenezzül etmeyecekti.

"İşin ayrıntıları konusunda bizi bilgilendirmek ister misiniz?" diye sordu Magnus. "Gönderdiğiniz mektupta benim yeteneklerime ihtiyaç duyduğunuz yazılıydı ama itiraf etmem gerekirse, o kadar çok yetenek sahibiyim ki tam olarak hangisine ihtiyaç duyduğunuzu bilemedim. Elbette, tüm becerilerim emrinize amadedir."

"Bizim sahillerimize yabancısınız," dedi Edmund. "Bu yüzden, tahmin ediyorum ki Peru'nun refahının tek bir ihraç kaynağına bağlı olduğunu bilmiyor olabilirsiniz: Guano."

"Ne diyor?" diye sordu Ragnor.

"Duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum," dedi Magnus. Gemi, vuran dalgalarla sallandı. "Kusura bakmayın. Sanırım kuş pisliğinden bahsediyordunuz?"

"Evet," dedi Garcia. "Uzun yıllar boyunca, guana ticareti Avrupalı tüccarların tekelindeydi. Artık bu malı içeren anlaşmalarda Perulu tüccarların avantajlı çıkmasını sağlayan yasalar söz konusu ve Avrupalılar ya işletmelerine bizi ortak etmek ya da bu işten emekli olmak zorundalar. Oldukça fazla miktarda guano taşıyan gemilerimden biri, bu yasanın yürürlülüğe girmesinin ardından gönderilen ilk gemilerden olacak. Bu sebeple, geminin saldırıya uğrayacağından korkuyorum."

"Korsanların kuş pisliği çalmak için geminin peşine düşeceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Magnus.

"Neler oluyor?" diye inledi Ragnor, yürek paralayıcı bir sesle.

"Güven bana, bilmek istemezsin." Magnus gözlerini Garcia'ya çevirdi. "Epey yeteneğim olsa da, ıı, guano koruyacak kadar çeşitli olduklarını sanmıyorum."

Magnus gemideki yük konusunda şüpheliydi, ama Avrupalıların gözlerine kestirdikleri her şeye el atıp ister toprak parçası ister insanlar üzerinde sorgusuz sualsiz hak talep ettiklerini iyi bilirdi.

Ayrıca o güne kadar açık denizlerde hiçbir macera yaşamamıştı.

"Ödeme konusunda bonkör davranmaya hazırız," dedi Garcia ve bir ücret önerdi.

"Ah, bu durumda bizi işe alınmış kabul edebilirsiniz," dedi Magnus ve konuştuklarını Ragnor'a aktardı.

"Bu iş konusunda hâlâ şüphelerim var," dedi Ragnor. "O şapkayı nereden bulduğunu da bilmiyorum."

Magnus daha da havalı görünmek için şapkasını düzeltti. "Bir yerden buldum işte. Gemi yolculuğu için uygun geldi bana."

"Etrafta seninkine uzaktan yakından benzeyen bir şapka takmış kimse yok."

Magnus aşağılar bir tavırla etraftaki moda özürlü denizcileri süzdü. "Onlar adına üzgünüm tabii ama bu tespitin yüzünden son derece zevkli tarzımı değiştirmem gerektiğine inanmıyorum."

Gözlerini güverteden denize doğru çevirdi. Su turkuaz taşı ile cilalanmış turmalin arası, açık yeşil bir renkteydi. Ufukta iki gemi görünüyordu. Gemilerden biri buluşmak üzere yol aldıkları gemiydi ve Magnus ikinci geminin de ona saldırmak üzere yaklaşan korsanlara ait olduğunu tahmin ediyordu.

Magnus parmaklarını şaklattı ve kendi gemileri ufku yutarcasına bir hızla ilerlemeye başladı.

"Geminin hızını artırma, Magnus," dedi Ragnor. "Magnus, neden geminin hızlanması için büyü yaptın?"

Magnus parmaklarını tekrar şaklattı ve geminin fırtınalarla hırpalanmış, yağmurla yıpranmış gövdesi yanında mavi kıvılcımlar oynaştı. "Uzakta bir korsan gemisi görüyorum. Kendini savaşa hazırla, benim yeşilimsi dostum."

Bunu duyan Ragnor'un midesi iyice bulanmaya başladı ve mutsuzluğu arttı. Ancak ufuktaki iki gemiye yaklaşıyorlardı ve Magnus genel olarak hâlinden memnundu.

"Korsanları avlayacak değiliz. Korsan diye bir şey yoktur. İşimiz geminin yükünü korumak, o kadar. Bu arada, geminin yükü nedir?" diye sordu Ragnor.

"Bilmesen daha iyi olur, tatlı bezelyem," dedi Magnus güven verici bir tavırla.

"Lütfen bana bu şekilde seslenmeyi bırak."

"Asla bırakamam, asla," diye yemin etti Magnus ve elini salladı. Güneş ışığını yakalayan yüzükleri havada minik ışık oyunları yarattı.

Magnus'un inatla bir korsan gemisi olduğuna inandığı gemi belirgin bir şekilde bir yana doğru yattı. Magnus bu büyüyle haddini biraz aşmış olabilirdi.

Garcia ise Magnus'un gemileri bu kadar uzaktan etkisiz hâle getirebilmesi karşısında son derece etkilenmişe benziyordu. Yine de en çok önemsediği şey yükünün güvenliği olduğu için gemiyi diğer iki gemiden büyük olana doğru sürdü. Korsan gemisi ise epey arkalarında kalmıştı.

Magnus işlerin gidişatından son derece memnundu. Korsanları avlıyor, denizde bir macera yaşıyorlardı. Her zaman yapmak istediği bir şeydi bu.

"Sen de denesene," dedi Ragnor'a. "Harika hissedeceksin."

Magnus bir halatı kavradı ve büyük bir canlılıkla masmavi parıldayan denizin üstünden ışıltılı gemiye doğru sallandı.

Ardından halatı bıraktı ve kendini geminin ambarı içinde buldu.

Birkaç saniye içinde Ragnor da yanına gelmişti.

"Burnunu tıka," diye nasihat verdi Magnus derhâl. "Nefes alayım deme. Belli ki birileri yükü kontrol ediyormuş ve kapıyı açık bırakmış. İkimiz de doğrudan içine düştük."

"Ve sayende burada, bu çorbamsı şeyin içindeyiz."

"Keşke çorba olsaydı," dedi Magnus.

İkisi de içinde bulundukları durumun dehşetini kavramaya çalışırken kısa bir sessizlik oldu. Magnus dirseklerine kadar pisliğin içindeydi. Bundan daha trajik olan şey ise şaşaalı şapkasını kaybetmiş olmasıydı. İçinde yüzdükleri maddenin ne olduğunu ise aklından bile geçirmemeye çalışıyordu. Minik, kanatlı hayvancıkların dışkısı dışında kalan herhangi bir şeye odaklanmaya çabalarsa içinde yüzdüğü şeyin başka bir madde olduğuna kendini ikna edebilirdi. Dışkı dışında herhangi bir şey.

"Magnus," dedi Ragnor. "Koruduğumuz yükün son derece sevimsiz bir madde olduğu açık ama bana *tam olarak ne* olduğunu söyleyebilir misin?"

Gerçekleri saklamaya çalışmanın beyhude olacağını gören Magnus arkadaşının dediğini yaptı.

"Peru maceralarından nefret ediyorum," dedi Ragnor sonunda boğuk bir sesle. "Eve dönmek istiyorum."

Nihayetinde bir büyücünün geçirdiği sinir krizinin guano dolu gemiyi batırması Magnus'un suçu değildi fakat yine de bu olayda suçlanan o oldu. Daha da kötüsü, parasını bile alamadı.

Ne var ki Magnus'un Peru'dan ihraç edilmesinin sebebi ülke malına verdiği bu kontrolsüz zarar değildi.

1885

Magnus, Peru'ya bir sonraki yolculuğunda arkadaşları Catarina Loss ve Ragnor Fell ile birlikte bir iş üstündeydi. Bu durum, Catarina'nın büyü yeteneği bir yana, gerçekten de doğaüstü bir ikna gücüne sahip olduğunu ispatlamıştı. Zira Ragnor bir daha Peru'ya asla adım atmamaya, özellikle de Magnus'la beraber adım atmamaya yemin etmişti. Ama ikili 1870'lerde İngiltere'de birtakım maceralara atılmıştı ve Ragnor artık Magnus'a karşı daha hoşgörülüydü. Buna rağmen, o zamanki işverenleri ile Lurin Nehri vadisine doğru yürürlerken, Ragnor göz ucuyla Magnus'a şüpheli bakışlar atmadan duramıyordu.

"Ben yanındayken takındığın bu tedirginlik hâli sonra derece gereksiz ve incitici, farkındasın değil mi?" dedi Magnus, Ragnor'a.

"Kıyafetlerimdeki kokunun çıkması yıllar aldı! Yıllar!" diye karşılık verdi Ragnor.

"Eh, onları atıp yerlerine daha şık ve daha güzel kokulu giysiler alsaydın," dedi Magnus. "Her neyse, olayın üstünden yıllar geçti. Son zamanlarda ne hatamı gördün ki?"

"İşverenin önünde tartışmayın çocuklar," diye araya girdi Catarina tatlı bir sesle, "yoksa kafalarınızı birbirine öyle bir çarpıtırım ki kafatasınız yumurta gibi çatlar."

"İngilizce biliyorum, biliyorsunuz değil mi?" dedi onlara bonkör bir ödemede bulunan yeni işverenleri Nayaraq.

Herkesin üstüne bir mahcubiyet çöktü. Pachacamac'a ulaşana kadar kimse sesini çıkarmadı. Eli sanata yatkın bir çocuğun kumdan şekillendirdiği dev bir kaleyi andıran, taştan örme duvarları seyrettiler.

Civarda çok sayıda piramit vardı ama çoğu birer harabe hâlini almıştı. Geriye kalan birkaç tanesi ise binlerce yıllık yapılar olmasına rağmen Magnus bu piramitlerin kum rengindeki duvarlarından yayılan büyüyü hissedebiliyordu.

"Yedi yüz yıl önce burada yaşayan bir kâhinle tanışmıştım," dedi Magnus gururla. Nayaraq oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Magnus'un gerçek yaşını oldukça iyi bilen Catarina ise hiç de öyle değildi.

Magnus büyüsünü para karşılığında sunmaya başladığı sıralarda henüz yirmi yaşında bile değildi. O zamanlarda gelişme çağındaydı. Bir kehribar içine hapsolmuş yusufçuklar gibi zamanda hapsolmamıştı. Canlı ve dinç görünüşüne rağmen sonsuza dek tek bir an içinde donup kalmış değildi. Boyu uzamaya devam ediyor, yüzü ve bedeni her gün bir parça daha değişiyordu ve bir insana şu anda olduğundan daha çok benziyordu.

Karşısında bilgili ve deneyimli bir büyücü görmek isteyen müşterilere, aslında ergenlikten tam olarak çıkmamış olduğunuzu söyleyemezdiniz. Magnus yaşı hakkında yalan söylemeye oldukça erken yaşlarda başlamış ve zamanla bunu alışkanlık hâline getirmişti.

Kime hangi yalanı söylediğini unuttuğu zamanlarda, bazen mahcup durumda kalabiliyordu. Bir gün biri ona Julius Caesar'ın nasıl bir adam olduğunu sormuştu ve Magnus uzun bir süre soruyu soran adama baktıktan sonra şöyle cevap vermişti, "Kısa boylu bir adamdı, değil mi?"

Magnus duvarların dibindeki kumları ve duvarların çatlaklarla dolu kenarlarını inceledi. Sanki duvar aslında koca bir ekmekti ve biri ekmekten parçalar didikleyerek etrafa fırlatmış gibiydi. Daha önce buralarda bulunmuş ve o zaman da en az şimdiki kadar şık giyinmiş bir adamın havasını takınmaya çalıştı.

"Pachacama" kelimesi, "Depremler Hâkimi" anlamına geliyordu. Neyse ki Nayaraq onlardan bir deprem yaratmalarını istemedi. Magnus daha önce hiç kasten bir deprem yaratmamıştı ve gençliğindeki bir iki kazayı hatırlamamayı yeğlerdi.

Nayaraq'ın istediği şey, istilacılar geldiği sırada Acllahausi'de -güneşin seçtiği kadınlar evi- yaşayan asil bir kız olan annesinin annesinin annesinin annesinin civarda bir yere gizlediği hazineydi.

Nayaraq belli ki zaten zengindi ve Magnus onun neden bu hazinenin peşinde olduğundan emin değildi ama soru sormak için para almıyordu. Bir güneşte bir gölgede saatlerce yürüdüler, silinip gitmiş fresklerin izleriyle dolu, zamanın ağırlığını taşıyan harabe duvarlar boyunca dolaştılar ve en sonunda Nayaraq aradığı noktayı buldu.

Duvardaki taşları ayırdıktan ve hazineyi gün ışığına çıkardıktan sonra, güneş ışıkları hem altınları hem de Nayaraq'ın yüzü-

nü aynı anda aydınlattı. Magnus, Nayaraq'ın aslında altın değil, ama geçmişle ilgili bir gerçeğin arayışında olduğunu işte o anda anladı.

Nayaraq'ın Aşağı Dünyalılar'dan haberdar olmasının sebebi, bir zamanlar periler tarafından kaçırılmış olmasıydı. Ama bir zamanlar atalarının elinde parladığı gibi, şu anda onun elinde parıldayan altın herhangi bir illüzyon veya cazibe büyüsünden ibaret değildi.

"Hepinize çok teşekkür ederim," dedi Nayaraq. Magnus onun içinden geçenleri anlamış, bir an için ona gıpta etmişti.

Nayaraq ayrıldıktan sonra, Catarina kendi üstündeki cazibe büyüsünü bozdu ve mavi teni ile batan güneş ışığı altında parıldayan beyaz saçlarını gözler önüne serdi.

"Bu işi hallettiğimize göre, size yeni bir teklifim var. Yıllardır Peru'da yaşadığınız tüm o maceraları kıskançlıkla dinliyorum. Bir süre daha buralarda takılmaya ne dersiniz?"

"Kesinlikle!" dedi Magnus.

Catarina sevinçle ellerini çırptı.

Ragnor kaşlarını çattı. "Kesinlikle olmaz."

"Endişelenme Ragnor," dedi Magnus kaygısızca. "O malum korsan gemisi kazasını hatırlayan herhangi birinin hayatta olduğunu sanmıyorum. Ve maymunlar da kesinlikle peşimde değiller. Ayrıca, bunun ne anlama geldiğini sen de iyi biliyorsun."

"Bunu yapmak istemiyorum, hiç hoşuma gitmeyecek," dedi Ragnor. "Buradan derhâl çekip giderdim ama bir hanımefendiyi

manyağın tekiyle yabancı bir ülkede baş başa bırakıp gitmek zalimlik olur."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," dedi Catarina.

"Korkunç bir üçlü olacağız," dedi Magnus keyifle. "Bu da üç katı macera keyfi demek."

Daha sonrasında bir tapınağı kirlettikleri suçlamasıyla başlarına ödül konacaktı ancak Magnus'un Peru'dan ihraç edilmesi bu zamana da denk gelmiyordu ve sebebi bu değildi.

1890

Puno'da çok güzel bir gündü. Pencerenin ardından görünen gölün mavi suları güneş ışığı altında öyle göz alıcı bir ışıkla parıldıyordu ki sanki göl gökyüzündeki tüm maviliği ve bulutları içine çekmiş, hepsini beyaz alevler içinde kavuruyordu. Gölün üstünden esen temiz dağ havası, Magnus'un melodisini taşıyarak evin duvarlarını titretti.

Magnus pencere önünde yavaşça kendi etrafında dönerken, Ragnor'un yatak odasının penceresi hızla açılıverdi.

"Ne... Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Ragnor.

"Neredeyse altı yüz yaşındayım," dedi Magnus. Ragnor yüzünü ekşitti. Zira Magnus'un yaşını birkaç haftada bir kafasına göre değiştirdiğini gayet iyi biliyordu. Magnus ona aldırmadan devam etti. "Bir müzik aleti çalmayı öğrenmenin zamanı geldi diye düşündüm." Yeni oyuncağını -udun ufak kuzeni gibi duran ama bundan pek de hoşnut görünmeyen minik bir yaylı müzik

aletini- gösterişli bir tavırla havaya kaldırdı. "Buna şarango deniliyor. Ben de bir şarangista olmayı hedefliyorum!"

"Ben buna bir müzik aleti demezdim," dedi Ragnor, ekşi bir suratla. "Belki bir işkence aleti denilebilir."

Magnus şarangoyu ağlamak üzere olan bir bebek gibi göğsüne bastırdı. "Bu çok güzel ve oldukça sıra dışı bir müzik aleti! Gövdesi armadillodan yapılıyor. Aslında kurutulmuş armadillo kabuğundan."

"Ondan böyle ses çıkarıyor demek," dedi Ragnor. "Yolunu kaybetmiş, aç bir armadillo gibi inliyor."

"Kıskançlığından böyle konuşuyorsun," dedi Magnus sakin bir tavırla. "Ne de olsa benim gibi gerçek bir sanatçı ruhuna sahip değilsin."

"Ah, kıskançlıktan yeşile döndüğümü söyleyebilirim," diye tersledi Ragnor onu.

"Hadi ama Ragnor. Haksızlık ediyorsun," dedi Magnus. "Teninin rengi hakkında yaptığın esprileri çok sevdiğimi biliyorsun."

Magnus, Ragnor'un zalimce eleştirilerini kulak arkası etti. Arkadaşını umursamaz ve kibirli bir tavırla süzdü, sonra da şarangosunu kaldırarak o isyankâr, güzel melodisini çalmaya başladı.

Her ikisi de evin içinde delice koşturan birinin ayak seslerini, uçuşan eteklerin havadaki hışırtısını işitti. Derken Catarina aceleyle koşarak avluya girdi. Beyaz saçları omuzlarına düşmüştü ve yüzünde panik dolu bir ifade vardı.

"Magnus, Ragnor, bir kedinin korkunç bir ses çıkardığını işittim," dedi Catarina. "Sese bakılacak olursa, kedicik fena hâlde hasta olmalı. Onun bulmama yardım etmeniz gerek!"

Ragnor anında patlattığı kahkahasıyla oturduğu pencere pervazından düşüverdi. Magnus ise bir süre Catarina'ya bakakaldı, sonra kadının dudaklarının seğirdiğini fark etti.

"Bana ve sanatıma karşı komplo kuruyorsunuz demek," dedi Magnus. "Sizi komplocular, sizi."

Magnus tekrar çalmaya başladı. Catarina ise elini onun koluna koyarak Magnus'u durdurdu.

"Şaka bir yana Magnus," dedi Catarina. "Bu gerçekten korkunç bir ses."

Magnus iç geçirdi. "Bütün büyücüler de eleştirmen kesildi."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Ragnor'a zaten açıkladığım gibi, bir müzik aletinde ustalaşmak istiyorum. Kendimi bir *charanguista* olmaya adadım ve bu konuda daha fazla itiraz işitmek istemiyorum."

"İşitmek istemediğimiz şeylerin bir listesini yapacak olursak..." diye homurdandı Ragnor.

Catarina gülümsüyordu.

"Anlıyorum," dedi Catarina.

"Hayır, anlamıyorsunuz madam."

"Hem de son derece iyi anlıyorum," dedi Catarina kendinden emin bir tavırla. "Kim bu kadın?"

"İmalarınız hoşuma gitmiyor," dedi Magnus. "Konumuzun bir kadınla alakası yok. Ben müziğimle evliyim!"

"Eh, iyi o zaman," dedi Catarina. "Kim bu adam?"

Adam Imasu Morales'ti ve büyüleyici biriydi.

Üç büyücü arkadaş bir süredir Titicaca Gölü kıyısında, limana yakın bir yerde yaşıyorlardı. Fakat Magnus, sıra dışı ten renkleri sebebiyle çocukluktan beri gözlerden uzak, bir münzevi hayatı yaşamaya alışkın Catarina ve Ragnor'un anlayamayacağı şekilde, hayatın daha fazla içinde olmak istiyordu. Bu yüzden sık sık şehirde ve dağlarda yürüyüşlere çıkıyor, ufak maceralar yaşıyordu. Bolivyalı kaçakçılarla yaşanan şu hadise bir yanlış anlaşılmadan ibaret olsa da, Ragnor ve Catarina ara sıra ona, oldukça gereksiz ve incitici bir şekilde, eve polis eşliğinde getirildiği birkaç istisnai durumu anımsatmaktan geri kalmıyordu.

Ne var ki Bolivyalılarla olan şu hadisenin yaşandığı gece Magnus gerçekten de masumdu. Magnus o akşam Republicana Meydanı'nda sakince yürüyüşe çıkmıştı ve ustaca şekillendirilmiş çalılıklar ve heykeller arasında dolaşıyordu. Tepenin altında kalan şehrin ışıkları sıra sıra düzenlenmiş yıldızlar gibi parıldıyordu. Sanki birileri yıldız ekip, ışık biçmeye hazırlanmıştı. O akşam, güzel bir çocukla buluşmak için son derece güzel bir akşamdı.

Magnus'un kulağına çalınan ilk ses müzik, sonraki ses ise bir kahkaha olmuştu. Magnus başını çevirdiğinde parıldayan bir çift siyah göz ve karman çorman saçlarıyla bir müzisyenin hareket hâlindeki parmaklarıyla karşılaşmıştı. Magnus partnerinde görmeyi istediği şeylerin bir listesini tutardı –siyah saçlar, mavi

gözler ve dürüstlük gibi. Oysa bu sefer dikkatini çeken şey, karşısındaki kişinin hayata karşı takındığı benzersiz duruş olmuştu. Magnus buna benzer bir duruşu daha önce hiç görmediği için daha fazlasını öğrenmek istemişti.

Magnus adama doğru yaklaştı ve Imasu'nun gözlerini yakalamayı başardı. Bir kez göz teması kurulduktan sonra oyun başlayabilirdi. Magnus oyunu Imasu'nun müzik dersleri verip vermediğini sorarak başlattı. Imasu ile daha fazla vakit geçirmek istiyordu, fakat aynı zamanda öğrenmek, tıpkı Imasu gibi kendini müziğin içinde kaybedip edemeyeceğini, aynı sesleri çıkarıp çıkaramayacağını görmek istiyordu.

Birkaç dersin ardından bile, Magnus kendi şarangosuyla çıkardığı seslerin Imasu'nun çıkardığı seslerden çok az farkı olduğunu anlayabilmişti. Aslında biraz daha farklı. Ragnor ve Catarina bu müzik aletinden vazgeçmesi için ona yalvarıyordu. Sokaktan geçen tanımadığı insanlar da bu müzik aletinden vazgeçmesi için yalvarıyordu. Kediler bile ondan kaçıyordu.

Buna karşın, "Oldukça başarılı bir müzisyen olma potansiyeline sahipsin," demişti Imasu, ciddi bir tavırla ve gülen gözlerle.

Magnus'a gelince, kibar, teşvik edici ve son derece yakışıklı erkekleri dinlemeyi kendine prensip edinmiş biriydi.

Böylece şarangoyu çalmaya devam etti. Oysa evde çalması yasaklanmıştı. Aynı zamanda kamusal alanlarda çalmaktan da vazgeçmişti, ağlayan bir çocuğun, elinde gazeteleriyle şehrin kuralları ve ufak çaplı bir isyan hakkında konuşan bir adamın yanında.

Son çare olarak dağlara çıkıp orada çaldı. Magnus gördüğü lama izdihamının bir rastlantıdan ibaret olduğuna emindi. Lamaların onu yargılaması mümkün değildi.

Hepsi bir yana, şarangosunun sesi kulağına çok daha güzel gelmeye başlamıştı. Ya işin püf noktasını kavramaya başlamıştı ya da sese dayalı halüsinasyonlar görüyordu. Magnus bu seçeneklerden ilkinin doğru olduğuna inanmayı tercih ediyordu.

"Sanırım gerçekten büyük bir aşama kat ettim," dedi samimi bir tavırla, bir gün Imasu'ya. "Dağlarda çalarken. Yani metaforik anlamda, müzik anlamında bir aşamadan bahsediyorum. Dağlarda çalışmak için kesinlikle daha fazla yol yapılması gerek."

"Bu harika bir haber," dedi Imasu, parlayan gözlerle. "Seni dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Magnus'un Puno içinde hiçbir yerde çalma izni olmadığı için Imasu'nun evindeydiler. Imasu'nun annesi ile kız kardeşi ne yazık ki migrenden muzdarip olduklarından Magnus'un aldığı derslerin çoğu sadece teori üzerineydi. Ancak o gün Magnus ve Imasu evde yalnızdı.

"Annenle kız kardeşin ne zaman dönecekler dersin?" diye sordu Magnus, rahat bir tavırla.

"Birkaç hafta sonra," diye cevapladı Imasu. "Teyzemi ziyarete gittiler. Iii. Yani başka bir şeyden -evde olmamaları demek istiyorum- gitmiş falan değiller."

"Ne kadar da alımlı bayanlar," dedi Magnus. "İkisinin de hasta olması çok yazık."

Imasu gözlerini kırpıştırdı.

"Migrenlerinden bahsediyorum?" diye hatırlattı Magnus.

"Ah," dedi Imasu. "Evet, doğru." Kısa bir duraksamadan sonra Imasu ellerini çırptı. "Bana bir şey çalacaktın!"

Magnus gülümseyerek ona baktı. "Kendini hazırla o hâlde," dedi, "çok şaşıracaksın."

Magnus enstrümanı eline aldı. Şarangosu ile aralarında özel bir bağ kurulduğunu hissediyordu. İstese havada, nehirde veya perdede notalar çalabilirdi, oysa bu farklıydı. Daha insani, garip bir şekilde dokunaklıydı. *Teller tek tek tınlayarak*, diye düşündü Magnus, *bir melodi oluşturuyor.* Müzik âdeta ellerinin altındaydı.

Magnus gözlerini Imasu'ya çevirdiğinde, Imasu'nun başını ellerinin arasına almış olduğunu gördü.

"Iu," dedi Magnus. "Sen iyi misin?"

"Sadece çok etkilendim," dedi Imasu cılız bir sesle.

Magnus üstüne çekidüzen verdi. "Ah. Anlıyorum."

"Bu kadar korkunç olmasından dolayı," dedi Imasu.

Magnus gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Bu yalana daha fazla devam edemem!" diye patladı Imasu. "Seni yüreklendirmeye çalıştım. Kasabanın önde gelenleri seni bu sevdadan vazgeçirmem için bana yalvardı. Annem bile gözlerinde yaşlarla yalvardı–"

"O kadar da kötü olamaz–"

"Evet, o kadar kötü!" Bir müzikal eleştiri barajı aniden yıkılivermiş gibiydi. Imasu'nun Magnus'a çevirdiği gözleri bu defa

neşeyle değil, öfkeyle parlıyordu. "Tahmin edemeyeceğin kadar kötü! Sen çaldığında, annemin bahçesindeki tüm çiçekler yaşama coşkusunu yitirip anında soluyor. Kinoa bile kokusunu yitirdi. Lamalar senin müziğin yüzünden başka diyarlara göç ediyor ki lamalar göç hayvanı değildir! Çocuklar artık gölde yarı at yarı tavuk karışımı hastalıklı bir canavarın yaşadığına ve ölümün tatlı huzuruna kavuşma isteğiyle ağlayıp sızladığına inanıyor. Kasabalılar seninle benim gizemli büyü ayinleri yaptığımızı düşünüyor–"

"Eh, en azından bu iyi bir tahmin sayılır," diye yorumda bulundu Magnus.

"... Hem de bir filin kafatasını, devasa bir mantarı ve senin o tuhaf ötesi şapkalarını kullanarak bunu yaptığımızı düşünüyorlar!"

"O kadar da iyi bir tahmin değilmiş," dedi Magnus. "Hem benim şapkalarım oldukça sıra dışıdır."

"Buna itiraz etmeyeceğim." Imasu elini gür saçlarına daldırınca saçları mürekkepli sarmaşıklar gibi parmakları arasında kıvrıldı. "Bak, bu konuda hatalı davrandığımı kabul ediyorum. Yakışıklı bir adamla tanıştım ve müzik hakkında sohbet etmekten bir zarar gelmez diye düşündüm, ama bunu hak etmiyorum. Bu gidişle kasaba meydanın taşlanacaksın ve inan ki seni bir daha dinlemek zorunda kalırsam gidip kendimi göle atacağım."

"Ah," dedi Magnus ve sırıtmaya başladı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım. Duyduğuma göre, o gölde korkunç bir canavar yaşıyormuş."

Görünüşe bakılırsa, Imasu'nun aklı hâlâ Magnus'un şarango çalışındaydı, ki Magnus bu konuya olan ilgisini tamamen kaybetmişti. "Dünyanın çıkardığın sese benzer bir sesle sona ereceğini düşünüyorum!" dedi Imasu.

"İlginç bir düşünce," dedi Magnus ve şarangosunu pencereden dışarı fırlattı.

"Magnus!"

"Sanırım müzikle ilişkimiz buraya kadarmış," dedi Magnus. "Gerçek bir sanatçı ne zaman pes edeceğini bilir."

"Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Magnus umursamaz bir tavırla elini salladı. "Biliyorum, yürek parçalayıcı bir hareketti, ama insan bazen ilham perisinin yakarışına kulaklarını tıkamalı."

"Söylemek istediğim şuydu; o aletler oldukça pahalı ve sanırım bir çatırtı sesi duydum."

Imasu sahiden endişelenmişe benziyordu, fakat aynı zamanda da gülümsüyordu. Yüzü okunması kolay olduğu kadar çoşkulu görünüşüyle büyüleyiciydi de.

Magnus pencere yanından ayrılarak Imasu'nun yanına sokuldu, bir elini Imasu'nun nasırlı parmaklarına, diğer elini ise beline doladı. Imasu'nun baştan ayağa ürperdiğini gördü. Sanki bedeni Magnus'un istediği her türlü sesi çıkartabileceği bir enstrümandı.

"Müziği bırakmış olmak beni perişan ediyor," diye mırıldandı Magnus. "Ama inanıyorum ki pek çok yeteneğim olduğunu keşfedeceksin."

Magnus o akşam eve dönüp de Ragnor ile Catarina'ya müziği bıraktığını söylediğinde, Ragnor şöyle dedi: "Yaşadığım beş yüz yıl boyunca asla başka bir erkeğe dokunmayı arzulamadım, ama şu anda o çocuğu öpme isteğiyle yanıp tutuşuyorum."

"Ondan uzak dur," dedi Magnus, sahiplenmeci, rahat bir tavırla.

Ertesi gün Puno halkı festival için meydanda buluştu. Imasu, Magnus'u bu festivalin zamanlamasının tamamen tesadüf olduğu konusunda temin etmişti. Magnus güldü. Güneş, Imasu'nun gözlerini bir eğimle ışıldatıyor, yanık teni üstünde parıltılar oluşturuyordu. Imasu'nun dudakları Magnus'un dudaklarına dolandı. Dışarı çıkmakta geciktikleri için festivali de göremediler.

Magnus arkadaşlarına bir süre daha Puno'da kalıp kalamayacaklarını sordu ve kabul ettikleri zaman hiç şaşırmadı. Ne de olsa Catarina ve Ragnor da birer büyücüydü ve tıpkı Magnus gibi onlar için de zaman yağmuru andırırdı. Yere düşen damlalarıyla parıltılar saçarak dünyayı değiştiren, fakat aynı zamanda kanıksanan bir şey.

Ta ki bir ölümlüye âşık olana dek. Bu durumda zaman, cimri birinin ellerindeki altına dönüşür, her bir parlak yıl dikkatle sayılarak sonsuz bir değer kazanır, ve her biri insanın parmaklarının arasında âdeta kayıp giderdi.

Imasu, Magnus'a babasının ölümünden, kız kardeşinin dansa olan tutkusundan, ona çalgılarıyla eşlik etmesi için verdiği

ilhamdan, hayatında ikinci defa âşık olduğundan bahsetti. Yarı İspanyol yarı *yerli* olduğu için civardaki diğer pek çok melezden daha karışık bir kökene sahipti. Bu yüzden de kimilerine göre fazlasıyla İspanyol, kimilerine göreyse yeterince İspanyol değildi. Magnus bir süre Imasu'yla bu konu üzerine konuştu. Kendi damarlarından hem Hollandalı hem de Batavia kanının aktığını söyledi. Ne iblis kanından ne babasından ne de büyü konusundan bahsetti. Henüz bunun için erkendi.

Magnus âşık olduğu zamanlarda karşısındaki kişiye kalbiyle birlikte anılarını açma konusunda dikkatli olmayı öğrenmişti. İnsanlar ölüp gittiğinde, sanki kendisinden onlara verdiği her bir parça da ölüp gidiyormuş gibi hissederdi. Parçaları birleştirip tekrar bir bütün hâline gelmek her seferinde çok uzun zaman alırdı ve insan bir daha asla eskisi gibi olamazdı.

Magnus için bu oldukça uzun ve acı verici bir ders olmuştu.

Dersini hâlâ tam olarak alamamış olmalıydı ki kendini Imasu'ya her şeyi anlatmak ister hâlde bulmuştu. Sadece ailevi kökenlerinden değil, geçmişinden, eski sevgililerinden -Camille'den, Edmund Herondale ve oğlu Will'den ve hatta Tessa'dan ve Caterina'dan, onunla İspanya'da tanıştığı günlerden de- bahsetmek istiyordu. Sonuçta kendini tutamayıp son hikâyeyi anlattı, ne var ki Sessiz Biraderler'den ve Catarina'nın bir cadı avında yakılmaktan kıl payı kurtulmuş olduğu gibi detaylardan bahsetmedi. Fakat mevsimler birbirini kovaladıkça Magnus nihayet Imasu'ya en azından büyü konusundan bahsetmesi gerektiğini düşünmeye başladı. En azından Magnus,

Catarina ve Ragnor'la, Imasu ise kız kardeşi ve annesi ile yaşamaktan vazgeçerek, Imasu'nun müzikle, Magnus'un ise büyüyle şenlendireceği bir evde yaşamaya başlamadan önce bunu anlatmalıydı. *Artık yerleşme zamanı geldi,* diye düşündü Magnus. En azından kısa bir süre için.

Imasu usulca, havadan sudan bahseder gibi şöyle söylediğinde, Magnus büyük bir şok geçirdi: "Sanırım sen ve arkadaşlarının Puno'dan ayrılma vakti geldi."

"Ne? Sensiz mi yani?" diye sordu Magnus. Imasu'nun evinin önünde uzanmış güneşleniyor, huzurlu bir şekilde geleceğe dair planlar yapıyordu. Imasu'nun sorusu onu öylesine gafil avlamıştı ki bir anda aptala dönüvermişti.

"Evet," diye cevapladı Imasu. Az önceki sözlerini açıklamak zorunda kalmış olması canını sıkmışa benziyordu. "Kesinlikle bensiz. Seninle çok güzel zaman geçirmediğimi sanma sakın. Birlikte çok eğlendik, öyle değil mi?" diye sordu yalvarırcasına.

Magnus elinden geldiğince umursamaz bir tavır takınarak başını salladı. Ancak bir an sonra ağzından çıkan sözcüklerle yarattığı bu hava anında yerle bir oldu. "Bence de öyle. O hâlde neden buna bir son verelim?"

Belki de sebep Imasu'nun annesi, kız kardeşi veya ailesinden başka biriydi. İkisinin de erkek olmasına karşı çıkan birileri. Bu, Magnus'un ne ilk kez karşılaştığı ne de son kez karşılacağı bir durumdu. Gerçi Imasu'nun annesinden, Magnus enstrümanlardan uzak durduğu sürece oğluyla istediğini yapmasına karşı çıkmadığı gibi bir izlenim edinmişti.

"Sorun sensin," diye patlayıverdi Imasu. "Senin tavırların. Artık seninle birlikte olamam çünkü bunu istemiyorum."

"Lütfen," dedi Magnus, kısa bir sessizlikten sonra. "Bana iltifatlar etmeye devam et, olur mu? Gerçekten çok keyif alıyorum ve bugünü de tam olarak bu şekilde geçirmek istemiştim."

"Sen var ya..." Imasu öfkeyle derin bir nefes aldı. "Sen... hep sığ göründün bana. Tüm dünyayı arşınlayan boş bir akıntı gibi. Kalıcılığı, devamlılığı olmayan bir şey gibi."

Bir şeyi bırakırmış gibi, Magnus serbest bırakılmak istiyormuş gibi, eliyle çaresizce, ufak bir hareket yaptı. "Kalıcı biri değilsin."

Magnus bunu duymasına karşın kendine engel olamayarak aniden gülüverdi ve başını geriye attı. Bu dersi de uzun zaman önce öğrenmişti: Kalbinin kırıldığı o an içinde bile, insan kendini aniden kahkahalar atarken bulabiliyordu.

Magnus için kahkaha atmak her zaman çok kolay olmuştu ve işe de yaramıştı. Ancak yeteri kadar değil.

"Magnus," dedi Imasu ve bu sefer sesi gerçekten kızgın çıkıyordu. Magnus'un önceleri basit bir tartışma yaptıklarını sanırken, Imasu alttan alta bu ayrılığın yolunu yapmaya çalışmıştı acaba? "Ben de tam olarak bundan bahsediyordum işte," dedi Imasu.

"Biliyor musun, çok yanılıyorsun. Hayatında tanıyıp tanıyabileceğin en kalıcı insanım ben," dedi Magnus. Gülmekten nefessiz kalmış, gözleri yaşarmıştı. "Tabii bu hiçbir zaman bir şeyleri değiştirmiyor."

Bu, o zamana dek Imasu'ya söylediği en doğru şeydi ve Magnus bundan daha fazla dürüst olamazdı.

Büyücüler ebediyete kadar yaşardı ve bu da doğum, yaşam ve ölümden oluşan o dehşetli döngüye tekrar tekrar şahitlik ettikleri anlamına geliyordu. Aynı zamanda kelimenin tam anlamıyla milyonlarca ayrılık hikâyesi yaşadıkları anlamına da geliyordu.

"İkimiz için de en iyisi bu," dedi Magnus ağırbaşlı bir tavırla Ragnor ve Catarina'ya. Gittikleri bir başka festivalin gürültüsünden sesini duyurabilmek için bağırması gerekmişti.

"Elbette," diye mırıldandı, iyi ve sadık arkadaşı olan Catarina.

"Bu kadar uzun sürmesine bile şaşırdım; o senden çok daha yakışıklıydı," diye mırıldandı Ragnor. Zalimane, korkunç bir kaderi hak ediyordu.

"Daha iki yüz yaşındayım," dedi Magnus, arkadaşlarının bu yalan karşısında homurdanmalarını duymazdan gelerek. "Henüz yerleşik hayata hazır değilim. Kendimi hovardalığa adamak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Ve sanırım..." İçkisini bitirip, şüpheyle etrafına bakındı. "Sanırım şuradaki etkileyici kadına benimle dans etmek isteyip istemediğini soracağım."

Kestiği kızı bir süre daha izledi. Kızın da onu kesiyor olduğunu fark etmişti. Kızın kirpikleri o kadar uzundu ki, neredeyse omuzlarına değecekti.

Belki de Magnus bir parça sarhoş olmuştu. *Chicha de molle* hem hızlı etkisiyle hem de ardından gelen korkunç akşamdan kalmalıklarıyla meşhur bir içkiydi.

Ragnor'un yüzü birden seğiriverdi ve kuyruğuna basılmış bir kedi gibi bir ses çıkardı. "Magnus, lütfen yapma. Müziğe başlaman yeterince kötüydü!"

"Magnus dans etmekte şarangodaki kadar kötü sayılmaz," dedi Catarina düşünceli bir tavırla. "Aslına bakarsan oldukça güzel dans ettiği bile söylenebilir. Gerçi, ıı, benzersiz ve karakteristik bir tarzı vardır."

"Açıklaman içimi biraz olsun yatıştırmadı," dedi Ragnor. "İkiniz de pek güven verici insanlar değilsiniz."

Ateşli geçen kısa bir dansın ardından Magnus nefes nefese kalmış bir hâlde masaya geri döndü. O sırada Ragnor'un alnını art arda masaya vurarak gönül eğlendirdiğini gördü.

"Ne yaptığını sanıyordun öyle?" diye sordu Ragnor, iç karartıcı vuruşlar arasında.

Catarina söze girdi. "Bu dans tarzı El Alcatraz adında, geleneksel ve son derece güzel bir danstır ve bence Magnus da bu dansı oldukça–"

"Dâhice mi yaptım?" diye önerdi Magnus. "Çok çekici mi bir şekilde mi? Çevikçe mi?"

Catarina dudaklarını büzüştürüp bir süre düşünerek doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

"Nefes kesici bir şekilde."

Magnus parmağıyla Catarina'ya doğru işaret eti. "İşte bu yüzden en sevdiğim arkadaşım sensin."

"Ve bu dansta geleneksel olarak erkek kendi etrafında döndüğü için–"

"Gerçekten nefes kesici bir şekilde dönüp durdun," diye araya girdi Ragnor, acıklı bir sesle.

Magnus hafifçe eğilerek selam verdi. "Bak sen, çok teşekkür ederim."

"... Bir yandan da partnerinin eteklerini bir mumla aleve verdirmeye çalışır," diye devam etti Catarina. "Bu gerçekten harika, coşkulu ve göz kamaştırıcı bir danstır."

"Ah, *çalışır* demek, öyle mi?" diye sordu Ragnor. "Yani birinin büyü kullanarak kadının eteklerini gerçekten ateşe vermesi ve bu sırada kendi şatafatlı ceketini de tutuşturması, her ikisi de birer meşaleye dönmüş olduğu hâlde dans etmeye devam etmeleri geleneksel değil, öyle mi?"

Catarina öksürdü. "Pek de geleneksel sayılmaz, doğru."

"Merak etmenize gerek yoktu. Her şey kontrolüm altındaydı," diye ilan etti Magnus, gururla. "Büyülü parmaklarıma biraz olsun inan, olmaz mı?"

Magnus'un dans ettiği kız bile bunun muhteşem bir numara olduğunu düşünmüştü. Gerçek ve kor alevlerle sarmalanmışken, başını geriye atıp gülmüş, siyah saçları ışıktan bir şelale hâlini almış, ayakkabılarının topukları yerde sekerken etrafa kıvılcımlar saçmış, eteğinin kuyruğu o dönüp dururken arkasından Zümrüd-ü Anka kuşunun kuyruğu gibi onu takip etmişti. Magnus da onunla birlikte dönerek dans ederken kız bir anlık yanılsama içinde Magnus'un şahane bir adam olduğunu düşünmüştü.

Yine de aşk gibi, alevler de sonsuza kadar sürmemişti.

"Bizim türümüzün insanlıktan fazlasıyla uzaklaşarak bir süre sonra insanlar tarafından erişilmez ve sevilemez olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Magnus.

Ragnor ve Catarina boş gözlerle ona baktı.

"Soruma cevap vermeyin," dedi Magnus. "Bu aslında cevaplara ihtiyaç duymayan bir adamın sorusuydu. Bir başka içkiye ihtiyacı olan bir adamın sorusuydu bu. Hadi bakalım!"

Magnus kadehini kaldırdı. Ragnor ile Catarina ona eşlik etmedi, fakat Magnus kendi kendine de olsa kadeh kaldırmaktan epey memnundu.

"Maceraya," dedi ve içkisini içti.

Magnus gözlerini açtığında parlak bir ışıkla karşılaştı ve sıcak havanın yanmış bir ekmeği kazıyan bir bıçak gibi vücudunu sürtündüğünü hissetti. Beyni zonkluyor, midesi fena hâlde bulanıyordu.

Catarina ona bir kâse uzattı. Kâse, Magnus'un buğulu gözlerinde beyaz ve mavi bir arapsaçından ibaretti.

"Neredeyim?" diye sordu Magnus, çatlak bir sesle.

"Nazca."

Demek ki Magnus hâlâ Peru'daydı. Bu da korktuğunun aksine daha mantıklı bir davranmış olduğu anlamına geliyordu.

"Ah, demek ufak bir yolculuğa çıktık."

"Bir adamın evine zorla girdin," dedi Catarina. "Bir halı çaldın ve büyü yapıp uçurdun. Sonra da hızla gökyüzüne karıştın. Biz ise seni yürüyerek takip etmek zorunda kaldık."

"Ah," dedi Magnus.

"Bağırıp çağırarak bir şeyler söylüyordun."

"Ne gibi şeyler?"

"Onları tekrarlamamayı tercih ederim," dedi Catarina. Mavi teni solgun görünüyordu. "Ayrıca çölde geçirdiğimiz zamanı da unutmayı tercih ederim. Devasa bir çöldü Magnus. Sıradan çöller bile oldukça büyüktür. Devasa çöller ise, diğer çöllerden daha büyük oldukları için bu isimle anılırlar."

"Bu son derece ilginç ve aydınlatıcı bilgi için teşekkür ederim," dedi Magnus ve yüzünü devasa bir çöldeki deve kuşu gibi yastığına gömmeye çalıştı. "Peşimden gelmiş olmanız çok ince bir davranış. Eminim sizi gördüğümde bayağı sevinmişimdir," dedi zayıf bir sesle.

Bu şekilde Catarina'yı daha fazla içecek getirmesi için teşvik edeceğini düşünmüştü. Hatta belki de kafatasını parçalayabileceği bir çekiç de getirebilirdi.

Magnus kendini içecek arayışına çıkamayacak kadar hâlsiz hissediyordu. Şifa büyüleri asla uzmanlık alanına girmemişti ve o anda ufacık bir hareketinin dahi başının omuzlarından devrilmesine yeteceğine inanıyordu. Buna izin veremezdi. Başının bulunduğu yerde son derece şık durduğu o güne dek pek çok kişi tarafından onaylanmıştı.

"Bize seni çölde bırakıp gitmemizi söyledin, yeni hayatına bir kaktüs olarak devam etmeyi planlamışsın," dedi Catarina, soğuk bir tavırla. "Sonra büyü yapıp minik dikenler yaptın ve bize fırlattın. Üstelik son derece iyi nişanlayarak."

Magnus gözlerini tekrar ona doğru çevirdi. Catarina hâlâ bulanık görünüyordu. Magnus bunun çok zalimce olduğunu düşündü. Arkadaş olduklarını sanıyordu.

"Eh," dedi vakur bir tavırla. "O anda kafamın ne kadar güzel olduğunu hesaba katarsak nişan alma yeteneğimden epey etkilenmiş olmalısınız."

"*Etkilenmek* kelimesi dün akşamki hislerimi anlatacak bir kelime değil, Magnus."

"Orada beni durdurduğun için teşekkür ederim," dedi Magnus. "En iyisini yapmışsın. Sen gerçek bir dostsun. Kimseye zarar gelmedi. Bu konuyu kapatalım. Bana bir bardak--"

"Ah, ama seni durdurmayı başaramadık," diye lafını böldü Catarina. "Denedik, ama sen kıkırdayarak halına atladın ve tekrar uçup gittin. Moquegua'ya gitmek istediğini söyleyip duruyordun."

Magnus kendini gerçekten de iyi hissetmiyordu. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu.

"Moquegua'da ne yaptım?"

"Oraya gitmeyi başaramadın," dedi Catarina. "Haykırmaya devam ederek öylece uçup durdun ve... Eee... Halınla bize gökyüzünde mesajlar yazmaya çalıştın."

Saçlarını okşayan rüzgâr, gökyüzündeki yıldızlar ve halısıyla yazmaya çalıştığı şeyler aniden Magnus'un gözünde canlanıverdi. Neyse ki Ragnor ve Catarina'nın, onun halıyla yazarken kullandığı dili bildiğini sanmıyordu.

"Sonra yemek yemek için mola verdik," dedi Catarina. "*Cuy* adındaki bir yerel lezzeti tatmamız konusunda ısrar ettin. Sen

hâlâ sarhoş olmana rağmen, aslında oldukça keyifli bir yemek oldu."

"O noktada ayılmaya başlamış olduğuma eminim," diye itiraz etti Magnus.

"Magnus, kendi tabağınla flörtleşmeye çalışıyordun."

"Ben oldukça açık fikirli biriyimdir!"

"Ragnor ise değildir," dedi Catarina. "Bize deney faresi yerdiğini keşfettiği zaman tabağını alıp başında parçaladı."

"Ve aşkımız böylece sona erdi," dedi Magnus. "Eh, her neyse. Tabakla uzun bir beraberlik yaşamamız zaten mucize olurdu. Yemek yemek eminim ki bana iyi gelmiştir, Catarina. Ve sen de beni besleyip yatağıma yatırdığın için çok iyisin."

Catarina başını iki yana salladı. Küçük bir çocuğa uykudan önce korkunç masallar anlatmaktan hoşlanmadığını söyleyen dadılar gibi bu durumdan garip bir keyif alıyora benziyordu. "Yere kapaklandın. Açıkçası, seni yattığın yerde uyumaya bırakmanın en iyisi olacağını düşündük. Uzun bir süre sızıp kalacağını sandık, ama sonra gözlerimizi senden bir dakikalığına ayırdık ve bir de baktık ki yattığın yerde yoksun. Ragnor seni delirmiş koca bir yengeç gibi halıya doğru sürünürken gördüğünü iddia ediyor."

Magnus böyle bir harekette bulunduğuna inanmak istemiyordu. Ragnor'un lafına güvenilemezdi.

"Ben güveniyorum," dedi Catarina. "Yere yapışmadan önce bile ayakta durmakta epey zorlanıyordun. Ayrıca yediğin yemek de sana pek iyi gelmemiş olmalı ki etrafta bir oraya bir buraya

uçarken yere dev maymun, kuş, lama ve kedicik resimleri çizildiğini haykırıp duruyordun."

"Harika," dedi Magnus. "Sanrılar görecek hâle mi geldim yani? O zaman artık resmileşti. Buna göre o gün... âdeta hayatımda en fazla sarhoş olduğum gün! Lütfen en fazla sarhoş olduğum zamanları sorma. Bir kuş kafesini de içeren epey üzücü bir hikâyedir."

"Aslına bakarsan, sanrılar görmüyordun," dedi Catarina. "Tepeye çıkıp da sana, *aşağı in aptal herif*, diye bağırdığımız sırada, yerdeki kocaman çizimleri biz de gördük. Epey büyük ve güzellerdi. Sanırım topraktan su çıkarmak için kullanılan kadim bir ritüelin parçaları olmalılardı. Onları görmüş olduğumuz için dahi bu ülkeye geldiğimize değdi."

Magnus'un başı hâlâ yastığına gömülüydü, ama yüzünü hafifçe yana çevirdi.

"Hayatına zenginlik katabildiysem ne mutlu bana, Catarina."

"Tarihin tozlu sayfalarına gömülmüş bir medeniyetten kalma o devasa mistik çizimlerin üstüne kusman ise," diye devam etti Catarina, "hiç de göz alıcı ve güzel bir görüntü değildi. Üstelik oldukça yüksekten ve durmadan kustun."

Magnus kısa bir an için utandı ve suçluluk duydu. Sonra hissettiği şey ise tekrar nükseden mide bulantısıydı.

Daha sonra, biraz daha ayıldığı zaman Magnus, Nazca Çizgileri'ni tekrar görmeye gidecek ve çakıl taşlarının iki yana ayrılarak, çıplak kil toprağın belirli desenler oluşturacak şekilde açığa çıktığı o çukurları hafızasına kazıyacaktı: Kanatları açık,

yükselmekte olan bir kuş; kuyruğunun özellikle uygunsuz şeyleri -elbette ki bu hoşuna gitmişti- çağrıştıran bir şekilde kıvrıldığını düşündüğü bir maymun ve bir insanı andıran bir başka şekil.

Bilim adamları Nazca Çizgileri'ni keşfedip de 1930 ve 1940'lı yıllarda araştırma yaptığı sırada, Magnus sanki taşlara kazınmış o şekiller kendi özel mülküymüş gibi bir parça sinirlenmişti.

Fakat sonra durumu kabullendi. İnsanlar böyleydi işte: İster sayfalara yazılmış isterse taşa oyulmuş hâlde olsun, zaman içinde başkalarına mesajlar bırakırlardı. Zamanın içinden bir el uzatarak, gelecekteki hayali bir elin sizinkini tutacağını umut etmek gibi bir şeydi bu. İnsanlar sonsuza dek yaşamazlardı. Zamana karşı ellerinden gelen tek şey, yarattıkları şeyin kalıcı olacağını ummaktı.

Bu yüzden Magnus geçmişte yaşayanların mesajlarını geleceğe aktarmasını kabullenebilirdi.

Ancak bu kabullenişi çok ama çok daha uzun zaman sonra gerçekleşecekti. Nazca Çizgileri'ni gördüğü o günün ardından Magnus'un işi başından aşkındı. Zira otuz yedi defa kusması gerekmişti.

Magnus'un otuzuncu kusuşunun ardından, Catarina endişelenmeye başlamıştı.

"Sahiden ateşinin çıkmış olabileceğinden korkuyorum."

"Üst üste defalarca söylediğim gibi kendimi berbat hissediyorum, evet," dedi Magnus soğuk bir tavırla. "Hatta siz nankör

arkadaşlarım umursamayabilirsiniz ama şu anda ölüm döşeğinde bile olabilirim."

"O Gine domuzunu yememeliydin," dedi Ragnor kıkırdayarak. Magnus'a karşı kin güdüyormuş gibiydi.

"Kendim yapamayacak kadar bitkin hissediyorum," dedi Magnus, yüzünü ona karşı gerçek bir ilgi gösteren ve çektiği ızdıraptan yakışıksız bir keyif almayan tek kişiye dönerek. Acınası durumda görünmek için elinden geleni yaptı ve o anda bunu gerçekten de mükemmel bir şekilde başardığına hiç kuşkusu yoktu. "Catarina, lütfen–"

"Aşırı içki içip bulutların arasında uçarak geçirdiğin bir gecenin olumsuz etkilerini tedavi etmek için pek çok insanın hayatını kurtarabilecek büyü gücümle enerjimi israf edecek değilim!"

Catarina ciddi bir tavırla baktığı zaman her şey bitmiş demekti. Magnus'un kendini Ragnor'un o şefkatli, yeşil kollarına atması bile daha çok işe yarardı.

Magnus tam da bunu denemek üzereydi ki Catarina düşünceli bir tavırla konuşmaya başladı, "Yerli fani ilaçlarını denemek iyi bir fikir olabilir."

Görünüşe bakılırsa, Peru'nun bu bölgesinde fanilerin ilaç yapımından anladığı tek şey hastanın vücuduna baştan aşağı Gine domuzu sürülmesinden ibaretti.

"Buna bir son ver artık!" diye itiraz etti Magnus. "Ben bir büyücüyüm ve kendimi iyileştirebilirim. Ayrıca senin başını havaya da uçurabilirim!"

"Ah, olamaz. Ateşten sanrılar görmeye başlamış olmalı. Ona kulak asma," dedi Ragnor. "Gine domuzunu sürmeye devam et!"

Gine domuzlarını sürmekte olan kadın hepsine sıkkınca bir bakış atıp domuzu sürmeye devam etti.

"Uzan, Magnus," dedi Catarina. Fazlasıyla açık fikirli ve tıbba dair farklı alanları keşfetmeye meraklı biri olan Catarina, belli ki tıbbi deneylerinde Magnus'u bir kobay faresi olarak kullanmaya oldukça hevesliydi. "Bırak da Gine domuzunun büyüsü içine aksın."

"Kesinlikle," diye Ragnor ekledi kıkırdayarak. Pek de açık fikirli olduğu söylenemezdi.

Ragnor'un tersine Magnus, bu işlemi hiç de komik bulmamıştı. Küçükken pek çok defa *djamu* alması gerekmişti. *Djamu* içinde keçi ödü barındırırdı. (Tabii şanslıysanız. Şanslı değilseniz, timsah ödü de olabilirdi.) Üstelik Gine domuzları da *djamu* da bir zamanlar İngiltere'de birilerinin onun üstünde denediği kan alma yönteminden çok daha iyiydi.

Durum şuydu ki, Magnus fanilerin ilaçlarını genel olarak oldukça zorlayıcı buluyordu ve bu işlemler kendisine uygulanmadan önce en azından biraz iyileşmiş olmayı tercih ederdi.

Magnus birkaç defa kaçmaya yeltendi ve zor kullanarak alıkonulması gerekti. Daha sonradan Catarina ve Ragnor Gine domuzlarıyla birlikte kaçmaya çalıştığı ve söylenene göre "Özgürlük!" ve "Artık lideriniz benim!" gibi şeyler haykırdığı anların taklidini yaparak eğlenecekti.

Büyük bir ihtimalle Magnus hâlâ bir parça sarhoştu.

Bu dehşetli olayın sonunda, Gine domuzlarından birinin karnı baştan sona yarıldı ve tedavinin etkili olup olmadığının anlaşılması için iç organları dikkatle incelendi. Organları görür görmez Magnus'un midesi yine tepetaklak oldu.

Gine domuzları ve yaşanan tüm bu travma dolu anların ardından, birkaç gün sonra Lima'da, Catarina ve Ragnor nihayet Magnus'a bir kadeh içki izni verdi –sadece tek bir kadeh içebilirdi. Bu süre boyunca aşağılayıcı bakışlarını bir an olsun ondan ayırmadılar.

"O Gece söylediklerine gelirsek," dedi Catarina.

Catarina ve Ragnor o akşamdan bahsederken "O Gece" tabirini kullanıyorlardı ve Magnus kelimelerdeki büyük harflerin vurgusunu işitebiliyordu.

"Endişelenmeyin," dedi Magnus hafife alır gibi. "Artık bir kaktüs olup çölde yaşamak istemiyorum."

Catarina gözlerini kırpıştırdı ve suratını buruşturdu. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa o dakikalar zihninde yeniden canlanmıştı. "Bahsettiğim şey o değildi, ama bunu öğrendiğim iyi oldu. Ben insanlarla aşktan bahsediyordum."

Magnus kalbinin kırıldığı o gece ne gibi acınası sözler gevelemiş olduğunu düşünmek istemiyordu. Geçmişe bakıp hüzünlenmenin bir anlamı yoktu. Magnus hüznü hiç sevmezdi. Hüzün, filler ve iç karartıcı insanlar ve iç karartıcı filler içindi.

Catarina, Magnus'tan beklediği cevabı alamamış olmasına karşın devam etti. "Doğduğumda tenim bu renkteydi. O zamanlarda cazibe büyüsüyle görünüşümü değiştirmeyi bilmiyordum. Dolayısıyla olduğumdan başka türlü görünmemin imkânı yoktu. Üstelik bu hiç de güvenli bir şey değildi. Annem beni gördüğü anda ne olduğumu anlamıştı ve ama beni herkesten sakladı. Beni gizlice büyüttü. Güvende olmamı sağlamak için elinden ne gelirse yaptı. Ona büyük bir haksızlık yapılmıştı, ama o buna rağmen beni sevgiyle yetiştirdi. İyileştirdiğim her insanı onun adına iyileştiriyorum. Onu gururlandırmak için elimden geleni yapıyorum ve beni yaşatmakla, yüzyıllar içinde sayısız insanın da hayatını kurtarmış olduğunu bilmek bana güç veriyor."

Catarina gözlerini masada oturan Ragnor'a çevirdi ve ona ciddi bir bakış fırlattı. Ragnor ise huzursuzca gözlerini ellerine dikmişti. Yine de Catarina'nın sözlerinin ardından o da söz aldı.

"Sanırım ailem benim bir tür peri olduğumu falan düşünmüştü," dedi Ragnor. "Çünkü annemin her zaman söylediği gibi, doğduğumda bahar rengindeymişim," diye ekledi ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Elbette asıl gerçeğin bundan birazcık daha karmaşık olduğu sonradan anlaşıldı ama o zamana kadar beni sevmişlerdi. Beni hep sevdiler. Bulunduğum ortamlarda rahatsızlık vermeme ve annemin dediğine göre oldukça mızmız bir bebek olmama karşın. Büyüdükçe mızmızlığımı üstümden attım elbette."

Bu ifadeyi kibar bir sessizlik izledi.

Bir kadını -veya daha nadir olsa da bir erkeği- oyuna getirerek inciten ve sonrasında garip görünüşüyle ebeveyni her zaman o acı dolu anları hatırlamaya zorlayan garip iblislerdense, diye düşündü Magnus, *bir peri çocuk olduğunu kabullenmek daha kolay.* Büyücüler her zaman bu şekilde, iblislerden ve acılardan doğardı.

"Kendimizi insanlardan uzak hissettiğimizde, bunları hatırlamamız gerek," dedi Catarina. "İnsanların bize gösterdiği sevgiye çok şey borçluyuz. Garip çocukları beşikte sallamaktan bıkmayan ve asla umutsuzluğa düşmeyen, sırtını çocuklarına dönmeyen insanlar sayesinde sonsuza dek yaşayacağız. Ben ruhumu ebeveynlerimin hangi tarafına borçlu olduğumu biliyorum."

Evlerinin hemen dışında, yüksek duvarlarla çevrili bahçelerinde oturuyorlardı. Ancak Catarina her zaman içlerindeki en temkinli kişiydi ve masa üstündeki mumu yakmadan önce dikkatle etraftaki karanlığı inceledi. Birdenbire avuçlarında bir ışık belirerek beyaz saçlarını ipek ve incilere çevirdi. Bu birdenbire parlayan ışığın aydınlığından Magnus, Catarina'nın gülümsediğini görebiliyordu.

"Babalarımız birer iblisti," dedi Catarina. "Annelerimiz ise birer kahraman."

Ve bu elbette doğruydu. Onlar için.

Çoğu büyücü gerçekte ne olduklarını gösteren birtakım işaretlerle doğardı. Bazı büyücü çocuklar ya ebeveynleri onları terk ettiği için ölür ya da insanlar onları doğa üstü yaratıklar olarak yaftalandığı için öldürülürdü. Kimisi ise Catarina ve

Ragnor gibi, korkuya galip gelen büyük bir sevgi ile büyütülürdü.

Magnus'un büyücü işareti gözlerindeydi. Gözbebekleri kedilerinki gibi birer yarık şeklinde ve tuhaf bir açı yapan parlak yeşil-altın rengindeydi. Fakat Magnus'un gözlerinin bu şekle kavuşması zamanla olmuştu. Doğduğunda Catarina'nınki gibi mavi veya Ragnor'unki gibi yeşil bir ten rengine sahip değildi. Yalnızca sıra dışı kehribar rengi gözlerle normal bir insan gibi doğmuştu. Annesi Magnus'un babasının gerçekte bir iblis olduğunu uzun bir süre anlamamıştı. Ta ki bir sabah bebeğini emzirmek için beşiğin yanına gidip de kendisine bakan bir çift kedi gözüyle karşılaşana kadar.

İşte o zaman gerçekleri anlamış, Magnus'un, rahmine düştüğü gece yatağına giren, kocasının vücuduna bürünmüş o varlığın aslında kocası olmadığını kavramıştı. Bunu anladıktan sonra ise, hayata devam etme gücünü kendinde bulamamıştı.

Etmemişti de.

Annesinin bir kahraman olup olmadığı konusunda Magnus'un bir fikri yoktu. Annesi hayata veda ettiği zaman ne hayatını ne de çektiği acıları kavrayabilecek yaştaydı. Magnus bazı şeylerden Catarina ve Ragnor'un olduğu kadar emin olamıyordu. Annesi gerçeği anladığı zaman onu yine sevmiş miydi, yoksa tüm sevgisi karanlıklara mı karışmıştı, bilmesine imkân yoktu. Arkadaşlarının annelerinin tanıdığı o karanlıktan çok daha dipsiz bir karanlıktı bu. Zira Magnus'un babası sıradan bir iblis değildi.

"Ve cennetten düşen bir yıldırım gibi," diye mırıldandı Magnus, içki kadehine doğru, "Şeytanın düşüşünü gördüm."

Catarina gözlerini ona çevirdi. "O da neydi?"

"İsimleriniz cennette yazıldığı için sevinin, dostlarım," dedi Magnus. "O kadar duygulandım ki kahkahalar atıyorum ve ağlamamak için bir kadeh daha içeceğim."

Magnus bu sözlerinin ardından bir kez daha dışarıda yürüyüşe çıktı.

Sarhoş olduğu o karanlık gecede onlara Moquegua'ya gitmek istediğini söylemesinin sebebini o an hatırlamıştı. Magnus daha önce o kasabaya sadece bir defa uğramıştı ve bu ziyareti uzun sürmemişti.

Moquegua kelimesi, Quechua dilinde "sessiz yer" anlamına geliyordu ve o kasaba da kesinlikle sessiz bir yerdi. Magnus'un oradayken duyduğu huzursuzluğun sebebi de buydu. Parke taşlı huzurlu sokakları, demirden dökülmüş çeşmesiyle çocukların oyunlar oynadığı meydanı hiç de Magnus'a göre değildi.

Magnus'un hayat felsefesi sürekli hareket hâlinde olmaktı ve Moquegua gibi yerlerde neden sürekli yer değiştirmesi gerektiğini daha iyi anlıyordu. Zira bunu yapmazsa, birileri onun asıl kimliğini anlayabilirdi. Magnus kendisini o kadar da korkunç bir varlık olarak görmüyordu fakat içinde onu sürekli uyaran bir ses vardı: *Neşeyle yer değiştirmeye devam et, yoksa tüm bu yanılsama kendini yok edecek.*

Magnus gece vakti çölün gümüşi kumları üstünde uzandığı o geceyi hatırladı. Ait olmadığı onca huzurlu yeri ve tıpkı zama-

nın akışına, yaşama sevincine ve kaderin adaletsizliğine inandığı gibi, dünyada huzur bulabileceği bir yer olmadığına ve asla da olmayacağına inanmıştı. *Tanrı'nın işinden sual olunmaz.*

Ayrıca meleklerin işinden de sual olunmazdı. Hatta düşmüş olanlarının bile.

Magnus bu anıyı kafasından uzaklaştırdı. Tüm bunlar doğru olsa bile her zaman yaşayacağı yeni maceralar olacaktı önünde.

Magnus'un hovardalık, ayyaşlık ve işlediği sayısız suç yüzünden Peru'dan ihraç edildiğini sanabilirsiniz, ama işin gerçeği bu değil. İlginç bir şekilde, Magnus tüm o olaylardan sonra bile Peru'ya kabul edildi. Yıllar sonra buraya geri döndü. Bu sefer yalnızdı ve gerçekten de yepyeni bir maceraya atıldı.

1962

Magnus, Cuzco'nun sokaklarında dolaşıyordu. La Merced rahibe manastırını geçmiş Calle Mantas'a doğru yürürken kulaklarına bir adamın sesi çalındı. Dikkatini çeken ilk şey bu sesin ne kadar da genizden çıkan bir ses olduğuydu. Fark ettiği ikinci şey ise adamın İngilizce konuştuğuydu.

"Ne dediğin umurumda bile değil, Kitty. Ben yine de Machu Picchu'ya gitmek için otobüse binseydik daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

"New York'tan Maccu Picchu'ya otobüs seferi yok, Geoffrey."

"Ah, gerçekten mi?" dedi Geoffrey kısa bir duraksamanın ardından. "*National Geographic* topluluğu o harabeyi kâğıt üstüne

aktarmaya niyetliyse, en azından bir otobüs seferi ayarlayabilirlerdi."

Magnus nihayet konuşan çifti görebildi. Çan kulesini geçtikten hemen sonra, sokağı süsleyen kemerlerin arasından dolanıyorlardı. Geoffrey asla çenesini kapamayan bir adamın burnuna sahipti. Güneşin sıcağı ve kuru havanın etkisiyle soyulan burnun altında, bir zamanlar keskince ütülenmiş olduğu belli beyaz pantolonu solmakta olan, öldü ölecek bir çiçek gibi gevşemiş görünüyordu.

"Bir diğer mesele yerliler," dedi Geoffrey. "Güzel birkaç fotoğraf çekebiliriz diye ummuştum. Ama çok daha renkli olacaklarını beklemiştim."

"Sanki varoluş sebepleri size eğlendirmek değilmiş gibi," dedi Magnus, İspanyolca.

Kitty, yüzünü sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Magnus oldukça geniş bir hasır şapkanın altında alaycı, ufak bir yüz ve kıvır kıvır kızıl saçlarla karşılaştı. Kızın dudakları da kıvrılmıştı.

Kitty'nin ardından Geoffrey de ona doğru döndü.

"Ah, iyi tespitti teyzeciğim," dedi Geoffrey. "İşte bu adam sahiden renkli biri."

Bu kadarı doğruydu işte. Magnus'un boynuna her biri farklı renkte bir düzinenin üstünde eşarp, fantastik bir gökkuşağı oluşturacak şekilde dikkatlice sarılmıştı. Ne var ki esmer birinin, tıpkı kendisi gibi bir turist olabileceğini idrak edemediğine bakılacak olursa, Geoffrey'nin gözlem yeteneği Magnus'u hiç de etkilememişti.

"Hey, dostum, fotoğrafının çekilmesini ister misin?" diye sordu Geoffrey.

"Sen aptalın tekisin," dedi Magnus, neşeyle gülümseyerek.

Magnus hâlâ İspanyolca konuşuyordu. Kitty kahkahasını bastırdı ve bir öksürüğün arkasına gizledi.

"Sen sorsana, Kitty!" dedi Geoffrey, bir köpeğe numara yaptırmaya çalışan birinin edasıyla.

"Onun adına özür dilerim," dedi Kitty, aksak bir İspanyolca ile.

Magnus gülümsedi ve havalı bir hareketle kaldırdığı kolunu Kitty'ye doğru uzattı. Kitty yıllar içinde aşınarak su gibi pürüzsüz hâle gelmiş kaldırım taşları üzerinden sekerek geldi ve Magnus'un koluna girdi.

"Ah, harika. Çok güzel. Annem bu karelere bayılacak," dedi Geoffrey hevesle.

"Bu adama nasıl katlanıyorsun?" diye sordu Magnus.

Kitty ve Magnus tıpkı aktörler gibi dişlerini göstererek, neşeyle ve büsbütün yapmacık bir tavırla gülümsüyordu.

"Biraz zorlanıyorum."

"Sana başka bir teklifte bulunayım," dedi Magnus, gülümsemeyle sıkılmış dişlerinin arasından. "Benimle gel. Hemen şimdi. Hayatında yaşadığın en muhteşem macera olacak, söz veriyorum."

Kitty gözlerini Magnus'a dikti. Geoffrey ise hep birlikte fotoğraf çektirebilecekleri birilerini bulmak üzere arkasını döndü. Geoffrey'nin arkası dönükken Magnus, Kitty'nin yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını gördü.

"Eh, peki. Neden olmasın ki?"

"Harika," dedi Magnus.

Magnus arkasını dönüp Kitty'nin elinden tutu. Birlikte kahkahalar atarak güneşin aydınlattığı sokak boyunca koşmaya başladılar.

"Acele etsek iyi olur!" diye bağırdı Kitty. Hızla koşarlarken nefes nefese kalmıştı. "Er ya da geç saatini çaldığımı fark edecektir."

Magnus gözlerini kırpıştırdı. "Anlamadım?"

Arkalarından bir ses yükseldi. Sesler sinir bozucu bir tür arbedeyi andırıyordu. Kendi suçu olmamasına karşın, Magnus polisin çağrıldığı ve sıcak bir takibin başladığına işaret eden bu seslere aşinaydı.

Kitty'yi bir çıkmaz sokağa soktu. Kitty hâlâ kahkahalar atarken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ayrıca annesinin mücevherlerini çalmış olduğumu da anlamaları," diye mırıldandı Kitty, sedeften düğmeleri boynundaki zümrüt ve yakutları ortaya serecek kadar açılmışken. "Muhtemelen biraz zaman alacak."

Bunu söylerken Magnus'a hınzırca gülümsedi. Magnus kahkahalara boğuldu.

"Sinir bozucu adamları dolandırır mısın hep?"

"Ve annelerini," dedi Kitty. "Büyük ihtimalle tüm aile servetlerini ellerinden alabilirdim. Ya da en azından gümüşlerini, ama yakışıklı bir adam onunla kaçmamı teklif etti ve ben de düşündüm ki, *neden olmasın?*"

Takip sesleri şimdi daha yakınlarındaydı.

"Benimle kaçtığına sevinmeye hazır ol," dedi Magnus. "Sen bana elindekileri gösterdiğine göre, benim de sana elimdekileri göstermem gayet adil."

Magnus kadını etkilemek için mavi kıvılcımlar çıkararak parmaklarını şaklattı. Onları takip eden ilk grup bulundukları sokağa bakıp koşmaya devam etti. Kitty neler döndüğünü anlayacak kadar zekiydi.

"Bizi göremiyorlar," dedi. "Bizi görünmez yaptın."

Magnus kaşlarını kaldırıp eliyle havalı bir hareket yaptı. "Gördüğün gibi," dedi. "Bizi göremiyorlar."

Magnus insanların bu gücü karşısında hayretler içinde kalışına, korkmalarına ve inanmayan gözlerle ona bakmalarına alışıktı. Kitty ise kendini onun kollarına attı.

"Söyle bana, yakışıklı yabancı," dedi. "Büyülü bir suç hayatına ne dersin?"

"Kulağa güzel bir macera gibi geliyor," dedi Magnus. "Ama bana bir konuda söz ver. Her zaman sinir bozucu insanlardan çalacağımıza ve çaldıklarımızı içkiye ve hiçbir işe yaramaz öte beriye harcayacağımıza dair söz ver bana."

Kitty, Magnus'un dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum."

Bir fani hayatı süresince olmasa bile bir fani yazı süresince birbirlerine âşık oldular. Kahkahalar ve koşturmacalar dolu, farklı ülkelerde kanun tarafından arandıkları bir yaz geçirdiler.

Nihayetinde Magnus'un o yaza dair en sevdiği anısı, aslında hiç görmediği bir kareden ibaretti: Geoffrey'in kamerasındaki o son kareydi bu. Parlak renkler saçan bir adam ve ikisini birlikte beyaz gömleği ardında saklayan bir kadın. İkisi de gülümsüyordu çünkü Geoffrey'in bilmediği bir espri biliyorlardı.

Magnus'un suç dünyasına yaptığı bu ani giriş ne kadar şaşırtıcı olsa da Peru'dan ihraç edilmesinin sebebi değildi. Perulu büyücüler yüksek konseyi gizli bir toplantı gerçekleştirdi ve aylar sonra Magnus'a bir mektup göndererek "ağza alınamayacak suçları" sebebiyle bundan böyle Peru'dan ihraç edildiğini, dönüşü hâlinde ölümle cezalandırılacağını ilan ettiler. Magnus onca araştırma yapmasına rağmen, ne sebeple ihraç edildiği sorusuna hiçbir zaman cevap alamadı. Peru'dan ihraç edilme nedeni bugün dahi hâlâ açığa kavuşmamış bir gizemdir ve belki de hep öyle kalmalıdır.

Kaçak Kraliçe

Cassandra Clare ve Maureen Johnson

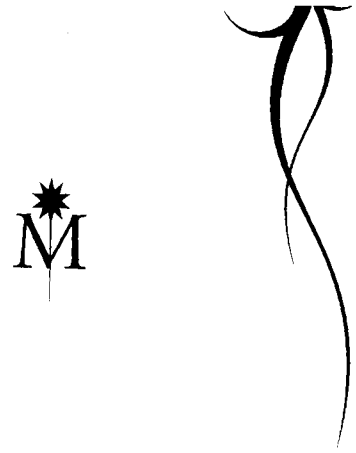

Axel'in adını duyduğu anda, Kraliçe donakaldı. Magnus'un ihtiyaç duyduğu şey tam da buydu. Kraliçeyi pencereden dışarı doğru ittirdi. Balon bir anda üstüne binen ağırlıkla pencereden otuz santim kadar öteye doğru sallandı. Böylece Kraliçe kendini bedeninin yarısı balonda yarısı da dışarı sarkar hâlde buldu.

—Kaçak Kraliçe

THHF
AK
MAJESTELERİ, DURUN LÜTFEN. RİCA EDERİM BENİ DİNLEYİN.
AXEL-
...
EEEK!

Paris, Haziran 1791

Yaz sabahlarında Paris'in Magnus'a keyif veren bir ko-kusu vardı. Bu şaşırtıcıydı, çünkü yaz sabahlarında Paris tüm gün güneş altında durmuş peynir, balık ve balık sakatatı kokardı. İnsanlar ve insanların ürettiği her şeyin (ve bunun sanat ve kültürle değil de pencerelerden kovalarla dışarı fırlatılan şeylerle ilgisi vardı) kokusu her tarafa hâkim olurdu. Yine de bu kokular bir sokaktan ya da binadan diğerine değişen farklı kokularla bir anda değişiverirdi. Bir fırından yükselen o ağır kokuyu beklenmedik bir şekilde yakındaki bir bahçeden yükselen gardenya çiçeklerinin kokusu izler, birkaç adım sonra bu kokunun yerini bir mezbahadan yayılan o keskin demirli koku alırdı. Paris kesinlikle hayat dolu bir şehirdi. Sen Nehri, şehir boyunca devasa bir atardamar

gibi şehrin her caddesine su pompalar, en dar sokaklara kadar daralan damarları ile yayılırdı... ve her bir santimi ayrı bir kokuya sahipti.

Paris'teki her şey *hayat* kokardı. Her türden ve seviyeden hayat.

Ne var ki bugünün kokuları biraz fazla keskindi. Magnus aşina olmadığı, onu Paris'in daha zorlu yerlerinden geçiren bir rotada ilerliyordu. Buradaki yollar engebesiz değildi. Yol üstünde sarsılarak ilerleyen Cabriole'sinin içi acımasız derecede sıcaktı. Magnus o görkemli Çin yelpazelerinden birini çalıştırınca yelpaze hiçbir etki etmeksizin sallanmaya başladı. Elde ettiği tek şey neredeyse hissedilmeyecek bir esinti oldu. Kendine karşı tamamen dürüst olması gerekirse (ki bunu istemiyordu) üstündeki yeni mavi ve pempe çizgili, tafta ve satenden yapılmış ceketi, kuş ve kanatlı çocuk figürleriyle döşenmiş, ipek yeleği için hava biraz fazla sıcaktı. Kıvrık yakalı gömleği, peruğu, kısa ipek pantolonu ve yumuşacık, limon sarısı muhteşem yeni eldivenleri... Bütün bunların içinde biraz fazla *sıcaklamış* hissediyordu.

Olsun varsın. Şayet biri bu kadar mükemmel görünmeyi başarabiliyorsa, öyle görünmek boynunun borcuydu. İnsan *her şeyi* beraber giymedikten sonra hiçbir şey giymesin, daha iyiydi.

Sırtını koltuğa yasladı ve gururla terlemeye devam etti. Paris'te pek çok insan tarafından kabul görmüş prensipleri doğrultusunda yaşamaktan memnundu. Paris'te insanlar her zaman son modayı takip ederdi. Üstünde minyatür gemileriyle tavana kadar yükselen peruklar, görkemli ipekten giysiler, erkek ve kadınların

beyaza boyalı yüzleri, kızarmış çıkık yanakları, güzelliğe güzellik katan benleri, mükemmel terzi işçiliği, o renkler... Paris'te insan isterse kedi gözlerine bile sahip olabilirdi (tıpkı Magnus gibi) ve bunun modayla alakalı olduğunu söyleyebilirdi.

Böylesi bir dünya eğlenceyi seven bir büyücü için türlü iş fırsatlarıyla doluydu. Aristokrasi büyüden hoşlanırdı ve bedelini ödemeye razıydı. Faro tahtasında şans için de oldukça yüklü meblağlar ödemekten çekinmezlerdi. Maymunlarını konuşturması, kuşlarının en beğendikleri opera aryalarını şakıması, elmaslarının farklı farklı renklerde parıldaması için Magnus'a para ödüyorlardı. Yanaklarında aniden beliren yıldızlar, şampanya kadehleri ve kalp şekilli benlerle güzelleşmek istiyorlardı. Çeşmelerden fışkıran alevlerle misafirlerini büyülemek, sonra yine aynı misafirleri üstüne oturdukları divanları oda içinde dolaştırarak eğlendirmekten büyük keyif alıyorlardı. Yatak odası dâhilindeki isteklerine gelince... Eh, Magnus bu istekleri özenle not ediyordu. Kesinlikle yaratıcılıkla dolu isteklerdi.

Kısaca özetlemek gerekirse, Paris ve yakın komşusu Versay'da yaşayan insanlar Magnus'un o güne kadar tanıdığı en yozlaşmış insan grubuydu ve tam bu yüzden Magnus onlara karşı derin bir saygı duyuyordu.

Devrim elbette bu duruma biraz gölge düşürmüştü. Magnus her gün ihtilâlin sonuçları ile yüzleşiyordu. O sırada at arabasının mavi ipekten perdelerini geriye çekerken bile. El arabalarını ittirip kedi eti satan baldırı çıplaklar ona keskin bakışlar fırlatıyorlardı. Magnus'un evi eski (ve kısa zaman önce hayata gözle-

rini yummuş olan) arkadaşı Soubise Prensi'nin evi olan Soubise Oteli yakınlarında, Barbette yolu üstündeki Marais'deydi. Magnus istediği her an otelin bahçelerinde dolaşma veya otelde dilediği gibi vakit geçirme özgürlüğüne sahipti. Hatta Paris'teki büyük konaklardan çoğuna istediği gibi uğrayabilir ve mutlaka sıcak bir şekilde karşılanırdı. Aristokrat arkadaşları biraz zevzek olabilirdi ama genellikle zararsız insanlardı. Fakat artık onlarla beraber görünmek bile soruna neden oluyordu. Bazen ortalarda dolaşırken görünmek bile başına dert açabilirdi. Artık çok zengin veya güçlü bağlantılara sahip olmak iyi bir şey sayılmıyordu. Kötü kokular üreten, yıkanmaktan aciz kitle Fransa'yı ele geçirmiş, kokulu prensipleriyle tüm toplum düzenini alt üst etmişti.

Magnus'un devrim konusundaki hisleri ise karmaşıktı. İnsanlar *gerçekten de* açtı. Ekmeğin fiyatı hâlâ çok yüksekti. Kraliçe Marie Antoinette'in insanlara ekmek bulamadıkları takdirde pasta yemelerini tavsiye eden sözü ise bu duruma hiç de yardımcı olmamıştı. İnsanların yemek yemek, yakacak ve hayattaki temel ihtiyaçları talep etmesi Magnus'a hiç de mantıksız gelmiyordu. Magnus fakir ve müşkül durumda olanlara hayatı boyunca acımıştı. Ancak aynı zamanda, göz kamaştıran aykırılıkları ve aşırılıkları ile Fransa'nınki kadar harika bir başka topluma daha rastlamamıştı. Üstelik heyecanı seven biri olmasına karşın, aynı zamanda etrafında olup bitenlerin farkında olmak isterdi ve devrimle beraber bu farkındalıktan da yoksun kalmıştı. Kimse ülke yönetiminin kimin elinde olduğunu kestiremiyordu. Devrimciler sürekli çatışma hâlindeydi. Anayasa sürekli

yeniden yazılıyordu. Kral ve Kraliçe hayattaydı ve sözüm ona hâlâ gücü ellerinde tutuyorlardı ama aslında ipler devrimcilerin elindeydi. Özgürleşme adına zaman zaman işlenen cinayetler, yapılan saldırılar ve çıkarılan yangınlar sıradan bir durum hâlini almıştı. Paris'te hayat, denizde körü körüne ilerlerken sarsılıp duran, üst üste dizilmiş bir sürü barut fıçısının en tepesindeki fıçının içinde yaşamak gibiydi. Bazı insanların -ki hangi insanlar belli de değildi- bir gün başına şapka alabilecek durumda olan herhangi birisini öldürmeye karar verebileceği hissiyatı vardı etrafta.

Magnus iç geçirdi ve kendine dikilmiş gözlerden kaçınmak için arkasına yaslandı. Elindeki yasemin kokulu mendili burnuna dayadı. Dert ve kokuşmuşluğa karnı doymuştu. Şimdi ise bir balona doğru yol alıyordu.

Magnus elbette daha önce de uçmuştu. Halıları efsunlamış ve göçebe kuş sürülerinin sırtında pineklemişti. Fakat daha önce hiç insan icadı bir şeyle uçmamıştı. Bu balonla seyahat olayı oldukça yeniydi ve dürüst olmak gerekirse, biraz endişe vericiydi. Görkemli ve parlak bir yaratımla gökyüzüne fırlamak, hem de tüm Paris'in gözü önünde...

Magnus'un balonu denemek istemesinin sebebi de tam olarak buydu.

Bundan yaklaşık on yıl önce, Paris'te bir çılgınlığa dönüştüğü sıralarda Magnus sıcak havalı balonu büyük oranda göz ardı etmişti. Ama birkaç gün önce, Magnus şarabı biraz kaçırdığı sı-

rada başını yukarı kaldırmış ve üstü astroloji simgeleri ve zambak desenleriyle kaplı, yumurta şeklindeki gökyüzü mavisi bu insan harikalarının süzülüşünü izlemiş ve birden o sepetlerden birine atlayıp şehrin tepesinde bir gezintiye çıkma arzusuna kapılmıştı. Bu anlık bir hevesti ve Magnus anlık heveslere her zaman büyük önem vermişti. Aynı gün içinde Montgolfier Kardeşler'den birine ulaşmayı başardı ve özel bir uçuş deneyimi için gereğinden fazla bir meblağda *louis d'or* ödemişti.

Şimdi ise Magnus bu sıcak öğle saatinde söz konusu uçuşu gerçekleştirmek üzere yoldayken, bütün bu macerayı ayarladığı o gün gerçekte ne kadar fazla şarap içmiş olduğunu sorguluyordu.

Gerçekten çok içmişti.

At arabası nihayet Château La Muette yakınında durdu. Burası bir zamanlar güzel, ufak bir sarayken şimdi bir yıkıntı hâlindeydi. O nemli öğleden sonra, Magnus arabadan indi ve parkta yürümeye başladı. Dışarıda Magnus'un muhteşem kıyafetlerini ağırlaştıran basık, kasvetli bir hava vardı. Magnus buluşma yerine varana kadar patika boyunca yürüdükten sonra onu bekleyen balon ve uçuş ekibiyle karşılaştı. Balon havası kaçmış bir hâlde çimenlerin üstüne serilmişti. İpekten kumaşı her zamanki kadar görkemliydi, ama bu hâliyle umduğu kadar etkileyici sayılmazdı. Dolabında bu balondan daha etkileyici robdöşambrları vardı.

Montgolfier'lerden biri (Magnus, kardeşlerden hangisini kiraladığını hatırlayamıyordu) kıpkırmızı suratla Magnus'un yanına doğru koşturdu.

"Mösyö Bane! *Je suis désolé*, mösyö, ama hava... bugün elverişli değil. Can sıkıcı bir hava var. Uzaklarda bir şimşek çaktığını gördüm."

Gerçekten de bu sözleri sarf ettikten hemen sonra bir gök gürültüsü yükseldi. Ve gökyüzü yeşilimsi bir renge büründü.

"Bugün uçmamız mümkün değil. Belki yarın. Alain! Balonla ilgilen! Onu derhâl kaldır ortadan!"

Ve bu sözle birlikte balon katlanarak ufak bir kulübenin içine taşındı.

Hevesi kursağında kalan Magnus hava iyice bozulmadan önce parkın içinde dolanmaya karar verdi. İnsan parkta yürürken son derece çekici beyefendilerle ve leydilerle tanışabilirdi. Üstelik burası çoğu insanın sanki... âşıkken geldiği bir yere benziyordu. Ne var ki eskisi gibi özel bir ağaçlık ve park olmaktan çıkan Bois de Boulogne artık insanlara açıktı ve bazıları bu güzel toprakları patates ekmek için kullanıyordu. Pamuktan giysiler giyen bu kişiler kendilerini *sans- culottes*, yani "baldırı çıplaklar" olarak adlandırıyorlardı. İşçilere has uzun pantolonları içindeki bu kimseler, Magnus'un gül rengi çizgili ceketi ve açık gümüş renginde çoraplarıyla uyumlu, o ihtişamlı pantolonunu yargılayan gözlerle süzdüler. İnsanın harika görünmesi sahiden de giderek zorlaşıyordu.

Bunun dışında, park yakışıklı ve güzel sevdalılardan tamamen arınmışa benziyordu. Magnus nereye dönse gördüğü tek şey uzun pantolonlar, dikkatli bakışlar ve devrim çılgınlığının son haberlerini geveleyen insanlardan ibaretti. Daha soylu olan-

lar ise son derece tedirgin görünüyordu ve üçüncü sınıftan biri yanlarından her geçtiğinde gözlerini yere deviriyorlardı.

Buna karşın Magnus tanıdığı birini gördü ve onu görmekten hiç de mutlu olmadı. Siyah ve gümüş renginde kıyafetleriyle hızla ona yaklaşan adamın adı Henri de Polignac'tı. Henri, Marcel Saint Cloud'a, yani Paris'teki en güçlü vampir klanının liderine bağlı bir karanlıkta yaşayandı. Bunun yanı sıra, hüküm altındaki pek çok ayaktakımı gibi Henri de son derece can sıkıcı biriydi. Ağzından çıkan iki laftan biri, "Ustam böyle dedi," ve "Ustam şöyle dedi," olan biriyle sohbet etmek zordu. Sürekli bir yaltaklanma hâlindeydi. Ustasının eteğinden ayrılmadan ısırılmayı beklemek. Magnus, Henri'nin parkta ne işi olduğunu düşünüyordu. Cevabı büyük ihtimalle hayra alamet olamazdı. Avlanmak. Klana yeni üyeler kazandırmak. Ve şimdi de Magnus'un canını sıkmak.

"Mösyö Bane," dedi Henri, hafifçe öne eğilip selam vererek.

"Henri."

"Son görüşmemizin üstünden hayli vakit geçti."

"Ah," dedi Magnus vakur bir havayla. "Çok meşguldüm. İş güç, bilirsin işte. Devrim falan."

"Elbette. Ama ustam sizi görmesinin üstünden çok zaman geçtiğini söyleyip durdu. Ortadan kaybolduğunuzu düşünmeye başlamıştı."

"Hayır, hayır," dedi Magnus. "Sadece meşguldüm."

"Ustam da öyle," dedi Henri, çarpık bir tebessümle. "Bir ara uğramalısınız. Ustam bu pazartesi akşamı bir parti veriyor. Sizi davet etmezsem bana çok kızar."

"Sahi mi?" dedi Magnus, ağzına doğru yükselen acı tadı yutkunarak.

"Kesinlikle."

Kimse Saint Cloud'dan gelen bir daveti geri çeviremezdi. En azından Paris'te huzurlu bir şekilde yaşamaya devam etmek isteyen hiç kimse. Vampir milleti o kadar alıngandı ki... Parisli vampirler de bu konuda en beteriydi hani.

"Tabii ki," dedi Magnus, sırf oyalanmış olmak için elindeki limon sarısı eldivenlerden birini çıkarırken. "Elbette gelirim. Memnum olurum. Çok memnun olurum."

"Ustama daveti kabul ettiğinizi bildireceğim," dedi Henri.

Yağmurun ilk damlaları düşmeye başlamıştı. Ağır ağır Magnus'un narin ceketine damlıyorlardı. En azından yağmur sayesinde hızla veda edebilecekti. Çimenlerin üstünde aceleyle ilerlerken, Magnus elini havaya kaldırdı. Parmakları arasında mavi kıvılcımlar çaktı ve yağmur damlaları anında onun üstüne düşmekten vazgeçti. Bunun yerine başı üzerinde oluşturduğu görünmez şemsiyenin yanından kayıp gidiyorlardı.

Paris. Bazen bu şehirde yaşamak çok sorunluydu. Fazla politikti. (Ah, ayakkabıları... ayakkabılar! Neden bugün uçları kıvrımlı ipekten ayakkabılarını giymişti ki? Parka geleceğini biliyordu. Oysa ayakkabıları yepyeniydi, güzeldi ve Rue des Balais'li Jacques tarafından yapılmıştı. Kimse onlara karşı koyamazdı.) Paris'in o günlerdeki hava şartları göz önüne alınırsa, belki de daha basit bir yerlere göç etmek iyi bir fikir olabilirdi. Londra her zaman sığınılacak bir limandı. Paris kadar modayla iç içe de-

gildi belki, ama kendine özgü güzellikleri de yok değildi. Belki de Alpler'e gitmeliydi... Evet, temiz ve taze havayı zaten severdi. Edelvays çiçekleri arasında gülüp oynayabilir, Schinznach-Bad'ın termal kaplıcalarında keyif yapabilirdi. Belki de daha uzaklara gitmeliydi. Hindistan'a gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Ya da Peru... Üstelik Peru'nun güzelliklerine hiçbir zaman karşı koyamamıştı. Belki de Paris'te kalmak en iyisiydi.

Gökyüzü tam olarak yarıldığı sırada Magnus at arabasına bindi. Yağmur damlaları arabanın tavanını öyle bir dövüyordu ki Magnus kendi düşüncelerini bile duymakta zorlanıyordu. Baloncunun asistanları aceleyle balon ekipmanlarının üstünü örttü ve insanlar ağaçların altına sığındı. Çiçeklerin renkleri yağmurla birlikte sanki daha da canlanmıştı ve Magnus, Paris'in o çok sevdiği havasını derin derin içine çekti.

Araba hareket ettiği sırada, yanına bir patates fırlatıldı.

O gün kelimenin tam anlamıyla sulara gömülmüştü. Yapılacak tek bir şey vardı, bir fincan sıcak lapsang souchong eşliğinde serin bir banyo keyfi. Magnus pencere kenarındaki küvetine serilir ve buğulu çayını içerken yağmurla yıkanan Paris'i izlerdi. Ardından bir koltuğa uzanır, saatlerce *Le Pied de Fanchette* ve Shakespeare'den kitaplar okurdu. Sonrasında ise, pembe şampanyasını yudumlar, bir veya iki saatini operaya gitmek üzere hazırlanmakla geçirirdi.

"Marie!" diye seslendi Magnus, eve girdiği anda. "Banyoyu hazırla!"

Magnus'un evdeki yardımcıları, Marie ve Claude adında yaşlı bir çiftti. İşlerinde oldukça iyilerdi ve Paris'te çalıştıkları uzun yılların ardından hiçbir şey karşısında şaşırmayacak hâle gelmişlerdi.

Magnus yaşadığı onca yer arasında Paris'teki evini en keyif verici yerlerden biri olarak görüyordu. Elbette, doğa güzellikleri çok daha çekici olan yerler vardı. Ancak Paris *doğa dışı* bir güzelliğe sahipti, ki tartışmaya açık olsa da böylesi çok daha iyiydi. Evdeki her şey Magnus'a zevk veriyordu. Sarı, gül, gümüş ve mavi tonlarında ipekten duvar kâğıtları, yaldızlı pirinçten masaları ve altın kakmalı sandalyeler, saatler, aynalar ve porselenler... Ana salona doğru ilerlerken attığı her adımda Magnus yaşadığı evin değerini tekrar hatırlıyordu.

Aşağı Dünyalılar'ın çoğu Paris'ten uzakta dururdu. Ülkede kesinlikle çok sayıda kurtadam yaşıyordu ve ormanlıklarla dolu her vadi perilere ev sahipliği yapıyordu. Ancak açıkça ortada olan bir şey varsa, o da Paris'in vampirlerin bölgesi olduğuydu. Bunun sebeplerini anlamak zor değildi. Vampirler narin yaratıklardı. Soluk tenli ve zariflerdi. Karanlığı ve keyfi severlerdi. İnsanı hipnotize eden bakışları *-encanto-* pek çok asilin aklını başından almıştı. Bir vampirin kanınızı emmesi kadar keyif verici, çılgınca ve tehlikeli çok az şey vardı.

Ne var ki bütün bu düzen, 1787'deki vampir çılgınlığı sırasında biraz zıvanadan çıkmıştı. 1787 yılı, kan partilerinin ortaya çıktığı yıldı. Çocukların ortadan kaybolmaya başladığı ve bazı gençlerin eve tenleri solgun ve boş bakışlarla döndükleri yıl. Mesela Henri

veya kız kardeşi Brigitte gibi. Bu iki kardeş, Poiignac Dükü'nün yeğenleriydi. Bir zamanlar Fransa'nın en büyük ailelerinin sevilen üyeleri olan kardeşler artık Saint Cloud'un çatısı altında yaşıyor ve onun emirlerine uyuyordu. Ve Saint Cloud zaman zaman gerçekten de garip emirler verebiliyordu. Magnus bir parça yozluğu hoş görebilirdi ancak Saint Cloud kötü biriydi. Klasik anlamda, bilinen en geleneksel anlamda kötü. Büyük ihtimalle Paris'te saklanılabilecek pek çok yer olduğu için, Paris Gölge Avcıları Enstitüsü ise olup bitenler üstünde çok az müdahalede bulunabiliyor gibi görünüyordu. Paris'in altı, kilometrelerce uzanan lahit mezarlarla doluydu ve birini sokaktan alıp yerin altındaki karanlıklara çekmek hiç de zor değildi. Saint Cloud aynı zamanda gerek yüksek gerekse alçak mevkilerde pek çok bağlantıya sahipti. Yani onu avlamak hiç kolay değildi.

Magnus hem Parisli vampirlerden hem de başka yerlerden gelerek zaman zaman Versay'ın salonlarında boy gösteren vampirlerden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Bu tür bir karşılaşma kesinlikle keyif verici değildi.

Bu kadar yeter. Bunları düşünmenin bir anlamı yoktu. Banyo zamanı gelmişti. Marie küveti doldurmaya başlamıştı bile. Magnus'un küveti evin ana salonunda, pencerenin hemen yanında duruyordu. Böylece yıkanırken bir yandan da sokaktan gelip geçenleri seyredebiliyordu. Su hazır olduğunda Magnus küvete girip okumaya başladı. Bir saat kadar sonra elindeki kitabı küvetin yanına bıraktı. Kleopatra'nın paha biçilemez bir inciyi bir bardak şarap içinde çözeltmesine dair

bir hikâye üzerine hayallere dalmışken bir yandan da boş gözlerle bulutların geçip gidişini izledi. Salonun kapısı çalındı ve Claude içeri girdi.

"Sizi görmek isteyen bir beyefendi var, Mösyö Bane."

Claude, Magnus'un işinde insanlara isim sormanın bir önemi olmadığını gayet iyi biliyordu.

"Tamam," dedi Magnus, iç geçirerek. "Gelsin."

"Mösyö misafirini küvette mi karşılayacak?"

"Mösyö şu anda bunu düşünüyor," dedi Magnus, daha da derinden iç geçirerek. Sinir bozucuydu belki ama profesyonel görünümünü koruması gerekliydi. Üstünden sular damlatarak küvetten çıktı ve sırt kısmına tavus kuşu deseni işlenmiş ipek robdöşambrını üstüne geçirdi. Ardından aksi bir tavırla pencere kenarındaki sandalyesine oturdu.

"Claude!" diye seslendi. "Artık onu yollayabilirsin!"

Birkaç saniye sonra kapı tekrar açıldı. Siyah saçları ve mavi gözleriyle oldukça çekici bir adam içeri girdi. Üstündeki kıyafetlerin kalitesi uzaktan bile belli oluyordu. Terziliği kesinlikle muhteşemdi. Bu türden sürprizler tam da Magnus'un daha fazla karşılaşmak istediği şeylerdi. Evren istediği zaman ne kadar da cömert davranabiliyordu! Balon gezisinin iptali ve Henri ile karşılaşmasından sonra, bu büyük bir lütuftu.

"Siz Mösyö Bane'siniz," dedi adam, kendinden emin bir tavırla. Magnus nadiren bir başkası ile karıştırılırdı. Uzun boylu, altın-bronz tenli ve kedi gözlü adamlar pek yaygın değildi.

"Evet," dedi Magnus.

Magnus'un tanıştığı çoğu asil, elini sıcak sudan soğuk suya sokmayan boş kafalı insanlardı. Oysa bu adam farklıydı. Dimdik bir duruşa sahipti ve yüzündeki ifadeden bir amacı olduğu belliydi. Ayrıca, Fransızcayı hafif bir aksanla konuşuyordu, ama Magnus bu aksanın nereye ait olduğunu ilk anda kestirememişti.

"Sizinle acil bir konu hakkında konuşmaya geldim. Normalde bunu yapmazdım... ben..."

Magnus adamın tereddütünün sebebini iyi biliyordu. Bazı insanlar büyücülerin huzurundayken oldukça gergin olurdu.

"Rahatsız görünüyorsunuz, Mösyö," dedi Magnus gülümseyerek. "Lütfen izin verin de sizi rahatlatayım. Bu konularda çok becerikliyimdir. Lütfen oturun, bir kadeh şampanya alın."

"Ayakta kalmayı tercih ederim, Mösyö."

"Siz bilirsiniz. İsminizi öğrenme şerefine nail olabilir miyim?" diye sordu Magnus.

"Ben Kont Axel von Fersen."

Bir kont! Hem de Axel adında! Yani bir ordu mensubu! Siyah saçlı ve mavi gözlü! Üstelik acil yardıma ihtiyacı var! Ah, evren kendini aşmıştı. Bir buket çiçeği hak etmişti işte.

"Mösyö Bane, yetenekleriniz kulağıma çalındı. Duyduklarıma inandığımı söyleyemem, ama aklı başında, mantıklı ve duyarlı insanlar bana anlayışımın ötesinde mucizeler yaratabileceğinize dair yeminler ettiler."

Magnus yapmacık bir alçakgönüllülükle ellerini açtı.

"Duyduğunuz şeyler muhteşemse," dedi. "Hepsi doğru."

"Bir tür... sihirbazlık numarasıyla insanın görünüşünü değiştirebileceğinizi söylüyorlar."

Magnus bu hakareti duymazdan geldi.

"Mösyö," dedi von Fersen, "devrim konusundaki hislerinizi öğrenebilir miyim?"

"Benim bu konudaki hislerim ne olursa olsun, devrim yine de gerçekleşecektir," dedi Magnus sakin bir tavırla. "Ben Fransa'da doğmadım ve bu ulusun kendini nasıl yeniden şekillendirdiği konusunda fikir yürütmeye hakkım yok."

"Ben de Fransa doğumlu değilim. İsveç'tenim. Ama bu konuda hislere sahibim, üstelik bunlar epey güçlü hisler..."

Fersen'in güçlü hislerden bahsetmesi Magnus'un hoşuna gitmişti. Hem de çok.

"Buraya geldim, çünkü buna mecburdum ve bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz. Bugün buraya gelmekle ve birazdan söyleyeceklerimle hayatımı sizin ellerinize emanet etmiş oluyorum. Aynı zamanda kendiminkinden çok daha değerli hayatları da riske atmış oluyorum. Ama bunu körü körüne yapmıyorum. Sizin hakkınızda çok şey öğrendim mösyö Bane. Bir sürü aristokrat arkadaşa sahip olduğunuzu biliyorum. Altı yıldır Paris'te yaşadığınızı ve sevilen ve tanınmış bir sima olduğunuzu biliyorum. Ve sözünüzün eri bir adam olduğunuzu duydum. Gerçekten öyle misiniz, Mösyö Bane, sözünüzün eri misiniz?"

"Bu sözün niteliğine bağlı," dedi Magnus. "Sözler, bazen o kadar muhteşem olabiliyor ki..."

Magnus içinden İsveççesinin kıtlığına küfretti. Bu noktada daha zekice birtakım sözler yumurtlayabilirdi. Dünyadaki her dilde baştan çıkarıcı kelime ve cümleleri öğrenmeyi kendine ödev edinmişti ama İsveççede o güne kadar kullanmak ihtiyacı duyduğu cümleler yalnızca şunlardı: "Balık salamura dışında yemeğiniz var mı?" ve "Beni kürklere sararsan tüylü ayıcığın olmaya hazırım."

Von Fersen tekrar konuşmadan önce sırtını iyice dikleştirdi.

"Sizden Kral ve Kraliçe'yi kurtarmanızı istiyorum. Fransız kraliyet hanedanını korumanız gerekiyor."

Eh. İşte bu gerçekten beklenmedik bir gelişmeydi. Sanki bu sözlere cevap verir gibi gökyüzü tekrar kararardı ve gürledi.

"Anlıyorum," dedi Magnus, kısa bir sessizliğin ardından.

"Bu sözlerim konusunda kendinizi nasıl hissettiniz Mösyö?"

"Her zamankinden farklı değil," dedi Magnus, sakin duruşunu korumaya çalışarak. "Ellerimle."

Oysa o anda sakin olmak dışında her şeyi hissediyordu. Köylü kadınlar Versay'ı işgal etmiş ve Kral'la Kraliçe'yi kapı dışarı etmişti. Kral ile Kraliçe şimdi Tuileries'te, Paris'in ortasındaki o harabeye dönmüş eski sarayda kalıyordu. Halk kraliyet ailesinin sözde suçlarını derleyen bir broşür hazırlamıştı. Suçlamalar özellikle Kraliçe Marie Antoinette'e odaklanmıştı ve çoğu seksle alakalı korkunç suçlardan bahsediliyordu. (Kraliçenin ortalıkta dolaşan broşürlerde iddia edilen her şeyi gerçekten de yapmış olması imkânsızdı. Suçlamalar fazla ahlaksız, fazla iğrençti ve kesinlikle fiziksel olarak zorlayıcıydı.

Magnus dahi broşürde yazan suçların ancak yarısını denemiş olabilirdi.)

Hanedanlıkla alakalı her şey kötü ve tehlikeliydi.

Bu da Magnus'un içinde bulunduğu durumu korkutucu olduğu kadar çekici de kılıyordu.

"Takdir edersiniz ki Mösyö, bu kadarını söylemekle bile çok şeyi riske atmış durumdayım."

"Farkındayım," dedi Magnus. "Ama kraliyet ailesini kurtarmaktan bahsettiniz. Bildiğim kadarıyla kimse onlara zarar vermiş değil."

"Ama vermeleri sadece an meselesi," dedi von Fersen. Kabaran duyguları adamın yanaklarının al al olmasına, Magnus'un da biraz heyecanlanmasına yol açtı. "Kendileri birer tutsak. Esir alınmış kral ve kraliçelere bir daha asla hükmetme hakkı tanınmaz. Hayır... Hayır. Vaziyetin daha vahim bir hâl alması sadece an meselesi. İçinde yaşamaya zorlandıkları koşullar zaten yeterince dayanılmaz. Saray pislik içinde. Hizmetkârlar zalim ve alaycı. Kral ve Kraliçe'nin varlıkları ve yetkileri her geçen gün daha da azalıyor. Çok... ama çok eminim ki... özgürlüklerine kavuşmadıkları takdirde daha fazla yaşayamazlar. Ve ben bunu bilerek yaşayamam. Versay'dan zorla çıkarıldıklarında elimdeki her şeyi sattım ve onların yanına, Paris'e geldim. Gerekirse peşlerinden dünyanın diğer ucuna gitmeye hazırım."

"Benden istediğiniz nedir?" dedi Magnus.

"Bir tür... mucize ile kişinin görünüşünü değiştirebildiğinizi söylüyorlar."

Yeteneklerinden *bu* şekilde bahsedilmesi Magnus'u sevindirmişti.

"Bedeliniz her neyse ödenecektir. Ayrıca İsveç Kraliyet Ailesi de bu önemli hizmetiniz hakkında bilgilendirilecektir."

"Saygısızlık etmek istemem Mösyö ama," dedi Magnus, "ben İsveç'te değil, burada yaşıyorum. Ve istediğinizi yaparsam..."

"İstediğimi yaparsanız, Fransa'ya büyük bir hizmette bulunmuş olacaksınız. Ve hanedanlık hak ettiği konuma tekrar kavuştuğunda, siz de büyük bir kahraman olarak onurlandırılacaksınız."

Magnus için bunun da pek bir anlamı yoktu. Ancak bu mevzuya anlam katan şey von Fersen'in kendisiydi. O mavi gözleri ve siyah saçları, tutkusu ve açıkça belli olan cesareti. Dik duruşu, güçlü bedeni...

"Bizimle aynı safta yer alacak mısınız Mösyö? Bağlılık sözünüzü alabilir miyim?"

Aynı zamanda bu çok kötü bir fikirdi.

Berbat bir fikir.

Hayatında duyduğu en kötü fikir.

Karşı konulamaz bir teklif.

"Sözünüz, Mösyö," dedi Axel tekrar.

"Söz veriyorum," dedi Magnus.

"O zaman yarın akşam tekrar gelecek ve planımızı sizinle paylaşacağım," dedi von Fersen. "Ayrıntıları bilmeniz gerekiyor."

"Bu büyük maceraya birlikte atılıyorsak," dedi Magnus, "birlikte bir akşam yemeği yememiz konusunda ısrar ediyorum."

Bir anlık bir sessizliğin ardından Axel sertçe başını sallayarak onayladı.

"Evet," dedi. "Size katılıyorum. Beraber bir yemek yiyelim."

Von Fersen ayrıldıktan sonra, Magnus uzun bir süre aynada kendini seyretti. Delirdiğine dair herhangi bir işaret var mı diye bakıyordu. Aslında yapacağı büyü oldukça basitti. Kolayca saraya girip çıkabilir ve büyüsünü yapabilirdi. Kimsenin ruhu duymazdı.

Hemen sonra başını olumsuzca iki yana salladı. Burası Paris'ti. Bir şekilde herkes her şeyden haberdar olurdu.

Artık ısınmış şampanyasından büyük bir yudum aldı ve ağzının içinde çevirdi. Mantığa dayanan şüphelerinin hepsi kalbinin hızlı atışları arasında yok oluyordu. Bu şekilde hissetmeyeli o kadar uzun süre olmuştu ki... Magnus'un aklında artık sadece von Fersen'e yer vardı.

Ertesi akşam yemeğini Hôtel de Soubise'nin şefinin lütfuyla odasına getirtti. Magnus özellikle güzel bir masa hazırlaması gerektiği durumlarda, otelin mutfağındaki mükemmel lezzetlerle çalışanlarından faydalanma lüksüne sahipti. Bu akşamki menüde ise güvercin çorbası, kalkan, portakallı Rouen ördeği, dana çevirme, bezelye *au jus*, enginar ve bir masa dolusu kremalı puf, meyve ve minik pastalar vardı. Yemeğin ayarlanması gayet basit olmuştu, ne var ki iş giyinmeye gelince Magnus epey zorlandı. Denediği hiçbir şey uygun görünmüyordu. Hem düzgün ve ciddi hem de göz alıcı ve etkileyici bir kıyafete ihtiyacı vardı.

Başta limon sarısı ceketi ve kısa pantolonu ile mor yeleğinin iş göreceğini düşündü. Fakat sonra lim yeşili yelek ve menekşe rengi pantolonunda karar kıldı. Nihayet gök mavisi, sade bir kombinasyonda karar kıldığı zaman dolabın içindeki her şey etrafa saçılmıştı.

Bekleyiş keyif verici bir azaptı. Magnus, von Fersen'in arabasının belireceği anı bekleyerek gözünü pencereden ayırmadan evin içinde volta atıp duruyordu. Aynaya ve özenle hazırlanmış masaya sayısız sefer yaptı. Ardından masayı hazırlayan Claude ve Marie'yi gönderdi. Axel mahremiyet konusunda ısrar etmişti ve Magnus bu isteği yerine getirmekten son derece memnundu.

Saat tam sekizi vurduğunda bir araba Magnus'un kapısı önünde durdu ve Axel arabadan indi. Hatta başını kaldırıp baktı. Sanki Magnus'un onu beklerken pencereden dışarı baktığını biliyordu. Magnus'la göz göze geldiğinde selamlarcasına gülümsedi. Magnus hoş bir panik duygusunun içini kapladığını hissetti.

Axel'i bizzat karşılamak üzere hızla merdivenlerden aşağı koşturdu.

"İstediğiniz gibi, gece için hizmetkârlarımı gönderdim," dedi, düzgün durmaya çalışarak. "Lütfen içeri buyurun. Yemeğimiz hazır. Servisteki teklifsizliğimi hoş karşılayacağınızı umuyorum."

"Elbette, Mösyö," dedi Axel.

Ancak Axel ne yemeğiyle ne de şarabını yudumlayıp Magnus'un cazibesine kapılmakla ilgilendi. Doğrudan iş konuş-

maya başladı. Hatta yanında getirdiği haritaları açarak koltuğun üstüne yaydı.

"Kaçış planının hazırlanması aylar sürdü," dedi Axel, gümüş tabaktan bir enginar alırken. "Plan ben, davamıza sıcak bakan birkaç kişi ve Kraliçe'nin kendisi tarafından hazırlandı."

"Ya Kral?" diye sordu Magnus.

"Majesteleri... kendini biraz soyutlamış durumda. Ülkedeki karışıklık onu umutsuzluğa sürükledi. Şu anda sorumluluklarının çoğunu Kraliçe sahiplenmiş durumda."

"Kraliçe'ye oldukça... düşkün görünüyorsunuz," dedi Magnus, dikkatli bir tavırla.

"Kraliçe hayran olunacak biri," dedi Axel, peçetesiyle dudaklarını silerken.

"Ve belli ki size güveniyor. Oldukça yakın olmalısınız."

"Bana güvenini bahşetme inceliğini gösterdi."

Magnus satır aralarını okuyabiliyordu. Axel ağzından kolayca laf alınacak biri değildi ve bu onu daha da çekici hâle getiriyordu.

"Kaçış planı pazar günü gerçekleştirilecek," diye devam etti Axel. "Plan oldukça basit ama zahmetli. Muhafızların belli zamanlarda belli insanları belli kapılardan çıkarken görmelerini sağladık. Kaçış gecesi, bu insanların yerine kraliyet ailesini koyacağız. Çocuklar on buçukta uyandırılacak. Veliahtımız genç bir kız kılığında giydirilecek. O ve kız kardeşi saraydan kraliyet dadısı Marquisede Tourzel tarafından çıkarılacak ve büyük atlıkarıncada benimle buluşacaklar. At arabasını ben sürüyor ola-

cağım. Daha sonra Kral'ın kız kardeşi Madam Elisabeth'i bekleyeceğiz. O da çocukların çıktığı aynı kapıdan çıkacak. Kral o gece için yatağına çekileceğini ilan edip de tek başına bırakıldıktan sonra Chevalier de Coigny kılığında saraydan ayrılacak. Saraydan son ayrılan kişi ise... Kraliçe olacak."

"Marie Antoinette *son* ayrılan mı olacak?"

"Bu kendi kararıydı," dedi von Fersen çabucak. "Kendisi fazlasıyla cesur bir kadın. Son ayrılan olmayı talep etti. Diğerlerinin yokluğu fark edildiği takdirde kaçmalarına yardımcı olabilmek için kendini feda etmeyi istedi."

Axel'in sesinde yine büyük bir heyecan seziliyordu. Ancak bu kez başını kaldırıp Magnus'a baktığında, gözlerini bir süre Magnus'un kedi gözlerinden ayırmadı.

"Peki, neden büyünün sadece Kraliçe'ye yapılmasını istiyorsunuz?"

"Bunun bir sebebi, zamanlama konusuyla ilgili," dedi Axel. "İnsanların saraya giriş çıkış zamanlarının sıralamasıyla ilgili. Kral yatağına çekileceğini açıklayana kadar bir sürü insan yanında olacak ve ardından çabucak saraydan ayrılacak. Bu noktadan sonra sarayda kalan tek kişi Kraliçe olacak. Diğer sebep ise, Kraliçe'nin daha kolay tanınan bir sima olması."

"Kraldan bile mi?"

"Elbette öyle! Majesteleri Kral... pek yakışıklı bir adam sayılmaz. İnsanlar ona uzun süre bakmaz. İnsanların fark ettiği şey daha çok kralın kıyafetleri, kraliyet arabası ve asil kimliğini belli eden diğer harici işaretler. Ama Majesteleri Kraliçe'nin... yüzü

iyi bilinir. İnsanların uzun uzun incelediği, resimlerini, tablolarını çizdiği bir yüz onunkisi. Tarzını dahi taklit ederler. Kraliçe çok güzel bir kadın ve yüzü pek çok insanın hafızasına kazınmış durumda."

"Anlıyorum," dedi Magnus, kraliçenin güzelliği konusundaki bu sohbeti değiştirme isteğiyle. "Peki planda sizin rolünüz ne?"

"Ben Bondy'ye kadar at arabasını süreceğim," dedi Axel, gözlerini Magnus'un yüzünden ayırmadan. Ardından detayları anlatmaya devam etti. Askerlerin nerelerde turlayacağı, atların nerelerde değiştirileceği gibi şeyler. Bu detaylar Magnus'u hiç ilgilendirmiyordu. Böylesi basit konular, Axel'in o zarif gömlek yakasının konuşurken çenesine sürtmesi manzarasıyla kıyaslanınca hiç de çekici gelmiyordu. Ya da alt dudağının o leziz dolgunluğuyla. Hiçbir kral veya kraliçe, hiçbir sanat eseri o alt dudağın yanına yaklaşamazdı.

"Ödemenize gelince..."

Bu sözler Magnus'u daldığı hayallerden çekip aldı.

"Ödeme konusu oldukça basit," dedi Magnus. "İstediğim şey para değil–"

"Mösyö," dedi Axel öne doğru eğilerek, "bunu gerçek bir Fransız vatanseveri olarak yapıyorsunuz!"

"Bunu yapmayı kabul etmemin sebebi," diye sözlerini sürdürdü Magnus sakince, "sizinle dostluğumuzu ilerletmek. İstediğim tek şey, bu iş sona erdikten sonra sizinle tekrar görüşmek."

"Benimle görüşmek mi?"

"Sizinle görüşmek, Mösyö."

Axel'in sırtı biraz dikleşti ve gözlerini önündeki dikti. Magnus bir an için yanlış bir hamle yaptığını, her şeyi eline yüzüne bulaştırdığını düşündü. Fakat derken Axel başını kaldırıp ona baktı. Mum ışığı o mavi gözlerinde parıltılarla oynaşıyordu.

"Mösyö," dedi Axel, masanın karşısından uzanıp Magnus'un elini tutarken, "sonrasında çok yakın iki arkadaş olacağımızdan şüphem yok."

Magnus'un duymak istediği şey de tam olarak buydu işte.

Kaçış günü olarak belirlenen pazarın sabahında Magnus, Paris'in dört bir yanından çınlayan çan sesleriyle uyandı. Count de ve Comédie-Italienne grubundan aktörleriyle geçirdiği uzun gecenin ardından hâlâ biraz sersemdi. Görünüşe bakılırsa bu gecede bir şekilde bir maymun sahibi de olmuştu. Maymun yatağının ucunda oturmuş, mutlu bir şekilde Magnus'un sabah kahvaltısını mideye indirmekle meşguldü. Daha şimdiden Claude'un getirmiş olduğu ufak çaydanlığı devirmişti ve yerler parçalanmış devekuşu tüyleriyle kaplıydı.

"Selam," dedi Magnus maymuna.

Maymun cevap vermedi.

"Sana Ragnor adını veriyorum," diye ekledi Magnus, başını yastığa geri koyarken. "Claude!"

Kapı açıldı ve Claude içeri girdi. Ragnor'un varlığı karşısında zerre kadar şaşırmışa benzemiyordu. Derhâl ortalığa dökülen çayı temizlemeye koyuldu.

"Maymunum için bir tasma almanı istiyorum, Claude. Ve bir de şapka."

"Emredersiniz, Mösyö."

"Bir de minik ceket alsak mı dersin?"

"Bu havada gerekli olmayabilir, Mösyö."

"Haklısın," dedi Magnus iç geçirerek. "Ceket yerine basit bir robdöşambr alalım, tıpkı benimki gibi."

"Hangisi gibi, Mösyö?"

"Gül ve gümüş renkli olan."

"Mükemmel bir seçim, Mösyö," dedi Claude, yerdeki tüyleri toplamaya girişirken.

"Ve onu mutfağa götür de doğru dürüst bir kahvaltı etsin, olur mu? Meyve ve suya ihtiyacı var. Hatta belki soğuk bir duşa."

O sırada Ragnor yatağın ucundan atlamış ve narin bir Sevr porselen vazosuna doğru ilerlemeye başlamıştı. Claude hayatı boyunca maymunlarla içli dışlı yaşamış gibi, Ragnor'u tutup kucağına aldı.

"Ah," dedi Claude, elini ceketinin cebine sokarken, "bu sabah size bir mektup geldi."

Claude, maymunla birlikte sessizce odadan çıktı. Magnus zarfı yırttı. Mektupta şunlar yazılıydı:

Bir sorun çıktı. Planın yarına ertelenmesi gerekiyor.

Axel

Eh, Magnus'un akşama dair planları da böylece yerle bir olmuştu.

Ertesi gün Saint Cloud'un partisi vardı. Magnus her iki sözünü de yerine getirmek zorundaydı. Ve bir şekilde bunu yapacaktı. Arabasını Tuileries Sarayı'nın yakınlarına bırakır, Kraliçe ile olan işini halleder, sonra arabasına geri dönüp partiye yetişebilirdi. Bundan daha koşturmacalı akşamları olmuştu.

Üstelik Axel için buna değerdi.

Magnus ertesi gün ve akşamın büyük bir kısmını kraliyet ailesiyle olan işinden ziyade Saint Cloud'un partisi için endişelenerek geçirdi. Göz boyama büyüsü kolaydı. Parti ise büyük ihtimalle gerginlik ve rahatsızlık içinde geçecekti. Yapması gereken tek şey, oraya uğramak, yüzünde gülümsemeyle havadan sudan sohbet etmekti. Ardından çıkıp gidebilirdi. Ancak her nedense içinden bir ses o akşam bir şeylerin ters gideceğini söylüyordu.

Yine de öncelikle Kraliçe'yle olan işini halletmesi gerekiyordu.

Magnus akşam yemeğinin ardından banyo yapıp giyindi ve saat dokuzu gösterirken sessizce evden çıktı. Şoförüne kendisini Tuileries bahçelerinin yakınında bırakması ve gece yarısı geri dönmesi talimatını verdi. Bu zaten sıradan bir gezintiden farksızdı. Pek çok insan budanmış ağaçlar arasında *tesadüfi karşılaşmalar* yaşamak umuduyla bahçeye giderdi. Magnus etrafta biraz yürüdü. Gölgeler içindeki bahçede dolaşırken çalılıklar arasındaki âşıkların seslerini dinliyor, ara sıra yaprakların arasından kaçamak bakışlar atıyordu.

Saat on buçuğu gösterdiğinde Axel'in ona verdiği haritaya bakarak merhum Villequier Dük'ünün uzun zaman önce terk

ettiği evinin önüne vardı. Her şey planlandığı gibi gittiği takdirde genç prenses ve küçük bir kız kılığına sokulmuş veliaht, yakında sarayın korumasız kapılarından çıkacaktı. Kapıdan çıkmadıkları takdirde ise plan başarısızlığa uğramış olacaktı.

Ancak Magnus'un tahmin ettiğinden yalnızca birkaç dakika sonra, kılık değiştirmiş çocuklarla dadıları kapıda belirdi. Grup kuzeye bakan avlu boyunca yürüyerek Rue de l'Échelle ve büyük atlıkarıncaya doğru ilerlerken Magnus elinden geldiğince sessiz bir şekilde onları takip etti. Buluşacakları yere vardıklarında ise sade bir at arabası eşliğinde onları bekleyen Axel ile karşılaştılar. Axel kaba bir Parisli at arabası sürücüsü gibi giyinmişti. Hatta pipo içip İsveç şivesinden eser taşımayan mükemmel bir halk ağzıyla çevresindekilere espriler bile yapıyordu. Ay ışığı altında çocukları at arabasına çıkaran Axel'in görüntüsü karşısında Magnus'un bir an için dili tutuldu. Axel'in cesareti, yeteneği, şefkatle dolu kalbi... Magnus'un yüreğini daha önce bilmediği bir hisle doldurmuş, her zamanki alaycı tavrını takınmasını zorlaştırmıştı.

Magnus at arabasının uzaklaşmasını izledikten sonra kendi görevinin başına döndü. Çocukların çıktığı kapıdan saraya girmesi gerekiyordu. Kapıda muhafız olmamasına karşın Magnus yine de kendine göz boyama büyüsü yapacak, böylece ona doğru bakan herhangi biri sadece sarayın rüzgârla açılmış kapısından içeri giren büyükçe bir kedi görecekti.

Binlerce insanın girip çıktığı -ve eskisi gibi yüzlerce temizlikçinin bulunmadığı- sarayın yerleri ayak izleri, kurumuş çamur

ve balçıkla kaplıydı. İçeriye nem, duman, küfle koridorlara içi boşaltılmadan bırakılmış lazımlıklardan yayılan kesif bir koku hâkimdi. Pencerelerden sızan, aynalardan yansıyan ve üstü is ile örümcek ağlarıyla dolu kristal avizelerden zayıfça dağılan pırıltılar dışında içeride hiçbir ışık kaynağı yoktu.

Axel, Magnus'a sarayın şaşaalı molbilyalardan yoksun veya muhafızlar tarafından talan edilmiş devasa odaları ve sayısız koridoru arasından ne tarafa gitmesi gerektiğini gösteren talimatlar eşliğinde elle çizilmiş bir harita vermişti. Tahta kaplamalardan bazılarının ardında gizli geçitler mevcuttu. Magnus sessizce bu geçitleri kullandı. Sarayın derinlerine doğru ilerledikçe, odalar biraz daha temiz bir hâl almaya, mumların sayısı biraz daha çoğalmaya başladı. Pişen yemeklerle pipo kokusu etrafı sarıyor, koridorlardan geçen insanlar artıyordu.

Magnus kısa bir süre sonra kraliyet odalarına vardı. Talimatlara göre içeri gireceği kapının önünde, dalgınca ıslık çalarak oturduğu sandalyeyi arka ayakları üstüne bir ileri bir geri sallayan bir muhafız bekliyordu. Magnus koridorun öteki ucunda ufak bir kıvılcım yaratınca muhafız yerinden kalkarak kıvılcımın parladığı köşeyi kontrol etmeye gitti. Magnus anahtarı kilide soktu ve kapıyı açıp içeri girdi. Kraliyet odalarına doğa üstü ve rahatsız edici, dingin bir sessizlik hâkimdi. Magnus'un burnuna henüz yeni söndürülmüş bir mumdan yayılan is kokusu geldi. Kraliyet ailesi ile yüzleşme fikri Magnus'un gözünü korkutmuyordu ama elini Axel'in verdiği ikinci anahtara uzatırken kalp atışları hızlanmaya başladı. Axel

kraliçenin özel odalarının anahtarına sahipti. Bu gerçek hem heyecan verici hem de rahatsız ediciydi.

Ve işte tam karşısındaydı: Kraliçe Marie Antoinette. Magnus daha önce onun resimlerini defalarca görmüştü, fakat o anda önünde kanlı canlı duruyordu. Asıl şok edici olan da bu gerçeğin ta kendisiydi. Kraliçe, etten ve kemikten, geceliği içinde bir kadındı. Hoş bir havası vardı. Şüphesiz ki bunun sebeplerinden birisi aldığı eğitimdi. Asil duruşu ve zarifçe attığı adımları. Ne var ki resmedildiği tablolar, o büyük ve ışıltılı gözlerinin hak ettiği değeri verememişti. Saçları başının üstünde bir taç oluşturacak şekilde özenle toplanmış, üstüne ketenden hafif bir şapka geçirilmişti. Magnus karanlıktan ayrılmaksızın Kraliçe'nin yatağından pencereye doğru volta atışını izledi. Ailesini bekleyen kaderden endişe duyduğu belliydi.

"Hiçbir şeyin farkında değilsiniz, madam," dedi Magnus usulca. Bu söz üzerine Kraliçe ona doğru dönüp şaşkınca bir bakış attı. Ardından volta atmaya geri döndü. Magnus ona biraz daha yaklaştı ve yaşadığı olayların Kraliçe'yi nasıl da yıpratmış olduğunu fark etti. Kraliçe'nin saçları dökülmüş ve solmuş, yer yer incelmiş ve grileşmişti. Buna rağmen, yüzüne Magnus'un takdirini kazanan kararlı ve ateşli bir ifade hâkimdi. Axel'in ona neden bu kadar büyük bir tutkuyla bağlı olduğunu anlayabiliyordu. Kraliçe'den Magnus'un hiç de beklemediği türden bir güç hissi yayılıyordu.

Magnus parmaklarını oynattı ve parmaklarının arasında mavi alevler çaktı. Kraliçe yine şaşkınca ona doğru döndü.

Magnus elini onun yüzünün önünde gezdirdi ve Kraliçe'nin o tanıdık ve asil görünüşünü, tanıdık ve sıradan bir görünüşe dönüştürdü. Kraliçe'nin gözleri ufaldı ve rengi koyulaştı, yanakları dolgunlaşarak al al oldu, burnu büyüdü ve çenesi hafifçe küçüldü. Saçları yumuşayıp koyulaşarak kestane rengini aldı. Magnus gerekli olanın bir adım daha ötesine giderek, kimsenin karşısındaki bu kadını Kraliçe ile özdeşleştiremeyeceğinden emin olmak için elmacık kemiklerini ve kulaklarını da bir parça değiştirdi. İşini tamamladığında, Kraliçe tam da planladığı gibi görünüyordu. Başka bir yaşta, bambaşka bir hayata sahip bir Rus soylusu gibi.

Magnus, Kraliçe'nin dikkatini dağıtmak için pencere tarafında bir sesin yükselmesini sağladı ve Kraliçe sırtını döndüğünde odadan ayrıldı. İnsan trafiğinin yoğun olduğu kraliyet dairelerinin çıkışından Kraliçe'nin Axel'in geceleri girip çıkabilmesi için açık tuttuğu bir kapıyı kullanarak saraydan ayrıldı.

Her şey son derece basit ve sorunsuzca hallolmuştu. O akşam iyi bir iş çıkarmıştı. Magnus gülümsedi, bakışlarını Paris'in tepesinde asılı duran aya doğru kaldırdı ve hayalinde Axel'in at arabasında ilerlerkenki hâlini canlandırdı. Derken Axel'i başka şeyler yaparken hayal etti. Ardından adımlarını sıklaştırdı. Daha görmesi gereken vampirler vardı.

Şansına, vampir partileri her zaman geç saatlerde başlardı. Magnus'un arabası Saint Cloud'un kapısı önünde durduğunda, saat gece yarısını geçmişti. Hepsi de birer vampir olan uşaklar

Magnus'un arabasından inmesine yardım etti. Ardından Henri onu kapıda karşıladı.

"Mösyö Bane," dedi, o ürkütücü tebessümüyle. "Efendim sizi gördüğüne çok sevinecek."

"Çok memnun oldum," dedi Magnus, sesindeki alaycı tonu güç bela saklayarak. Henri'nin kaşları yalnızca biraz havaya kalktı. Sonra arkasını dönüp kolunu kendi yaşlarında ve ona oldukça benzeyen bir kıza doğru uzattı. Sarışın, cam gözlü, donuk ifadeli ve oldukça güzel bir kızdı bu.

"Kız kardeşim Brigitte ile tanışıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Daha önce defalarca karşılaştık, matmazel, bundan... önceki hayatınızda."

"Önceki hayatım," dedi Brigitte, hafifçe kıkırdayarak. "Önceki hayatım."

Önceden bir hayata sahip olduğu fikri Brigitte'i her zaman neşelendirirdi. Kıkırdayarak kendi kendine gülümsemeye devam etti. Henri kolunu pek de kardeşçe sayılmayacak biçimde onun omzuna doladı.

"Efendimiz büyük bir cömertlik göstererek isimlerimizi kullanmamıza izin verdi," dedi Henri. "Ve eski evime dönüp, burada yaşamak üzere kız kardeşimi de getirmeme izin verdiğinde yaşadığım mutluluğu anlatamam. Efendim pek çok konuda olduğu gibi, bu tür konularda da oldukça cömert biri."

Bu sözler Brigitte'in yeni bir kıkırdama krizine girmesine sebep oldu. Henri oyuncu bir şekilde onun poposuna bir şaplak attı.

"Dilim damağım kurudu," dedi Magnus. "Sanırım biraz şampanya arayacağım."

Tuileries'nin kasvetli ve loş odalarının aksine Saint Cloud'un evi muhteşem bir mekândı. Boyutu kıstas alınırsa bir saray sayılmazdı, ama bir sarayın dekorasyonuna sahipti. Duvarlarda tavana kadar uzanan ve çerçeveleri arasında neredeyse hiç boşluk olmayan tablolarla her yerde farklı imgelerin hâkim olduğu bir ormanı andırıyordu. Tüm avizeleri yerlere siyah damlalar akıtan mumlarıyla parıltılar saçıyordu. Yere düşen mum damlaları anında ufak bir karanlıkta yaşayanlar ordusu tarafından süpürülüyordu. Çoğu elinde şarap kadehleri veya şişeleri tutan birkaç fani mobilyaların üstüne yayılmış, boyunları açık bir şekilde ısırılmayı bekliyordu. Vampirler odanın bir başka köşesinde takılıyor, kendi aralarında gülüşerek zengin bir masada hangi lezzetlerden tatmak istediklerini tartışan insanlar gibi parmaklarıyla bir ona bir buna işaret ediyorlardı.

Fani Paris sosyetesinin uzun zamandır sahiplendiği o koca pudralı peruklar yerini kısa süre önce daha doğal görünümlere bırakarak demode olmuştu. Vampir sosyetesinde ise peruklar her zamankinden daha büyük boyutlarda kullanılmaya devam ediyordu. Dişi vampirlerden birinin kafasında açık pembe renkte, en az iki metre yükselikliğinde ve Magnus'un çocuk kemikleri olduğundan şüphelendiği bir tür kafesle desteklenmiş bir peruk vardı. Kadının dudaklarının kenarında kan lekesi vardı ve Magnus yanaklarındaki kırmızılığın kan mı yoksa haddinden fazla sürülen allıktan mı kaynaklandığı konusun-

da emin olamıyordu. (Peruk modasında olduğu gibi, Parisli vampirler, muhtemelen insanlarla dalga geçmek için, yanaklara keskince sürülen allıklar gibi modası geçmiş makyajları yeğliyordu.)

Magnus beti benzi atmış bir arpistin yanından geçerken adamın ayağının yere zincirlenmiş olduğunu üzülerek fark etti. Adam yeterince güzel çalarsa, bir sonraki partide de çalmak üzere bir süre daha hayatta kalma şansına sahip olabilirdi. Aksi hâlde kendini vampirlerin gece atıştırmalığı olarak bulacaktı. Magnus arpistin zincirini koparıp koparmamayı düşünürken, yukarıdan bir ses yükseldi.

"Magnus! Magnus Bane! Bunca zamandır nerelerdeydin?"

Marcel Saint Cloud merdiven tırabzanlarından sarkmış, ellerini aşağıya doğru sallıyordu. Etrafında duran bir grup vampir gözlerini, kuş tüyü, fildişi ve kemikten yapılmış yelpazelerinin ardından Magnus'a dikmişti.

Bunu itiraf etmesi can sıkıcı olsa da, Magnus, Saint Cloud'un göz alıcı bir güzelliğe sahip olduğunu düşündü. Eski vampirlerin çoğu sıra dışı bir görünüme sahip olurdu. Bu yaşla gelen türden bir ışıltıydı. Ve Saint Cloud gerçekten yaşlıydı. Büyük ihtimalle Vlad'ın ilk vampir sarayından kalma bir vampirdi. Boyu Magnus'unki kadar uzun değildi, ancak çıkık elmacık kemikleri ve uzun parmaklarından belli olduğu gibi, son derece zarif bir bedene sahipti. Gözleri kapkaraydı, fakat ışığı aynalar gibi yansıtıyordu. Ve kıyafetleri... eh, Magnus'la aynı terziyi kullandığına göre tabii ki muhteşemdi.

"İşlerim vardı," dedi Magnus. Saint Cloud ve takipçileri merdivenlerden inerken zoraki gülümsedi. Vampirler Cloud'un dibinden ayrılmıyor, hatta adımlarını bile onun adımlarına uydurarak yürüyorlardı. Dalkavuklar.

"De Sade da az önce çıktı."

"Ne yazık," diye karşılık verdi Magnus. Marquis de Sade son derece tuhaf bir faniydi ve Magnus'un İspanya engizisyonundan sonra karşılaştığı en sapkın zihniyete sahipti.

"Sana göstermek istediğim bazı şeyler var," dedi Saint Cloud ve soğuk kollarından birini Magnus'un omzuna doladı. "Kesinlikle muhteşem şeyler!"

Saint Cloud ve Magnus'un ortak noktalarından biri, fanilerin moda, sanat ve mobilyalarına olan yoğun ilgileriydi. Magnus eşyalarını bazen parasıyla bazen de verdiği hizmetlerin karşılığında almayı yeğlerdi. Marcel ise eşyalarını devrimcilerden satın alıyordu. Ya da büyük konakları talan ederek içindekileri yağmalayan insanlardan. Bazen de karanlıkta yaşayanlar eski eşyalarını efendilerine hediye ederdi. Ya da bir şekilde eşyanın teki bir gün evine gelirdi. Bu konularda fazla soru sormamak ve basitçe beğeni belirtmek, hatta yüksek sesle takdir etmek en iyisiydi. Magnus kendisine gösterilen her bir parça eşya üzerine övgüler yağdırmazsa Marcel ona gücenirdi.

Aniden, dış avludan yükselen sesler Saint Cloud'un ismini haykırmaya başladı.

"Dışarıda bir olay var gibi," dedi Marcel. "Bir baksak iyi olur."

Sesler heyecanlı, neşeli ve tizdi. Magnus'un bir vampir partisinde hiç duymak istemediği seslerdi bunlar. Bu ses tonları hayra alamet değildi.

"Sorun nedir, dostlarım?" diye sordu Marcel, antreye doğru yürürken.

Kapıdan dışarı uzanan basamakların dibinde, başlarında Henri ile bir vampir grubu duruyordu. Vampirlerlerden birkaçı, ellerinde debelenen bir kadını zaptediyordu. Kalabalıktan net görebilmek mümkün olmasa da, kadından yükselen tiz çığlıkların boğukluğuna bakılırsa ağzı bir örtü ile kapatılmış olmalıydı.

"Efendim..." dedi Henri, kocaman açılmış gözlerle. "Kimi bulduğumuza.... inanamayacaksınız efendim..."

"Görelim bakalım. Öne çıkarın. Neler oluyor?"

Vampirler bir parça nizama geldiler ve fani kadını önlerinde açtıkları boşluğa doğru fırlattılar. Endişeyle haykırmamak ve dikkati üstüne çekecek hiçbir tepki vermemek için Magnus'un dişlerini sıkması gerekti.

Yere atılan kadın, Marie Antoinette'ti.

Elbette, Kraliçe üzerine uyguladığı göz boyama büyüsü vampirlere sökmüyordu. Kraliçe'yi öne çıkardıklarında yüzü şoktan bembeyaz kesilmiş, etrafına bakındı.

"Siz..." dedi, titrek bir sesle kalabalığa doğru seslenerek, "ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Bunun bedelini–"

Marcel onu susturmak için elini havaya kaldırdı ve Magnus'un şaşkın bakışları altında, Kraliçe susuverdi.

"Onu buraya kim getirdi?" diye sordu Marcel. "Bu nasıl oldu?"

"Ben getirdim, Mösyö," dedi bir ses. Coselle adında zarif bir vampir öne doğru çıktı. "Rue du Bac'tan geçerek buraya doğru geliyordum ki gözlerime inanamadım. Tuileries'den kaçmış olmalı. Öylece sokakta duruyordu Mösyö, kaybolmuş ve panik içinde görünüyordu."

Elbette. Kraliçe tek başına sokaklarda dolaşmaya alışkın olamazdı. Ve karanlıkta yanlış bir yöne sapmış olması son derece normaldi. Hatalı bir dönüş yapmış ve bir şekilde nehir civarına varmış olmalıydı.

"Madam," dedi Marcel, basamaklardan inerken. "Yoksa size *Majesteleri* diye mi hitap etmeliyim? Çok sevilen ve... şöhreti sınır tanımayan Kraliçe'mizi takdim etme şerefine nail olabilir miyim?"

Odanın bir köşesinden gelen hafif bir kıkırdama sesi dışında hiç ses çıkmadı.

"Ta kendisiyim," dedi Kraliçe ayağa kalkarken. "Ve size emrediyorum–"

Marcel, Kraliçe'yi susturmak için tekrar elini kaldırdı. Kalan basamakları da indikten sonra Kraliçe'nin yanına doğru yürüdü, tam önünde durdu ve dikkatle onu inceledi. Ardından hafif bir şekilde eğilerek selam verdi.

"Majesteleri," dedi. "Partime katıldığınız için duyduğum mutluluğu kelimelerle ifade etmem imkânsız. Hepimiz tarifsiz bir mutluluk içindeyiz, değil mi dostlarım?"

O sırada kapı eşiği alabildiğine vampirle dolmuştu. Kendine yer bulamayan vampirler ise pencerelerden sarkıyordu. Kimisi gülümsüyor, kimisi başını sallıyordu, fakat kimsenin sesi çıkmıyordu. Sessizlik korkunçtu. Marcel'in avlusunun duvarları dışında kalan Paris bile kasvetli bir sessizliğe bürünmüş gibiydi.

"Sevgili Marcel," dedi Magnus, zoraki bir kahkaha ile. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan *gerçekten* nefret ediyorum, ama bu kadın Kraliçe değil. Kendisi müşterilerimden birinin metresidir. Adı da Josette'tir."

Bu sözlerin apaçık yalan olduğu belliydi belki, fakat Marcel ve diğerleri sessizliğini korudu. Magnus'tan daha fazlasını duymak istiyorlardı. Magnus bu beklenmedik olay üstüne keyiflenmiş gibi görünmeye çalışarak basamaklardan aşağı indi.

"Oldukça başarılı bir hanım, değil mi?" dedi Magnus. "Tıpkı sizin gibi, ben de farklı zevklere yönelik hizmetler sunuyorum. Ve Kraliçe'nin yıllardır Fransa'ya yaptıklarının aynısını Kraliçe'nin kendisine yapmayı arzu eden bir müşteriye sahibim. Bir dönüşüm büyüsü için kiralandım. Ve alçakgönüllülükten uzak görünme riskine rağmen belirtmeliyim ki oldukça iyi bir iş çıkardığıma inanıyorum."

"Senin mütevazı olduğunu hiç bilmiyordum," dedi Marcel. Yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

"Mütevazılık abartılmış bir vasıftır zaten," diye cevapladı Magnus omuz silkerek.

"O zaman bu kadının bizzat kendisinin, Kraliçe Marie Antoinette olduğunu iddia etmesini nasıl açıklıyorsun?"

"Ben zaten Kraliçe'nin kendisiyim, seni canavar!" dedi Kraliçe, histeri krizi eşiğinde bir sesle. "Kraliçe benim. Ben Kraliçe'yim!"

Magnus, Kraliçe'nin bu sözleri kendisini yakalayanları etkilemekten ziyade akıl sağlığını ve gerçek kimliğini koruduğuna inanmak için söylediğine dair bir izlenime kapıldı. Sakince Kraliçe'nin önüne geçti ve yüzünün tam önünde parmaklarını şaklattı. Kraliçe bir anda bilincini kaybederek Magnus'un kolları arasına yığılıverdi. "Bir düşün," dedi Magnus, sakince Marcel'e doğru dönerek, "Fransa Kraliçesi neden yanında hiçbir eşlikçisi olmadan, gecenin bir yarısı sokaklarda dolaşıyor olsun ki?"

"Mantıklı bir soru."

"Çünkü sokaklarda dolaşan o değil. Sokaklarda dolaşan Josette. Her anlamda Kraliçe'ye benzemesi gerekiyordu. Başta müşterim onun sadece Kraliçe gibi görünmesini istemişti ama sonra tam bir hizmet istedi. Görünüş, karakter, her şey dâhil. Josette kendisinin Marie Antoinette olduğuna inanıyor. Hatta korkuya kapılıp evimden kaçtığı sırada, bu doğrultuda çalışmalarıma devam ediyordum. Belki de beni buraya kadar takip etti. Bazen kendi yeteneklerim beni bile korkutuyor."

Magnus, Kraliçe'yi nazikçe yere bıraktı.

"Üstünde bir tür göz boyama büyüsü var gibi görünüyor," dedi Marcel.

"Faniler için," dedi Magnus. "Kraliçe'ye birebir benzeyen birinin sokaklarda öylece dolaşması doğru olmazdı. Büyüyü bir yaz şalı gibi, son derece hafif tuttum. Normalde evden ayrılmaması gerekiyordu. Henüz işimi bitirmemiştim."

Marcel diz çöktü ve Kraliçe'nin çenesini tutup başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Bir yandan yüzünü inceledi, bir yandan boynuna bakıyordu. Herkes sessizce durmuş beklerken, Marcel'in bir sonraki sözlerini sarf etmesi birkaç dakika aldı.

"Eh," dedi Marcel sonunda doğrularak. "Bu mükemmel çalışma için seni tebrik etmek gerek."

Magnus'un içi rahatlamıştı. Derin bir oh çekmemek için kendini zor tuttu.

"Benim her işim mükemmeldir ama tebriğini kabul ediyorum," dedi, bir parmağını rahat bir tavırla Marcel'e doğru sallayarak.

"Böyle mükemmel bir çalışmanın partilerimden birinde yer alması büyük bir başarı. Bu yüzden sana ısrar ediyorum, onu bana sat."

"Satmak mı?" dedi Magnus.

"Evet." Marcel eğilip parmağını Kraliçe'nin çenesinde gezdirdi. "Evet, kesinlikle satmalısın. Müşterin sana ne verdiyse, iki katını ödemeye hazırım. Ona mutlaka sahip olmalıyım. Çok çarpıcı bir çalışma. İstediğin bedeli öderim."

"Fakat, Marcel..."

"İtiraz istemiyorum, Magnus." Marcel parmağını ağır bir hareketle iki yana salladı. "Hepimizin birtakım zaafları var ve bu zaaflarımızın gelişmesi için onları şımartmamız gerek. O, benim olmalı."

Magnus'un uydurduğu hayali müşterinin Marcel'in kendisinden daha önemli biri olduğunu ima etmek doğru bir taktik sayılmazdı.

Düşünmeliydi. Magnus'un bir şeyler *düşünmesi* gerekiyordu. Ve düşünürken, Marcel'in dikkatle kendisini izlediğinin farkındaydı. "Madem ısrar ediyorsun, öyle olsun," dedi Magnus. "Fakat dediğim gibi, çalışmam henüz tamamlanmadı. Birkaç ufak dokunuş daha gerekiyor. Hâlâ önceki hayatından birtakım yakışıksız alışkanlıkları var. Tüm o Versay ahalisi tavırlarının -ve o kadar çok sayıdalar ki- hepsinin bir nakış gibi ince ince işlenmesi lazım. Üstelik henüz çalışmama imzamı atmadım ve prensibim gereği her işimi mutlaka imzalamak isterim."

"Bunlar ne kadar sürer?"

"Ah, o kadar uzun sürmez. Onu yarın buraya geri getirebilirim..."

"Burada kalmasını tercih ederim. Sonuçta işini bitirip imzanı atman en fazla ne kadar sürebilir ki?" diye sordu Marcel hafif bir gülümsemeyle.

"Tahmininden uzun sürebilir," diye cevap verdi Magnus, o bilmiş gülümsemesiyle. "Çok incelikli bir imzam vardır."

"Ben kullanılmış mallarla uğraşsam da el değmemiş olanları tercih ederim. Elini çabuk tut. Henri, Charles... Madam'ı yukarıya taşıyın ve mavi odaya yerleştirin. Mösyö Bane'in imzasını atmasını bekleyin. Çalışmanızın son hâlini kısa süre içinde görmeyi bekliyoruz, Mösyö."

"Elbette," dedi Magnus.

Magnus, ağır adımlarla bilinçsiz hâldeki Kraliçe'yi taşıyanları içeri doğru takip etti.

* * *

Henri ve Charles, Kraliçe'yi yatağa yatırdıktan sonra, Magnus kapıyı kilitledi ve içerideki büyük dolabı kapının önüne çekti. Sonra pencerenin kepenklerini açtı. Mavi oda üçüncü katta yer alıyordu ve aşağıdaki kabul avlusuna bakıyordu. Odadan tek çıkış yolu bu pencereydi.

Magnus birkaç saniye boyunca kendi kendine küfürler savurduktan sonra nihayet başını iki yana salladı ve tekrar bir durum değerlendirmesi yaptı. Kendini içinde bulunduğu bu durumdan kurtarması büyük ihtimalle zor olmazdı, ama hem kendini hem de Kraliçe'yi kurtarmak... *ve* Kraliçe'yi Axel'e geri götürmek...

Tekrar pencereden dışarıya, aşağıya baktı. Vampirlerin çoğu içeri dönmüştü. Birkaç hizmetkâr ve karanlıkta yaşayan ise gelen at arabalarını karşılamak için dışarıda kalmıştı. Aşağıya atlayarak kaçmak söz konusu değildi, ama yukarı...

Mesela balonla olduğu gibi, havaya yükselmek.

Magnus tek bir şeyden emindi, bu epey zor bir iş olacaktı. Balonun kendisi Paris'in diğer tarafındaydı. Zihniyle uzandı ve aradığı şeyi buldu. Balon hâlâ dürülmüş hâlde, Bois de Boulogne'deki çardağın içindeydi. Magnus balonu çimenler üzerine serdi, iradesiyle içini havayla doldurdu, göz boyama büyüsüyle görünmez hâle getirdi ve sonra yerden kaldırdı. Balonun havalandığını hissedince parktaki ağaçların, civardaki evlerin ve sokakların, derken nehrin üzerinden aşmasını sağlayarak, kilise ve katedrallerin kulelerine dolanmaması için özen göstererek balonu yönlendirdi. Balon büyük bir güçle süzülmesine karşın

rüzgâra karşı dirençsizdi. Doğrudan gökyüzüne yükselmek istiyordu ama Magnus onu doğru rotada tuttu.

Bir noktada Magnus'un gücü tükenecek ve bilincini yitirecekti. Tek umudu bunun bu sürecin sonlarına doğru gerçekleşmesiydi, fakat bunu kestirmenin imkânı yoktu. Balon eve doğru yaklaştıkça, balonu tamamen göz boyama büyüsüyle aşağıdaki vampirler için bile görünmez hâle getirmeye çalıştı. Pencereye yaklaşan balonu izlerken, olabildiğince dikkatli bir şekilde yönlendirdi. Sonra pencereden sarkabildiği kadar sarktı, uzandı ve balonu yakaladı. Balonun sepetinde ufak bir kapı vardı. Magnus bu kapıyı açmayı başardı.

Bir balonu çalıp Paris üzerinde uçması için büyüleyen birinin normalde her şeyden önce bir balonun nasıl çalıştığı konusunda bilgi sahibi olması gerekirdi. Magnus ise bir balonun nasıl çalıştığı konusuna hiçbir zaman ilgi duymamıştı. İlgilendiği tek şey fanilerin böylesine renkli bir ipek parçası sayesinde havada uçabiliyor olmalarıydı. Bu yüzden sepetin içinde bir ateş düzeneğinin yer aldığını fark ettiğinde gözü korktu.

Ayrıca Kraliçe'nin kendisi pek ağır olmasa da kıyafeti -ve kaçış için kıyafetinin içine her ne dikip gizlediyse- epey ağırdı ve Magnus'un enerjisi artık tükenmek üzereydi. Parmaklarını şaklatıp Kraliç'eyi uyandırdı. Ağzından çıkmak üzere olan çığlığı susturan tek şey Magnus'un tam zamanında dudaklarını kapatan parmakları oldu.

"Majesteleri," dedi, bitkinlikle dolu bir sesle. "Açıklama yapacak ve talimat verecek zamanım yok. Sizden yapmanızı istedi-

ğim şey -ve elinizden geldiğince hızlı yapmanızı rica edeceğim- şu pencereden dışarı adım atmanız. Göremiyor olabilirsiniz, ama dışarıda içine atlayacağınız bir şey var. Ama acele etmeliyiz."

Kraliçe ağzını açıp da konuşamadığını keşfedince odanın içinde koşturarak eline geçeni Magnus'a doğru fırlatmaya başladı. Vazolar yandaki duvara çarptıkça Magnus yüzünü buruşturdu. Perdeyi kullanarak balonu pencere kenarına bağlamayı başardı ve gidip Kraliçe'yi yakaladı. Kraliçe, Magnus'a vurmaya başladı. Yumrukları minicikti ve bu tür bir harekete alışık olmadığı belliydi, fakat yine de indirdiği darbeler tamamen etkisiz de sayılmazdı. Magnus'un gücü neredeyse tükenmişti. Kraliçe ise, görünüşe bakılırsa saf bir korkuyla damarlarına dolan adrenalinle hareket ediyordu.

"Majesteleri," dedi Magnus. "Kesin şunu. Beni dinleyin. Axel–"

Axel'in adını duyduğu anda Kraliçe donakaldı. Magnus'un ihtiyaç duyduğu şey tam da buydu. Kraliçe'yi pencereden dışarı doğru ittirdi. Balon bir anda üstüne binen ağırlıkla pencereden otuz santim kadar öteye doğru sallandı, böylece Kraliçe kendini bedeninin yarısı balonda yarısı da dışarı sarkar hâlde buldu. Hissedebildiği ama göremediği bir şeye tutunma çabasıyla, korkudan deliye dönmüş bir hâlde tutunmaya çalıştı, terlikli ayakları ile havayı ve binanın duvarını dövmeye başladı. Magnus, Kraliçe'yi tamamen sepetin içine doğru ittirebilmek için göğsü ve yüzüne birkaç minik tekme darbesi yemek zorunda kaldı. Eteği başına geçmiş hâldeki Fransa Kraliçesi, bir kıyafet yığını

ve iki çırpınan bacaktan ibaretti. Magnus da sepete atladı, kapıyı kapadı ve derin bir oh çekip balonu pencereye bağlayan perdeyi çözdü. Balon doğrudan yukarı yükselerek çatıların üstünü aştı. Kraliçe olduğu yerde doğrulmayı başardı ve dizlerinin üstünde kalktı. Gözlerinde çocuksu bir merakla ellerini sepete dayadı. Yavaşça doğrulup sepetin kenarından aşağıdaki manzaraya doğru bir bakış attığı anda bayılıverdi.

"Bir gün," dedi Magnus, ayaklarının dibinde bilinçsizce uzanan soylu kadına bakarak, "anılarımı yazmam gerekecek."

Balon seyahati hiç de Magnus'un beklediği gibi değildi.

Öncelikle, balon çok alçaktan ve acı verici bir yavaşlıkla uçuyordu. Ayrıca görünüşe bakılırsa, çatılarla bacalara konmaya dünden hevesli gibiydi. Kraliçe sepetin zeminine uzanmış, inildeyip kıvranıyor, sepeti mide bulandırıcı bir şekilde sallıyordu. Derken bir baykuş saldırıya geçti. Üstelik gökyüzü öyle karanlıktı ki Magnus nereye doğru gittiklerini bile göremiyordu. Kraliçe hafif bir iniltiyle beraber başını kaldırdı.

"*Kimsin* sen?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Bir arkadaşınızın arkadaşıyım," dedi Magnus.

"Burada ne–"

"Bu soruyu sormasanız daha iyi olur, Majesteleri. Emin olun, cevabı duymak istemezsiniz. Ve sanırım güneye doğru sürükleniyoruz ki bu da tamamen yanlış yönde olduğumuz anlamına geliyor."

"Axel..."

"Evet." Magnus eğilip aşağıdaki sokakları inceledi. "Evet, Axel... ama asıl soru şu... Eğer bir yeri bulmaya çalışsaydınız, mesela Sen Nehri'ni, hangi tarafa bakardınız?"

Kraliçe başını sepete geri yasladı.

Magnus balondaki göz boyama büyüsünü yenileyebilecek kadar güç bulabildi ve onu fani gözlere görünmez hâle getirdi. Ancak bunu yaparken kendini görünmez yapacak enerjiye sahip değildi. Böylece üçüncü kattaki evlerindeki bazı insanlar Magnus'un üst bedeninin karanlıkta süzüldüğü bir manzara ile karşılaşıyordu. Yine aynı insanlardan bazıları mumları idareli kullanmadığı için Magnus da arada oldukça ilginç manzaralarla karşılaşma fırsatı buldu.

Nihayetinde aşağıda bildiği bir dükkâna rastladı. Balonu alçaltarak sokağa doğru indirdi. Dükkân gözlerine daha da tanıdık gelirken Notre Dame'a rastladı.

Şimdiki soru ise şuydu: Balonu nereye indirecekti? Balonu görünmez olsa bile Paris'in orta yerine indiremezdi. Paris fazlasıyla... dik bir şehirdi.

Yapabileceği tek bir şey vardı ve bunu düşünmek bile Magnus'un keyfini kaçırıyordu.

"Majesteleri," dedi, ayağıyla Kraliçe'yi dürterek. "Majesteleri, artık kalkmanız gerek."

Kraliçe tekrar kıpırdandı.

"Şimdi," dedi Magnus, "söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyecek ama inanın bana pek çok korkunç seçenek arasında en iyisi bu..."

"Axel..."

"Evet. Şimdi, bir dakika içinde Sen Nehri'ne ineceğiz–"

"Ne?"

"Ve burnunuzu tıkarsanız sizin için iyi olabilir. Ve kıyafetinizin de mücevherlerle dolu olduğunu tahmin ediyorum, yani..."

Balon hızla alçalırken, nehir suları hızla yakınlaşıyordu. Magnus balonu dikkatlice yönlendirerek iki köprü arasında bir noktaya getirdi.

"Islanmanız söz konusu ola–"

Balon bir taş gibi suya düşüverdi. Ateş söndüğü anda içi boşalan ipek balon hızla Magnus ile Kraliçe'nin üstüne yığıldı. Magnus'un gücü neredeyse tükenmişti, ama yine de ipek kumaşı ikiye ayırmayı başardı. Böylece balonun altında kalmamışlardı. Kraliçe'yi omzunun altına alıp tamamen fiziksel gücüyle yüzdü ve nehir kenarına geldiler. Umduğu gibi, Tuileries'ye ve iskelesine oldukça yakın bir noktaya inmişlerdi. Magnus, Kraliçe'yi basamakların üstünden taşıyıp yere bıraktı.

"Buradan ayrılmayın," dedi. Üstünden sular damlıyordu ve nefes nefeseydi.

Ancak Kraliçe yine bayılmıştı. Magnus ona gıpta ediyordu.

Basamakların kalanını da çıkıp Paris'in sokaklarından birine adım attı. Axel büyük ihtimalle buralarda dolanıyor olmalıydı. İşler yanlış gittiği takdirde, Magnus'un gökyüzüne havai fişeğinkine benzer mavi bir işaret ışığı göndermesi üzerine anlaşmışlardı. Magnus ışığı gönderdi. Ardından yere çöküp beklemeye başladı.

On beş dakika kadar sonra bir at arabası yanaştı. Önceki basit ve sade araba değildi bu. Siyah, yeşil, sarı tonlarında kocaman bir arabaydı. Büyük ihtimalle yarım düzine veya daha fazla insanı günler boyunca, olabildiğince gösterişli bir tarzda taşıyabilirdi. Axel sürücü koltuğundan inip Magnus'a doğru koşturdu.

"Kraliçe nerede? Neden ıslaksın sen? Neler oldu?"

"Kraliçe'nin bir şeyi yok," dedi Magnus, elini havaya kaldırıp. "Bahsettiğin araba *bu* mu? Bir *berline de* mı?"

"Evet," dedi von Fersen. "Yüce majestelerinin ısrarı ile. Ayrıca gidecekleri yere bundan daha sade bir arabayla varmaları hiç yakışık almazdı."

"Ve fark edilmeleri de imkânsız olurdu!"

Von Fersen ilk defa huzursuz görünüyordu. Belli ki bu fikirden o da hoşnut değildi ve buna karşı koymuştu.

"Eh, evet... araba bu. Ama..."

"Kraliçe aşağıdaki basamaklarda. Nehre iniş yapmamız gerekti."

"İniş yapmak mı?"

"Uzun hikâye," dedi Magnus. "İşler biraz karıştı diyelim. Ama Kraliçe hayatta."

Axel, Magnus'un önünde dizlerinin üstüne çöktü.

"Bu hizmetin asla unutulmayacak," dedi fısıltıyla. "Fransa seni hiç unutmayacak. İsveç de hiç unutmayacak."

"Fransa veya İsveç'in unutup unutmaması umurumda değil. Senin hatırlaman yeterli."

Öpüşmeyi başlatanın Axel olması Magnus'u gerçekten de gafil avladı. Bu kadar aniden, tutkulu bir öpücükle birlikte tüm

Paris, Vampirler, Sen Nehri ve balon ve geriye kalan her şey nasıl da birdenbire silinip gitmiş, geriye o anın içinde sadece ikisi kalmıştı. O mükemmel anın.

Ve bu anı sonlandıran Magnus oldu.

"Git," diye fısıldadı. "Buradan uzaklaşmanı, güvende olmanı istiyorum. Git artık."

Kendi hamlesine kendisi bile şaşırmış görünen Axel başını sallayıp iskele basamaklarından aşağı koşturdu. Magnus doğruldu ve Axel'in arkasından son bir bakış attıktan sonra yürümeye başladı.

Artık eve dönmek gibi bir seçeneği yoktu. Saint Cloud'un vampirleri büyük ihtimalle o sırada evinde onu bekliyordu. Şafağa kadar saklanabileceği bir yer bulmalıydı. Geceyi eski âşıklarından bir olan Madame de —'in *petite maison*'unda* geçirdi. Şafak vaktinde kendi evine geri döndü. Sokak kapısını aralık buldu. Temkinli bir şekilde içeri adım attı.

"Claude!" diye seslendi. Kapıdan içeri sızan güneş ışığı altında kalmaya özen gösteriyordu. "Marie! Ragnor!"

"Burada değiller, Mösyö," dedi bir ses.

Henri. Elbette. Merdivenin basamaklarında oturuyordu.

"Canlarını yaktınız mı?"

"Claude ve Marie adındakileri alıkoyduk. Ragnor'un kim olduğunu bilmiyorum."

"Canlarını *yaktınız mı*?" diye tekrarladı Magnus.

* Fr. Küçük ev. Ç.N.

"Can yakmanın ötesindeler artık. Efendim teşekkürlerini iletmemi rica etti. Mükemmel bir ziyafet çektiğini söyledi."

Magnus'un midesi bulanıyordu. Marie ve Claude ona çok iyi davranmıştı oysa artık...

"Efendim sizinle görüşmeyi çok istiyor," dedi Henri. "Neden hemen birlikte gitmiyoruz? Böylece akşam vakti uyandığında sohbet edebilirsiniz."

"Sanırım bu daveti geri çevireceğim," dedi Magnus.

"Öyle yaparsanız, bundan böyle Paris sizin yaşamanız için son derece zorlu bir şehre dönüşecek. Ayrıca sizin şu yeni beyefendi de kim? Adını er ya da geç öğreniriz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Henri ayağa kalktı. Tehditkâr görünmeye çalışıyordu fakat nihayetinde on yedi yaşında, karanlıkta yaşayan, bir faniydi.

"Bana kalırsa küçük karanlıkta yaşayan," dedi Magnus, bir adım yanaşarak, "kimle konuştuğunu unutuyor gibisin."

Magnus parmaklarının arasında mavi kıvılcımlar çaktırdı. Henri bir adım geriledi.

"Evine dön ve efendine mesajını aldığımı bildir. İstemeden de olsa kendisini gücendirdiğimin farkındayım. Paris'i derhâl terk edeceğim. Konu kapanmıştır. Cezamı kabul ediyorum."

Magnus kapının önünden çekildi ve Henri'nin artık gitmesi gerektiğini işaret edecek şekilde kolunu uzattı.

Beklediği gibi, ev darmadağınıktı. Mobilyalar ters yüz edilmiş, duvarlar yanık izleriyle dolmuş, sanat eserleri ortadan kaybol-

muş, kitapları paramparça edilmişti. Yatak odasında ise yatağı ve giysilerinin üzerine şarap dökülmüştü... En azından Magnus dökülen şeyin şarap olduğunu düşünüyordu.

Magnus'un bu dağınıklık içinde dolanması uzun sürmedi. Elinin bir hareketiyle, mermer şömine duvardan ayrıldı. Magnus açılan bölmede sakladığı içi *louis d'or*, kalın bir tomar *assignat** ve sitrin, yeşim taşı, yakut ve bir muhteşem mavi topazla dolu ağır bohçasını çıkardı.

Bu bohça devrimcilerin evini talan etmesi ihtimaline karşı hazırladığı bir tür güvenlik sigortasıydı. Vampirler, devrimciler... artık aralarında pek bir fark yoktu. Magnus yüzükleri parmaklarına geçirdi, paraları ceketinin ceplerine sokuşturdu, *louis d'or*'u da yine bu amaçla şömine arkasındaki bölmeye gizlemiş olduğu güzel bir deri çantanın içine attı. Sonra bölmenin en diplerine doğru uzanıp son eşyayı da çıkardı. Yeşil kadifeyle kaplı Gri Kitap'tı bu. Bunu da dikkatle deri çantanın içine yerleştirdi.

O sırada arkasında hafif bir ses yükseldi ve ardından Ragnor yatağın altından dışarı çıktı.

"Küçük dostum," dedi Magnus, korku içindeki maymunu kucağına alarak. "En azından sana bir şey olmamış. Gel. Buradan birlikte gidiyoruz."

Magnus haberi aldığında Alp Dağları tepelerinde bir su kaynağının kenarında uzanmış, başparmağı ile edelvays çiçeklerini ufalıyordu. Haftalar boyunca Fransa'ya dair her şeyden uzak

* Fransız Devrimi'nde kullanılan para. Ç.N.

durmuştu. Fransızlar, Fransız yemekleri, Fransa haberleri... Kendini domuz ve dövülmüş dana etine, kaplıcalara ve okumaya vermişti. Günlerinin çoğu yapayalnız ve sessizlik içinde geçiyordu - minik dostu Ragnor dışında. Ancak o günün sabahında, Dijon'dan kaçmış bir soylu Magnus'un kendine mesken edindiği hana gelmişti. Uzun sohbetleri seven bir adama benziyordu ve Magnus hiç de uzun uzun sohbet edecek havada değildi. Bu yüzden handan çıkıp derenin kenarında dinlenmeye gelmişti. Adam onu takip edip de dereye geldiğinde ise hiç de şaşırmadı.

"Siz! Mösyö!" diye seslendi Magnus'a, oflayıp puflayarak yokuşu tırmanırken.

Magnus parmakları arasından birkaç parça edelvays yaprağını havaya fırlattı.

"Buyrun?"

"Hancı sizin kısa süre önce Paris'ten geldiğinizi söyledi, Mösyö! Hemşehri miyiz yoksa?"

Magnus handayken, devrimden kaçmış yüzlerce Fransız soylusundan biri gibi görünebilmek için ufak bir göz boyama büyüsü yapmıştı.

"Paris'ten geldim," dedi Magnus, ilgisiz bir tavırla.

"Ve bir maymununuz var?"

Ragnor etrafta dolanıyordu. Alpler'den çok hoşlanmıştı.

"Ah, Mösyö, size rastladığıma çok sevindim! Haftalardır kendi ülkemden kimseyle konuşma fırsatı bulamadım." Ellerini ovuşturdu. "Bugünlerde ne yapmam veya düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Ne korkunç bir dönemdeyiz! Ne dehşetli

olaylar! Kral ve Kraliçe hakkındaki haberleri duymuşsunuzdur herhâlde?"

"Hangi haberleri?" dedi Magnus, yüzündeki ifadesiz tavrı koruyarak.

"Majesteleri, Tanrı onları korusun, Paris'ten kaçmaya çalışmışlar! Varennes'e kadar gitmişler ama oradaki bir posta görevlisi Kral'ı tanımış. Böylece yakalanarak Paris'e geri gönderilmişler. Ah, korkunç zamanlar bunlar!"

Magnus tek kelime etmeden ayağa kalktı, Ragnor'u kucağına aldı ve hana geri döndü.

Bu konu üzerine kafa yormak istememişti. Ona göre Axel ve kraliyet ailesi bunca zamandır güven içindeydi ve öyle oldukları-nı düşünmek ona huzur vermişti. Oysa şimdi...

Odasında volta attıktan sonra Axel'in Paris'teki adresine bir mektup yazdı. Sonra mektubuna cevap beklemeye başladı.

Üç hafta sonra gelen mektup, tanımadığı bir el yazısıyla yazılmış ve İsveç'ten gönderilmişti.

Mösyö,

Axel kendisinin iyi olduğunu ve hislerinizin karşılıklı olduğunu bilmenizi istiyor. Kral ve Kraliçe bildiğiniz gibi Paris'te tutsaklar. Axel, bu konuyla ilgili bir şeyler yapmasını rica etmek üzere İmparator'la görüşmek için Viyana'ya gitti, ancak korkarım ki kendi hayatını riske atmak pahasına da

olsa Paris'e geri dönmeye kararlı görünüyor. Anladığım kadarıyla, Axel size oldukça büyük bir saygı duyuyor, Mösyö. Ona bir mektup yazıp, bu tehlikeli maceradan caydırmanızı rica ediyorum. Kendisi benim sevgili kardeşimdir ve sürekli hayatından endişe ederek yaşamaktayım.

Bu mektupta Viyana'dan bir adres de bulunuyordu ve mektup kısaca "Sophie" adıyla imzalanmıştı.

Axel, Paris'e dönecekti. Magnus'un buna hiç şüphesi yoktu.

Vampirler, peri halkı, kurtadamlar, Gölge Avcıları ve iblisler... Magnus için bunların hepsi belli bir mantık çizgisine oturuyordu. Ancak fani dünya hiçbir forma veya çizgiye sahip değildi. Civa misali değişken politikaları. Kısacık hayatları...

Magnus yine salonunda duran o mavi gözlü adamı düşündü. Ardından bir kibrit çakıp mektubu yaktı.

Vampirler, Çörekler ve Edmund Herondale

Cassandra Clare ve Sarah Rees Brennan

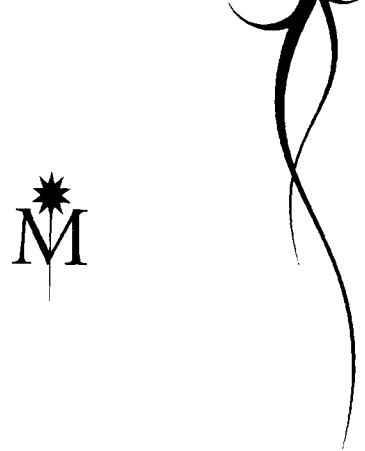

Magnus'un enstitüde gördüğü sarışın Gölge Avcısı tam o sırada bir duvarın tepesinden parende atarak zarif bir şekilde önündeki sokağa indi.

—Vampirler, Çörekler ve Edmund Herondale

NE DE OLSA...
ÇEKİCİ VE İLGİNÇ KİMSELER GÖKTEN DÜŞMEZ.
!!
KIRMIZI BROKARDAN YELEKLERİYLE BOND CADDESİ'NDE BİRİKEN TAHRİPKÂR TOPLULUKLAR GÖKTEN İNMEZ.
AFFEDERSİN?

Londra, 1857

Fransız Devrimi sırasında yaşanan talihsiz olaylardan beri, Magnus vampirlerlere biraz önyargı ile bakmaya başlamıştı. Yaşayan ölüler, sürekli insanın hizmetkârlarını öldürür ve evcil maymunu için tehlike yaratırdı. Paris'teki vampir klanı hâlâ yaşanan o ufak yanlış anlamayla ilgili Magnus'a kaba saba mektuplar yollamaya devam ediyordu. Teknik olarak hayattaki pek çok varlığa kıyasla vampirler oldukça uzun zaman kin tutuyordu ve ne zaman kafaları atsa duygularını genellikle cinayetle belli etme eğilimindeydiler. Magnus ise genellikle yol arkadaşlarının daha az -iğnelemek gibi olmasın ama- kana susamış olmasını tercih ederdi.

Öte yandan vampirlerin zaman zaman cinayetten bile daha fena suçlar işledikleri gerçeği vardı. Mesela modaya karşı işledik-

leri suçlar. Kişi ölümsüz olunca, zamanın geçip gittiği gerçeğini de göz ardı etmeye meyilli oluyordu. Yine de bu bile Napolyon zamanında moda olan bonelerden takmayı haklı gösterecek bir mazeret değildi.

Ne var ki, Magnus belki de tüm vampirleri aynı kefeye koymak konusunda fazla aceleci davrandığını düşünmeye başlamıştı.

Leydi Camille Belcourt son derece etkileyici bir kadındı. Aynı zamanda modanın sıkı takipçilerindendi. Elbisesi son derece tatlı bir çember eteğe sahipti ve üstünde oturduğu sandalye yedi dar volanıyla mavi taftadan bir şelale gibi yere doğru dökülüyor, kadına sanki pırıl pırıl suların üstünde yükseliyormuş gibi bir izlenim veriyordu. Solgun, inci gibi bombeli göğüslerinin etrafında fazla kumaş yoktu ve boynuna siyah kadifeden bir kurdele sarılıydı. Yüzünün her yeri gür, parıltılı lülelerle çevriliydi. Altın sarısı buklelerinden birisi o kadar uzundu ki o incecik köprücük kemiğine değiyordu. Magnus bunu görünce bakışları tekrar geriye gitti.

Sahiden de tüm yollar Leydi Camille'in göğüslerine çıkıyordu.

Üzerindeki mükemmel tasarlanmış bir elbiseydi. Aynı zamanda göğüsleri de mükemmel tasarlanmıştı.

"Gece mahluğu olmanın en şahane yanı şu," diye itiraf etti Leydi Camille, alçak bir sesle, "insanın abiye dışında hiçbir şey giymesi gerekmiyor."

"Daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim," dedi Magnus, afallamış bir hâlde.

"Elbette, çeşitliliğe bayılırım ve bu yüzden giysilerimi değiştirmek için her türlü fırsatı değerlendirmeye çalışırım. Maceralı bir gece boyunca bir leydinin üstü başındakilerle ilgilenmesine sebep olabilecek farklı durumlar söz konusu olabiliyor." Camille öne eğildi, pürüzsüz ve soluk tenli dirseği Gölge Avcıları'nın maun ağacından masasına dayadı. "İçimden bir ses bana sizin de maceralı gecelere yabancı olmayan bir adam olduğunuzu söylüyor."

"Leydim, benimle beraberken her gece ayrı bir maceradır. Lütfen modayla ilgili sohbetinize devam edin," dedi Magnus. "En sevdiğim konulardan biridir."

Leydi Camille gülümsedi.

Magnus bir sır verir gibi sesini alçalttı. "Veya tercih ederseniz, soyunma konusundaki sohbetinize de devam edebilirsiniz. Sanırım en sevdiğim konu bu olsa gerek."

Gölge Avcıları'nın Londra Enstitüsü'nde uzun bir yemek masasında yan yana oturuyorlardı. İşlemlerin başındaki, iç karartıcı bir Nefilim olan konsül, büyücülerin kendilerine indirimli fiyatlarla sunmalarını istediği büyülerle vampirler ve kurtadamlar konusunda takınılması gereken uygun tavırlar hakkında bir şeyler geveliyordu. Magnus sözü geçen *Anlaşmalar*'dan herhangi birinin Aşağı Dünyalılar'a nasıl bir fayda sağlayacağı konusunda tek kelime duymamıştı. Bununla birlikte, Gölge Avcıları'nın bu yasaları geçerli kılmak için neden bu kadar çabaladığını anlayabiliyordu.

Magnus, Londra'ya ve bu enstitüye gelme kararından pişmanlık duymaya başlamıştı. Gölge Avcıları onun değerli vaktini

harcamaktan başka bir şey yapmıyordu. Adının Morgwhatsit olduğunu sandığı konsül kendi sesine âşık bir adama benziyordu.

Buna karşın, konsül o sırada konuşmayı bırakmıştı.

Magnus bakışlarını Camille'den ayırıp daha az keyif verici bir manzaraya, konsüle çevirdi. Konsül yüzünde tenini kaplayan mühürler gibi sert bir ifadeyle gözlerini Magnus'a dikmişti. "Siz ve -ve vampir bayan- cilveleşmenize biraz ara verebilirseniz memnun olurum," dedi konsül, iğneleyici bir ses tonuyla.

"Cilveleşmek mi? Sadece müstehcen bir sohbet ediyorduk," dedi Magnus, alınmış bir tavırla. "Sizi temin ederim ki cilveleşmeye başladığım takdirde tüm oda bunun farkında olur. Cilveleşmelerim genellikle son derece sansasyoneldir."

Camille güldü. "Ne kadar zekice bir kafiye."

Görünüşe bakılırsa, Magnus'un esprisi masadaki tüm Aşağı Dünyalılar'ın memnuniyetsizliğini bir an için dindirmişti.

"Kendi aramızda konuşmaktan başka ne seçeneğimiz var ki?" diye sordu bir genç kurtadam. Genç yaşta olmasına rağmen yeşil gözlerinde bir fanatiğin sert bakışlarını ve yüzünde işinin ehli bir fanatiğin kararlı ifadesini taşıyan bu kurtadamın adı Ralf Scott'tu. "Üç saattir buradayız ve henüz bize söz alma fırsatı bile sunulmadı. Konuşma şansı verilen bir tek siz Nefilimler'siniz."

"Sırf *bunun* için," diye ekledi, üstü güzelim deniz kabuklarıyla süslenmiş, cazibeli bir denizkızı olan Arabella, "Thames Nehri boyunca yüzdüğüme, balıkçı ağlarına takılıp camdan bir akvaryumda sergilenme tehlikesini göze aldığıma inanamıyorum."

Bu sözleri oldukça yüksek bir sesle söylemişti.

Morgwhatsit bile şaşırmış görünüyordu. Magnus, büyücüler genellikle tek heceli zarif isimler alırken Gölge Avcıları'nın neden hep upuzun isimleri tercih ettiğini merak ediyordu. Uzun isimler kişinin kendisine biçtiği müthiş önemin bir yansıması olmalıydı.

"Siz garibanlar Londra Enstitüsü'ne davet edilmiş olmaktan bile onur duymalısınız," diye hırladı, Starkweather adıyla tanınan, beyaz saçlı bir Gölge Avcısı. "O leş kafalarınızı bir mızrağın ucunda taşıyor olmadıktan sonra, benim enstitümün kapısından içeri adım atmanıza bile müsaade etmezdim. Şimdi çenenizi kapayın ve sizden üstün olanların sizin adınıza konuşmasına izin verin."

Ortama son derece gergin bir sessizlik çökmüştü. Starkweather dik dik etrafına bakındı ve gözleri bir süre Camille'in üstünde durdu. Bakışları karşısında güzel bir kadın değil de duvarında sergileyebileceği bir ganimet görüyordu âdeta. Camille'in gözleri arkadaşı ve liderleri olan Alexei de Quincey adındaki sarışın vampire çevrildi. Fakat Alexei, Camille'in bu sessiz çağrısına hiçbir tepki vermedi. Magnus elini uzatıp Camille'in elini tuttu.

Camille'in teni soğuktu ama parmakları Magnus'un parmakları arasına tam oturmuştu. Magnus, Ralf Scott'un onlara doğru baktığını ve yüzünün solduğunu fark etti. Magnus'un düşündüğünden de genç bir kurtadamdı. Cam yeşili gözleri, ince yüzünde kocamandı ve duygularını dışarı yansıtacak kadar parlaktı. Ve Camille'e odaklanmıştı.

İlginç, diye düşündü Magnus ve bu gözlemini savuşturdu.

"Bu anlaşmalar barışçıl amaçlarla hazırlandı," dedi Scott, özellikle ağır ağır konuşarak. "Bu da hepimizin sesini duyurma hakkına sahip olduğumuz anlamına geliyor. Barışın Gölge Avcıları'nın nasıl da yararına olacağını dinledim. Artık Aşağı Dünyalılar'ın barıştan ne fayda göreceği konusunda tartışılmasını istiyorum. Konseyde bize de birer sandalye sunulacak mı?"

Starkweather boğulmuş gibi öksürmeye başladı. Gölge Avcıları'ndan bir kadın hızla ayağa kalktı. "Saygıdeğer misafirler, sanırım kocam konuşma yapma şansı elde ettiği için o kadar heyecanlandı ki sizlere ikramda bulunmayı unuttu," dedi yüksek sesle. "Ben Amalia Morgenstern." *Ah, soyadı işte bu,* diye düşündü Magnus. *Morgenstern. Korkunç bir isim.* "Sizlere bir şeyler getirebilir miyim?" diye devam etti Amalia. "Hizmetçiyi hemen çağırabilirim."

"Köpeğe çiğ et vereyim demeyin de," dedi Starkweather ve kıs kıs güldü. Magnus bir başka Gölge Avcısı kadının dudaklarını eliyle kapatarak güldüğünü fark etti. Ralf Scott ise solgun bir yüzle öylece oturuyordu. Aşağı Dünyalılar'ın o gün orada toplanmasını sağlayan ve toplantıya katılmak isteyen tek kurtadam oydu. Genç kardeşi Woolsey bile Enstitü kapısından içeri girmeyi reddetmiş, ön basamaklarda durup o sarı saçlarını geriye doğru savurarak Magnus'a haylazca göz kırpmıştı. (Magnus o zaman da, *ilginç,* diye düşünmüştü.)

Kraliçeleri bu fikre tamamen karşı olan periler açık bir dille daveti geri çevirmişti. Gelen tek büyücü Magnus'tu ve onun ka-

tılması için Rolf özel bir çaba sarf etmiş, Sessiz Biraderler'le olan bağlantılarını kullanarak Magnus'un izini sürmüştü. Magnus'un Gölge Avcıları'yla yapılmaya çalışılan bu barış anlaşmasından pek bir umudu yoktu, fakat yine de bu çocuğun hayallerinin bu noktaya geldiğini görmek üzücüydü.

"İngiltere'deyiz, değil mi?" diye sordu Magnus. Biraz panik içinde görünen Amalia Morgenstern'e tatlı bir şekilde gülümsedi. "Biraz çörek alabilirsek çok mutlu olurum."

"Ah, elbette," dedi Amalia. "Kaymakla tabii ki."

Magnus bakışlarını Camille'e çevirdi. "En güzel anılarımdan bazıları bol bol kaymak ve güzel kadınlarla ilgilidir."

Magnus, Gölge Avcıları'nı utandırmaktan büyük bir zevk alıyordu. Camille de hâlinden oldukça memnun gibiydi. Çoktan kaymağa doymuş bir kedi gibi göz kapakları bir an için ağırlaştı.

Amalia çanı çaldı. "Çörekleri beklerken, Roderick'in konuşmasının kalanını da dinleyebiliriz!"

Ortama korkunç bir sessizlik çöktü. Bu dinginliğin içinde kapının ardından yükselen mırıltılar açık ve net bir şekilde işitildi.

"Merhametli melek, bana dayanma gücünü ver..."

Magnus'un aslında çakıl taşları kemirmeyi seven bir keçinin adına sahip olduğunu düşündüğü Roderick Morgenstern, konuşmasına devam etmek için sevinçle ayağa kalktı. Amalia ise dikkatleri üstüne çekmemeye çalışarak sandalyesinden kalktı -Magnus ona *çember* eteklerle gizli işlerin ümitsiz vaka olduğunu söyleyebilirdi- ve gidip kapıyı açtı.

Birkaç genç Gölge Avcısı, yavru köpekler gibi birbirlerinin üstüne düşerek kapıdan içeri giriverdi. Amalia'nın gözleri şaşkınlıkla komik bir şekilde açıldı. "Burada neler--"

Meleklerin hızına sahip olmalarına rağmen, Gölge Avcıları'ndan sadece biri zarafetle düşmeyi başardı. Bu çocuk ya da daha doğrusu genç adam, Juliet'e evlenme teklif eden Romeo gibi Amalia'nın önünde diz çöktü.

Saf altından yapılmış paralar kadar sapsarı saçları vardı ve yüzü de o asil paraların üstüne basılan profiller gibi zarif hatlara sahip ve pürüzsüzdü. Kapı arkasından kulak kabarttığı sırada üstü başı biraz dağılmış olmalıydı ki gömleğinin yakası açılmış, beyaz tenine yapılmış bir mührün köşesi gözler önüne serilmişti.

Genç adamın en çarpıcı yanı ise gözleriydi. Aynı anda hem neşe saçan hem de sıcaklıkla parlayan, içi gülen gözlerdi bunlar: Tüm günü iyilikle geçiren meleklerin kendilerini günah işlemek isterken bulduğu akşam saatlerinde cennette beliren soluk ve parlak, gökyüzü mavisi renginde gözler.

"Sizden daha fazla ayrı kalmaya dayanamadım sevgili, çok sevgili Bayan Morgenstern," dedi genç adam, Amalia'nın elini kaparak. "Kalbim özleminizle titriyor."

Gölge Avcısı altın sarısı kirpiklerini kırpıştırdı ve anında Amalia Morgenstern yanakları kızararak gülümsedi.

Magnus her zaman siyah saçlıları tercih ederdi. Ne var ki kader onun ufkunu genişletmesine karar vermişe benziyordu. Ya böyleydi ya da dünyadaki tüm sarışınlar birdenbire diğerlerine çekici görünmek için bir tür komplo yapmış olmalılardı.

"Affedersiniz, Bay Bane?" dedi Roderick Morgenstern. "Dinliyor musunuz?"

"Kusura bakmayın," dedi Magnus kibarca. "İçeri çok çekici biri girdi ve dikkatimi sizin sözlerinizden ayırmak zorunda kaldım."

Bu belki de düşüncesizce bir yorum olmuştu. Tümü de Meclis temsilcisi olan kıdemli Gölge Avcıları bir Aşağı Dünyalı'nın kendi içlerinden bir gence gösterdiği bu açık ilgi karşısında dehşete düşmüş ve korkmuş gibi görünüyordu. Nefilimler genel olarak koca silahlarını kuşanıp karşılarına çıkan herkesi yargılama eğiliminde varlıklar oldukları için, bu tür sapkın tavırlara ve eşcinselliğe pek ılımlı yaklaşmazlardı.

Bu sırada Camille, Magnus'u öncekinden daha da ilginç görmeye başlamış gibi bakıyordu. Gözlerini bir Magnus'a bir de sarışın genç Gölge Avcısı'na çevirdi ve sonra gülümsemesini eldivenli elinin arkasına sakladı.

"Sahiden de pek tatlı," diye mırıldandı Magnus'a.

Magnus'un genç Gölge Avcıları'nı odadan kışkışlayan Amalia'ya bakıyordu. Sarışın genç, gür kahverengi saçlar ve kalın kaşlara sahip, daha olgunca bir genç adam; ve siyah gözlü, beşikten yeni çıkmış kadar ufak, kuşa benzer bir küçük kız çocuğu. Kız dışarı kışkışlanırken başını çevirip sorgulayan bir ses tonuyla, Londra Ensititüsü'nün başına, Granville Fairchild adındaki yüzü kasvetli bir adama, "Baba?" diye seslendi.

"Dışarı, Charlotte. Sorumluluğunu biliyorsun," dedi Fairchild. *Savaşçıların prensibi, her şeyden önce sorumluluktur,* diye düşündü Magnus. *Sevgiden önce bile sorumluluk.*

Daha şimdiden sorumluluk sahibi bir Gölge Avcısı olan minik Charlotte itaatkâr bir şekilde uzaklaştı.

Camille'in kısık sesi Magnus'un dikkatini tekrar ona yönlendirmesine sebep oldu. "Onu paylaşmak istemezsin sanırım, değil mi?"

Magnus da ona gülümsedi. "Yemek olarak, hayır. Kast ettiğin bu muydu?"

Camille güldü. Ralf Scott tahammülsüzce homurdandı, fakat kızgınlıkla ona bir şeyler söyleyen Quincey tarafından susturuldu. Bu sırada tüm bu sesler arasında, konuşmasına devam etmeye son derece niyetli olduğu belli olan Roderick Morgenstern'in sabırsız mızırdanmaları katıldı. Ve nihayet bir sürü hizmetçi, gümüş tepsiler içindeki ikramlarla birlikte odaya girdi.

Denizkızı Arabella elini kaldırıp enerji dolu bir hareketle içinde bulunduğu akvaryumun sularını etrafa saçtı. "Sorun olmazsa," dedi, "bir çörek alabilirim."

Morgenstern'in bitmek bilmez konuşması nihayet sonlandığında, herkes artık konuşma hevesini kaybetmiş, evlerine dönmek istiyordu. Magnus isteksizce Camille Belcourt'un, büyük bir rahatlama hissiyle Gölge Avcıları'nın yanından ayrıldı.

Magnus'un son âşık olduğu zamanın üzerinden epey vakit geçmişti ve bunun etkilerini hissetmeye başlamıştı. Aşkın ihtişamını olduğundan daha gerçek, kaybetmenin acısını ise olduğundan daha hafif hatırlıyordu. Kendini potansiyel âşık arayışıyla pek çok yüze bakarken buldu. Pek çok kişiyi büyük olasılıklar

sunan birer aday olarak görüyordu. Belki bu defa aç kalpleri hoplatan, kişiyi ne olduğunu bilmediği bir arayışa ve özleme sürüklemesine karşın asla vazgeçirmeyen, tanımsız bir şey söz konusu olurdu. Bugünlerde Magnus'un gözüne takılan her bir yüz, bakış veya ifade, göğsünde kalp atışlarıyla uyumlu bir melodinin çalmasına sebep veriyordu. Belki bu defa, belki bu kişi...

Thames Caddesi'nde yürürken Camille'le tekrar görüşebilmenin bir yolunu aramaya başladı. Londra'daki vampir klanına bir ziyarette bulunabilirdi. Quincey'in Kensington'da yaşadığını biliyordu.

Yalnızca nezaketen bir ziyaret olacaktı.

"Sonuçta," dedi Magnus kendi kendine, elindeki maymun başlı bastonu sallayarak, "çekici ve ilginç insanlar gökten düşmüyor."

Magnus'un enstitüde gördüğü sarışın Gölge Avcısı tam o sırada bir duvarın tepesinden parende atarak zarif bir şekilde önündeki sokağa indi.

"Kırmızı brokardan yelekleriyle Bond Caddesi'nde biriken tahripkâr topluluklar da gökten inmezler." dedi Magnus, cennete doğru haykırarak.

Genç adam kaşlarını çattı. "Efendim?"

"Ah, bir şey yok," dedi Magnus. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Sizinle tanışma zevkine eriştiğimi sanmıyorum."

Nefilim eğildi ve takla atarak yere indiği sırada kaldırıma düşen şapkasını aldı. Sonra elindeki şapkayı Magnus'a doğru sallayarak görkemli bir selam verdi. Gülüşü ve kirpikleri

Magnus'un üstünde âdeta çekici bir deprem etkisi yaratmıştı. Genç çocuk Amalia Morgenstern'den bir hayli küçük olmasına karşın, Magnus bu gencin karşısında kıkırdadığı için Amalia'yı suçlayamazdı.

"En az dört saygın kıdemli Gölge Avcısı bana seninle asla iletişim kurmamı söyledi, bu yüzden ben de seninle tanışmaya yemin ettim. Adım Edmund Herondale. Sizin adınız nedir acaba? Büyüklerim sizden bahsederken sadece *o arsız büyücü şovmen* derler."

"Bundan büyük bir onur duydum," dedi Magnus ve ardından kendisi de eğilerek selam verdi. "Magnus Bane. Hizmetinizdeyim."

"Artık tanıştığımıza göre," dedi Edmund. "Önemli bir soru! Günah ve hovardalığın merkezi köhne mekânlara sık sık uğrar mısınız?"

"Ah, arada bir."

"Morgenstern'ler tabakları çöpe atarken uğradığınızı söylediler," dedi Edmund, bir hayli hevesli. "Gidelim mi?"

Tabakları çöpe atarken mi? Magnus'un duyduğunu idrak etmesi birkaç saniye aldı ve ardından içi buz kesti. Gölge Avcıları porselen tabaklarına virüs bulaşabileceği korkusuyla Aşağı Dünyalılar'ın dokunduğu tabakları çöpe atmıştı.

Diğer yandan bu Edmund'un suçu değildi. Magnus'un o gün içinde uğraması gereken tek yer kalmıştı, o da belki biraz düşüncesizce satın almış olduğu, Grosvenor Meydanı'ndaki malikâneydi. Kısa süre önce yaşadığı bir maceranın ardından yüklü

bir servete kavuşmuş (ki Magnus zengin olmayı pek sevmez ve bir an önce tüm parasından kurtulmaya çalışırdı), hayatına bir tarz katmak istemişti. Londra sosyetesi bildiği kadarıyla onu "Varlıklı Bane" olarak adlandırmıştı. Bu da Londra'daki pek çok kişinin onunla tanışmak için can attığı anlamına geliyordu ve bu kişilerin çoğu da epey sıkıcı insanlardı. En azından Edmund öyle değildi.

"Neden olmasın?" dedi Magnus.

Edmund neşeyle sırıttı. "Harika. Gerçek maceralar yaşamaya hevesli çok az insan var. Bunu sen de fark etmedin mi, Bane? Üzücü, değil mi?"

"Hayatta çok az prensibim var, ama bunlardan biri maceraya asla hayır dememek. Diğerleri ise şöyle: Deniz mahlukatlarıyla romantik ilişkilere girmekten kaçınmak, her zaman isteklerini açıkça belirtmek, çünkü başına gelebilecek en kötü şey utanmak, en iyi ise çıplaklıktır; parayı peşin talep etmek; ve Catarina Loss ile asla kart oynamamak."

"Ne?"

"Hile yapıyor," diye açıkladı Magnus. "Neyse, boş ver."

"Kart oyunlarında hile yapan bir bayanla tanışmak hoşuma giderdi," dedi Edmund özlemle. "Granville'nin teyzesi Millicent dışında tabii, kendisi piket oyununda adamı mahveder."

Magnus mağrur Gölge Avcıları'nın bırakın hile yapmayı, kart oyunu oynuyor olabilecekleri ihtimalini o ana dek aklından bile geçirmemişti. Boş zamanlarını silah eğitimi ve diğer her tür varlıktan ne kadar üstün olduklarına dair sohbetlerle geçirdiklerini hayal etmişti.

Magnus, Edmund'a bir tüyo vermek istedi. "Fani kulüpleri genellikle -ve bunu tamamen rastgele bir örnek olarak veriyorum- gelen müşterilerin üstünde fazla silah olsun istemezler. Yani bu bir sorun yaratabilir."

"Asla," diye söz verdi Edmund. "Üstümdeki silah türleri epey değersizdir. Sadece birkaç minik bıçak, bir küçük hançer, birkaç kırbaç–"

Magnus gözlerini kırpıştırdı. "Pek bir cephane sayılmaz," dedi. "Yine de oldukça eğlenceli bir cumartesi geçirecekmişiz gibime geliyor."

"İşte bu!" dedi Edmund Herondale, Magnus'un söylediklerini kendisine eşlik edebileceğine dair bir onay olarak yorumlayarak. Epey keyiflenmişe benziyordu.

St. James Caddesi'ndeki White's Club'ın dış görünümü pek değişmemişti. Magnus kulübün soluk taşlı dış cephesine keyifle baktı.

Yunan sütunları ve sanki pencerelerin her biri kendi başına birer şapelmiş gibi yüksek, kemerli çerçeveleriyle kocaman pencereler; Magnus'a her zaman salyangoz kabuklarını anımsatan sarmal desenlerle süslenmiş, dökme demirden balkon; bir zamanlar ünlü bir adamın ardından baktığı ve yağmur damlaları arasında bahis oynadığı, cumba. Kulüp bir İtalyan tarafından kurulmuş, kanunsuzların favori mekânı hâline gelmiş ve yüz yıldan uzun süredir İngiliz aristokratlarının gelmekten vazgeçemediği tekinsiz bir yer hâlini almıştı.

Her neyin *tekinsiz* olarak tanımlandığını işitse, Magnus o şeyi çok seveceğinden emin olurdu. Soyadı olarak bu kelimeyi seçmesinin ve sırf arkadaşı Catarina Loss'la girdiği bahsi kazanmak için birkaç yıl önce Londra'ya uçmadan White's'a katılmış olmasının sebeplerinden biri de buydu.

Edmund kapının önüne bırakılmış dökme demirden siyah fenerlerden *çevirdi*. Cam haznenin içindeki titreşen alev, gözleriyle kıyaslandığında pek sönük kalıyordu.

"Burası eskiden eşkıyaların sıcak çikolata içmek için geldiği bir yerdi," dedi Magnus, Edmund'a. Birlikte kaygısızca yürüyorlardı. "Sıcak çikolatası oldukça iyiydi. Eşkıyalık ise insanı üşüten bir meslek."

"Hiç kimseye *ya paranı ya da canını* dedin mi?"

"Sadece şunu söyleyebilirim," dedi Magnus. "Güzel bir maske ve büyük bir şapka ile son derece karizmatik görünüyorum."

Edmund yine güldü. Bir çocuğunki gibi, kaygısız ve keyifli bir gülüşe sahipti. Bakışları girdikleri odayı baştan sona süzdü. Dev bir taş fıçının içinde durdukları izlenimini verecek şekilde tasarlanmış tavanı, bir düşesin boynundan sallanan pırlantaları hatırlatan koca avizeyi, odanın sağ tarafına dizilmiş, bir sürü adamın kart oynadığı ve servetlerini kaybettiği yeşil bezle kaplı masaları inceledi.

Edmund'un yüzündeki hayret dolu keyif ifadesi, olduğundan da genç görünmesine sebep olmuştu ve bu da güzelliğine bir tür kırılganlık katıyordu. Magnus onun, yani bir Nefilim'in neden bir Aşağı Dünyalı'nın yanındayken daha ihtiyatlı davranmadı-

ğını sorgulamıyordu. Edmund Herondale'in bu hayatta hiçbir şeye ihtiyatla yaklaşmadığını tahmin ediyordu. Eğlenceye, heyecana aç ve etrafındakilere güvenen bir gence benziyordu.

Edmund ileride duran iki adama doğru işaret etti. Adamlardan biri önündeki kocaman deftere, meydan okurcasına salladığı kalemiyle notlar alıyordu.

"Orada neler dönüyor?"

"Sanırım bir bahisle ilgili not alıyorlar. White's Club'ta çok meşhur bir bahis defteri bulunur. Bir centilmenin yerden kilometrelerce yüksekte bir balondayken bir leydinin bacakları arasına girip giremeyeceğinden, bir adamın bir gün boyunca su altında yaşayıp yaşamayacağına kadar uzanan her türlü bahis söz konusu olabilir."

Magnus, oturmaları için şömineye yakınında bir masa buldu ve servis ekibine kendisi ile arkadaşının son derece susuz olduklarını belirten bir işaret yaptı. Sadece birkaç saniye sonra içkileri geldi. Gerçekten mükemmel bir centilmenler kulübünün sunduğu avantajlar da yok sayılmazdı.

"Birinin bunu başarabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Edmund. "Yani su altında yaşamaktan bahsetmiyorum; fanilerin bunu başaramayacağını biliyorum. Söylediğin diğer şeyden bahsediyorum."

"Kendi deneyimlerimden bahsedecek olursam, bir balonda bir leydi ile yaşadığım anlar pek de keyifli değildi," dedi Magnus. Bunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Kraliçe Marie Antoinette oldukça heyecan verici, fakat aynı zamanda oldukça

rahatsız edici bir yol arkadaşıydı. "Bir balonda bir leydi veya centilmenle herhangi bir tensel haz içine girme fikrine sıcak bakmıyorum. Ne kadar çekici olursa olsunlar."

Magnus'un romantik dünyası içinde centilmenlerin varlığından bahsetmiş olması, Edmund Herondale'i hiç de şaşırtmışa benzemiyordu.

"Benim için balonda bir leydi söz konusu olurdu," dedi Edmund.

"Ah," dedi Magnus, ki zaten bunu önceden tahmin etmişti.

"Ama beğenilmek her zaman hoşuma gider," dedi Edmund, çekici bir sırıtışla. "Ve ben her zaman beğenilirim."

Bunu tıpkı Amalia Morgenstern'i parmağında oynattığı o anda olduğu gibi, son derece rahat bir gülümsemeyle, altın sarısı kirpiklerini kırpıştırarak söylemişti. Taşkın biri olduğunun farkındaydı ve insanların bunu takdir etmesini beklediği açıktı. Magnus herkesin bunu takdir ettiğinden pek emin değildi.

"Ah, neyse," dedi Magnus, nazik bir tavırla konuyu geçiştirerek. "Kafanda belli bir leydi var mı?"

"Evliliğe inandığımdan pek emin değilim. Tüm kutuya sahip olmak varken, neden tek bir şekerle idare edesin ki?"

Magnus kaşlarını kaldırdı ve leziz brendisinden bir yudum aldı. Genç adamın ağzı laf yapıyordu ve hiç kalp kırıklığı yaşamamışların o saf neşesi ile doluydu.

"Bugüne kadar canını yakan olmadı hiç, değil mi?" dedi. Bin dereden su getirmenin anlamı yoktu.

Edmund birdenbire gerildi. "Neden? Canımı mı yakacaksın?"

"Üstünde onca kırbaç taşırken mi? Hiç sanmam. Demek istediğim daha önce kalbi hiç kırılmamış birine benziyorsun."

"Ailemi çocukken kaybettim," dedi Edmund. "Ama zaten ailesiyle büyüyen bir Gölge Avcısı oldukça nadirdir. Fairchild'lar beni yanlarına aldı ve enstitüde büyüdüm. O gün bugündür o koridorlar benim yuvamdır. Ve aşktan bahsediyorsan, hayır, kalbim asla kırılmadı. Kırılacağını da hiç sanmıyorum."

"Aşka inanmıyor musun?"

"Aşk, evlilik... bütün bunlar fazlasıyla abartılıyor. Örneğin Benedict Lightwood adındaki bir arkadaşım, kısa süre önce bir kadının esiri oldu ve bu ilişkiyi düşünmek bile son derece korkunç."

"Arkadaşlarının hayatlarında yeni bir sayfa açması, senin için oldukça zorlu bir süreç olabilir," dedi Magnus, hâlden anlar bir tavırla.

Edmund yüzünü buruşturdu. "Benedict benim arkadaşım değil. Benim üzüldüğüm kişi o zavallı genç hanım. Adam oldukça değişik birtakım alışkanlıklara sahip, ne demek istediğimi anladıysan."

"Anlamadım," dedi Magnus açıkça.

"Bir parça sapkın demeye çalışıyorum."

Magnus soğuk bir tavırla Edmund'u süzdü.

"Kendi aramızda ona Belalı Benedict deriz," dedi Edmund. "Büyük oranda iblislerle yatıp kalkma alışkanlığı olduğu için. Ne kadar fazla dokunacı varsa o kadar iyi, ne demek istediğimi anladıysan."

"Ah," dedi Magnus, aydınlanmış gibi. "Anladım. Benim de ondan oldukça sıra dışı ağaç baskılar satın alan bir arkadaşım var. Ve birkaç tane de gravür işi. Bahsettiğim arkadaşım dürüst bir tüccardır. Bu arada ondan hiçbir zaman bir şey almadım, onu da belirteyim."

"Bir de ışık solucanı Benedict. Ve hayvani Benedict," diye devam etti Edmund acı acı. "Ama diğerlerimiz dürüst eğlencelerle muhatap olurken, o sinsi sinsi iş görüyor ve Meclis onu son derece iyi biri zannediyor. Zavallı Barbara. Sanırım kalbi kırık olduğu için aceleci davrandı."

Magnus arkasına yaslandı. "Peki, hanımefendinin kalbini kimin kırdığını sorabilir miyim?" diye sordu, zevkle.

"Hanımefendilerin kalbi tıpkı şömine üstündeki porselenler gibidir. Sayıca çoklar ve fark etmeden de olsa arada birini kırmak işten değil." Edmund biraz üzgün ama daha çok kendinden memnun bir şekilde omuzlarını silkti. Derken talihsiz bir ceket giymiş adamın biri Edmund'un sandalyesine çarptı.

"Affedersiniz bayım," dedi adam. "Sanırım içkiyi biraz fazla kaçırdım!"

"Üstünüze o ceketi giydiğiniz sırada bile sarhoş olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi Magnus, bıyık altından.

"Efendim?" dedi adam. "Adım Alvanley. Siz şu Hintli zenginlerden biri değilsiniz, değil mi?"

Shangai ile Rangoon arasındaki farkı bile bilmeyen beyaz tenli Avrupalılara gerçek kökenini açıklamaktan hiç hoşlanmayan Magnus, Hindistan'daki sıkıntıları düşününce bir Hintli olarak

anılmanın hiç de iyi bir fikir olmadığına karar verdi. İç geçirerek adama olumsuz yanıt verdi ve kendini tanıtıp selam verdi.

"Herondale," dedi Edmund da başını eğerek. Edmund'un güven verici havası ve sıcak gülüşü işe yaramıştı.

"Kulüpte yeni misiniz?" diye sordu Alvanley, aniden yüzü aydınlanarak. "Şu işe bakın. Bunu kutlamamız gerek. Size birer içki ısmarlayabilir miyim?"

Alvanley'in bazısı oyun masalarında oturan bazısı masalar arasında gezinen arkadaşlarından hafif tezahürat sesleri yükseldi. Gelen mutlu habere göre Kraliçe Victoria, doğumdan sağlıklı bir şekilde çıkmıştı ve hem anne hem de kızı oldukça iyi durumdaydı.

"Yeni Prensesimiz Beatrice ve Kraliçe Victoria şerefine!"

"Kadıncağızın zaten dokuz çocuğu yok muydu?" diye sordu Magnus. "Dokuz bebekten sonra ülkeyi yönetmek bir yana, yeni bir bebeğe isim bile düşünemeyecek kadar bitkin olmasını beklerdim. Kesinlikle Kraliçe'nin sağlığına içerim."

Edmund daha fazla içkiye dünden razıydı ama bir noktada Kraliçe Victoria'yı Vanessa olarak anmak gibi bir gafta bulundu.

"Ahahaha," dedi Magnus. "Arkadaşımın kafası bir hayli güzel olmuşa benziyor!"

İçki yüzünden yüzü kızarmış Edmund, kendini kart oyunlarında kaybetmiş hâldeydi. Macao oyunu sırasında Magnus da ona katıldı, ama vaktini daha çok genç Gölge Avcısı'nı biraz endişeyle izleyerek geçirdi. Hayatın kendilerine her zaman şans vermesi gerektiğine yürekten inanan insanlar, oyun masa-

larında oldukça ciddi sorunlar yaşamaya meyilli olurdu. Buna bir de Edmund'un açıkça belli olan heyecanı ve o coşkulu karakteri eklenince, oyunun bir felakete davetiye çıkarması âdeta kaçınılmazdı. Edmund'un gözlerindeki parıltı kulüp içindeki mumların ışığında aniden rahatsız edici bir değişim geçirmiş, sakin gökyüzünden fırtına öncesi denizleri andıran hâle bürünmüştü.

Edmund, diye düşündü Magnus, ona su ve rüzgârla hafifçe savrulan, çok güzel bir tekneyi hatırlatıyordu. Demirleyecek bir yer veya bir liman bulup bulamayacağını ancak zaman gösterebilirdi. Aksi hâlde tüm güzelliği ve karizması günün birinde bir enkaza dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Tüm bu düşünceler bir yana, Magnus, Gölge Avcıları'ndan birine dadılık yapmak zorunda değildi. Edmund yetişkin bir gençti ve kendi başının çaresine bakabilirdi. Sonunda sıkılan ilk kişi kendisi oldu ve Edmund'u White'ın'tan çıkmaya ve kendine gelmesi için dışarıda biraz yürümeye ikna etti.

Magnus, Peru'daki bir olay üzerine yaşadıklarını anlatırken St. James Caddesi'nden çok da uzaklaşmamışlardı. Edmund aniden kendine gelip de atletlerinkini andıran o meleksi bedeni kasıldığında duraksadı.

Magnus, Edmund'un bakışlarını izleyince Gölge Avcısı'nın bu tepkiyi vermesine neden olan şeyi gördü: Melon şapkalı bir adam, yanındaki at arabasının kapısını sıkıca tutmuş, görünüşe bakılırsa içeridekilerle ağız dalaşındaydı.

Tartışmanın kendisi bile son derece medeniyet dışıydı ama bir an sonra işler daha da kötü bir hâl aldı. Magnus, adamın içerideki kadının kolunu kavradığını gördü. Kadının üstünde bir hizmetçi veya leydi eşlikçilerine has, basit bir kıyafet vardı. Adam zor kullanarak kadını at arabasının içinden dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

At arabasının içindeki bir başka kadın araya girmiş olmasaydı bunu başarabilirdi de. Bu ufak tefek esmer kadın, hışırtısına bakılacak olursa ipekten bir giysi giymişti ve bir an sonra gök gürültüsü gibi gürledi.

"Bırak onu, alçak herif!" dedi leydi ve elindeki şapkayla adamın kafasına vurdu.

Adam bu beklenmedik saldırı karşısında şaşırdı ve kadının kolunu bıraktı. Fakat bu kez dikkatini leydiye çevirdi ve şapkayı tutan elini kavradı. Kadın korkudan çok öfkeyle dolu bir çığlık attı ve adamın burnuna vurdu. Bu darbeyle birlikte adamın başı hafifçe yana çevrildi ve Magnus ile Edmund adamın gözlerini görebildi.

O pırıl pırıl, zehir yeşil gözlerin ardındaki boşluğu görmemek mümkün değildi. *İblis*, diye düşündü Magnus. *Londra'nın bir sokağında, at arabası içindeki kadınları kaçırmaya yeltenen, aç bir iblis.*

Ve bunu bir Gölge Avcısı'nın gözü önünde yapmaya yeltendiği için, oldukça talihsiz bir iblis.

Gölge Avcıları'nın genellikle grup hâlinde avlandığı ve Edmund Herondale'in o anda sarhoş olduğu gerçeği de Magnus'un dikkatinden kaçmadı.

"Pekâlâ," dedi Magnus. "Bir durup düşünelim. Ah, sen zaten kaçmışsın. Harika."

Magnus kendini Edmund'un ceketiyle konuşurken bulmuştu. Edmund'un üstünden çıkarıp attığı ceketi ve yanında dönen şapkası kaldırım taşlarını süslüyordu.

Edmund zıpladı ve havada takla atarak çevik bir şekilde at arabasının *üstüne* kondu. Bunu yaparken kıyafetinin gizlenmiş ceplerinden silahlarını çıkardı: Önceden bahsettiği iki kırbaç gökyüzünün karanlığında iki ışık şeridi hâlinde şakladı. Keskin bir hassasiyetle savurduğu kırbaçların ışığı altında Edmund'un dağınık saçlarına altın renginde ışıltılar saçıyor, yüz hatlarını hafifçe aydınlatıyordu. Gölge Avcısı'nın yüzüne vuran ışık altında, Magnus, Edmund'un yüzünün bir delikanlının güler yüzünden bir meleğin amansız ifadesine büründüğünü gördü.

Kırbaçlardan biri vals sırasında bir centilmenin bir leydinin belini kavrayışı gibi, iblisin bileklerinden birine dolanıverdi. Diğeri ise gergin bir tel misali boynuna sarıldı. Edmund bir elini geriye çekince iblis olduğu yerde dönerek yere düştü.

"Hanımefendiyi duydun," dedi Edmund. "Bırak onu."

Dişlerinin sayısı birdenbire az öncekinin iki katına çıkan iblis hırladı ve at arabasına doğru atıldı. Magnus bir elini havaya kaldırıp arabanın kapısını hızla kapanmasını sağladı ve sürücü ortada olmadığı -muhtemelen yenmişti- ve Gölge Avcısı hâlâ üstünde durduğu hâlde araba birkaç adım öteye doğru kaydı.

Edmund ise dengesini kaybetmemişti. Bir kedi kadar çevik hareketlerle yere indi ve kırbacıyla Eidolon iblisinin yüzüne bir dar-

be indirdi. İblis tekrar geriye doğru savruldu. Edmund bir ayağını yerdeki iblisin boğazına dayadı ve Magnus yaratığın kıvranmaya başladığını ve hatlarının bulanarak dönüşüme uğradığını gördü.

Magnus at arabasının kapısının açıldığını belirten bir gıcırtı işitti ve gözlerini çevirdiğinde, iblise yumruk savuran leydinin dışarı çıkmaya davrandığını fark etti.

"Madam," dedi Magnus, leydiye doğru yaklaşarak. "İblis öldürme işlemi sırasında at arabasından ayrılmamanızı tavsiye ederim."

Kadın, Magnus'un yüzüne baktı. Gün geceye dönmeden hemen önceki gökyüzünü hatırlatan, koyu mavi ve iri gözlere, yıldızsız geceleri hatırlatacak kadar simsiyah, özenle toplanmış saçlara sahipti. Güzel gözleri kocaman açılmış olmasına karşın, korkmuşa benzemiyordu ve iblise vurduğu eli hâlâ sıkı bir yumruk hâlindeydi.

Magnus kendi kendine gelecekte Londra'ya daha sık uğrayacağına dair yemin etti. Son derece ilgi çekici insanlarla tanışıp duruyordu.

"Genç adama yardım etmeliyiz," dedi leydi, şarkı söyler gibi ahenkli bir sesle.

Magnus bakışlarını Edmund'a doğru çevirdi. Edmund o sırada bir duvara doğru fırlatılmış, her tarafından kanlar akıyor olmasına rağmen sırıtıyor, bir eliyle iblisi boğmaya çalışırken diğer eliyle botundaki bir bıçağı çıkarıyordu.

"Endişelenmeyin sevgili leydim. Genç arkadaşımız durumu kontrol altında tutuyor," dedi Magnus, Edmund bıçağı iblise saplarken. "Tabiri caizse yani."

İblis'in boğazından hırıltılar yükseldi ve can çekişmeye başladı. Magnus arkasındaki vahşeti görmezden gelmeye karar verip önündeki iki kadına doğru eğilerek görkemli bir şekilde selamladı. Bu görkemli selamı arabanın karanlık bir köşesine sinmiş, yüzünü beyaz bir mendilin arkasına gizlemeye çalışan hizmetkâr kadını pek de teselli etmişe benzemiyordu.

Parlak siyah saçlı ve menekşe gözlü leydi, tuttuğu kapıyı bırakarak elini Magnus'a uzattı. Eli minik, yumuşak ve sıcaktı. Titremiyordu bile.

"Ben Magnus Bane," dedi Magnus. "Ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunuzda veya bir çiçek şovuna gitmek için eşlikçiye ihtiyaç duyduğunuzda beni çağırmaktan çekinmeyin."

"Linette Owens," dedi leydi, gamzelerini sunarak. Harikulade gamzeleri vardı. "Başkentin oldukça tehlikeli bir yer olduğunu duymuştum ama bu biraz fazla gibi."

"Bu manzaranın size oldukça garip ve korkutucu geldiğinin farkındayım."

"O adam kötü bir peri mi?" diye sordu Bayan Owens. Magnus'un şaşkınlıkla dolu bakışlarına yılmayan bakışlarla karşılık verdi. "Ben Galler'den geliyorum," dedi. "Biz hâlâ eski alışkanlıklara ve oradaki peri halkına inanırız."

Bayan Owens başını yana eğerek Magnus'u süzdü. Gece yarısı rengindeki saçlarından oluşan örgüleri böylesine narin bir boynun üzerindeki minik başına kıyasla oldukça ağır kaçıyordu.

"Gözleriniz..."dedi Bayan Owens, yavaşça. "Sizin iyi bir peri olduğunuza inanıyorum, beyefendi. Arkadaşınızın ne olduğu hakkında ise hiçbir fikrim yok."

Magnus başını çevirip dostuna, bir an için neredeyse varlığını unuttuğu Edmund'a doğru bir bakış attı. İblis, Edmund'un ayakları dibinde kapkara bir kül yığını hâlini almıştı. Düşmanını alt etmiş olan Edmund dikkatini tekrar arabaya yöneltmişti. Magnus, Edmund'un olağanüstü cazibesinin Linette'i görmesiyle beraber birdenbire bir mum alevinden güneşin pırıltısına dönüştüğünü gördü.

"Ben ne miyim?" diye sordu Edmund. "Adım Edmund Herondale, leydim. Ve bundan sonra her daim hizmetinizdeyim. Tabii eğer beni kabul ederseniz."

Edmund müthiş bir karizmayla, yavaşça gülümsedi. Saat gece yarısını geçmişken, karanlıklara gömülmüş sokakta gözleri bir yaz gününü anımsatıyordu.

"Saygısızlık veya nankörlük etmek istemem," dedi Linette Owens, "ama siz tehlikeli bir manyak mısınız?"

Edmund gözlerini kırpıştırdı.

"Tepeden tırnağa silahlanmış hâlde sokaklarda dolaşmanız gözümden kaçmadı. Bu gece bir canavarla savaşmayı bekliyor muydunuz?"

"Tam olarak *bekliyor* olduğum söylenemez," dedi Edmund.

"O zaman bir suikastçı mısınız?" diye sordu Linette. "Ya da fazlasıyla hevesli bir asker?"

"Madam," dedi Edmund. "Ben bir Gölge Avcısı'yım."

"Bu kelimeye aşina değilim. Büyü yapabiliyor musunuz?" diye sordu Linette ve bir elini Magnus'un yenine koydu. "Bu beyefendi yapabiliyor."

Linette onaylayan bir gülümsemeyle Magnus'a baktı. Magnus kendini fazlasıyla hoşnut hissetti.

"Size yardımcı olmaktan onur duydum, Bayan Owens," diye mırıldandı Magnus.

Edmund yüzüne bir balıkla tokat yemiş gibi görünüyordu.

"Tabii ki... Büyü yapamıyorum!" diye gevelemeyi başardı, bu fikir karşısında dehşete kapılmış gerçek bir Gölge Avcısı edasıyla.

"Ah, peki," dedi Linette. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Bu sizin suçunuz değil. Hepimiz elimizdeki neyse onunla yetinmek zorundayız. Beni ve arkadaşımı korkunç bir sondan kurtardığınız için size borçluyum, bayım."

Edmund sırtını dikleştirdi ve işittiği teşekkür karşısında duyduğu hoşnutluk yüzünden biraz dikkatsizce konuştu. "Bunu düşünmenize bile gerek yok. Size evinize kadar eşlik etmekten onur duyarım, Bayan Owens. Mall Pall civarındaki sokaklar kadınlar için geceleri oldukça tehlikeli olabilir."

Bir sessizlik anı yaşandı.

"Pall Mall mı demek istediniz?" diye sordu Linette ve hafifçe gülümsedi. "Sert içkiden nasibini almış olan ben değilim. İsterseniz evinize kadar ben size eşlik edeyim, Bay Herondale?"

Edmund Herondale ne diyeceğini bilemez hâldeydi. Magnus bunun onun için bir ilk olduğundan şüpheleniyordu ve büyük ihtimalle yepyeni bir deneyim olacaktı.

Bayan Owens yüzünü Edmund'dan Magnus'a çevirdi.

"Hizmetkârım Angharad ve ben sezonu Londra'daki uzak bir akrabam ile birlikte geçirmek için Galler'deki malikânemizden yola çıktık," diye açıklamada bulundu. "Uzun ve yorucu bir yolculuk geçirdik ve Londra'ya gece yarısından önce ulaşabileceğimizi düşünmüştüm. Aptallık etmişim. Bu yüzden Angharad da korkunç bir stres yaşamış oldu. Yardımıza ne kadar teşekkür etsem azdır."

Magnus, Linette Owens'in sözlerinden, doğrudan söylemediği başka gerçekleri de sezinleyebiliyordu. Linette malikânesinden bahsederken, babasının malikânesi değil, direk kendi malikânesinden bahsetmiş ve bunu son derece rahat bir tavırla, o mülkiyet duygusuna aşina bir şekilde söylemişti. Bu gerçeğe bir de kıyafetinin pahalı kumaşıyla o farklı havası eklediğinde, Magnus bir şeyden emin oldu: Bu kadın bir mirasçıydı. Üstelik yalnızca bir servetin değil, aynı zamanda arazisi ile birlikte bir malikânenin mirasçısıydı. Galler'den bahsetme tarzı, leydinin topraklarını basitçe bir kâhyanın yönetimine bırakma fikrine sıcak bakmadığını gösteriyordu. Toplum böyle bir olayı bir skandal olarak değerlendirir ve söz konusu topraklarla malikânenin bir kadının, özellikle de bu kadar genç ve güzel bir kadının ellerine bırakılmasını utanç verici bulurdu. Toplum leydiden evlenmesini, böylece kocasının hem kendisini hem de malikânenin yönetimini ele almasını beklerdi.

Linette'in Londra'ya gelmesinin sebebi, Galler'de kendine uygun bir koca adayı bulamamış olmasıydı herhâlde. Londra'da bir koca bulup Galler'e götürmeyi görev edinmişti.

Londra'ya aşk arayışıyla gelmişti.

Magnus onu gayet iyi anlayabiliyordu. Sosyete evlilikler söz konusu olduğunda, aşkın uzlaşmanın bir parçası olmadığının farkındaydı. Oysa Linette Owens bu konuda çizginin dışında düşünen birine benziyordu. Magnus onun büyük ihtimalle belli bir amaçla hareket ettiğini -doğru adamla, doğru evlilik- ve bu amacına mutlaka ulaşacağını düşünüyordu.

"Londra'ya hoş geldiniz," dedi Magnus ona.

Linette kapısı açık at arabası içinden hafifçe diz çökerek selam verdi. Gözleri Magnus'un omzunun arkasına odaklandı ve bakışları bir parça yumuşadı. Magnus etrafına bakınca Edmund'un teselli ister gibi kırbacını bir bileğine dolamış hâlde orada durduğunu gördü. Magnus'un kabullenmesi gereken bir şey vardı ki o da aynı anda hem müthiş derecede yakışıklı hem de bu kadar kederli görünebilmek gerçek bir başarıydı.

Linette açık bir cömertlik dürtüsüyle arabadan indi. Kaldırımda ilerleyerek perişan hâldeki genç Gölge Avcısı'nın önünde durdu.

"Nezaketsiz davrandıysam veya bir şekilde... *twpsyn* olduğunuzu ima ettiysem özür dilerim," dedi Linette. Nezaketinden Galler'de ahmak anlamına gelen bu kelimeyi çevirmemişti.

Linette elini uzattı. Edmund da kırbacı hâlâ bileğine dolanmış, avucu açık hâlde elini ona doğru uzattı. Yüzünde aniden sevgiye aç olduğunu gösteren bir ifade belirmişti. Bu an bir anda büyük önem kazanmıştı. Linette bir süre tereddüt ettikten sonra elini Edmund'un avucuna koydu.

"Beni ve Angharad'ı korkunç bir sondan kurtardığınız için size çok şey borçluyum. Sahiden," dedi Linette. "Kabalık ettiysem tekrar özür dilerim."

"Sizi tekrar görebileceksem," dedi Edmund, "istediğiniz kadar kabalık etme özgürlüğüne sahipsiniz."

Edmund, Linette'in gözlerinin içine baktı. Bu defa kirpiklerini kırpmıyordu. Yüzünde son derece açık ve dürüst bir ifade vardı.

O an her şey değişiverdi. Edmund'un ciddi ve mütevazı dürüstlüğü, kirpikleriyle salınmasının yapamadığını yapmış, Linette Owens'ı tereddüte düşürmüştü.

"Sabahleyin fikrinizi değiştirmezseniz," dedi Linette, "Eaton Meydanı, 26 numara, Leydi Caroline Harcourt'un evine uğrayabilirsiniz."

Linette elini geri çekmeye davrandı ve bir anlık tereddütten sonra Edmund ona izin verdi.

Linette at arabasına binmeden önce Magnus'un koluna dokundu. Önceki kadar güzel ve ilgili görünüyordu, fakat tavırlarında ufak bir değişim vardı. "Arzu ederseniz, lütfen siz de uğramaktan çekinmeyin, Bay Bane."

"Kulağa hoş bir fikir gibi geliyor."

Magnus onun elini tutup arabaya binmesine yardımcı oldu. Linette akıcı bir zarafetle içeri geçti.

"Unutmadan, Bay Herondale," dedi Bayan Owens, gülen yüzünü kapının penceresinden dışarı çıkararak. "Gelirken lütfen kırbaçlarınızı evde bırakın."

Magnus arasında gök mavisi, minik kıvılcımlar oynaşan parmaklarıyla bir kışkış hareketi yaptı. At arabası sürücüsü olmamasına rağmen Londra sokakları arasından karanlıklara doğru uzaklaştı.

Magnus'un Anlaşmalar'la ilgili bir başka toplantıya katılması uzun bir zaman sonra oldu. Bunun en büyük sebebi toplantı mekânı konusundaki anlaşmazlıktı. Magnus buluşma yerinin, Enstitü'nün kutsal toprakları dışında inşa edilmiş kanadından farklı bir yer olması yönünde oy kullanmıştı. Oranın hizmetkârlar odası gibi bir havaya sahip olduğunu düşünüyordu. Bunun en büyük sebebi de Amalia Morgenstern'in, Enstitü'nün bu bölümünün eskiden Fairchild'ların hizmetkârları tarafından kullanılmış olduğunu söylemesiydi.

Gölge Avcıları ise Aşağı Dünyalılar'ın (Granville Fairchild'ın kelimeleriyle) köhne mekânlarında buluşma fikrine karşı inatla direniyordu. Dışarıda bir yerde buluşmak veya bir parka gitmek fikri ise, birdenbire piknik yapmaya karar veren fanilerin arasında bulunma ihtimalinin meclisin itibarına zarar verebileceği düşünülerek veto edilmişti.

Magnus bu bahanelerin bir kelimesine bile inanmıyordu.

Haftalar süren tartışmaların ardından Aşağı Dünyalılar grubu nihayet pes ederek hoşnutsuz bir şekilde Londra Enstitüsü'ne geri döndü. Toplantının tek parlak yanı, gerçek anlamıyla parlak bir şeydi. Camille oldukça etkileyici kırmızı bir şapka takmıştı ve ellerinde nakış işlemeleriyle zarif, kırmızı eldivenler vardı.

"Komik ve hoppa görünüyorsun," dedi Quincey bıyık altından. Gölge Avcıları loşça aydınlanmış büyük odadaki masada yerlerini alıyordu.

"De Quincey haklı," dedi Magnus. "Komik, hoppa ve kesinlikle şahane görünüyorsun."

Camille kendine çeki düzen verince Magnus yüzyıllardır güzel görünmeye alışkın bir kadının basit bir iltifatla etkilenmesini keyifli ve sıcak buldu.

"Tam olarak hedeflediğim etki de buydu," dedi Camille. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Lütfen." Magnus ona doğru eğildi ve Camille de başını iyice Magnus'a doğru yaklaştırdı.

"Senin için giyindim," diye fısıldadı Camille.

Duvarları kılıçlar, yıldızlar ve Nefilimler'in tenlerini süsleyen mühürlerle işlenmiş halılarla kaplı, loşça aydınlanmış, görkemli salon birdenbire aydınlanıverdi. Tüm Londra birdenbire aydınlanmıştı sanki.

Magnus da yüzlerce yıldır hayattaydı ve buna rağmen çok basit şeyler bile bazen bir günü paha biçilemez bir mücevhere dönüştürebiliyor, izleyen günleri de ışıltılı bir zincir oluşturacak şekilde değiştirebiliyordu. İşte en basit şeylerden biriydi bu: Ondan hoşlanan güzel bir kız. Ve gün birden aydınlanıvermişti.

Ralf Scott'un zayıf ve solgun yüzü iyice soldu ve acı dolu bir ifadeyle buruştu. Ancak Magnus bu genci tanımıyordu ve kırılan kalbi için gereğinden fazla üzülmek gibi bir sorumluluğu

yoktu. Leydi Camille, Magnus'u tercih ettiyse, Magnus buna karşı çıkacak değildi.

"Hepinizi tekrar burada görmekten çok mutluyuz," dedi Granville Fairchild, her zamanki sert ifadesiyle. Ellerini masanın üstünde birleştirdi. "Nihayet."

"Bir anlaşmaya varabilmiş olmamız ne güzel," dedi Magnus. "Nihayet."

"Sanıyorum ki Roderick Morgenstern'in bize söyleyecekleri var," dedi Fairchild. Sabit bir yüz ve tok, fakat ifadesiz bir sesle. Sesine biraz da büyük bir mağarada yalnızlıktan ağlayan bir kedi yavrusunu andıran bir tını hâkimdi.

"Gölge Avcıları'nı yeteri kadar dinlediğime inanıyorum," dedi Ralf Scott. "Bizim türümüz ile sizin türünüz arasında barışın devamı için Nefilimler'in gerekli gördüğü şartları zaten dinledik–"

"O şartlar listesi henüz tamamlanmamıştı," diye araya girdi, Silas Pangborn adında bir adam.

"Bu kesinlikle doğru," dedi Silas'ın yanındaki, Nefilim heykelleri kadar güzel ve ciddi kadın. Pangborn onu tıpkı *karım* der gibi, "Elosia Ravenscar, *parabatai*'m," olarak tanıtmıştı.

Belli ki bu ikili Aşağı Dünyalılar'a karşı bir birlik içindeydi.

"Bizim de kendimize göre şartlarımız var," dedi Ralf Scott.

Gölge Avcıları'ndan çıt çıkmıyordu. Yüzlerine bakılacak olursa, Magnus kendilerine kulak vermeye hazırladıklarını hiç sanmıyordu. Daha ziyade Aşağı Dünyalılar'ın küstahlığı karşısında sersemlemiş gibi görünüyorlardı.

Konuşmasına devam etmesi için hiçbir cesaretlendirici işaret olmamasına rağmen, Ralf geri adım atmadı. *Genç adam kendini beyhude bir amaca adamış,* diye düşündü Magnus ve bir parça üzülmekten geri duramadı.

"Ellerine fani kanı bulaşmamış hiçbir Aşağı Dünyalı'nın katledilmeyeceğinin garanti altına alınmasını talep ediyoruz. Masum bir Aşağı Dünyalı'ya saldıran her Gölge Avcısı'nın cezalandırılmasını öngören bir yasanın yürürlüğe girmesini istiyoruz." Ralf aniden yükselen itiraz seslerine karşı göğüs gererek sesini yükseltti. "Sizler kanunlarla yaşamaya alışkınsınız! Anladığınız tek şey bu!"

"Evet, kanunlarımız, bize Melekler tarafından bahşedilen kanunlarımız!" diye gürledi Fairchild.

"Alçak iblislerin bize zorla kabul ettirmeye çalıştığı kanunlar değil," diye hırladı Starkweather.

"Yasaların faniler ve Nefilimler kadar bizleri de koruma altına almasını talep etmek fazla mı?" diye sordu Ralf. "Ailem korkunç bir yanlış anlama yüzünden Gölge Avcıları tarafından katledildi. Yanlış zamanda yanlış yerde oldukları ve sadece kurtadam oldukları için suçlu oldukları varsayıldı. Şimdi küçük kardeşimi tek başıma büyütüyorum. Halkımın korunma altında olmasını, güçlü olmalarını istiyorum. Öldürülene veya katil olmaya mecbur kalıncaya dek kovalanıp köşeye sıkıştırılmalarını değil!"

Magnus, Camille'e doğru baktı. Bu kadar genç ve zor günler yaşamış, Camille'e fevkalade bir aşkla bağlı Ralf Scott adına

duyduğu anlayış ve öfkeyi paylaşmak istiyordu. Camille'in yüzü bir insanınkinden çok bir porselen bebeğinki gibi ifadesiz, yanakları porselenler gibi kızarmak veya solmak gibi özelliklerden yoksun, gözleri soğuk camlar gibiydi.

Magnus bundan rahatsızlık duydu, ancak bunu düşünmeden reddetti. Sonuçta bu bir vampirin yüzüydü. Gerçek hislerini dışarı yansıtmayan bir yüz. Magnus'un gözlerine bakınca da kötülükten başka hiçbir şey görmeyen bir sürü insan vardı.

"Ne utanç verici," dedi Starkweather. "Bu yükü taşımana yardımcı olacak daha fazla kardeşin olduğunu sanıyordum. Sizler genelde sayıca fazla yavrularsınız, değil mi?"

Ralf Scott sandalyesinden fırladı ve avucuyla masaya vurdu. Tırnakları birer pençeye dönüştü ve masayı çizdi.

"Çörek vakti geldi sanırım!" diye ilan etti Amalia Morgenstern.

"Bu ne cüret?" diye haykırdı Granville Fairchild.

"O masa maun ağacından yapılma!" diye inledi Roderick Morgenstern, dehşete içinde bir yüz ifadesiyle.

"Tanrım, ne kadar da budalasınız," dedi Ralf karamsar bir tavırla. "Maun ağacından yapılan pek çok şey vardır."

"Çörek iyi olurdu," dedi denizkızı Arabelle. "Salatalıklı sandviç de iyi gidebilirdi."

"Ben yumurta ve tere otu istiyorum," diye ekledi Rachel Branwell.

"Bu kadar hakarete sessiz kalacak değilim!" dedi Waybread veya benzer isimli bir Gölge Avcısı.

"Hakarete sessiz kalmak hoşunuza gitmiyor ama bizi katletme konusunda zerre kadar çekinmiyorsunuz," dedi Camille. Buz gibi sesiyle ortamda buz gibi bir hava estirmişti. Magnus onunla büyük bir gurur duyuyordu. Ralf ona tutku ve minnetle dolu bir bakış fırlattı. "Bu pek de adil görünmüyor."

"Son defa toplandığımızda, dokunarak kirlettiğimiz tabakları biz gider gitmez çöpe atmış olduklarını biliyor muydunuz?" diye sordu Magnus, yumuşak bir sesle. "Bir anlaşmaya varmamız ancak karşılıklı bir saygı çerçevesine oturmamızla mümkün olabilir."

Starkweather bir kahkaha patlattı. Buna rağmen, Magnus Starkweather'dan nefret etmiyordu. En azından adam ikiyüzlü değildi. Ne kadar kokuşmuş olursa olsun, Magnus dürüstlüğü her zaman takdir ederdi.

"O hâlde bir anlaşmaya varmamız mümkün değil."

"Korkarım ki size katılıyorum," diye mırıldandı Magnus. Bir elini kalbine, tavus kuşu mavisi yeni yeleğinin üstüne koydu. "Kalbimde sana karşı ufacık bir saygı kırıntısı bulmaya çalışıyorum ama heyhat! Nafile bir arayış bu."

"Lanet olası küstah büyü budalası!"

Magnus başını hafifçe eğdi. "Aynen."

İkram tabakları geldiğinde, çörekleri tüketmek için hakaretler savurmaya verilen ara o kadar garipti ki Magnus tuvaleti kullanma bahanesiyle izin isteyerek oradan ayrıldı.

Enstitü içinde Aşağı Dünyalılar'ın girmesine izin verilen sadece birkaç oda vardı. Magnus'un niyeti kendine karanlık bir köşe

bulmaktı ve karşısına çıkan ilk karanlık köşenin önceden kapılmış olduğunu fark ettiğinde biraz siniri bozuldu.

Burada bir koltuk ve ufak bir masa duruyordu. Elinde ufak bir kutu tutan bir adam, oturduğu koltuktan altından telkariden melek işlemeleriyle süslü masanın üstünde doğru eğilmişti. Magnus adamın parlak saçlarını ve geniş omuzlarını derhâl tanıdı.

"Bay Herondale?" dedi.

Edmund fena hâlde irkildi. Bir an için, Magnus onun koltuğundan düşeceğini sandı, fakat Gölge Avcıları'na has çevikliği sayesinde bundan kurtuldu. Edmund uykusundan tokatla uyandırılmış bir çocuk gibi buğulu ve incinmiş gözlerle Magnus'a baktı. Magnus onun son zamanlarda yeterince uyuduğunu sanmıyordu. Edmund'un yüzü uykusuz gecelerin izini taşıyordu.

"Uzun bir gece geçirdin sanırım, öyle mi?" diye sordu Magnus, biraz daha nazikçe.

"Portakallı ördek eşliğinde birkaç kadeh şarap içtim," dedi Edmund, belirdiği kadar hızla kaybolan tatsız bir gülümsemeyle. "Bundan sonra asla ördek yemeyeceğim. Eskiden sevdiğime inanamıyorum. Ördek bana ihanet etti." Bir an sustu ve sonra itiraf etti: "Belki birkaç kadehten fazla içmiş olabilirim. Seni Eaton Meydanı'nda görmedim bu arada?"

"Magnus, Edmund'un onu neden Eaton Meydanı'nda görmeyi beklediğini bir an anlayamadı, fakat sonra hatırladı. Eaton Meydanı, Galler'den gelen güzel kadının kaldığı yerdi.

"Eaton Meydanı'na mı gittin?"

Edmund, Magnus'a düşük zekalı biriymiş gibi baktı.

"Affedersin," dedi Magnus. "Sadece fanilerin o muhteşem görünmez koruyucularından birinin bir davete gittiğine inanmakta zorluk çekiyorum."

Bu sefer Edmund'un yüzünde beliren gülümseme, uzun sürmemesine rağmen tıpkı o eski neşeli ve çekici gülümsemesiydi. "Eh, benden bir kart istediler ve bununla ne kast ettikleri hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Leydinin kâhyası tarafından son derece hürmetsizce kapıdan geri çevrildim."

"Ama konuyu orada kapamadığını tahmin ediyorum?"

"Kesinlikle," dedi Edmund. "Evin dışında beklemeye başladım ve sadece birkaç gün sonra, evden çıkarken gördüğüm Li... Bayan Owens'ı takip etme fırsatı buldum. Rotten Row'a arabasıyla giderken onu yakalamayı başardım. O günden beri her gün görüşür olduk."

"Onu *takip* mi ettin? Leydinin polise haber verip vermediğini merak ediyorum."

Edmund'un yüzü parladı. Altın sarısı ve mavi renklerinde, inci gibi ışıltıyla kaplandı. "Linette polise haber vermediği için şanslı olduğumu söyledi." Sonra biraz utangaç bir tavırla ekledi, "Bu arada nişanlandık."

Haber diye buna denirdi işte. Kendi kutsallıklarına olan inançlarıyla temellenmiş aristokrat bir grup olan Nefilimler genellikle kendi aralarında evlenirdi.

Herhangi bir fani gelin ya da damat adayının ise Cehennem Kupası'ndan içerek tehlikeli bir dönüşümle Melek'in insanların-

dan biri hâline gelmesi beklenirdi. Bu dönüşümden herkes sağ çıkamazdı.

"Tebrikler," dedi Magnus ve endişelerini kendine sakladı. "Bayan Owens'in yakında yükseliş sürecine gireceğini varsayıyorum?"

Edmund derin bir nefes aldı. "Hayır," dedi. "Girmeyecek."

"Ah," dedi Magnus, sonunda anlayarak.

Edmund bakışlarını elindeki kutuya yöneltti. Yanına bir yanık izi gibi görünen sonsuzluk sembolü işlenmiş basit bir tahta kutuydu. "Bu bir Pyxis," dedi Edmund. "İçinde öldürdüğüm ilk iblisin ruhunu taşıyor. O sırada on dört yaşındaydım ve o gün, hayattaki amacımı, ne için doğduğumu anladım. Bir Gölge Avcısı olmak."

Magnus, Edmund'un eğilmiş başına, küçük kutuyu sımsıkı kavrayan, bir savaşçıya özgü yara izleriyle dolu ellerine baktı ve içinden yükselen acıma duygusunu bastıramadı.

Edmund hem kendi ruhuna hem de ona kulak verip de aşkını dine yapılmış bir küfür gibi değerlendirmeyecek tanıdığı tek kişiye, Magnus'a itirafta bulunurcasına devam etti. "Linette malikânesi ve arazisinde yaşayan insanlara göz kulak olmasının görevi sorumluluğu olduğunu düşünüyor. Bir Gölge Avcısı olmak istemiyor. Ve ben... ben de onun bir Gölge Avcısı olmasını, onu buna zorlamayı istemiyorum. Yükseliş süreci sırasında ölüp giden pek çok fani var. Linette cesur, güzel ve ayakları yere sağlam basan bir kadın ve eğer Yasa onu olduğu hâliyle değerli bir varlık olarak görmüyorsa, o zaman Yasa bir yalan demektir. Tüm

dünyada sevebileceğim tek kadını bulduğuma göre bu adaletsizliğe inanamıyorum. Ayrıca Yasa kutsal saydığım bu duyguya ne diyebilir? Onunla birlikte olabilmek için ya aşkımdan hayatını, kendi hayatımdan bile daha çok değer verdiğim o hayatını tehlikeye atmasını istemek ya da ruhumun diğer yarısını kesip atmak zorundayım. Hayatta olma sebebimi ve Melek'in bahşettiği tüm güçleri yakıp kül etmek."

Magnus, Edmund'un iblisin üstüne görkemli atlayışı sırasında nasıl göründüğünü, iblisi gördüğü anda tüm bedeninin huzursuz bir enerjiden nihai bir amaca doğru nasıl değiştiğini hatırlıyordu: Dünyaya gelme amacını gerçekleştiren birinin saf neşesiyle saldırıya geçtiği andı bu.

"Hayatta hiç başka bir amacın olsun istedin mi?"

"Hayır," dedi Edmund. Ayağa kalktı ve bir elini duvara koydu. Diğer elini saçlarına daldırdı. Çektiği acıdan şaşkın, öfkeyle dolmuş ve dize getirilmiş bir melek.

"Peki ya evlilik hakkındaki şüpheli görüşlerin?" diye sordu Magnus. "Tüm kutuya sahip olmak varken, neden tek bir şekerle idare edeyim dememiş miydin?"

"Aptallık etmişim," dedi Edmund, neredeyse saldırgan bir tavırla. "Aşkın bir oyun olduğunu sanıyordum. Ama değilmiş. Ölümden bile ciddi bir şey aşk. Linette'siz bir hayat ölümden farksız."

"Gölge Avcısı doğanı bir kenara bırakmaktan bahsediyorsun," dedi Magnus, yumuşak bir sesle. "Bir insan aşk için çok şeyi feda edebilir ama asla kendini feda etmemelidir."

"Öyle mi, Bane?" dedi Edmund hışımla. "Ben bir savaşçı olarak doğdum ve aynı zamanda Linette ile birlikte olmak için doğdum. Bu ikisini nasıl bağdaştırabileceğimi söyle bana, çünkü ben bilmiyorum!"

Magnus bir cevap vermedi. Edmund'a bakarken sarhoşken bu Gölge Avcısı'nı nasıl da ya denize açılacak ya da kayalara çarpıp parçalanacak güzel bir tekneye benzettiğini hatırlıyordu. Magnus şimdi o kayaları görebiliyordu. Ufukta karanlık ve keskin hatlarla belirmişlerdi. Edmund'un geleceğinde Gölge Avcılığı'ndan yoksun bir hayatın yattığını, günlerini nasıl da tehlikeye ve riske atılma hevesiyle geçireceğini görebiliyordu. Edmund bu hevesini kumar masalarında tatmin etmeye çalışacaktı. Hayattaki amacı ortadan kalktığı zaman ne kadar da kırılgan olacaktı.

Bir tarafta ise Linette vardı. Üstün bir Gölge Avcısı'na, bir intikam meleğine âşık olan Linette. Edmund tüm bu ihtişamdan yoksun kalıp da sıradan bir Galler çiftçisi hâline geldiği zaman Linette onun hakkında ne düşünecekti?

Buna rağmen aşk kolayca bir kenara bırakılabilecek bir şey değildi. Ölümlü bir hayatta insanın nadiren, yalnızca bir kaç kez bulduğu bir şeydi. Bazen sadece tek bir defa. Magnus aşkı bulmuşken elinde tutmak için çabalayan Edmund Herondale'i suçlayamazdı.

Edmund'u bir tercih yapma zorunluluğunda bırakan Nefilim Yasası'nın hatalı olduğunu düşünüyordu.

Edmund iç geçirdi. Tükenmiş görünüyordu. "Özür dilerim, Bane," dedi. "Etrafa tekmeler savurarak kadere karşı gelmekle

sadece çocukluk ediyorum ve artık aptal bir çocuk olmaktan vazgeçmeliyim. Çoktan yapılmış bir seçim üzerine neden daha fazla mücadele edeyim ki? Şayet kendi hayatımı feda etmek ve sonsuza kadar Linette'in önündeki günleri feda etmek arasında bir tercih yapmam istenseydi, her seferinde kendi hayatımı feda etmeyi tercih ederdim."

Magnus önündeki enkazı görmemek için bakışlarını başka yana çevirdi. "Sana iyi şanslar dilerim," dedi. "İyi şanslar ve mutluluklar."

Edmund hafifçe eğildi. "Size iyi günler. Tekrar karşılaşacağımızı sanmıyorum."

Sonra oradan ayrılıp Enstitü'nün içine doğru uzaklaştı. Birkaç metre yürüdükten sonra olduğu yerde sallanıp durdu. Kilisenin dar pencerelerinden birinden sızan ışıkta saçları altın rengi parlıyordu.

Magnus onun arkasına dönmesini bekledi, fakat Edmund arkasına bile bakmadı.

Magnus kalbi buruk bir şekilde, Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar'ın hâlâ ağız dalaşı yaptığı salona geri döndü. İki taraf da vazgeçecek gibi değildi.

Magnus bu tartışmayı umutsuz bir vaka olarak savuşturma eğilimindeydi.

Vitraylı pencerelerden görüldüğü kadarıyla, gecenin perdesini çekmek, günü açığa çıkarmak üzereydi ve artık vampirlerin gitme vakti gelmişti.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Camille, kırmızı eldivenlerini eline geçirirken, "bundan sonraki herhangi bir toplantı da öncekiler kadar anlamsız olacaktır."

"Eğer Aşağı Dünyalılar küstahça zırvalamaya devam ederse evet," dedi Starkweather.

"Eğer Gölge Avcıları kutsallık kisvesi altında cinayetlere devam ederlerse," diye cevabı yapıştırdı Scott. Edmund Herondale ile karşılaşmasının ardından, Magnus adamın suratına bakamıyordu. Bir başka gencin daha hayallerinin suya düştüğünü seyretmeye tahammül edemezdi.

"Bu kadarı yeter!" dedi Granville Fairchild. "Madam, benden asla bir insana zarar vermemiş olduğunuza inanmamı beklemeyin. Ben aptal değilim. Ve Gölge Avcıları her kimi öldürdüyse, bunu adaletin sağlanması ve masumların korunması amacıyla yapmıştır."

Camille ağır ağır, tatlı bir şekilde gülümsedi. "Buna inanıyorsanız," diye mırıldandı, "işte o zaman bir aptalsınız demektir."

Gölge Avcıları tarafından yine itiraz dolu haykırışlar yükseldi. Camille'in Scott'u savunduğunu görmek Magnus'un yüreğini ısıtmıştı.

Camille'in Ralf Scott'a ilgisi olduğunu düşünüyordu. Belki de ilgiden de fazlası vardı. Magnus, Camille'in kendini tercih edeceğini umuyordu fakat Scott'un kadına karşı ilgisine hor görüyle bakmak gibi bir niyeti de yoktu. Odayı terk ederken, Magnus kolunu Camille'e uzattı ve Camille Magnus'un koluna girdi. Ardından beraberce sokağa çıktılar.

Enstitü kapısının önüne vardıkları anda, iblislerin saldırısına uğradılar. Jilet keskinliğine dişleri ve demircilerin önlüklerini andıran kavruk-siyah deriden geniş kanatlarıyla Akariyal iblisleriydi bunlar. Yıldızları ve ayı karartarak, gecenin üstüne karanlık bir perde gibi çökerlerken Magnus'un yanındaki Camille ürperdi ve dişlerini açığa çıkardı. Camille'in korkusunu fark eden Ralf Scott bir yandan dönüşüm geçirirken iblislerin üstüne doğru atıldı ve birini kaldırım taşları üstünde kanlı bir yığın hâline getirdi.

Gölge Avcıları da silah ve teçhizatlarını kınlarından çıkararak atağa geçti. Görünen oydu ki Amalia Morgenstern, o çember eteğinin altında ufak bir balta taşıyordu. Roderick Morgenstern sokağa doğru koşturdu ve kılıcını Ralf Scott'un boğuştuğu iblise sapladı.

Akvaryumunu taşıyan ufak el arabası içindeki Arabelle gerçek bir korku içinde keskin bir çığlık attı ve derinliği saklanmak için oldukça elverişsiz olan akvaryumunun dibine daldı.

"Buraya, Josiah!" diye haykırdı Fairchild ve Josiah Waybread *-hayır,* diye düşündü Magnus, *adamın soyadı aslında Wayland-* ona katıldı. Birlikte Arabella'nın arabasını korumak için önüne dikildiler ve parlak kılıçları arasından hiçbir iblisi geçirmediler.

Silas Pangborn ve Elosia Ravenscar da sokağa indi. Ellerindeki silahları parlak bir bulanıklık oluşturarak havada süzülürken, sırt sırta vererek tek bir varlıkmışçasına mükemmel bir uyumla çarpışmaya katıldılar. De Quincey de onları izleyip yanlarında savaşmaya başladı.

Magnus bir anda kendini yapayalnız ayakta dikilirken buldu. Camille onu bırakmış ve Ralf Scott'un yardımına koşmuştu. İblisin biri gökyüzünden Camille'in sırtına inmiş ve onu bıçakları andıran pençeleri arasına almıştı. Ralf çaresiz bir kederle uludu. Magnus gökyüzündeki iblisi büyüsüyle patlattı. Camille yuvarlanarak yere düştüğünde Magnus diz çökerek titreyen vampiri kolları arasına aldı. Camille'in yeşil gözlerindeki yaşları gördüğünde ve kollarının arasında ne kadar da kırılgan durduğunu fark ettiğinde çok şaşırdı.

"Affınızı dilerim. Genellikle bu kadar kolay sarsılmam. Bir fani falcı bir defasında bana ölümün beklenmedik bir anda geleceğini söylemişti," dedi Camille, titreyen bir sesle. "Aptalca bir batıl inanç, değil mi? Buna rağmen her zaman tehlikenin farkında olmak isterim. Aslında hiçbir şeyden korkmuyorum, ama tehlikeden haberdar olmam gerek."

"Güzelim kıyafetim, modadan anlamayan iblisler tarafından parçalanmış olsaydı, ben de sarsılırdım," dedi Magnus ve Camille güldü.

Gözleri çiğ taneleriyle kaplı çimenleri andırıyordu. Cesurdu, güzeldi ve hem kendi türünün korunması adına savaşmaya istekli hem de kendini Magnus'un kollarına bırakacak kadar narindi. İşte o anda Magnus aşk arayışı nihayet sona ermiş gibi hissetti.

Magnus gözlerini Camille'in büyüleyici yüzünden çevirdiğinde, Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar'ın tartışmadığını gördü. İşte bu şaşırtıcıydı. Bunun yerine etrafları birlikte hareket etme-

leri sayesinde alt ettikleri rakiplerinin cesetleriyle sarılmış hâlde sokakta durmuş, birbirlerini süzüyorlardı. Sanki Nefilimler gerçek iblislere karşı birlikte savaştıklarında Aşağı Dünyalılar'ı eskisi kadar kötücül görmemeye başlamıştı. Ortamda tuhaf bir his vardı. Gölge Avcıları her şeyden önce birer savaşçıydı ve savaşla birlikte gelen bağlar onlar için son derece önemliydi.

Magnus bir savaşçı olmamasına karşın Gölge Avcıları'nın bir denizkızıyla kurtadamı korumak için nasıl da harekete geçtiklerini iyi hatırlıyordu. Bunun onun içinde önemli bir yanı vardı. Belki bu saldırıdan bir fayda doğabilirdi. Belki de bu anlaşma saçmalığı nihayet gerçekten hayata geçebilirdi.

Derken kolları arasındaki Camille'in kıpırdandığını hissetti ve Camille'in bakışlarını takip etti. Camille, Ralf Scott'u süzüyordu ve Scott da gözlerini vampir kadına dikmişti. Gözlerinde acı dolu bir ifade vardı.

Scott ayağa kalktı ve acıdan doğan öfkesini Gölge Avcıları'na yöneltti.

"Bunun sorumlusu sizlersiniz," dedi hışımla. "Hepimizin ölmesini istiyorsunuz. Bizi tuzağa düşürdünüz–"

"Sen kafayı mı yedin?" diye sordu Fairchild. "Bizler Nefilim'iz. Eğer ölmenizi isteseydik, zaten çoktan ölmüş olurdunuz. Bunun için iblislere ihtiyacımız yok ve onları kapımızın önünde görmek istemediğimiz de kesin. Kızım burada yaşıyor. Aklına gelen zırvalar uğruna onun hayatını asla tehlikeye atmam. Özellikle de Aşağı Dünyalılar için."

Magnus adamın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Bu pislikleri kapımıza getiren asıl sizlersiniz!" diye haykırdı Starkweather.

Magnus itiraz etmek için ağzını açmıştı ki periler kraliçesinin Gölge Avcıları'yla olan bu toplantıya nasıl da karşı geldiğini hatırladı. Toplantıların yeri ve zamanı ile ilgili merakla sorular sormuş olması da şüpheliydi. Magnus ağzını kapattı.

Fairchild sanki tüm Aşağı Dünyalılar'ın tüm suçunu yüzünden okuyabiliyormuşçasına, Magnus'a küçümseyen bir bakış attı. "Starkweather'ın dediği doğruysa, halklarımız arasında herhangi bir anlaşma yapılması için şansınızı tamamen kaybettiniz."

Demek her şey buraya kadardı. Magnus, Ralf Scott'un yüzündeki öfkenin silindiğini ve genç kurtadamın ifadesinden artık çabalamaktan vazgeçtiğini anladı. Ralf kararlı gözlerle Fairchild'a baktı ve sakin, net bir sesle konuştu.

"Yani bize yardım etmeyecek misiniz? Pekâlâ. Sizin yardımınıza ihtiyacımız yok. Kurtadamlar kendi başının çaresine bakacaktır. Bundan şüpheniz olmasın."

Genç kurtadam de Quincey'nin kendisini durduran eline ve Fairchild'ın sert yanıtına hiç aldırmadı. Dikkati tamamen Camille'in üzerindeydi. Bir süre vampir kadına baktı. Camille elini havaya kaldırdı, sonra indirdi ve Ralf hızla arkasını dönerek hem Gölge Avcıları'ndan hem de yoldaşı Aşağı Dünyalılar'dan uzaklaştı. Magnus onun giderken zayıf omuzlarını dikleştirdiğini gördü. Sırtında ağır bir yük taşıyan ve hayatta en sevdiği şeyi kaybetmiş olduğu gerçeğini kabullenen bir çocuk. Scott Magnus'a Edmund Herondale'i hatırlatmıştı.

* * *

Magnus, Edmund Herondale ile bir daha karşılaşmadı, ama bir defasında onun hakkında haberler kulağına çalındı.

Gölge Avcıları, Magnus ile Camille'in toplantılara katılan Aşağı Dünyalılar arasında en aklı başında kişiler olduğuna karar verdi. Diğerlerinin taşkın kurtadamlar ve Alexei Quincey olduğu düşünülürse, Magnus bunu bir iltifat olarak kabul edememişti.

Nefilimler, Ralf Scott'tan bağımsız olarak, bilgi alışverişi yapmak ve temasta kalmak için Magnus ve Camille'i özel bir toplantıya davet etti. Bu talep aynı zamanda, ileride ihtiyaç duymaları hâlinde Magnus ile Camille'in Gölge Avcıları'nın koruması altına girebilecekleri ihtimalini de barındırıyordu. Elbette büyü veya Aşağı Dünyalılar hakkında bilgiler karşılığında bir korumaydı bu.

Magnus'un bu görüşmeyi kabul etmesinin sebebi, Camille ile tekrar görüşme isteğinden başka bir şey değildi. Magnus iblislerin o günkü saldırısını ve bu saldırı karşısında herkesin nasıl da kısa bir süre için birlik olduklarını hatırlamasının, görüşmeye gitmesinde bir faktör olduğunu düşünmek istemiyordu.

Ne var ki Enstitü'den içeri girdiğinde, kulağına çalınan sesler yüzünden bir an durdu. Binanın içinden gelen bu sesler birinin canlı canlı derisinin yüzüldüğü bir çeşit işkenceyi andırıyordu. Sesler cehennemdeki bir ruhun veya cennetten koparılıp alınan bir ruhun çığlıklarına benziyordu.

"Bu sesler de ne?" diye sordu Magnus.

Gayriresmi bu görüşmede, her zamanki gibi Clave temsilcilerinden oluşan bir kalabalık değil, birkaç Gölge Avcısı bulunuyordu. Sadece Granville Fairchild, Silas Pangborn ve Josiah Watland toplantıya teşrif etmişti. Acı dolu çığlıklar goblenlerle kaplı duvarlarda ve kubbe tavanda yankılanırken üç Gölge Avcısı umursamaz bir tavırla küçük salonda duruyordu.

"Edmund Herondale adındaki genç bir Gölge Avcısı ailesinin şerefine gölge düşürdü ve kendini fani bir sürtüğün kollarına atabilmek için kutsal görevinden vazgeçti," diye cevapladı Josiah Wayland, duygusuz bir tavırla. "Şu anda üstündeki işaretler sökülüyor."

"Yani bu seslerin sebebi," dedi Magnus ağır ağır, "üstündeki işaretlerin sökülmesi mi?"

"Genç adam daha aşağı bir varlık olarak yeniden yaratılıyor," dedi Granville Fairchild, solgun yüzüne rağmen soğuk bir sesle. "Bu meleğe karşı gelmektir. Elbette canı yanacak."

Fairchild'ın bu sözlerini vurgularcasına, içeriden acı içinde bir çığlık daha yükseldi. Fairchild başını çevirmedi.

Magnus içinin dehşetle buz kestiğini hissetti. "Sizler barbarsınız."

"Yardımına mı koşmak istiyorsun?" diye sordu Wayland. "Eğer böyle bir şeyi denersen karşında bizi bulursun. Bizim prensiplerimizi veya hayat tarzımızı sorgulayayım deme. Anlayamayacağın kadar yüce ve onurlu konulardan bahsetme sakın."

Magnus'un kulağına bir başka çığlık çalındı ve bu seferki perişan hıçkırıklara dönüştü. Magnus gece kulübünde bir akşamı beraber geçirdiği, henüz acı değmemiş yüzü ışıl ışıl parlayan o genci düşündü. Gölge Avcıları'nın aşka biçtiği bedel buydu işte.

Magnus ilerlemeye davrandı, fakat Gölge Avcıları kınlarından çıkardıkları kılıçlar ve ciddi yüzleriyle önünde aşılmaz bir set oluşturdu. Elinde ateşten bir kılıç taşıyan ve Magnus'a geçiş izni vermeyeceğini beyan eden bir melek bile, kendi doğruculuğuna olan inancını bu adamlar kadar etkili bir şekilde sergileyemezdi. Magnus'un kulaklarında üvey babasının sesi çınladı: Şeytan'ın çocuğu, İblis'in dölü, Tanrı tarafından unutulmuş, doğarken lanetlenmiş.

Yardım edemediği gencin yalnızlıkla dolu uzun haykırışları, mezardan içeri sızan soğuk sular gibi, Magnus'un iliklerine kadar işlemişti. Magnus bazen Tanrı tarafından unutulmuş olmanın, bu dünyadaki her canlı için geçerli olduğunu düşünürdü.

Nefilimler için bile.

"Bu konuda yapabileceğin bir şey yok, Magnus. Benimle gel," diye fısıldadı Camille, Magnus'un kulağına. Eli küçük olabilirdi ama Magnus'un kolunu kararlılıkla kavramıştı. Camille güçlü biriydi, belki her açıdan Magnus'tan çok daha güçlü biri. "Fairchild o genci daha ufak bir çocukken kanatları altına alıp büyütmüş olmalı ve buna rağmen onu sokağa atılan bir çöp parçası gibi bir kenara atıyor. Nefilimler acıma nedir bilmiyor."

Magnus, Camille'in onu sokağa doğru çekiştirmesine ve ardından Enstitü'den uzaklaştırmasına izin verdi. Magnus

Camille'in hâlâ böylesi sakin kalmasından etkilenmişti. *Camille dayanıklı bir kadın,* diye düşündü. Daha az budadalık etmeyi, daha az acı çekebilmeyi Magnus'a da öğretebilseydi keşke.

"Bizi bırakıp gideceğinizi duydum, Bay Bane," dedi Camille. "Gittiğinize üzüleceğim. De Quincey çok güzel partiler verir ve sizin de katıldığınız her partinin ilgi odağı olduğunuzu işitmiştim."

"Ayrılacağıma ben de üzülüyorum," dedi Magnus.

"Nedenini sorabilir miyim?" dedi Camille, ona doğru çevirdiği yeşil gözleri parlayarak. "Londra'nın hoşunuza gittiğini ve burada uzun süre kalacağınızı düşünmüştüm açıkçası."

Camille'in bu üstü kapalı teklifi karşı konulamazdı. Ancak Magnus bir Gölge Avcısı değildi. Acı çeken bir gence karşı hissettiği acıma duygusunu bastıramazdı.

"Şu genç kurtadam, Ralf Scott," dedi Magnus, oyunları bir yana bırakarak. "Size âşık. Ve bana öyle geliyor ki siz de ona karşı ilgisiz değilsiniz."

"Bu doğruysa ne olacak ki?" diye sordu Camille, gülerek. "Bana hiç de bir başkasının mutluluğu adına kenara çekilip hak iddiasından vazgeçecek bir adam gibi gelmiyorsunuz!"

"Ah, ama ben bir adam değilim. Unuttunuz mu? Yüzyılları eskittim, tıpkı sizin gibi," diye ekledi Magnus. Birini kısa sürede kaybetme korkusu içinde olmadan sevebilmeyi düşünmek bile muhteşemdi. "Ama kurtadamlar ölümsüz değil. Yaşlanır ve ölürler. Scott adındaki gencin aşkını yaşayabilmek için tek bir

şansı var, bense... bense buradan gider ve bir gün tekrar dönebilirim. Ve sizi yine karşımda bulurum."

Camille tatlı tatlı yüzünü buruşturdu. "O zamana kadar sizi unutmuş olabilirim."

Magnus onun kulağına doğru eğildi.

"Eğer unutursanız, kendimi zorla hatırlatmak zorunda kalabilirim." Magnus ellerini onun beline doladı. Parmak uçlarında ipek elbisesinin yumuşaklığını, ona dokunurken bedeninin hafifçe inip kalktığını hissedebiliyordu.

Dudakları tenine dokunduğunda, Magnus, Camille'in irkildiğini ve ürperdiğini hissetti. Şöyle fısıldadı, "O genci sevin. Onu mutlu edin. Ve geri döndüğümde bir çağı size hayranlık besleyerek geçireceğim."

"Koca bir çağı mı?"

"Belki," dedi Magnus, muzipçe. "Marvell'in şiiri nasıldı?

"Yüzyıl yetmez iltifatlara
gözlerine ve o bakışlarına;
iki yüzyıl her bir göğsüne,
ama otuz bin yıl bedeninin kalanına;
Her bir parçana bin yıl ayırmalı aslında,
ve sonuncusunda yüreğinde saklanmalı..."

Camille'in kaşları, göğsünden bahsedildiği anda havaya kalktı, fakat gözleri de parlıyordu. "Peki bir kalbim olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Magnus da kaşlarını kaldırdı. "Aşkın aslında inançla alakalı olduğunu işitmiştim."

"İnancınızda haklı olup olmadığınız ise," dedi Camille, "zaman gösterecek."

"Zaman başka şeyler göstermeden önce," dedi Magnus, "sizden ilgimi temsil eden ufak bir hediyeyi kabul etmenizi rica ediyorum."

Magnus elini ceketinin - mavi renkte narin kumaştan yapılmış ve Camille'in etkileyici bulmasını umduğu ceketinin - cebine sokup bir kolye çıkardı. Yakındaki sokak lambasının ışığı altında, kolyenin ortasındaki yakut kan kırmızısı parlıyordu.

"Sadece küçük ve güzel bir hediye," dedi Magnus.

"Oldukça güzel." Camille, Magnus'un kolye hakkındaki mütevazi yorumuna şaşırmışa benziyordu.

"Sizin güzelliğinize erişemez elbette, ama zaten ne erişebilir ki? Güzelliğinin dışında, bu kolyenin bir başka özelliği daha var. Yakut büyülüdür ve yakınınızda iblisler olduğu zaman sizi uyaracaktır."

Camille'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Akıllı bir kadındı ve Magnus onun bu yakut ve büyünün gerçek değerini son derece iyi bildiğini anlayabiliyordu.

Magnus Grosvenor Meydanı'ndaki evi satmıştı ve elde ettiği gelirle başka ne yapabilirdi ki? Camille'in güvende olmasını ve onu sevgiyle anımsamasını sağlayacak bir büyülü eşyadan daha değerli bir şey söz konusu olamazdı.

"Uzakta olsam bile, hep aklımda olacaksınız," diye söz verdi Magnus, kolyeyi Camille'in bembeyaz boynuna takarken. "Sizi korkusuz biri olarak hatırlamak istiyorum."

Camille elini beyaz bir güvercin gibi kolyenin üstüne koydu, ardından geri çekti. Magnus'un gözlerinin içine baktı.

"Adaletli yerini bulsun diye benim de size beni anımsamanıza yardımcı olacak bir hediye vermem gerekiyor," dedi gülümseyerek.

"Eh, madem ısrar ediyorsunuz," dedi Magnus, Camille kendisine sokulurken. Eli, Camille'in bel oyuğunda durdu. Dudakları onun dudaklarıyla buluşmadan önce, mırıldandı, "Adalet yerini bulacaksa tabii ki."

Camille onu öptü. Magnus hızlı bir düşünce ile sokak lambasının daha parlak bir şekilde yanmasını sağladı ve demirle cam içindeki alevler tüm sokağı mavi, yumuşak bir ışıkla aydınlattı. Camille ve vaat ettiği aşk kollarının arasındayken, Londra'nın o dar sokakları sanki birdenbire genişlemişti ve o tatlı anı yaşarken Gölge Avcıları bile Magnus'un gözüne iyi varlıklar gibi görünmeye başlamıştı. Özellikle de bir tanesi.

Edmund Herondale'in de o güzel fani aşkının kolları arasında teselli bulduğunu, vazgeçtiği her şeye ve çektiği tüm acılara değen bir hayat sürmesini umut etti.

Magnus'un gemisi o akşam denize açılıyordu. Scott'u aramak için Camille'den ayrıldı ve fanilerin yaratıcılığının son ürünlerinden *Persia* adındaki demir gövdeli buharlı gemiye bindi. Gemiye olan ilgisi ve yakında içine atılmayı umduğu maceraları düşünmek Londra'dan ayrılışının üzüntüsünü bir parça olsun hafifletmişti. Bununla birlikte, gemi karanlık sulara doğru açılırken tırabzanlarda durdu ve son bir kez arkasında bıraktığı şehre baktı.

Yıllar sonra Magnus, Londra'ya ve Camille Belcourt'un yanına dönecek ve bulduğu şey, hayalini kurduğu şey olmayacaktı. Yıllar sonra mavi, masmavi gözleriyle bir başka çaresiz Herondale genci, yağmurdan sırılsıklam olmuş, üşümüş ve acınası hâlde Magnus'un kapısının önünde belirecek ve Magnus bu defa bu gence yardım elini uzatabilecekti.

O sırada Magnus bunların hiçbirinden haberdar değildi. Tek yaptığı şey, geminin güvertesinde durup, ışıkları ve karanlıklarıyla giderek uzaklaşan Londra'yı izlemekti.

Gece Yarısı Mirasçısı

Magnus büyük bir gürültüyle başını kaldırdı. Odanın ortasında, elinde tetiği çekilmiş gümüş tabancasıyla bir delikanlı duruyordu. Büyük avizenin kollarından birine ateş etmişti ve etrafı cam kırıklarıyla doluydu.

—Gece Yarısı Mirasçısı

BANG

Odanın içindeki ışıklara tek tek ateş eden genci fark etmesi Magnus'un neredeyse yirmi dakikasını aldı. Fakat adil olmak gerekirse, odanın dekorasyonu dikkatini dağıtmıştı.

Magnus'un Londra'ya son ziyaretinin üstünden neredeyse çeyrek yüzyıl geçmişti. Magnus, Londra'yı özlemişti. Tabii ki New York o dönemde başka hiçbir şehrin ulaşamayacağı bir enerjiye sahipti. Magnus, Longacre Meydanı'mn göz kamaştıran ışıkları altında at arabasıyla dolaşmaktan, Fransız Rönesansı izlerini taşıyan cephesiyle Olympia Tiyatrosu'nun önünde durmaktan veya Greenwich Village'taki sosisli sandviç festivalinde yüzlerce insanla dirsek çarpıştırmaktan büyük keyif alıyordu. Yükseltilmiş demiryolu üzerinde, fren çığlıklarıyla seyahat etmek de büyük bir keyifti. Üstelik şehrin hemen altında inşa edilmeye başlanan geniş yer altı hatları ile seyahat edebileceği günleri

iple çekiyordu. Şehirden ayrılmadan hemen önce, Columbus Circle'daki büyük istasyonun inşaatını görmüştü ve şehre bir sonraki gelişinde istasyonun tamamlanmış olmasını umuyordu.

Ama Londra, Londra'ydı. Yeni çağda bile, önceki tüm çağlardan izler taşımayı sürdüren, kat kat tarih barındıran bir yerdi. Magnus'un da burada bir geçmişi vardı. Burada sevdiği ve nefret ettiği insanlar olmuştu. Aynı anda hem sevdiği hem de nefret ettiği bir kadın bile vardı ve sadece o kadının anısından kaçmak için Londra'yı terk etmek zorunda kalmıştı. Bazen bunun bir hata olup olmadığını sorgulamış, iyi anıların hatırına kötü anılara katlansa ve göğsünü acılara karşı gerip Londra'da kalmış olsa daha mı iyi olurdu diye düşündüğü zamanlar olmuştu.

Magnus kadife püsküllü koltuğuna -onlarca yıldır sürtünen kollar sebebiyle koltuğun kolçakları incelmiş ve rengi atmıştı- çöküp odayı süzdü. İngiliz mekânları, o atılgan gençlik enerjisiyle dolu Amerika'nın ulaşamayacağı türden bir asalete sahipti. Tavandan sarkan parıltılı avizeler -kristal değil elbette, kesme camdı, ama yine de tatlı bir ışıkla parlıyordu- ve duvarları süsleyen elektrikli lambalar. Cadı taşına kıyasla donuk olmasına rağmen, Magnus elektriği oldukça heyecan verici buluyordu.

Beyefendilerden oluşan gruplar oturmuş, faro ve piket oyunları oynuyorlardı. Fazla dar ve parlak renkli, Magnus'un en sevdiği şeylerin fazlasını barındıran elbiseleriyle leydiler, duvar önlerine konuşlandırılmış kadife kaplı banklarda oturuyorlardı. Masalarda şansı iyi giden centilmenler yüzlerinde zafer ifadesi ve ellerinde poundlarla leydilerin yanına sokuluyordu. Şans perisi-

nin yüzüne gülümsemediği erkekler ise kapı önündeki askıdan paltolarını alarak, paradan ve arkadaşlıktan yoksun, sarhoş bir hâlde gecenin karanlığına doğru uzaklaşıyordu.

Her şey fazlasıyla dramatikti, ki Magnus bunu severdi. Geçen onca zaman ve özünde çok da değişmeyen insanlara rağmen, Magnus sıradan bir hayatın ve sıradan insanların tantanasından hâlâ sıkılmamıştı.

Magnus büyük bir gürültüyle başını kaldırdı. Odanın ortasında, elinde tetiği çekilmiş gümüş tabancasıyla bir delikanlı duruyordu. Büyük avizenin kollarından birine ateş etmişti ve etrafı cam kırıklarıyla doluydu.

Magnus, Fransızların *déjà vu* adını verdiği hisse, *bunu daha önce yaşamıştım* hissine kapıldı. Ve elbette, daha önce, bundan yirmi beş yıl önce Londra'da bulunmuştu.

Bu delikanlının yüzü de geçmişi hatırlatan bir yüzdü. Bu *geçmişten* bir yüzdü. Magnus'un hayatı boyunca gördüğü en güzel yüzlerden biriydi. Hatları o kadar düzgündü ki mekânın köhneliğini bile unutturuyor, elektrikli lambaları utandıran bir parıltıyla etrafı aydınlatıyordu. Gencin teni o kadar beyaz ve pürüzsüzdü ki sanki ardında bir ışık yanıyordu. Elmacık kemiklerinin çizgisi, çenesi, boğazı -yakası açık, keten gömleğinden görünebiliyordu- öyle temiz ve mükemmeldi ki solgun teni karşısında yüzüne dökülen kapkara, hafif dalgalı ve darmadağın saçları olmasa bir heykelle karıştırılabilirdi.

Magnus'un aklı tekrar yıllar öncesine gitti. Yirmi yıldan fazla süredir kaybolmuş, sisleri ve gaz lambalarıyla Londra zihninde

canlanıverdi. Dudaklarının sessizce bir ismi telaffuz ettiğini fark etti: Will. Will Herondale.

Magnus istemi dışında, içgüdüsel bir hareketle bir adım öne çıktı.

Gencin gözleri Magnus'a doğrulunca Magnus bedeninin şok içinde sarsıldığını hissetti. Bunlar Will'in gözleri değildi. Magnus'un hatırladığı cehennemdeki gece göğünü andıracak kadar mavi, hem çaresiz hem şefkatli bakışlara sahip gözler değildi bunlar.

Bu gencin gözleri, beyaz şarapla doldurulmuş ve güneşe doğru kaldırılmış kristal bir kadehtekine benzer, parlak altın rengiydi. Teni ne kadar solgunsa, gözleri o kadar ışıltılıydı. Magnus bu gözlerin şefkatli bir bakış sunabileceğini hayal edemiyordu. Genç çok ama çok güzeldi, ancak güzelliği bir zamanlar savaşlara neden olmuş Truvalı Helen'inkine benzeyen, felaketlere gebe bir güzellikti. Öyle ışıltılıydı ki, Magnus'a yanıp kül olan şehirleri anımsatıyordu.

Sisler ve gaz lambaları kayboluverdi. Magnus'un budalaca kapıldığı bu nostalji hissi sona ermişti. Karşısındaki, Will değildi. O güzel ve çileli Will artık koca bir adam olmalıydı ve bu genç, Magnus'un tanımadığı bir yabancıydı.

Yine de Magnus böylesi bir benzerliğin tesadüfi olabileceğine inanmıyordu. Kumar bataklığının diğer sakinleri belki de anlaşılabilir bir şekilde, gence yaklaşmaktan çekindiği için Magnus kolayca ona doğru ilerledi. Genç adam etrafını saran cam parçaları ışıltılı bir deniz, kendisi de bir adaymış gibi öylece duruyordu.

"Elindeki tam olarak bir Gölge Avcısı silahı sayılmaz," diye mırıldandı Magnus. "Değil mi?"

O altın rengi gözler ince birer çizgi hâlini aldı ve gencin boştaki elinin uzun parmakları, tabancayı tutan elinin kol yenine gitti. Magnus, genç adamın orada bir bıçak gizlediğini tahmin ediyordu. Gencin parmakları hafifçe titriyor gibiydi.

"Sakin ol," diye ekledi Magnus. "Kötü bir niyetim yok. Ben bir büyücüyüm ve New York'lu Whitelaws Klanı benim oldukça -yani çoğu zaman- zararsız biri olduğuma kefildir."

Tehlike dolu uzun bir duraksama anı yaşandı. Gencin yıldızlar gibi parlayan gözleri, hisleri konusunda hiçbir ipucu sunmuyordu.

Magnus genellikle kendini insan sarrafı olarak değerlendirirdi ama bu gencin bir sonraki hareketini tahmin etmekte oldukça zorlandığını fark etti.

Magnus gencin bir sonraki sözü karşısında gerçekten çok şaşırdı.

"Kim olduğunu biliyorum." Gencin sesi, yüzü gibi değildi, bir tür kırılganlığa sahipti.

Magnus şaşkınlığını gizlemeyi başardı ve sessizce kaşlarını havaya kaldırdı. Üç yüz yıl boyunca yaşadıktan sonra kendisine sunulan yemlere atlamamayı öğrenmişti.

"Sen Magnus Bane'sin."

Magnus tereddüt etti, sonra başını eğerek onayladı. "Peki sen?"

"Beninm adım," dedi genç, "James Herondale."

"Biliyor musun?" diye mırıldandı Magnus, "adının buna benzer bir şey olduğunu tahmin etmiştim. Ünlü olduğumu öğrenmek ise oldukça hoşuma gitti diyebilirim."

"Sen babamın büyücü arkadaşısın. Yanımızda diğer Gölge Avcıları ne zaman Aşağı Dünyalılar'ı hor gören sözler söylese babam, kız kardeşim ve bana hep senden bahsederdi. Pek çok Nefilim savaşçısından daha iyi bir dost ve daha güvenilir biri olan bir büyücü tanıdığını söylerdi."

Bunu söylerken gencin dudakları alay edercesine, bu alayın ardında eğlenceden ziyade tiksindiğini belli eden bir duyguyla kıvrıldı. Sanki babası bunu söylemekle aptallık etmişti de kendisi de bu sözü tekrarlamakla ayrıca aptallık ediyordu.

Magnus iğneli konuşmaları kaldıracak bir ruh hâlinde olmadığını fark etti.

Will ile yollarını dostça ayırmışlardı, fakat Magnus, Gölge Avcıları'nı iyi tanıyordu. Nefilimler her türlü kötülük için Aşağı Dünyalılar'ı yargılamak ve hüküm vermek konusunda oldukça hızlıydı ve sanki işlenen her günah zamana meydan okuyan taşlara kazınmıştı da Magnus'un halkının doğasında kötülük yattığı kanıtlanıyordu. Gölge Avcıları'nın kendi meleksi erdemleri ve haklılıklarına olan inançları, bir büyücünün yaptığı iyiliklerin suya yazılıp silinmesini, Gölge Avcıları'nın aklından kısa süre içinde çıkıp gitmesini iyiden iyiye kolaylaştırıyordu.

Magnus, Londra'ya bu ziyaretinde Will Herondale'i görmeyi veya hakkında bir haber almayı beklememişti. Ancak bunu beklemiş olsaydı bile, bir gencin trajedisindeki yakışıklı bir oyuncu

olmaktan fazlası olarak hatırlandığını işitse kesinlikle şaşırmazdı. Hatırlanıyor olmak ve bu kadar sevgiyle hatırlanmak onu tahmin edebileceğinden daha fazla duygulandırdı.

Gencin yıldızlar gibi parlayan, yanan şehirleri anımsatan gözleri Magnus'un yüzünde gezindi ve gereğinden fazlasını gördü.

"Ben olsam buna pek riayet etmezdim. Babam gereğinden çok insana güven duyuyor," dedi James Herondale ve güldü. Fazlasıyla sarhoş olduğu birdenbire gözler önüne serilmişti. Zaten Magnus da onun ayık kafayla avizelere ateş ettiğini düşünmüş sayılmazdı. "Güven. Bu tıpkı birinin eline kılıç verip, ucunu kalbine dayamaya benziyor."

"Senden bana güvenmeni istemedim," diye belirtti Magnus nazikçe. "Henüz yeni tanıştık."

"Ah, sana güveneceğim," dedi genç, umursamaz bir tavırla. "Ne fark eder ki? Er ya da geç hepimiz ihanete uğrarız. Ya ihanete uğrarız ya da bir hain oluruz."

"Gördüğüm kadarıyla dramatik konuşmalara olan tutkun genetik," dedi Magnus, bıyık altından. Ne var ki bu, burada farklı bir tür dram söz konusuydu. Will yakınlarını ve sevdiklerini kendinden uzaklaştırmak için, kötülüklerini gizlice sergilemeyi tercih etmişti. James ise insanların içinde olay yaratmayı seçmişti.

Belki de kötülükleri sırf kötülük olduğu için seviyordu.

"Ne?" diye sordu James.

"Hiç," dedi Magnus. "Avizenin sana karşı ne gibi bir suç işlediğini merak ediyordum sadece."

James, ilk defa farkına varıyormuş gibi, gözlerini paramparça olmuş avizeye doğru kaldırdı, sonra ayaklarının dibindeki camlara baktı.

"Avizedeki tüm ışıkları ateş ederek söndürebileceğime dair," dedi, "yirmi pounduna bahse girmiştim."

"Peki seninle bahse giren kimdi?" dedi Magnus. Aklından geçen düşünceyi dillendirmemişti. Yani on yedi yaşında, sarhoş bir gencin ölümcül bir silahı rastgele ateşleyeceği bir bahse giren adamın kodesi boylaması gerektiğini.

"Şuradaki arkadaş," dedi James, parmağıyla işaret ederek.

Magnus, James'in işaret ettiği yöne doğru baktı ve faro masasında aşina bir yüze rastladı.

"Yeşil olan mı?" diye sordu Magnus. Sarhoş Gölge Avcıları'nı kendilerini aptal yerine düşürmeye teşvik etmek Aşağı Dünyalılar arasında sevilen bir uğraştı ve bu performans da büyük bir başarıydı. Londra'nın kıdemli büyücüsü Ragnor Fell omuzlarını silkti ve Magnus iç geçirdi. Hapse atılmak biraz ağır bir ceza olabilirdi, fakat Magnus yine de zümrüt yeşili arkadaşının bir parça sopalanmayı hak ettiğini düşünüyordu.

"Gerçekten de ten rengi yeşil mi yani?" diye sordu James, biraz ilgisizce. "Ben *absint*'ten dolayı öyle gördüğümü sanmıştım."

Derken James Herondale, Magnus'un tüm Gölge Avcıları arasında arkadaşa yakın olarak nitelendirebileceği nadir insanlardan olan William Herondale ve Theresa Gray'in -gerçi Tessa tam olarak bir Gölge Avcısı sayılmazdı- oğlu, Magnus'a sırtını döndü ve gözlerini etrafı kurtadamlarla çevrili bir masaya servis

yapan bir kadına dikerek silahını ateşledi. Kadın bir çığlık atarak yere yığıldı, masadaki kumarbazlar etrafa kartlar ve içkiler saçarak ayağa fırladı.

James tiz ve neşeli bir kahkaha patlattı. O anda Magnus gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Aynı koşullar altında olsa, Will'in sesi, titreyerek sahibinin oynamak zorunda kaldığı roldeki zalimliğe ihanet ederdi. Oysa oğlunun kahkahası etrafında çıkan kargaşadan gerçek bir keyif alan birinin kahkahasıydı.

Magnus hızla elini uzattı ve gencin bileğini kavradı. Parmaklarının arasında çakan büyü kıvılcımları ve bu kıvılcımlara eşlik eden hafif uğultu sesi, bir ima taşıyordu. "Bu kadar yeter."

"Sakin ol," dedi James, hâlâ gülerken. "Oldukça iyi nişancıyımdır ve Peg adındaki o garson kız tahta bacağıyla ünlüdür. Sanırım ona bu yüzden Peg* diyorlar. Yanlış bilmiyorsam gerçek ismi Ermentrude."

"Ve tahminimce Ragnor Fell o kadının kanını akıtmadan bacağına ateş edemeyeceğine dair seninle yirmi pounduna bahse girdi, öyle mi? Ne kadar da zekisiniz öyle."

James elini Magnus'un elinden kurtardı ve başını iki yana salladı. Yüzüne dağılan siyah bukleleri bir an için babasını o kadar çok hatırlattı ki Magnus göğüs geçirdi. "Babam bana onun için bir tür koruyuculuk yaptığını söylemişti, ama benim senin korumana ihtiyacım yok, büyücü."

"Bu konuda sana katılamayacağım."

*Peg: kazık. Ç.N.

"Bu akşam pek çok bahse girdim," dedi James Herondale. "Ve söz verdiğim tüm o fena eylemleri icra etmek zorundayım. Sonuçta sözümün eri bir adamım ve onurumu korumam gerekiyor. Ayrıca bir içkiye daha ihtiyacım var!"

"Ne harika bir fikir," dedi Magnus. "Alkolün nişan almayı olumlu etkilediğini duymuştum. Gece daha yeni başladı. Şafağa kadar daha kaç garson kız vurabileceğini bir düşün."

"Bir öğretmen kadar sıkıcı bir büyücü," dedi James, kehribar rengi gözlerini kısarak. "Böyle bir şeyin var olabileceğini kim tahmin ederdi?"

"Magnus hep bu kadar sıkıcı biri değildi," dedi Ragnor, elinde bir şarap kadehiyle James'in hemen arkasında belirerek. Kadehi James'e uzattı ve James rahatsız edici bir yapmacıklıkla kadehi kafasına dikti. "Bir gün, Peru'dayken, korsanlarla dolu bir gemide–"

James kol yeniyle ağzını sildi ve kadehi masaya bıraktı. "Oturup yaşlı adamların geçmişi yad etmesini dinlemeyi çok isterdim ama bunun yerine gerçekten ilgi çekici bir planım var. Belki bir dahaki sefere beyler."

James topuklarının üstünde döndü ve uzaklaştı. Magnus onun peşinden gitmeye davrandı.

"Bırak da kendi veletleriyle Nefilimler ilgilensin, tabii becerebilirlerse," dedi Ragnor. Kargaşa izlemeyi her zaman sevmesine karşın asla birine dâhil olmak istemezdi. "Gel de birer içki içelim."

"Bir başka akşama," diye söz verdi Magnus.

"Görüyorum ki hâlâ yumuşak kalplisin, Magnus," diye seslendi Ragnor onun arkasından. "İflah olmaz bir ruh ya da kötü bir fikirden daha çok sevdiğin bir şey şey yok."

Magnus bu sözlere itiraz etmek isterdi fakat içerinin sıcaklığını ve içki eşliğinde birkaç el kart oyununu feda edip yoldan çıkmış bir Gölge Avcısı'nın peşinden soğuk geceye atılırken bunu yapması pek kolay değildi.

Söz konusu yoldan çıkmış Gölge Avcısı, Arnavut kaldırımlı sokak bir kafesmiş de kendisi de oraya tıkılmış vahşi bir hayvanmış gibi Magnus'a saldırdı.

"Yerinde olsam beni takip etmezdim," diye uyardı James. "Arkadaşlık edecek havada değilim. Özellikle de eğlenmesini bilmeyen, bağnaz bir büyücü şaperonla!"

"Ben eğlenmesini gayet iyi bilirim," dedi Magnus, neşeli bir şekilde. Elinin ufak bir hareketiyle bir anda tüm demirden sokak lambaları birbirinden renkli ışınlar saçmaya başladı. Bir an için James Herondale'in gözlerinde daha yumuşak ve daha az hışımla dolu bir pırıltı, dudaklarında küçük çocuklarınkini andıran keyifli bir gülümseme görür gibi oldu.

Bir an sonra, bu his yok oldu. James'in gözleri bir ejderhanın hazinesindeki mücevherler kadar parlaktı ve ne hayat ne de neşe ile doluydu. Büyülü ışıklar sönüp giderken, siyah bukleleri gece göğünde uçuşuyordu. Başını salladı.

"Ama senin derdin eğlenmek değil, değil mi James Herondale?" diye sordu Magnus. "Aslında derdin cehenneme gitmek."

"Belki de cehenneme gitmenin eğlenceli olduğunu düşünüyorumdur," dedi James Herondale ve gözleri tahmin edilemez acıları taşırcasına, cehennem ateşi gibi parladı. "Ama giderken yanımda başka birini daha götürmek istediğimi söyleyemem."

Bu sözün ardından yok oluverdi. Gecenin havası sanki her şeyi yumuşakça ve sessizce çalıvermiş, geriye yalnızca parıldayan yıldızlar, sokak lambaları ve her şeyin şahidi Magnus kalmıştı.

Magnus büyüyü gördüğü anda tanırdı. Hızla arkasına döndü ve o anda bir adımın kaldırımdaki bir taşı tıkırdattığını işitti. Yüzünü çevirdiğinde, bir polisin kemerine bağlı copunu sallayarak, yüzünde ciddi bir ifadeyle Magnus'u süzerek yaklaştığını gördü.

Oysa gözünü açık tutması gereken kişi Magnus değildi.

Magnus, bir sokak lambası altında olmasına rağmen polisin üniformasındaki düğmelerinin ışıltısını yitirdiğini gördü. Sahibi olmayan ve gecenin karanlığından bile karanlık bir gölgenin polisin yakınına düştüğünü fark etti.

Şapkası görünmeyen eller tarafından uçurulan polis şaşkınca bağırıverdi. Çoktan yok olup gitmiş şapkasını tutabilmek için öne doğru atılırken sendeledi.

Magnus ona teselli sunarcasına gülümsedi. "Neşelen," dedi. "Bond Caddesi'ndeki herhangi bir mağazada bundan çok daha etkileyici şapkalar bulabilirsin."

Adam bayıldı. Magnus durup ona yardım etmeyi düşündü fakat bir yandan safça davranmak diğer yanda ise son derece

merak uyandıran bir sırrı çözmeye çalışarak saçmalamak arasında bir karar vermesi gerekiyordu. Gölgeye dönüşebilen bir Gölge Avcısı mı? Magnus döndü ve sadece karanlık bir formun havada zıplattığı polis kepinin arkasından koşmaya başladı.

Magnus ve karanlık, Thames Nehri önlerine çıkana kadar sokak sokak koşturdu. Magnus, nehri görmese de hızla akan sularının sesini işitti. Nehrin karanlık suları gecenin karanlığı ile bir olmuştu.

Görebildiği şey ise, birden polis kepinin ucunda beliren beyaz parmaklar, karanlığın yerine yavaşça beliren James Herondale'in başı ve yüzündeki sırıtıştı. Magnus gölgenin yerini tekrar et ve kemiğin almasını izledi.

Demek ki bu genç adam, babasından olduğu kadar annesinden de birtakım güçler devralmıştı. Tessa'nın babası bir düşmüş melek, iblislerin krallarından biriydi. Gencin altın rengi parıldayan gözleri birden Magnus'a kendi gözlerini hatırlattı. İblis kanına işaret eden gözleri.

James, Magnus'un kendisini süzdüğünü görünce ona göz kırpıp kepi havaya fırlattı. Kep bir an için garip bir kuş gibi havada süzüldü, ardından suya indi. Karanlık sular gümüşi bir renkle devindi.

"Sihirbazlık numaraları yapabilen bir Gölge Avcısı," dedi Magnus. "Ne kadar da orijinal."

Aldığı yetkilere göre koruması gereken ölümlülere saldırmaktan çekinmeyen bir Gölge Avcısı. Meclis bunu duysa nasıl da sevinirdi.

"Dedikleri gibi, bizler sadece toz ve gölgelerden ibaretiz," dedi James. "Elbette, insanlar bu deyişe *bazılarımız canı çektiğinde gerçekten de gölgelere dönüşebiliyor*, cümlesini eklememiş. Sanırım kimse benim gibi birinin dünyaya gelebileceğini tahmin etmemiş olmalı. Benim ne yapacağı kestirilmez biri olduğumu söyleyen de çoktur zaten."

"Bir polis kepini çalamayacağın konusunda seninle bahse girenin kim olduğunu ve bu bahse neden girdiğini sormamın bir sakıncası var mı?"

"Aptalca bir soru bu. Asla girdiğim son bahis hakkında soru sormamalısın, Bane," diye tavsiye verdi James ona ve elini kemerine, belindeki silaha doğru indirdi. Ardından hızlı, akıcı bir hareketle silahını çekti. "Bir sonraki bahsim konusunda endişelenmen daha akıllıca olur."

"Senin aslında," diye sordu Magnus, pek de ümit beslemeden, "lanetlendiğine inanan ve çevresindekileri korkunç bir kaderden uzak tutmak amacıyla kendini sevilmez biri olarak resmetmek zorunda olduğunu düşünen iyi kalpli bir adam olma ihtimalin söz konusu olabilir mi? Bazen böyle şeylerin olduğunu duymuştum da."

James bu sorudan eğlenmiş göründü. Gülümsedi ve bunu yaparken dalgalı siyah saçları geceyle bir oldu. Teninin ve gözlerinin ışıltısı yavaşça gökyüzündeki uzak yıldızlar gibi solarak geceye karıştı. Tekrar gölgeler arasında bir gölge hâlini almıştı. Alice Harikalar Diyarında'daki sırıtan şu sinir bozucu kedi gibi, James'in arkasında bıraktığı tek şey tebessümünün etkisiydi.

"Babama beddua etmişlerdi," dedi James, karanlığın içinden. "Ya ben? Ben doğduğum anda lanetlendim."

Londra Enstitüsü aynı Magnus'un hatırladığı gibiydi. Yüksek, beyaz ve karanlık gökyüzünü bir bıçak gibi kesen heybetli bir bina. Gölge Avcısı enstitüleri zamanın ve iblislerin etkilerine karşı koymak için inşa edilmiş anıtlardı. Enstitünün kapıları açıldığında, Magnus o devasa taştan antreyle ve iki merdivenin basamaklarıyla karşılaştı.

Bukle bukle, kızıl saçlara sahip, Magnus'un hatırlaması gerektiğini düşündüğü ama anımsayamadığı bir kadın, yüzünde uykulu ve aksi bir ifade ile kapıyı açtı. "Ne istiyorsun büyücü?" diye sordu.

Magnus kollarındaki yükün ağırlık merkezini değiştirdi. Genç adam uzun boyluydu ve bu gece Magnus için yorucu ve uzun bir gece olmuştu. Kadına cevap verirken sinirinden sesi bir parça sert çıktı:

"Will Herondale'e eniğini evine getirdiğimi söylemenizi istiyorum."

Kadının gözleri kocaman açıldı. Etkilendiğini belli eden kısa bir ıslık çaldı ve hızla gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra Magnus beyaz bir figürün merdivenlerden birinden ağır ağır inmeye başladığını gördü.

Tessa da tıpkı bu Enstitü gibiydi. Neredeyse hiç değişmemişti. Yüzü en az yirmi beş yıl önceki kadar pürüzsüz, gençlikle doluydu. Magnus onu son görüşünün ardından üç veya dört

yıl sonrasında yaşlanmasının durduğunu tahmin etti. Uzun bir örgü hâlindeki kahverengi saçları bir omzundan aşağı sarkmıştı ve bir elinde cadı taşı, diğerinde ise parlayan ufak bir ışık küresi vardı.

"Büyü dersleri almışız galiba, öyle mi Tessa?" diye sordu Magnus.

"Magnus!" dedi Tessa ve yüzü Magnus'un içini ısıtan bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ama dediler ki... Ah, hayır. Jamie'yi nerede buldun?"

Tessa basamakların sonuna ulaştıktan sonra Magnus'un yanına geldi ve neredeyse içgüdüsel bir şefkatle gencin ıslak başını eline aldı. Bu hareketiyle birlikte Magnus onun nasıl da değişmiş olduğunu fark etti. Kendi bedeninden çıkan ve ölümüne sevdiği biri, Tessa'yı annelik sevgisi ve alışkanlıklarıyla donatmıştı.

Başka hiçbir büyücü kendi kanından bir çocuk sahibi olamazdı. Bu deneyimi yaşama şansına sahip olan tek kişi Tessa'ydı.

Merdivenlerden yükselen yeni ayak sesleriyle birlikte, Magnus başını çevirdi.

Aklında genç Will'in görüntüsü hâlâ o kadar tazeydi ki Will'i o anda görmek şoka benziyordu: Yaşlanmış, omuzları genişlemişti, yine de o darmadağınık siyah saçları ve gülen mavi gözleri aynıydı.

Will her zamanki kadar yakışıklı görünüyordu. Yüzündeki mutluluk ışıltısına bakılacak olursa, belki her zamankinden daha yakışıklı. Magnus onun yüzünde zamanın izlerinden çok, bol bol atılan kahkahaların izini gördü ve kendini gülümserken

buldu. Will'in dediklerinin doğru olduğunu o anda fark etti. İkisi gerçekten arkadaştı.

Will'in yüzünde onu tanıdığına işaret eden ve bununla birlikte sevindiğini gösteren bir ifade belirdi. Fakat hemen hemen aynı anda Magnus'un taşıdığı yükü gördü. Endişe yüzündeki diğer izleri siliverdi.

"Magnus," dedi. "James'e ne oldu böyle?"

"Ne mi oldu?" diye sordu Magnus, düşüncelere dalmış hâlde. "Eh, bir düşüneyim. Bir bisiklet çaldı ve ellerini hiç kullanmadan Trafalgar Meydanı boyunca sürdü. Nelson Sütunu'na tırmanmaya ve Nelson'u pataklamaya çalıştı. Sonra bir ara onu gözden kaybettim. Tekrar bulduğumdaysa Hyde Park'a girmiş, Serpentine'e dalmış, kollarını iki yana açmış bir hâlde, *kralımızın önünde diz çökün ey ördekler,* diye bağırıyordu."

"Yüce Tanrım," dedi Will. "Fazlasıyla içmiş olmalı. Buna artık daha fazla katlanamayacağım, Tessa. Hayatını aptalca şeyler için riske atıp duruyor ve benim önem verdiğim tüm prensipleri reddediyor. Kendini bu şekilde Londra'nın orasında burasında ifşa etmeye devam ederse, onu İdris'e çağıracak ve orada, faniler-den uzakta tutacaklar. Bunun farkında değil mi?"

Magnus omuz silkti. "Bir de çiçek satan yaşlıca bir teyzeye, bir İrlanda tazısına, zorla girdiği bir hanedeki masum bir şapka askısına ve bizzat bana yakışık almaz romantik girişimlerde bulundu. Şunu da belirteyim ki, ne kadar göz kamaştırıcı biri olsam da, James'in beni beğendiği konusunda samimi olduğunu düşünmüyorum. Bana oldukça güzel ve etkileyici bir bayan ol-

duğumu söyledi. Sonra aniden yere yığıldı ve elbette ki o sırada Dover'dan gelen bir trenin geçmek üzere olduğu rayların üzerindeydik. Ben de doğal olarak artık onu evine ve ailesinin kucağına geri getirmem gerektiğine karar verdim. Onu bir ıslah evine bırakmam gerektiğini söylerseniz, bunu anlayışla karşılarım."

Will o mavi gözleri buğulanmış bir hâlde başını iki yana sallıyordu. "Bridget," diye bağırdı ve Magnus şöyle düşündü: *Ah, evet, hizmetçinin adı buydu işte.* "Sessiz Biraderler'i çağır," dedi Will.

"Yani Jem'i çağır demek istiyorsun," dedi Tessa, sesini alçaltarak. Will ile ikisi arasında imalı bir bakışma oldu. Magnus bu bakışmayı ancak *evli çiftlerin* bakışması, yani birbirini gerçekten iyi anlayan ve buna rağmen hâlâ sevmeye devam edenlerin bakışması olarak adlandırabilirdi.

Epey mide bulandırıcı bir bakışmaydı.

Magnus boğazını temizledi. "Jem hâlâ bir Sessiz Birader yani, öyle mi?" dedi.

Will, Magnus'a susmasını ister gibi baktı. "Bu genellikle kalıcı bir durumdur. Şimdi, oğlumu bana ver."

Magnus, Will'in James'i kollarından almasına izin verdi. Kollarındaki hafifleme güzelse de artan ıslaklık hissi hoş değildi. Magnus merdivenleri tırmanan Will ile Tessa'yı takip etti. Enstitü'nün içi belli ki yeniden dekore ediliyordu. Charlotte'un o karanlık çizim odasında artık çok sayıda rahat görünümlü koltuk duruyordu ve duvarları açık renk damaskoyla kaplanmıştı. Yüksek kitaplıkların rafları, ciltlerindeki işlemeleri solmuş kitaplarla doluydu. Magnus içlerindeki sayfaların da parmak izleriyle

dolu olduğuna emindi. Tessa da Will de belli ki sıkı birer okuyucu olarak kalmışlardı.

Will, James'i koltuklardan birine bıraktı. Tessa bir battaniye bulmak üzere koştururken Magnus da yüzünü kapıya doğru döndü ama tam o sırada Will onu bileğinden kavradı.

"Jamie'yi eve getirmen çok ince bir davranış," dedi Will. "Tabii her zaman bana ve sevdiklerime karşı iyi davranmışsındır. O zamanlar genç bir adamdım ve sana olan minnettarlığımı ve teşekkürlerimi olması gerektiği kadar açık bir şekilde ifade edememiştim."

"Yeterince etmiştin, Will," dedi Magnus. "Ve epey olgunlaştığını görüyorum. Ayrıca kel değilsin ve şişmanlamamışsın da. Sizin şu kötülükle savaşma uğraşınız en azından orta yaştayken bile formda kalmanızı sağlıyor."

Will kahkaha attı. "Seni görmek de çok güzel." Bir an durakladı. "Jamie'ye gelince..."

Magnus gerildi. Will'le Tessa'yı gereğinden fazla endişelendirmek istememişti. Bu yüzden James'in Serpentine'deyken suya düştüğünden ve boğulma tehlikesi içindeyken bile kendini kurtarmak için pek bir çaba sarf etmediğinden bahsetmedi. James o soğuk sulardan dışarı çıkarılmak istememiş ve onu kurtarmaya çalışan Magnus'a karşı koymuş, sonra o solgun yanağını nehir kenarında yere dayayarak yüzünü kollarının arasında saklamıştı.

Magnus bir an için onun ağladığını sanmıştı. Fakat kontrol etmek için eğildiğinde, James'in bilincini yitirmiş olduğunu fark etmişti. O zalimane altın rengi gözleri kapalıyken, Magnus'a

yine Will'in gençliğini hatırlatmıştı. Magnus onun ıslak saçlarına nazikçe dokunmuş ve elinden geldiğince şefkatle, "James," diye seslenmişti.

James'in solgun elleri kara toprağın üstündeydi. Herondale yüzüğünün pırıltısı ve kol yeninin altındaki madeni bir eşyanın parıltısı tenine vuruyordu. Gözleri kapalıydı, siyah kirpikleri elmacık kemiklerinin üstünde karanlık bir hilal gibi duruyordu. Dalgalı saçlarının uçları parıldayan damlacıklarla doluydu ve bu görüntüsüyle ayıkken olduğundan bile daha mutsuz bir insan tablosu çiziyordu.

"*Lütuf*," diye fısıldamıştı James uykusunda ve sonra susmuştu.

Magnus ona kızamamıştı: Kendisi de pek çok defalar tanrıdan iyi bir lütuf dileğinde bulunmuştu. Eğildi ve genci kollarının arasına aldı. James'in başı Magnus'un omzunda istemsizce salladı. Uyurken James oldukça huzurlu, masum ve kesinlikle normal bir insan gibi görünüyordu.

"O hiç böyle şeyler yapmazdı," dedi Will. Tessa oğlunun üstüne bir battaniye örtüp sımsıkı sarmaladı.

Magnus bir kaşını kaldırdı. "O *senin* oğlun."

"Ne ima etmeye çalışıyorsun?" diye sorguladı Will ve Magnus bir an gözlerinin parladığını gördü. Karşısında bir kez daha dağınık siyah saçlı ve dik bakışlı mavi gözleriyle tüm dünyaya öfke kusan o çocuk duruyordu.

"James böyle şeyler yapmazdı," diye katıldı Tessa. "Her zaman sessiz ve çalışkan bir çocuk olmuştur. Tez canlı olan hep Lucie'ydi, ama ikisi de iyi kalpli, sevgi dolu çocuklardır. Partilerde

James çoğunlukla Latince kitaplarıyla bir köşede otururken veya *parabatai*'si ile arasındaki bir şakaya gülerken görülürdü. Kendini olduğu kadar Matthew'ı da hep beladan uzak tutmaya çalışırdı. O miskin çocuğun dersleriye ilgilenmesini sağlayan tek kişi Jamie'ydi," dedi Tessa. Tüm hatalarına rağmen oğlunun *parabatai*'sini sevdiğini belli eden bir tebessümle. "Şimdiyse bütün günü dışarıda, son derece arsızca şeyler yapmakla geçiriyor ve kesinlikle söz dinlemiyor. Kimseye kulak asmıyor. Will hakkındaki düşünceni biliyorum, ama Will kötü davranışlar sergilediği günlerde yapayalnız ve perişandı. James ise tüm hayatı boyunca sevgiyle büyüdü."

"İhanete uğradım," diye mırıldandı Will. "Arkadaşım tarafından zalimce yargılandığım yetmezmiş gibi şimdi bir de çok sevdiğim eşim adımı karalamakla meşgul–"

"Hâlâ yakışıklı olduğun kadar," dedi Magnus, "dramayı sevdiğini görüyorum, Will."

Gerçek şu ki her ikisi de büyümüştü ve birbirlerinin sözlerine hiç de şaşırmışa benzemiyorlardı. Tessa kaşlarını kaldırınca Magnus, onun James'le benzerliğini fark etti. Her ikisinin de kaşları kavisli, manalıydı ve yüzlerine hem sorgulayan hem eğlendiklerini gösteren bir ifade katıyorlardı. Ne var ki James'in yüzündeki eğlence ifadesinde bir acılık seziliyordu.

"Kocamla cilveleşmeyi keser misin lütfen?" dedi Tessa.

"Kesemem," diye ilan etti Magnus, "ama kısa süreliğine ara verebilirim, böylece siz de bana olan bitenden bahsedebilirsiniz. Bebeğinizin doğduğu ve hem bebeğin hem de annenin

sağlıklı olduğu haberini gönderdikten sonra sizden hiç haber alamadım."

Will şaşırmışa benziyordu. "Ama Morgensternler himayesinde sana pek çok mektup gönderdik. O da New York Enstitüsü'ndeki Whitelaws'ı ziyarete gidecekti. Cevap vermeyerek bizi şok içinde bırakan asıl sendin."

"Ah," dedi Magnus. Bu habere zerre kadar şaşırmamıştı. Bu tam da Gölge Avcıları'ndan beklenecek türden bir davranıştı. "Morgensternler mektuplarınızı bana vermeyi unutmuş olmalı. Büyük düşüncesizlik."

Magnus, Tessa'nın bu habere şaşırmadığını fark etmişti. Tessa hem büyücü hem de Gölge Avcısı'ydı ve aynı zamanda her ikisi de değildi. Gölge Avcıları, Gölge Avcısı kanının her şeyden üstün olduğuna inanırdı. Yine de Magnus, Nefilimler'in büyü yapabilen ve yılların dokunmadığı bir kadına karşı zalim davranabilmelerine hiç şaşırmazdı.

Yine de herhangi bir Gölge Avcısı'nın Will etraftayken Tessa'ya zalimce davranabileceğinden şüpheliydi.

"Bundan sonra mektuplarımızı kime emanet ettiğimiz konusunda daha dikkatli davranırız," dedi Tessa kararlı bir tavırla. "Epey zamandır birbirimizden habersiz kaldık. Şimdi burada, Londra'da olman hem bizim hem de Jamie için ne kadar da büyük bir şans. Seni buraya getiren ne, iş mi yoksa keyif mi?"

"Keyifli bir iş olmasını dilerdim," dedi Magnus ona. "Ama hayır, gelmemin sebebi çok sıkıcı bir durum. Beni buraya bir Gölge Avcısı çağırdı. Sanırım onu tanıyorsunuz; Tatiana

Blackthorn? Kızlık soyadı Lightwood'du sanırım, değil mi?" Magnus, Will'e döndü. "Ve kızkardeşin Cecily onun ağabeyiyle evlendi. Gilbert. Gaston. Lightwood'lar söz konusu olduğunda hafızam oldukça kuvvetlidir."

"Kalbini bir Lightwood solucanına vermemesi için Cecily'ye yalvarmıştım," diye homurdandı Will.

"Will!" dedi Tessa. "Cecily ve Gabriel beraber oldukça mutlular."

Will kendini dramatik bir hareketle koltuğa bıraktı. Bunu yaparken yanından geçtiği oğlunun bileğini hafifçe, ama çok şey anlatan bir tavırla okşadı.

"En azından kabul etmelisin ki Tessa, Tatiana çaydanlık içinde kısılı kalmış bir fare kadar çatlak. Kardeşleri dâhil olmak üzere hiçbirimizle konuşmaya yanaşmıyor, çünkü babasının ölümünde rolümüz olduğuna inanıyor. Hatta daha doğrusu, onu acımasızca katlettiğimizi söylüyor. Herkes ona o acımasız katliam sırasında babasının, kendi kocasını mideye indirmiş ve ardından tatlı niyetine bir hizmetkârı çiğnemekle meşgül dev bir solucan hâlinde olduğunu anlatmaya çalışıyor ama o bu sözlere kulaklarını tıkayıp, perdeleri her zaman kapalı o malikânesi içinde dolaşmaktan başka bir şey yapmıyor."

"Çok şey kaybetti. Çocuğunu kaybetti," dedi Tessa. "Ve İdris'e gider gitmez bizimle konuştu." Huzursuz bir yüz ifadesiyle oğlunun saçlarını okşadı. Will, James'e baktı ve bir şey demedi.

"Bayan Blackthorn benimle görüşebilmek için İdris'ten İngiltere'deki aile malikânesine geldi ve Aşağı Dünyalılar'ın ile-

tişim için kullandığı her zamanki kanallardan bir mesaj yollayarak, kendisini ziyaret edip genç vasisinin cazibelerini artırmak adına birkaç büyü yapmam için yüklü bir para önerdi," dedi Magnus, ortamdaki havayı hafifletme umuduyla. "Sanırım onu kocaya vermek istiyor."

Tatiana hayatını kolaylaştırmak ve daha keyifli hâle getirmek için büyücülerin efsunlarından yararlanmak isteyen ilk Gölge Avcısı değildi. Fakat, bunun için en iyi fiyatı teklif eden Gölge Avcısı'ydı.

"Öyle mi?" diye sordu Will. "Zavallı kız boneli bir kurbağaya benziyor olmalı."

Tessa güldü ve eliyle ağzını kapayıp kahkahasını bastırdı. Will de Tessa'yı eğlendirmeyi başardığı her seferinde olduğu gibi kendinden memnun, sırıttı.

"Sanırım kendi oğlum zıvanadan çıkmışken, başkalarının çocukları hakkında ileri geri konuşmamalıyım. Silahıyla ona buna ateş açıyor, haberin var mı?"

"Oraya buraya ateş ettiğini biliyorum zaten," dedi Magnus incelikle. "Evet."

Will iç geçirdi. "Onu boğazlamamak için sabır, o kalın kafasına biraz akıl fikir sokabilmek için de bilgelik diliyorum Melek'ten."

"Bu huyları nereden kaptığını merak ediyorum," dedi Magnus, imalı bir şekilde.

"Bu aynı şey değil," dedi Tessa. "Will, Jamie'nin yaşındayken, sevdiği herkesi kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Jamie ise

bize, Lucie'ye ve *parabatai*'si Matthew'a hâlâ sevgiyle yaklaşıyor. Yok etmek istediği aslında kendisi."

"İşin garibi bunun için mantıklı hiçbir sebebi yok," dedi Will, yumruğunu oturduğu koltuğun kolçağına vurarak. "Oğlumu tanıyorum ve böyle davranmasının tek sebebi, sadece başka hiçbir seçeneği olmadığını düşünmesi olabilir. Belli bir amaca ulaşmaya çalışmadığı veya bir şekilde kendini cezalandırması gerektiğini düşünmediği sürece böyle davranmazdı, belki de bir konuda hata yaptığını–"

Beni mi çağırdınız? Geldim.

Magnus yüzünü çevirdiğinde Birader Zachariah'ın kapı eşiğinde durduğunu gördü. Birader Zachariah zarif bir bedene sahipti. Cüppesinin kapüşonu açıkken yüzü net görülebiliyordu. Gölge Avcıları'nın yüzlerindeki yara izlerine ve ciltlerinin şekilsiz görünümü karşısında nasıl tepki verdiğini bilen Sessiz Biraderler nadiren yüzlerini açarlardı. Jem'in kendini Will ve Tessa'ya bu şekilde sunması, bir nevi güven işaretiydi.

Tıpkı Tessa gibi, Jem de hiç yaşlanmamış, hâlâ eski Jem'di. Sessiz Biraderler ölümsüz değildi, ancak inanılmaz derecede yavaş yaşlanırlardı. Bilgilerinin kaynağı olan ve zihinleriyle iletişim kurabilmelerine olanak veren mühürler aynı zamanda bedenlerinin yaşlanma sürecini de yavaşlatıyor ve Sessiz Biraderler'i bir nevi canlı heykellere dönüştürüyorlardı. Jem'in cüppesinin altındaki solgun ve zarif elleri, bunca zamana karşın hâlâ bir müzisyeninkine benziyordu. Yüzü sanki mermerden oyulmuştu. Gözleri hilal şeklindeydi, Biraderler'e özgü mühürleri çıkık el-

macık kemikleri üstünde koyu lekeler hâlindeydi. Şakaklarından aşağı dökülen dalgalı saçları siyahtı. Ara sıra gümüşi renklerde parlıyordu.

Onu gören Magnus'un içi büyük bir hüzünle doldu. Yaşlanmak ve ölmek insana ait niteliklerdi ve Jem artık insanlığın dışında, kısa süre içinde parlayarak yanıp sönen o ölümlü hayatının ötesindeydi. Işık ve ateşin ötesi, soğuk bir yerdi. O soğukluğu kimse Magnus'tan iyi bilemezdi.

Magnus'u gören Jem başını hafifçe eğdi. *Magnus Bane. Burada olduğunuzdan haberim yoktu.*

"Ben–" diye söze girdi Magnus. Ancak Will çoktan ayağa fırlamış, odayı arşınlayarak Jem'e doğru koşturmaya başlamıştı. Jem'i görünce yüzü aydınlanmıştı. Magnus, Jem'in dikkatinin kendisinden Will'e yöneldiğini hissedebiliyordu. Bu iki adam, çocukken birbirlerinden o kadar farklı ama bazı zamanlarda öylesine tek vücut gibiydiler ki Will'in tüm insanlar gibi değiştiğini, Jem'in ise insanlıktan uzaklaştığını, ikisinin de diğerinin gidemeyeceği bir yere vardığını görmek Magnus için garip bir hisli. Bu durum iki adam için daha da tuhaf bir his olmalıydı.

Yine de iki adamda da hâlâ Magnus'a kaderin kırmızı ipliği üstüne duyduğu eski bir efsaneyi hatırlatan bir şey vardı: Belli insanları birbirine bağlayan, görünmez, kırmızı bir iplik. Ve bu iplik her ne kadar dolanırsa dolansın asla kopamazdı.

Bir heykelin hareket edebildiğini hayal edin, işte Sessiz Biraderler de tıpkı böyle hareket ederdi. Jem de içeriye bir heykel gibi girmişti, fakat Will kendisine yaklaştığında eski *paraba-*

tatlısına doğru bir adım atmıştı. Sevdiği kimselere yakın olmakla bir kez daha kendisini ete kemiğe bürünmüş hissettiğini gösteren, hızlı, istekli bir adımdı bu.

"Geldiğine sevindim," dedi Will. Bu sözlerin arkasında yatan his, Will'in o anda tam bir huzura erdiğine işaret ediyordu. Jem yanında olduğuna göre artık her şey yolundaydı.

"Geleceğini biliyordum," dedi Tessa, oğlunun yanından kalkıp kocasıyla Jem'in yanına doğru yaklaşırken. Magnus, Tessa'nın sesini duyan Birader Zachariah'ın yüzünün aydınlandığını, cildini kaplayan mühür ve izlerin âdeta silinip gittiğini gördü. Bir an için Zachariah yeniden küçük bir çocuktu. Hayatı yeni başlıyor, yüreği umut ve sevgiyle doluydu.

Bu üçü birbirlerini nasıl da sevmiş, birbirleri için nasıl da büyük acılara katlanmıştı ve buna rağmen, hâlâ aynı odada olmaktan bile nasıl keyif alıyorlardı. Magnus da daha önce sevmişti, hem de defalarca. Ancak bu üçünün birlikteyken etraflarına yaydığı huzur duygusunun bir benzerini hissettiğini hiç hatırlamıyordu. Yüzyıllar boyunca çölde susuz dolanan ve hayatı boyunca sudan mahrum yaşamak zorunda kalan bir adam gibi, Magnus da bazen huzura karşı büyük bir açlık duyardı.

Tessa, Will ve Jem sıkı bir düğüm gibi beraberce durdular. Magnus birkaç saniye için bile olsa, dünyada kendilerinden başka hiçbir yokmuş gibi hissettiklerini anladı.

Gözlerini koltukta yatan James Herondale'e çevirdi ve gencin uyanmış olduğunu gördü. Altın rengi gözleri mumlara nasıl yanmaları gerektiğini öğretir gibi alev alev parlıyordu. Odadaki

herkes arasında en genç olan James'ti ve önünde uzun bir hayat vardı. Oysa yüzünde ne umut ne de neşeden eser vardı. Tessa, Will ve Jem'in beraberlikleri kendiliğinden bir bütünlük hissine sahipti. Fakat onu hayattan bile çok seven insanlarla aynı odada bile James yapayalnız görünüyordu. Yüzüne ümitsizlik ve kederle dolu bir ifade hâkimdi. Bir dirseği üstüne doğrulmaya çalıştı ve ardından koltuğa geri yığıldı. Başı taşıyamayacağı kadar ağırmışçasına geriye doğru düştü. Parmağında Herondale yüzüğü, bileğinde ise gümüş bir bilezik parlıyordu.

Tessa, Will ve Jem aralarında mırıldanarak konuşuyordu. Will'in eli Jem'in kolundaydı. Magnus daha önce kimsenin bir Sessiz Birader'e bu şekilde arkadaşça dokunduğunu görmemişti. Bunu görünce içinde bir şeylerin sızladığını hissetti. Koltukta yatan gencin yüzünde de aynı duygunun bir yansıması vardı.

Magnus içgüdüsel bir hareketle odayı arşınlayarak yorgun gözlerle kendisini izleyen gencin yanında diz çöktü. "Birbirlerine olan sevgilerini," dedi James, "görüyorsun değil mi? Eskiden dünyadaki herkesin birbirini böyle sevdiğini sanırdım. Tıpkı peri masallarındaki gibi. Sevginin cömert, bağışlayıcı ve iyi olduğunu düşünürdüm.

"Ya şimdi?" diye sordu Magnus.

James yüzünü başka yana çevirdi. Magnus kendini James'in başının arkasında, babasınınkine benzeyen o siyah saçlarına ve yakasının altındaki *parabatai*'sinin mührüne bakarken buldu. *Sırtından başlıyor olmalı,* diye düşündü Magnus, bir meleğin kanatlarının olması gereken yerde, kürek kemiğinin hemen üstünde.

"James," dedi Magnus alçak, ivecen bir sesle. "Bir zamanlar babanın korkunç bir sırrı vardı ve bunu dünyadaki kimseyle paylaşamayacağını düşünüyordu. Derken benimle paylaştı. İçini kemiren bir şey olduğunu görebiliyorum. Gizlediğin bir şey. Benimle paylaşmak istediğin herhangi bir şey varsa, ya şimdi ya da istediğin zaman, sana söz veriyorum, sırlarını saklı tutacağım ve elimden gelen her türlü yardımı yapacağım."

James koltukta dönüp Magnus'a baktı. Magnus onun yüzünde bir tür yumuşama gördüğünü düşündü. İçini kemiren ve sıkı sıkıya tutunduğu o şey her neyse, biraz olsun rahatlamış gibiydi. "Ben babama benzemem," dedi James. "Ümitsizliğimin aslında kılık değiştirmiş bir asalet olduğunu sanma, çünkü öyle değil. Benim ıstırabım sadece kendimle, başkası için değil."

"Peki neden ızdırap içindesin?" diye sordu Magnus çaresizce. "Annen hayatın boyunca sevildiğini söylerken doğruyu söylüyordu. Sana yardım etmeme bir izin versen–"

James'in değişen yüz ifadesi kapanan bir kapıyı andırıyordu. Başını tekrar Magnus'tan çevirdi, gözlerini kapadı. Kirpiklerinin ucuna ışık düşüyordu.

"Asla söylemeyeceğime dair yemin ettim," dedi. "Ve bu dünya üstünde bana yardımcı olabilecek hiç kimse yok."

"James," dedi Magnus. Genç adamın sesindeki ümitsizlik karşısında gerçekten şaşırmıştı. Magnus'un sesindeki endişe, odadaki herkesin o tarafa dönmesine sebep oldu. Tessa ve Will gözlerini Jem'den ayırıp oğullarına, Jem'in gerçek adını taşıyan

çocuğa çevirdi. Will'le Tessa el ele, Jem de yanlarında, James'in yattığı koltuğun yanına geldiler.

Birader Zachariah koltuğun arkasından eğildi ve o müzisyen parmaklarıyla nazikçe James'in saçlarını okşadı.

"Selam Birader Zachariah Amca," dedi James, gözlerini açmadan. "Sana rahatsızlık verdiğim için özür dilerdim, ama bunun tüm sene içinde yaşadığın en heyecanlı anlardan biri olduğuna şüphem yok. Kemikler Şehri'nde hayat pek de hareketli sayılmaz, değil mi?"

"James!" diye parladı Will. "Jem'le bu şekilde konuşma."

Sanki görgü bilmeyen Herondale'lere alışkın değilmişim gibi, dedi Birader Zachariah, Will ile dünyanın geri kalanı arasında huzur bulmaya çalıştığı o her zamanki üslubuyla.

"Sanırım aradaki fark, babamın onun hakkındaki düşüncelerine hep büyük önem vermesi," dedi James. "Ben vermiyorum. Ama bunu kişisel algılama, Jem Amca. Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil."

Bu sözlere karşın, Will'in de dediği gibi, James gittiği her yerde dikkatleri üstüne çekmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Magnus bunu kasten yaptığından kuşku duymuyordu. James birilerinin kendisi hakkında ne düşündüğüne önem veriyor olmalıydı. Bütün bunları belli bir amaçla yapıyor olmalıydı. *Ama o amaç ne olabilirdi ki,* diye merak etti Magnus.

"Bunlar hiç senden beklenilecek şeyler değil, James," dedi Tessa endişeyle. "Her zaman ilgili ve nazik bir çocuk oldun. Sorunun nedir?"

"Belki de hiçbir sorunum yoktur. Belki sadece daha önceden çok sıkıcı biri olduğumu fark etmişimdir. Sizce de öyle değil miydim? Sürekli ders çalışan, Latince ile haşır neşir olan biri." Ürperdi. "Korkunç."

İlgili olmanın veya sevgi dolu, açık bir kalbe sahip olmanın sıkıcı bir tarafı yok, dedi Jem.

"O sizin düşünceniz," diye cevap verdi James. "Ve siz üçünüzün, birbirinizin üstüne neden böyle titrediğinizi, hatta sevgi konusunda birbirinizle yarıştığınızı anlamak zor değil. Ve benim için endişelenmeniz *gerçekten de* çok nazik bir davranış." Bir an nefes nefese kaldı, hüzünle gülümsedi. "Keşke sizi bu kadar üzmeseydim."

Tessa ve Will çaresizce bakıştı. Ortamdaki havaya endişe ve ebeveynlere özgü kaygılar hâkimdi. Magnus insanlığa ait bu duyguların ağırlığı altında ezilmeye başladığını hissetti.

"Eh," dedi. "Bu gece her ne kadar eğitici ve ara sıra ıslak geçmiş olsa da, bir aile toplantısına izinsiz dâhil olmak istemem ve Gölge Avcıları'nın dramayı ne kadar çok sevdiğini düşünürsek, bir aile dramasına dâhil olmayı ise kesinlikle arzulamıyorum. Artık gitsem iyi olur."

"Ama burada kalabilirsin," diye teklif etti Tessa. "Misafirimiz ol. Seni ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Gölge Avcısı enstitüsünün kutsal odaları içinde bir büyücü mü?" Magnus ürperdi. "Bir düşünsenize."

Tessa ona sert bir bakış fırlattı. "Magnus–"

"Ayrıca, bir randevum var," dedi Magnus. "Geç kalmamam gereken bir randevu."

Will kaşlarını çatarak ona baktı. "Gecenin bu saatinde mi?"

"İlginç saatlerde çalışmamı gerektiren, ilginç bir işim var," dedi Magnus. "Gecenin abuk saatlerinde senin de bana yardıma geldiğin zamanları da hatırlar gibiyim." Başını öne eğdi. "Will. Tessa. Jem. İyi akşamlar."

Tessa, Magnus'un yanına geldi. "Sana kapıya kadar eşlik edeyim."

"Güle güle, her kimsen," dedi James, gözlerini kapatıp, uykulu bir tavırla. "Adını hatırlayamıyorum."

"Ona aldırma," dedi Tessa alçak bir sesle, kapıya doğru Magnus'a eşlik ederken. Kapı eşiğinde bir an durakladı, başını geriye çevirip oğluna ve yanında duran iki adama baktı. Will ve Jem omuz omuzaydı ve buradan bile Jem'in daha narin bedenini ve Will'in aksine, hiç yaşlanmamış olduğunu görmemek imkânsızdı. Buna karşın, Magnus'un duyamadığı bir soruya cevap verirken Will'in sesinde hâlâ bir çocuğun hevesli tonu hâkimdi; "Tabii ki, tabii ki gitmeden önce çalabilirsin. Her zamanki gibi müzik odasında duruyor. Sadece senin için."

"Kemanı mı?" diye mırıldandı Magnus. "Sessiz Biraderler'in müziğe karşı ilgileri olduğunu bilmiyordum."

Tessa hafifçe iç geçirip koridorda ilerledi. Magnus onun yanında yürüyordu. "Will, James'e baktığında bir Sessiz Birader görmüyor," dedi. "Sadece Jem'i görüyor."

"Zor oluyor mu?" diye sordu Magnus.

"Ne zor oluyor mu?"

"Kocanın kalbini bir başkasıyla paylaşmak," dedi Magnus.

"Durum bundan farklı olsaydı, o zaman söz konusu Will'in kalbi olmazdı," dedi Tessa. "Will de benim kalbimi Jem'le paylaştığını iyi biliyor. Bundan farklı olmasını da asla dilemezdim. Will de asla dilemezdi."

Birbirlerinin öylesine parçası olmuşlardı ki artık ayrılmalarına olanak yoktu. Böyle bir şeyi istedikleri de yoktu ya. Magnus Tessa'ya Will öldüğünde, aralarındaki bağ nihayet koptuğunda ne olacağından korkup korkmadığını sormak istedi ama yapmadı. Şansı varsa Tessa'nın ilk ölümüyle karşılaşması, ölümsüz olmanın ve ölümlü birine âşık olmanın yükünü tamamen idrak etmesi daha uzun zaman alırdı.

"Çok güzel," dedi Magnus bunun yerine. "Eh, küçük yaramazla hepinize mutluluklar diliyorum."

"Londra'dan ayrılmadan önce tekrar görüşürüz, elbette," dedi Tessa, genç bir kızken bile sahip olduğu o itiraz kabul etmez ses tonuyla.

"Elbette," dedi Magnus. Bir an duraksadı. "Ve Tessa, eğer bana ihtiyacın olursa -ve olursa umarım ki mutlulukla geçen uzun yıllardan sonra olur- bir mesaj göndermen yeter, hemen yanına gelirim."

Neyi ima ettiğini ikisi de iyi biliyordu.

"Merak etme," dedi Tessa ve elini ona uzattı. Tessa'nın eli ufak ve yumuşaktı, ama kavrayışı şaşırtıcı derece güçlüydü.

"İnanın bana, sevgili leydim," dedi Magnus, neşeli bir sesle. Tessa'nın elini bıraktı ve görkemli bir hareketle eğilerek selam verdi. "Beni çağırdığınız anda yanınızda biteceğim!"

Magnus eski kiliseye sırtını dönüp uzaklaşmaya başlamışken bulutlu Londra semalarında süzülen kemanın sesini işitti ve aklına bir başka gece, hayaletler, kar ve Noel müziğiyle dolu, Will'in Enstitü basamaklarında durmuş, ayrılan Magnus'u izlediği o gece geldi. Şimdi Magnus üstünde o meşum BİZLER GÖLGE VE TOZDAN İBARETİZ kelimelerinin yazıldığı bahçe kapısına doğru yaklaşırken, kilise kapısında durmuş elini sallayan kişi Tessa'ydı. Magnus arkaya bakınca Tessa'nın zarif figürünün kapıdan içeri girdiğini gördü ve yine şöyle düşündü: *Evet, belki de Londra'dan ayrılmam bir hataydı.*

Lightwood Malikânesi'ne gitmek için Magnus'un Londra'dan Chiswick'e yaptığı ilk seyahat bu değildi. Benedict Lightwood'un evi, iyi vakit geçirmek konusunda kendisinden etkilenen Aşağı Dünyalılar'a genellikle kapısı açık bir evdi.

Burası bir zamanlar taşları parlak beyaz renkte, Yunan heykelleri ve sayılamayacak kadar sütunla dolu oldukça görkemli bir malikâneydi. Lightwoodlar gururlu ve gösterişli insanlardı ve evleri de tüm neoklasik görkemiyle bu özellikleri yansıtıyordu.

Magnus tüm bu gururun sonuçlarını iyi biliyordu. Aile reisi Benedict Lightwood iblislerle yatıp kalkmanın sonucunda bir hastalık kapmış, ölümcül bir canavara dönüşmüş ve bu yüzden oğullarıyla onlara yardımcı olan bir grup Gölge Avcısı'nın elinde can vermişti. Ceza olarak malikânelerine Meclis tarafından el konulmuş, paraları ellerinden alınmıştı. Tüm aile alay konusu

olmuş, Gölge Avcıları'nın en önemli prensiplerine ihanet ettikleri ve günah işledikleri için dile düşmüşlerdi.

Magnus'un Gölge Avcıları'nın kibrinden hoşlandığı söylenemezdi ve genellikle hadlerinin bildirilmesini izlemekten keyif alırdı. Yine de koca bir ailenin bu kadar hızla düştüğünü görmüş olduğu da nadirdi. Benedict'in iki oğlu, Gabriel ve Gideon, iyi tavırlar ve biraz da Konsül üyesi Charlotte Branwell sayesinde saygınlıklarını bir nebze geri kazanmıştı. Ne var ki kızkardeşleri için durum tamamen farklıydı.

Kadının Lightwood malikânesini nasıl tekrar ele geçirdiği konusunda Magnus'un hiçbir fikri yoktu. *Çaydanlığa hapsolmuş bir fare kadar deli,* demişti Will onun için. Ailenin içine düştüğü utanç verici durum düşünülürse Magnus, Benedict zamanındaki görkemi bulmayı hiç beklemiyordu. Şüphesiz ki malikâne zamanın etkisiyle hırpalanmış, bir barakaya dönüşmüştü. Muhtemelen hizmetçiler de bakım yapamayacak kadar az ve yetersizdi.

Magnus'un kiraladığı at arabası durdu. "Terk edilmiş bir yere benziyor," diye görüşünü belirtti sürücü, pas tutmuş ve üstü sarmaşıklarla kaplanmış, demirden bahçe kapısını şüpheyle süzerek.

"Veya lanetli bir yere," diye ekledi Magnus, neşeyle.

"Eh, içeri giremem. O kapılar açılacak durumda değil," dedi sürücü homurdanarak. "Kararlıysanız inip kendi başınıza ve yürüyerek devam etmeniz gerekecek."

Magnus kararlıydı. Merakı uyanmıştı ve bahçe kapısına yanaşırken bir kedi gibi tetikteydi. Gerekirse kapının üstünden atlamaya hazırdı.

Ufak bir büyü kıvılcımı, bir parça kilit açma büyüsüyle birlikte kapılar etrafa paslanmış metal parçaları saçarak açıldı. Dolunay altında bir mezar taşı gibi parlayan malikâneye uzanan, içinde otlar bitmiş karanlık bir araba yolu gözler önüne serildi.

Magnus kapıyı kapatıp ağaçların üstündeki gece kuşlarının ve rüzgârla hışırdayan yaprakların sesini dinleyerek ilerledi. O ünlü Lightwood bahçelerinden geriye kalan, kararmış çalı çırpılardan oluşan bir ormandı. Bu bahçeler bir zamanlar öyle güzeldi ki, Magnus bahçeler konusunda Benedict Lightwood'un sarhoşken söylediklerini, ölü karısının bu bahçelere olan düşkünlüğünden bahsedişini hatırlar gibiydi.

İtalyan bahçesinin yüksek çalılıkları artık içinden çıkış olmayan çarpık bir labirent hâlini almıştı. Canavarlaşan Benedict Lightwood'u bu bahçelerdeyken öldürmüşlerdi ve Magnus'un duyduğu kadarıyla, canavarın damarlarından sızan kara sıvı bahçe üzerine durdurulamaz karanlık bir dalga gibi yayılmıştı.

Magnus elinin çizildiğini hissetti ve aşağı baktığında, bunca zaman sağ kalmasına rağmen yabanileşmiş bir gül çalısı gördü. Çalının çiçeklerinin şekli tanıdık olmasına rağmen, rengi kesinlikle değildi ve bu yüzden bitkinin ne olduğunu çıkarması birkaç saniyesini aldı. Çalının üstündeki güller, ölü sürüngenin kanı kadar simsiyahtı.

Magnus güllerden birini kopardı. Gül kuruyup gitmiş, sanki çoktan ölmüş gibi, avucu içinde ufalanarak küle dönüştü.

Magnus eve doğru yürümeye devam etti.

Gülleri ele geçiren çürüme etkisi, evi de bağışlamamıştı. Evin bir zamanlar pürüzsüz ve beyaz olan dış kaplaması şimdi yılların etkisiyle grileşmiş, üstü yer yer çamurla siyah ve küften yeşermişti. Parlak sütunların etrafı kurumuş sarmaşıklarla kaplanmıştı ve Magnus'un mermerden kadehleri andırdığını düşündüğü o balkonlar şimdi dikenli kara çalılar ve yılların çer çöpüyle doluydu.

Kapının tokmağı bir zamanlar ağzından bir halka sarkan altından bir aslan başıydı. Şimdi aslanın ağzındaki halka yere düşmüş, grileşmiş ağzı açlıktan kükrercesine açık duruyordu. Magnus çevik bir şekilde kapıyı çaldı. Çıkan ses, çıt çıkmayan boş bir lahidin ağır sessizliğine gömülmüş evin içinde yankılandı.

Magnus evde bir zamanlar yaşayan herkesin artık ölüp gitmiş olduğu fikrini o kadar benimsemeye başlamıştı ki, onu buraya çağıran kadın aniden kapıyı açınca şaşakaldı.

Bir leydinin kendi kapısını kendisinin açması elbette bir parça garipti, ancak evin hâline bakılırsa, Magnus tüm hizmetçilerin on yıllık izne ayrılmış olduğunu tahmin ediyordu.

Magnus, babasının partilerinden birinde Tatiana Lightwood'u gördüğünü hayal meyal hatırlar gibiydi: Büyük yeşil gözlere sahip, son derece sıradan bir kızdı ve Magnus onu sadece bir an için, kapanan bir kapının ardında görmüştü.

Evin ve bahçenin hâlini gördükten sonra bile Magnus, Tatiana Blackthorn'un görünüşü karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

Kadının gözleri hâlâ yeşildi. Sert dudaklarının kenarları acı hayal kırıklıkları ve kederle kırışmıştı. Kırklarında değil, altmış-

larında bir kadın gibi görünüyordu. Üstündeki elbise onlarca yıl öncesinin modasıydı. Çökmüş omuzlarından sarkıyor, vücudunun etrafında bir kefen uçuşuyordu. Kumaşın üstü koyu kahverengi lekelerle doluydu. Bazı yerleri beyaza çalan soluk pastel renklerindeyken, bazı yerleri de Magnus'un aslen fuşya olduğunu tahmin ettiği bir renkteydi.

Kadın komik görünüyor olabilirdi. Kocasına âşık olan ve babasını ziyarete giden bir kız gibi açık pembe bir elbise giymişti.

Kadının görünüşü tuhaf değildi. Sert yüzü insanın acımasını engelliyordu. Bu kadın, tıpkı içinde yaşadığı ev gibi, kendi perişanlığı içinde hayranlık uyandıran bir havaya sahipti.

"Bane," dedi Tatiana ve kapıyı Magnus'un geçebileceği genişlikte araladı. Hoş geldin tadında herhangi bir söz söylemedi.

Magnus içeri girdikten sonra Tatiana kapıyı kapadı. Kapanan kapının sesi, bir lahit mezarın asla açılmamak üzere kapanan kapağının çıkardığı gürültüyü andırmıştı. Magnus antrede duraksadı, arkasındaki kadını bekledi ve bunu yaparken tepede bir başka ayak sesi kulağına çalındı. Evde bir başkasının daha olduğunu gösteren bir sesti bu.

Kıvrımlı, geniş merdivenlerden inen bir kız göründü. Magnus fanileri her zaman güzel bulmuştu ve herkesin güzel olarak nitelendireceği pek çok faniyle karşılaşmıştı.

Ve bu kız, pek çok faninin güzelliğinin de ötesinde sıra dışı bir güzelliğe sahipti.

Pis bir harabe hâline gelmiş evde kız bir inci gibi parlıyordu. Saçları da hafifçe altına çalan fildişi renginde, inciden gibiydi.

Teni bir deniz kabuğunun pembe ve beyaz renklerinde, pırıl pırıldı. Kirpikleri kalın ve siyahtı, gözlerinin üstüne doğaüstü gri bir tül perde gibi iniyordu.

Magnus derin bir nefes aldı. Tatiana onu işitince yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle ona doğru baktı. "Büyüleyici, değil mi? Vesayetim altında. Adı gibi bana bahşedilen bir lütuf: Grace."

*Grace.**

Taşlar yerine oturduğunda, Magnus bir darbe yemiş gibi hissetti. Tabii ya. James Herondale uykusunda lütuf diye sayıkladığında, aslında kutsama gibi ham ve uzak bir şey, tanrısal bir merhamet veya anlayış beklemiyordu. James'in ümitsizliğinin altında çok daha ete kemiğe bürünmüş bir neden yatıyordu.

Ama bu neden bir sır? Neden kimse James'e yardım edemiyor?

Kız kendisine doğru yaklaşıp elini uzatırken, Magnus bir şey belli etmemek için çabaladı.

"Nasılsınız?" diye mırıldandı kız.

Magnus onu süzdü. Yüzü ters dönmüş bir porseleni andırıyordu. Gözleri vaatlerle doluydu. Güzelliğin, masumiyetin ve günaha ilişkin vaatlerin bu bileşimi, insanı afallatan bir etkiye sahipti. "Magnus Bane," dedi kız, yumuşak bir sesle, usulca. Magnus gözlerini ondan alamıyordu. Kızın her bir parçası, sanki özellikle çekici olmak üzere yaratılmıştı. Güzeldi, evet, ama bundan daha fazlası söz konusuydu. Utangaç birine benzemesine karşın, tüm dikkatini o güne kadar gördüğü en büyüleyici

*Grace: Lütuf. Ç.N.

insanla karşılaşmış gibi Magnus'a vermişti. Bu güzel kızın gözlerinde kendi yansımasını görmek istemeyen hiçbir adam olamazdı. Elbisesinin dekoltesi biraz açık bile olsa bu açıklıkta hiçbir ayıp yoktu. Zira kül rengi gözleri tüm masumiyetiyle arzudan bihaber olduğunu anlatıyordu. Yine de dolgun dudaklarının kıvrımı ve gözlerindeki karanlık ışıltı doğru ellerde en iyi sonuçları verecek bir öğrenci olacağını belli ediyordu.

Magnus karşısında zehirli bir yılan varmış gibi bir adım geriledi. Kız incinmiş, kızmış veya şaşırmış gibi görünmedi. Yüzünde sorgulayan, merak dolu bir ifadeyle Tatiana'ya baktı. "Anne?" dedi. "Sorun nedir?"

Tatiana dudak büktü. "Bu adam başkalarına benzemez," dedi. "Demek istediğim, kızlardan ve hatta duyduğum kadarıyla oğlanlardan hoşlanıyor ama Gölge Avcıları kesinlikle ilgi alanına girmiyor. Ayrıca bir fani de değil. Uzun bir zamandır hayatta. Dolayısıyla ondan... normal tepkiler beklememiz hata olur."

Magnus bahsi geçen normal tepkilerin neler olabileceğini tahmin edebiliyordu. James Herondale gibi korunarak büyütülmüş, sevginin şefkat dolu bir duygu olduğunun, kişinin bir diğerini tüm kalbiyle sevmesi ve hatta ona ruhunu teslim etmesi gerektiğinin öğretildiği bir gencin normal tepkilerini. Magnus, mimikleri, yüz ifadesi, yüzündeki her bir çizgiyle *beni sev, beni sev, beni sev* diye haykıran bu kıza karşı verilecek normal tepkinin ne olduğunu gayet iyi tahmin edebiliyordu.

Oysa Magnus böyle genç bir adam değildi. Terbiyesini takındı ve eğilerek selam verdi.

"Memnun oldum," dedi. "Veya sizin tercih ettiğiniz etki ne ise, ondan oldum."

Grace soğuk bir ilgiyle onu süzdü. *Tepkilerini kontrol altında tutuyor,* diye düşündü Magnus, *veya daha doğrusu, tepkilerinde son derece ölçülü.* Grace herkesin ilgisini üstüne çekmeye, ama kendisi hiçbir gerçek duygu ifade etmemeye alışkın birine benziyordu. Bunu anlamak için Magnus gibi usta bir gözlemci olmak gerekirdi.

Grace birden Magnus'a herhangi bir faniden ziyade en çok pişmanlık çektiren son aşkını, vampir Camille'i hatırlattı.

Magnus, Camille'in o buzdan edası arkasında ateşli bir ruhun yattığını ve hayalini kurduğu o aşka sonunda ulaşabileceğini düşünerek yıllarını geçirmiş, sonunda Camille'e karşı sevdasının tamamen bir yanılsamadan ibaret olduğunu anlamıştı. Magnus onca yılı, gökyüzündeki bulutlara çeşitli şekiller ve anlamlar yükleyen bir çocuk gibi hayaller kurarak geçirmişti.

Gözlerini bu gri ev içinde bir cennet manzarası sunan, beyaz ve mavi renklerdeki şık elbisesiyle Grace'den çevirip Tatiana'ya baktı. Tatiana'nın gözleri tiksintiyle kısılmıştı.

"Beni takip et, büyücü," dedi Tatiana. "Konuşmamız gereken bir işimiz var."

Magnus merdivenlerle neredeyse zifiri karanlık bir koridor boyunca Tatiana ile Grace'i izledi. Ayaklarının altında kırık cam parçalarının ezildiğini işitebiliyordu ve içerideki loş ışıkta yaklaşmasıyla birlikte bir şeyin kendisinden kaçtığını gördü. Bunun fare gibi zararsız bir hayvan olduğunu umuyordu, fakat bu varlı-

ğın hareketlerindeki bir şey, sıradan bir fareden çok daha iğrenç bir yaratığa işaret ediyordu.

"Herhangi bir kapı veya çekmeceyi açmaya yeltenmeyin, Bane," diye çalındı Tatiana'nın sesi kulağına. "Babam bize ait olanların korunması için arkasında pek çok gardiyan bıraktı."

Tatiana kapıyı açtığında Magnus gözlerini odada gezdirdi. İçeride ters yüz edilmiş bir çalışma masası duruyordu ve ağır perdeler pencere önünde asılmış cesetler gibi sarkıyordu. Ahşap döşemeli zemin, uzun zaman önce gerçekleşmiş bir mücadele ertesinde kimsenin temizlemeye zahmet etmediği kıymıklar ve kan lekeleriyle doluydu.

Duvarlarda camları kırık, eğri büğrü duran çerçeveler asılıydı. Çerçeve içindeki resimlerin çoğu açık denizlerde yaşanan gezi ve maceraları gösteriyordu. Magnus da bir zamanlar bir günlüğüne korsanca yaşamak için denize açılmak gibi talihsiz bir karar vermişti. Çerçevedeki resimlerin üstü bile gri tozla kaplıydı. Fırça darbeleriyle boyanmış gemiler tozdan bir denizde batmış gibiydi.

Temiz ve parçalanmamış olan sadece tek bir tablo vardı. Yağlı boyadan bu tablonun üstü camla kaplı değildi, fakat yüzeyinde tek bir toz zerresi bile yoktu. Tüm ev içinde, Grace dışında tertemiz olan tek şey bu tabloydu.

Tablo on yedi yaşlarında bir gencin portresiydi. Genç adam bir sandalyede oturmuştu ve takati kalmamış gibi başını arkaya yaslamıştı. Fena hâlde zayıftı ve beti benzi atmıştı. Sık yapraklı bir ağacın dibinde saklı kalmış, ne güneş ne rüzgâr görmüş, ufak

bir göleti andıran, donuk, koyu yeşil gözleri vardı. İpek kadar ince ve düz siyah saçları alnına düşmüş, uzun parmakları acı dolu bir hikâyeyi sessizce anlatmaya çalışır gibi sıkıca sandalyenin kollarını kavramıştı.

Magnus buna benzer portreleri daha önce de görmüştü: Ümitsiz insanların verdiği son pozlardı bunlar. Yapılmasının ardından bunca yıl sonra bile, kendisi öldükten sonra onu seven insanların hatırlayabileceği bir portresini bırakmak için o sandalyede oturmanın bu genç adam için ne kadar zorlayıcı bir deneyim olduğunu görebiliyordu.

Gencin solgun yüzüne, ölüm yolunda fazlasıyla ilerlemiş ve artık geri dönüşü olmayan birinin boş ifadesi hâkimdi. Portredeki çocuk, ölüm döşeğindeki bir ozan kadar çekici, sönmek üzere olan bir mum kadar narin bir güzelliğe sahipti belki ama aşırı ışık, Magnus'un aklına, aşırı aşkla yanıp tükenmekte olan James Herondale'i getirmişti.

Bir zaman rengi muhtemelen yeşilken şimdi, atıklarla dolmuş bir deniz gibi grimsi-yeşile bürünmüş olan eski püskü duvar kâğıdının üstünde Tatiana'nın elbisesi üstündeki lekelerle aynı kahverengi tonda kelimeler karalanmıştı. Magnus sonunda bu rengin gerçekte ne olduğunu kabul etmek zorunda kaldı: Yıllar önce akıtılmış ve bir daha asla yıkanmamış kanın rengiydi bu.

Duvar kâğıdı duvarlardan lime lime sarkıyordu. Magnus kalan parçalar üstünde, duvarda yazılı kelimelerin ancak bir kısmını okuyabildi: ACIMA, PİŞMANLIK, CEHENNEM.

Yazının sonundaki satır ise hâlâ okunaklıydı: TANRI RUHLARIMIZA MERHAMET ETSİN. Bu yazının altında, yine kanla yazılmış fakat duvar kâğıdının üstüne değil de doğrudan duvara kazınmış bir şekilde Magnus'un başka bir el tarafından yazıldığını düşündüğü şu kelimeler görünüyordu: TANRI MERHAMETSİZDİR, BEN DE MERHAMET ETMEYECEĞİM.

Tatiana döşemesi yıllar içinde incelmiş ve üstü lekelerle dolmuş bir koltuğa oturdu. Grace de üvey annesinin hemen yanında, yapış yapış pisliklerle kaplı yerde diz çöktü. Zarifçe, dikkatli bir şekilde diz çökerken eteğinin uçları çiçek yaprakları gibi havalandı. Magnus bu kızın pislik içine oturup sonrasında tamamen saf bir ışıkla tekrar doğrulmaya alışkın olduğunu tahmin etti.

"İş konusuna gelelim o zaman, madam," dedi Magnus ve kendi kendine ekledi, *ki bu evi bir an önce terk edebileyim.* "Benim efsanevi ve emsalsiz güçlerime tam olarak neden ihtiyaç duyduğunuzu ve benden beklentinizi söyleyin lütfen."

"Eminim ki zaten fark etmişsinizdir ki," dedi Tatiana, "Grace'imin doğuştan cazibesinin büyüyle güçlendirilmeye ihtiyacı yok."

Magnus, ellerini kucağında kavuşturmuş, gözlerini ellerine indirmiş olan Grace'e baktı. Belki de kız önceden efsunlanmıştı. Ya da belki basbayağı güzeldi işte. İster büyü ister doğa olsun, sonuç Magnus için aynıydı.

"Grace'in büyüleyici bir kadın olduğuna dair şüphem yok zaten."

Grace bir şey söylemedi, sadece kirpiklerinin altından Magnus'a baktı. Sunduğu bakış mütevazı ama müthişti.

"Senden istediğim şey başka, büyücü. Senden," dedi Tatiana, ağır bir şekilde vurgulayarak, "gidip beş Gölge Avcısı'nı öldürmeni istiyorum. Onları nasıl öldürmen gerektiğini de anlatacağım ve oldukça yüklü bir ödeme yapacağım."

Magnus o kadar şaşırmıştı ki gerçekten onu yanlış duyduğuna inandı. "Gölge Avcıları'nı?" diye tekrarladı. "Öldürmek ha?"

"Talebim çok mu garip? Gölge Avcıları'nı hiç sevmem."

"Ama... sevgili madam, siz *de* bir Gölge Avcısı'sınız."

Tatiana Blackthorn ellerini kucağında kavuşturdu. "Ben öyle bir şey değilim."

Magnus uzun bir an boyunca onu süzdü. "Ah," dedi. "Kusuruma bakmayın. Eee... kendinizi ne olarak gördüğünüzü sormam ayıp olur mu? Yoksa bir abajur olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

"Laubaliliğinizi hiç de eğlenceli bulmuyorum."

Magnus biraz daha sakin bir sesle devam etti. "Tekrar özür dilerim. Kendinizi bir piyano mu sanıyordunuz yoksa?"

"Diline hâkim ol büyücü ve hakkında *hiçbir* fikrin olmayan konularda fikir yürütme." Tatiana ellerini aniden yumruk yaptı. Bir zamanlar parlak renkteki elbisesinin kumaşını pençeler gibi kavradı. Sesindeki yoğun acı Magnus'u susturmak için yeterliydi, fakat Tatiana konuşmasına devam etti. "Gölge Avcıları savaşçıdır. Gölge Avcıları, Tanrı'nın bu dünyadaki eli olmak ve kötülüğü ortadan kaldırmak için doğar ve yetiştirilir. En azın-

dan efsanelerimizin söylediği budur. Babamın bana öğrettiği şey de buydu, ama bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Bir Gölge Avcısı olarak yetiştirilmeyeceğimi emretti. Bunun bana düşmediğini, hayatta bana düşenin bir savaşçının sorumluluk sahibi kızı ve zaman içinde asil bir savaşçının yoldaşı, Gölge Avcıları'nın ihtişamını diğer nesle aktaracak savaşçıların annesi olmak olduğunu öğretti."

Tatiana elini havada sallayarak duvardaki yazılara ve yerdeki lekelere doğru işaret etti.

"Ne ihtişam ama," dedi ve acı acı güldü. "Babam ve ailemin adı lekelendi ve kocam gözlerimin önünde paramparça edildi. Paramparça. Bir çocuğum vardı, güzel bir oğlum, Jesse'm, ama bir savaşçı olmak üzere yetiştirilemezdi. Hep zayıf ve hastalıklı bir çocuktu. Ona mühür yapmamaları için yalvardım -bunun onun ölümüne sebep olacağına emindim- ama Gölge Avcıları beni zaptedip oğlumu da yere yatırıp zorla etine o işaretleri kazıdı. Oğlum çığlık üstüne çığlık attı. Hepimiz oracıkta öldüğünü sandık ama öyle olmadı. Benim için, annesi için hayata tutundu, fakat Gölge Avcıları'nın zalimliği onu lanetlemişti. Her geçen yıl daha da hastalandı ve zayıf düştü. Sonunda iş işten geçmişti. Hayata devam edemeyeceğini söylediklerinde henüz on altı yaşındaydı."

Konuşurken Tatiana'nın elleri huzursuzca işaret ettiği duvarlardan, eski, çok eski kan lekeleriyle dolu elbisesine indi. Gölge Avcıları'nın onu zorla tuttuğu anda duyduğu acı dinmemişçesine kollarına dokundu ve boynunda asılı duran büyük, süslü

madalyonla oynadı. Parmaklarının arasındaki cilalı metalden madalyonu açıp kapatırken, Magnus bir an ufak, solmuş bir portre gördüğünü sandı. Oğlu muydu acaba?

Magnus duvardaki tabloya, o solgun genç yüze baktı ve Rupert Blackthorn yirmi beş yıl önce öldüğü sırada çocuğun kaç yaşında olabileceğini hesaplamaya çalıştı. Jesse Blackthorn on altı yaşında öldüyse, üstünden en az dokuz yıl geçmiş olmalıydı. Belki de bir annenin matemi bitmek bilmiyordu.

"Çok büyük acılar çektiğinizi biliyorum Bayan Blackthorn," dedi Magnus, elinden geldiğince nazikçe. "Ama Gölge Avcıları'nı anlamsızca katlederek intikam alma planları yapmaktansa, size yardımcı olmayı, acınızı azaltmayı dileyen daha çok sayıdaki Gölge Avcısı'na başvurmayı düşünmelisiniz."

"Sahi mi? Kimlerden bahsediyorsunuz? William Herondale," Will'in adının her hecesinde Tatiana'nın dudaklarından nefret dökülmüştü- "hayatımın aşkı öldüğü sırada elimden gelen tek şey çığlık atmak olduğu için bana hor görüyle baktı. Söyleyin bana, başka ne yapabilirdim ki? Başka ne yapabileceğim bana öğretilmiş miydi?" Tatiana'nın gözleri kocaman açılmış, zehirli, yeşil renkte parlıyordu. Tüm bir dünyayı yok edebilecek, bir ruhu yiyip bitirebilecek bir acıyla doluydu bu gözler. "Bana bunun cevabını verebilir misin, büyücü? Ya William Herondale verebilir miydi? Yaptığım tek şey, bana en başından beri yapmam gerektiği öğretilen şeylerken, aslında başka ne yapmış olmam gerektiğini bana kim söyleyebilir? Kocam öldü, babam öldü, kardeşlerim kayıp, evim elinden alındı ve Nefilimler oğlumu

kurtarabilecek güce sahip değildi. Olmamı istedikleri kişi oldum ve buna karşılık bana verilen mahvedilen bir hayat oldu. Bana acımı dindirmekten bahsetmeyin. Elimde kalan tek şey acı. Bana Gölge Avcısı olmaktan da bahsetmeyin. Onlardan biri değilim ve olmayı da reddediyorum."

"Pekâlâ, madam. Gölge Avcısı karşıtlığınızı oldukça net bir şekilde dile getirdiniz," dedi Magnus. "Benim hâlâ anlamadığım, isteğinizi elde etmenize yardımcı olacağımı neden düşündüğünüz."

Magnus pek çok şey olabilirdi ama kesinlikle budala değildi. Tatiana'nın hedefi sadece birkaç Gölge Avcısı'nı öldürmek olamazdı. Eğer tek isteği bu olsaydı, bunun için Magnus'un yardımına ihtiyaç duymazdı.

Tatiana'nın bir büyücüye başvurmasının tek sebebi, söz konusu Gölge Avcıları'nın cesetlerini kullanmak, bir tür simyayla bu hayatları birer büyüye dönüştürmek olabilirdi. Bu türden bir büyü kara büyü olarak kabul edilirdi ve Tatiana'nın bundan haberdar olması dahi kadının bu tür büyülere ilk kez başvurmadığına işaretti.

Acısı içini bir kurt gibi kemiren Tatiana'nın kara büyü yaparak ne elde etmeyi amaçladığı konusunda Magnus'un hiçbir fikri yoktu. Daha önce bu türden bir büyüyle ne yaptığını da bilmek istemiyordu. Ayrıca yıkıcı bir etkileri olacak bir güce kavuşmasını kesinlikle istemiyordu.

Tatiana hafifçe kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. Bu hâliyle Benedict Lightwood'un o şımarık, gümüş kaşıkla büyütülmüş kızı gibi görünüyordu.

"Para için elbette."

"Sadece para için," dedi Magnus, "beş kişiyi öldürüp ellerinize inanılmaz bir güç bahşedeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Tatiana bir elini havada salladı. "Ah, büyüklerine öykünüp de aptal ayağına yatma, ahlaklı ve ince duygularla dolu biri gibi yapmaya kalkışma, seni iblis dölü. Teklif ettiğimden daha yüksek bir rakam söyle de bu iş bitsin. Gecenin bu saatleri benim için oldukça değerlidir ve daha fazlasını senin gibi biri için harcamak istemiyorum."

Magnus'un içini donduran, Tatiana'nın seçtiği kelimelerden ziyade bunları son derece rahat bir tavırla söylemiş olmasıydı. Tatiana kaçığın teki bile olsa böyle konuşmasının nedeni ne acısı ne de deliliğiydi. Gölge Avcıları'nın Aşağı Dünyalılar'a dair önyargılarına dayanarak konuşmuştu. Yani Magnus bir Aşağı Dünyalı olarak o kadar yozdu ki Tatiana onun bir kalbe sahip olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Elbette, Gölge Avcıları'nın büyük çoğunluğu onu bir insandan aşağı kabul ediyor, bir insanla maymun arasında ne kadar fark varsa, bir melekle onun arasında da o kadar fark olduğunu düşünüyordu. Gölge Avcıları'nın gözünde Magnus ara sıra faydalı olabilirdi ama yine de tiksinilecek ve kullanılıp kenara atılacak bir yaratıktı. Pis olduğu için dokunuşundan bile kaçınılacak biriydi.

Sonuçta Magnus'un Will Herondale'e epey faydası dokunmuştu. Will de ona geldiğinde bir arkadaş değil, uygun bir büyü kaynağı arıyordu. Gölge Avcıları'nın en iyileri bile aslında diğerlerinden pek farklı sayılmazdı.

"Daha önce Büyük Catherine'e, tamamen farklı bir bağlamda söylediğimi tekrarlamama izin verin," dedi Magnus. "Sevgili leydim, beni satın almaya gücünüz yetmez ve ayrıca lütfen o atı yalnız bırakın. İyi geceler."

Magnus eğilerek selam verdi ve ardından hızlı adımlarla odadan ayrıldı. Kapı arkasından gürültüyle kapandığı sırada Tatiana'nın sesinin kapı gürültüsüyle ölçüşecek güçte yükseldiğini işitti: "Peşinden git!"

Arkasından merdivenleri arşınlayan hafif ayak seslerini duyduğunda, Magnus şaşırmadı. Evin ön kapısına ulaştığında arkasını döndü ve Grace'le göz göze geldi.

Grace'in ayak sesleri bir çocuğunki kadar hafif olabilirdi, ama kesinlikle bir çocuğa benzemiyordu. Porselen saflığındaki yüzünde gözleri gri birer boşluk, derinlerinde cazibeli sirenlerin yaşadığı birer ufak göl gibiydi. Magnus'un bakışlarına aynı ölçüde karşılık veriyordu. Magnus bir kez daha Camille'i hatırladı.

En fazla on altı yaşında görünen bir kızın, yaşı yüzyılları bulan bir vampirle aynı soğukkanlılığı sergilemesi oldukça etkileyiciydi. Bu tavırları aşmasına yardımcı olacak türden bir sevgiyi bilmiyor olmalıydı. *Tüm bu buzdan görünümün,* diye düşündü Magnus, *altında yatan bir şeyler mutlaka vardır.*

"Anladığım kadarıyla, yukarı dönmeyeceksiniz," dedi Grace. "Annemin planı pek ilginizi çekmedi."

Bu bir soru değildi ve bunu söylerken ne şaşkın ne de meraklıydı. Demek ki Magnus'un kendine göre bir vicdanı olabileceği fikri, ona pek de inanılmaz gelmiyordu. Belki de kızın kendisi

de bir nebze vicdan sahibiydi. Belki de tek şansızlığı çatlak kadının teki ile bu karanlık eve kısılı hâlde, şafaktan gün batımına dek acı dolu sözler dinliyor olmasıydı. Yaşıtı diğer kızlardan farklı olmasına şaşırmamak gerekirdi.

Magnus kısa süre önce Grace'e bakıp ürperdiği için birdenbire pişmanlık duydu. Sonuçta Grace çocuk sayılırdı ve yargılanıp dışlanmanın ne demek olduğunu Magnus'tan iyi kimse bilemezdi. Magnus elini uzatarak Grace'in koluna dokundu. "Gidebileceğin başka bir yer var mı?" diye sordu.

"Başka bir yer mi?" dedi Grace. "Genellikle İdris'te kalıyoruz."

"Demek istediğim, annen gitmene izin verir mi? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Grace kumaşa sarılmış bir yıldırım gibi hızla eteğinin altından uzun bir bıçak çıkarıverdi. Bıçağın parıldayan ucunu Magnus'un göğsüne, kalbinin tam üstüne dayadı.

İşte gerçek bir Gölge Avcısı, diye düşündü Magnus. Tatiana, babasının hatalarından ders almış olmalıydı. Kızını oldukça iyi eğitmişti.

"Ben burada tutsak değilim."

"Öyle mi?" dedi Magnus. "O zaman nesin?"

Grace'in insanda hayranlık uyandıran müthiş gözleri kısıldı. Çelik gibi parlıyorlardı ve Magnus en az çelik kadar keskin olduklarını düşünüyordu. "Ben annemin bıçağıyım."

Gölge Avcıları genellikle genç ölürdü ve arkalarında bıraktıkları çocuklar başkaları tarafından yetiştirilirdi. Bu olağandı. Bir Gölge Avcısı'nın evine kabul edilmiş bir evlatlığın, koruyu-

cu ailesi olmayı üstlenmiş kişileri gerçek ailesi yerine koyması doğaldı ve Magnus bu konuya kafa yormadı. Yine de o anda fark etti ki bir çocuk kendisine kol kanat gerildiği için öylesine minnettar olabilirdi ki, bu minnettarlığı ölümcül bir sadakate dönüşebilirdi. Tatiana Blackthorn tarafından yetiştirilen bir kız kurtarılmayı beklemiyor olabilirdi. Annesinin karanlık planlarını gerçekleştirmesine yardımcı olmaktan başka bir şey dilemiyordu belki de.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi Magnus yumuşak bir sesle.

"Bize yardımcı olmaya niyetin yoksa," dedi Grace, "bu evden git. Şafak yaklaşıyor."

"Ben bir vampir değilim," dedi Magnus. "Işıkla beraber yok olup gitmem."

"Güneş doğmadan seni öldürürsem, yok olup gidersin," dedi Grace. "Bir büyücünün eksikliğini kim hisseder ki zaten?"

Ardından gülümsedi. Magnus'a yeniden Camille'i hatırlatan, vahşi bir gülümsemeydi bu. Güzellik ve zalimliğin güçlü karışımı. Magnus da bu güce kurban gitmişti. Böyle bir şeyin aşkın şefkatle dolu bir duygu olduğuna inanarak büyümüş James Herondale üzerinde nasıl da yıkıcı etkiler yaratabileceğini artan bir dehşetle tekrar fark etti. *James gönlünü bu kıza kaptırmış,* diye düşündü Magnus. Edmund ve Will'i tanıdığı kadarıyla, bir Herondale'in kalbini bir kıza kaptırmasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Kaptırılan kalpler iadesi mümkün olmayan birer hediyeydi.

Tessa, Will ve Jem James'i sevgiyle büyütmüş, şefkat ve iyilikle kuşatmıştı. Ne var ki ona kötülük karşısında kendini ko-

ruyabileceği hiçbir zırh vermemişlerdi. James'in kalbini ipek ve kadifelerle sarmalamışlar. James bu kalbi tutmuş, Grace Blackthorn'a vermiş, Grace de bu kalbi kırık camlar ve jilet keskinliğinde tellerle kuşatmış, yakıp kül etmiş, küllerini savurmuş, güzel kokularla dolu bu evi kaplayan bir başka kül tabakası hâline getirmişti.

Magnus arkasına doğru el sallayıp Grace'in bıçağından çekilerek büyülü bir şekilde açılmış kapıya doğru gitti.

"Annemin bu akşam senden istediği şey konusunda kimseye bir şey söylemeyeceksin," dedi Grace. "Yoksa ölümün elimden olur."

"Bunu becerebileceğine inandığını biliyorum," dedi Magnus. Grace tıpkı bir jiletin keskin kenarında parlayan ışık kadar korkunç ve güzeldi. "Ah, bu arada... Tahmin ediyorum ki James Herondale buraya geldiğimi bilseydi, sana sevgilerini gönderirdi."

Grace sadece bıçağını indirmekle yetindi. Bıçağın ucu yere değdi. Eli titremiyordu ve kirpikleri gözlerinin önüne düşen bir tül perdesini andırıyordu. "James Herondale neden umurumda olsun ki?" diye sordu.

"Umurunda olabileceğini düşündüm. Sonuçta bir bıçak, doğrultulduğu yere karar verme hakkına sahip değil."

Grace başını kaldırdı. Gözleri derin, sakin bir deniz gibi kıpırtısızdı.

"Bıçağın ucunda olmaz," dedi.

Magnus arkasını dönüp siyah güller ve yabani çalılıklardan oluşan labirentten geçti ve paslı bahçe kapısına doğru ilerledi.

Ardında bıraktığı malikâneye yalnızca bir kez baktı. Bir zamanlar görkemli ve zarif olan bu harabeyi süzdü ve yüksekteki bir pencerenin perdesinin titreştiğini gördü. Perdenin arkasında belli belirsiz bir yüz vardı. Magnus gidişini seyredenin kim olduğunu merak etti.

Aşağı Dünyalılar'ı Tatiana'dan uzak durmaları gerektiği konusunda uyarabilirdi. Kendisine sunulan teklif ne kadar güzel olursa olsun, hiçbir Aşağı Dünyalı bir Nefilim konusundaki uyarıyı yabana atmazdı. Böylece Tatiana asla dilediği gibi kara büyü yapamazdı.

Magnus en azından bu kadarını yapabilirdi, ancak James Herondale'e yardımcı olabilmenin hiçbir yolu olduğunu sanmıyordu. Grace ve Tatiana ona büyü yapmış olabilirdi. Böyle bir durum onu kesinlikle şaşırtmazdı ama bunun nedenini kestiremiyordu. O karanlık planları içinde James Herondale'in ne gibi bir rolü olabilirdi ki? Büyük ihtimalle genç adam Grace'in cazibesinin tutsağı olmuştu. Aşk, aşktı; kırılan bir kalbi onaracak ve aynı anda kalbin âşık olma kapasitesini sonsuza kadar yok etmeyecek türden bir büyü mevcut değildi.

Üstelik Magnus'un o gece yaşadıklarını Will'le Tessa'ya anlatması için de bir sebep yoktu. Grace'e olan duygularını saklamak veya açıklamak, James'in kendi kararıydı. Magnus genç adama sırlarını asla açık etmeyeceğine dair yemin etmişti ve bu yeminini tutmaya niyetliydi. Will'in kendisine duyduğu güvene asla ihanet etmemişti, James'e ihanet etmeye niyeti yoktu. Çocuklarının çektiğini acının sebebini bilmek ve buna

rağmen herhangi bir çare bulamamak Will ile Tessa için neyi değiştirirdi ki?

Aklına bir kere daha Camille ve onun hakkındaki gerçeği öğrendiği zaman çektiği acı geldi. Bıçakların üstünde sürünen bir adam gibi nasıl çabaladığını ve sonunda daha büyük bir acıyla birlikte bu gerçeği nasıl da kabullendiğini hatırladı.

Magnus bu türden acılara karşı pek de dayanıklı sayılmazdı, fakat faniler dahi kalp kırıklığından ölmezdi. *Grace ne kadar zalim olursa olsun,* dedi kendi kendine, *James'in kalbi sonunda iyileşecektir. Bir Herondale olmasına rağmen.*

Bahçe kapısını açtığında dikenler ellerini çizdi ve o anda Grace'i gördüğü ilk anı ve nasıl da bir avcıyla karşı karşıya gelmiş gibi hissettiğini hatırladı. Grace, Will'i her zaman destekleyen ve ona güç veren, gözlerine neşe parıltısı ve dudaklarına sevgi kırışıklıkları katan Tessa'dan çok farklıydı.

Bir Herondale aşk sayesinde özgürleşmişken, bir başka Herondale'in aşk yüzünden lanetlenmesi ne kadar ironik olurdu, diye düşündü Magnus. *Zalim ve korkunç bir ironi.*

Aklından hem Tessa'yla Will'i hem de Tatiana'nın suçlamalarla dolu sözlerini uzaklaştırmaya çalıştı. Tessa'ya geri döneceğine dair söz vermişti ve o anda istediği tek şey buralardan kaçıp gitmekti. Gölge Avcıları'nın onun hakkında ne düşündüğünü umursamak istemiyordu. Gölge Avcıları'nın ve onların çocuklarının başına gelenleri de umursamak istemiyordu.

Bu gece üç Gölge Avcısı'na yardım teklifinde bulunmuştu. Biri yardım edilemez durumda olduğunu beyan etmiş, diğeri

ondan cinayet işlemesini istemiş ve sonucusu da kalbine bir bıçak dayamıştı.

New York Enstitüsü'ndeki Whitelaws ile karşılıklı ve dillendirilmemiş uzaktan tolerans gösterme anlaşması birdenbire oldukça çekici gelmeye başlamıştı. Magnus, New York'taki Aşağı Dünya'nın bir parçasıydı ve bundan son derece memnundu. Geçmişte Londra'yı terk etmekle yerinde bir karar vermişti. New York'u ve daha parlak renklerini, daha az kalp kırıklığı yaşayacağını düşününce içi cız etti.

"Nereye?" diye sordu sürücü.

Magnus, Southampton'dan New York'a giden bir gemiye atladığını, güvertede durup deniz havasıyla Londra'nın sisli havasından arındığını hayal etti. "Eve dönüyorum," diye cevap verdi.

Dumort Oteli'nin Dirilişi

Cassandra Clare ve Maureen Johnson

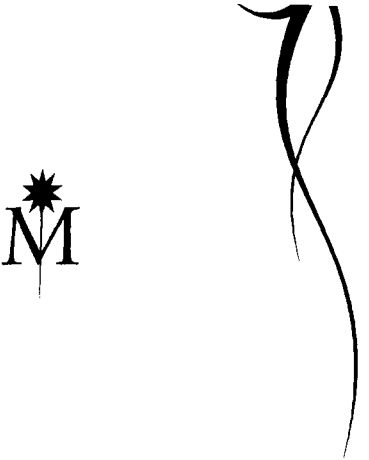

Havayı delip geçen ok, melodiyi andırır bir ses çıkardı. Zahmetsizce bir elmaya girer gibi Aldous'un göğsüne saplandı. Aldous bir süre dik oturup oka baktıktan sonra yan tarafa yığıldı. Ölmüştü. Magnus, Aldous'un kanının granite vuruşunu izledi.

—Dumort Oteli'nin Dirilişi

YA GİT YA DA KAL, ZİRA...
KOŞ!
KRAK
BRRRM

Eylül sonu, 1929

Magnus küçük, şuh vampiri anında seçiverdi. Vampir kalabalığın arasından ilerliyordu. Grubun çaldığı şimi ezgisine ayak uydurmak için durdu. Saçları mükemmel bir şekilde kesilmişti ve Louise Brooks'unki gibi düz perçemiyle simsiyah parlıyordu. Dizlerine kadar gelen, kenar süslemeleriyle meneviş mavisi bir elbise giymişti.

Pek çok açıdan Magnus'un gizlice içki sattığı yerdeki normal, herhangi bir müşteriye benziyordu. Ayrıca küçük dans pistine sıkışmış dört düzine insanın arasına rahatlıkla karışmıştı. Buna karşın, onda *apayrı* bir şey vardı: Olağanüstü ve tuhaf bir şey. Teni pudranın verdiği tozlu beyaz değil, bembeyazdı. Üstelik yılan dansını tek başına saksofoncunun hemen yanında yapıyor-

du. Dönüp Magnus'un gözlerinin içine baktı. Bunu yaparken parlak, kırmızı dudağının üstünde iki küçük yırtıcı diş belirmişti. Bu dişlerin çıktığını fark edince kıkırdayıp bir eliyle ağzını kapadı. Kısa bir süre içinde dişleri geri çekildi.

Bu sırada, destek almak için bara tutunmuş olan Alfie uydurma bir hikâye anlatıyordu.

"Ona dedim ki... Magnus, beni dinliyor musun?"

"Elbette dinliyorum, Alfie," dedi Magnus. Alfie kıyafetlerinde mükemmel bir zevke sahip, sert kokteyller seven, oldukça yakışıklı ve eğlenceli bir müdavimdi. Çok güzel hikâyeler anlatır, çok güzel gülümserdi. Banker gibi bir şey olmalıydı. Belki de bir borsa simsarı. Bugünlerde herkesin parayla bir işi vardı.

"... Ona dedim ki otel odana bir gemi götüremezsin. O da, *tabii ki götürebilirim. Ben bir kaptanım*, dedi. Ben de ona dedim ki, ona dedim ki, şöyle dedim–"

"Bir dakika, Alfie. Halletmem gereken bir iş var."

"Tam da en iyi kısma geliyordum..."

"Bir dakika," dedi Magnus tekrardan, arkadaşının kolunu sıvazlayarak. "Hemen dönerim."

Alfie, Magnus'un bakışlarını takip etti ve gözleri kızın üzerinde durdu.

"Vay canına, iyi parçaymış sahiden," dedi başını sallayarak. "Ama senin tipin olduğunu sanmazdım."

"Benim tipim evrenseldir," diye karşılık verdi Magnus gülümseyerek.

"Eh, elini çabuk tut o hâlde. Kız bütün gece burada duracak değil. Senin yerine bara bakarım." Alfie bara bir şaplak attı. "Bana güvenebilirsin."

Magnus onaylar bir tavırla mükemmel barmeni Max'e başını salladı. Bunu gören Max derhâl Alfie için bir South Side kokteyli daha yapmaya koyuldu. "Ben yokken boğazını ıslatasın diye."

"Çok naziksin," dedi Alfie başını sallayarak. "Şaka gibisin Dry*."

Magnus barına Mr. Dry's adını koymuştu. Alkol her yerde yasak edildiği için teknik açıdan, Amerika "kupkuruydu". Oysa aslında pek çok yer *ıslak*'tı, yani içkiyle doluydu. Özellikle de New York. New York'ta herkes içki içiyordu ve gerçek şu ki bunu yasadışı bir şekilde yapmaları işi daha da keyifli bir hâle getirmişti. Magnus'a göre el altından içki satılan yerler insanlığın en büyük başarılarından biriydi. Samimi, şenlikli, ahlaksız olmaksızın yasadışı. Gerçek anlamda herhangi bir risk olmadan tehlikeye girmenin verdiği o heyecan.

Mr. Dry's büyük bir mekân değildi. Zaten el altından içki satan yerler nadiren büyük olurdu. Doğaları gereği gizli saklı mekânlardı. Magnus'un yeri Batı Caddesi 25 numaradaki bir peruk dükkânının arkasında saklıydı. İçeri girmek için müşteri adaylarına dükkânın arka duvarında kuvvetlendirilmiş bir kapının küçük panelinden bakan becerikli kapı görevilisine parolayı söylemeniz gerekliydi. İçeri girdiniz mi sıkışık, dar bir koridordan geçip Magnus'un gurur duyduğu alana gelirdi-

* Dry: Kuru. Ç.N.

niz. On masayla (Paris'ten ithal edilmiş) mermer bir bar vardı burada. Barın arkasında Magnus'un ele geçirebildiği her türlü bulunması zor egzotik şişenin durduğu maun ağacından bir vitrin bulunuyordu.

Mekânın büyük bir kısmını sahneyle dans pisti kaplıyordu. Tepinen ayakların altında titreşiyordu burası. Sabahleyin temizlenir ve cilalanır, dans ayakkabılarının binlerce darbesinden kalan çizikler silinirdi. Magnus dans edenlerin arasından ustalıkla ilerlerdi. Zaten öyle hararetli ve sarhoş olurdu ki bu insanlar onu fark etmezlerdi bile. Magnus'a gelince, yumuşak bir şekilde (ara sıra pek de yumuşak değil) havada uçuşan kollarla yeri döven topukları severdi. Vücut ısısını hissetmekten, devinimle sürüklenmek ve dans edenler neredeyse titreşen tek bir kitleye dönüşürken dalgalar gibi yükselmelerinden hoşlanırdı.

Küçük vampir gençti -on altı yaşından büyük olamazdı- ve boyu Magnus'un ancak göğüs hizasına geliyordu. Magnus eğilip kulağına doğru konuştu.

"Sana bir içki ısmarlamama ne dersin?" dedi. "Baş başa içeriz? Arka tarafta."

Kız gülümseyince tekrar yırtıcı dişlerinin ucu çıktı.

Magnus her nedense kıza şimdiden güvenmişti. Yırtıcı dişlerinin yarısını gösteren tebessümü açlıktan kaynaklanamazdı. Sarhoşluk yırtıcı dişlerin biraz çıkmasına neden olabilirdi. Ancak vampirler, tıpkı faniler gibi, sarhoş olduklarında genellikle tuzlu yiyeceklerle şehvetli karşılaşmalar ararlardı.

"Bu taraftan," dedi Magnus ve bir perdeyi çektiğinde tek bir kapıya uzanan kısa bir koridor göründü. Magnus kulübün hemen arkasında çinkodan barı olan küçük, şahsi bir oda yaptırmıştı. Bu oda büyük, bezemeli cam panellerle çevrelenmiş, arkadan Yunan şarap tanrısı Dionisos'un resimlerinin bulunduğu elektrik lambalarıyla aydınlatılmıştı. Magnus en iyi ve en kötü mallarını burada tutuyor, en özel işlerini burada yürütüyordu.

"Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Magnus. Kız neşeyle bir bar taburesine çöküp kendi etrafında döndü.

"Ah, *senin* kim olduğunu biliyorum. Magnus Bane'sin."

Kız, Magnus'un hâlâ alışmaya çalıştığı New York aksanlarından biriyle konuşuyordu. Oysa Magnus buraya geleli birkaç ay olmuştu. Bu aksan yanıp sönen bir neon tabela gibi cırtlak ve kabaydı. Kızın oğlak derisinden dans ayakkabılarının parmak uçları eskimiş, topuğunun yarısına kadar çamura ve Magnus'un öğrenmek bile istemediği başka maddelerin lekelerine bulanmıştı. Bunlar hem dans ayakkabısı *hem de* av ayakkabısıydı.

"Peki, ben size nasıl hitap edebilirim?"

"Dolly diyebilirsin," dedi kız.

Magnus en az altmış benzer şişe içeren büyük bir buz fıçısından bir şişe soğuk şampanya çıkardı.

"Burayı sevdim," dedi Dolly. "Kaliteli bir yer."

"Böyle düşündüğüne sevindim."

"Pek çok kalite yer vardır," dedi Dolly, barın üstündeki bir kavanoza uzanıp uzun (ve muhtemelen kirli) parmaklarıyla biraz maraska kirazı alırken. "Ama biliyor musun, aslında sahteler.

Oysa burası gerçekten kalite bir yere benziyor. İyi şarabın var. Buna benzer şeyler işte."

Magnus'un kızın elindeki kadehe doldurduğu ucuz şarabı işaret etti. Fıçıdaki diğer şişeler gibi bu şişe de sahiden güzeldi, fakat hepsi de büyük bir açıkgözlülükle köpürtülmüş ucuz şarapla doldurulmuş, yeniden tıpalanmıştı. Vampirler epey içki içebilirdi ve yanınızda bulunmaları size pahalıya mâl olabilirdi. Magnus da kızın aradaki farkı anlamayacağına emindi. Haklıydı da. Kız ilk yudumunda şarabın yarısını mideye indirdikten sonra tekrar doldurması için kadehi Magnus'a uzattı.

"Pekâlâ, Dolly," dedi Magnus, kadehi doldururken, "sokakta ya da başka bir yerde neler yaptığın kesinlikle umurumda değil ama müşterilerimi severim. Vampirlerin benim çatımın altında müşterilerimi yememesini iyi hizmetten sayıyorum."

"Buraya karnımı doyurmaya gelmedim," dedi Dolly. "O iş için Bowery'e ineriz. Benden buraya gelip seni sormamı istediler."

Dolly'nin ayakkabıları Bowery hikâyesini doğruluyordu. Şehrin o bölgesindeki sokaklar epey pis olabiliyordu.

"Öyle mi? Peki, benim gibi önemsiz birini sorup soruşturmanı isteyecek kadar kibar olan bu kişi kim?"

"Kimse," dedi kız.

"Kimse," dedi Magnus, "en sevdiğim isimlerden biridir."

Bu söz üzerine vampir kız kıkırdayıp taburesinde döndü. Kadehteki şarabı kafaya dikip daha fazla doldurması için Magnus'a uzattı. Magnus kadehi bir kez daha doldurdu.

"Dostum..."

"Kimse."

"Kimse, tabii ya. Bu adamla -ya da kadınla- yeni tanıştım fakat kendileri bizden biridir."

"Vampir."

"Aynen. Her neyse, sana bir şey söylemek istiyorlar," dedi Dolly. "New York'u terk etmen gerektiğini söylediler."

"Sahi mi? Peki, neden?"

Bu soruya karşılık kız kıkırdadı. Taburesinden yarı kayıp yarı düşerek yere indi ve ayaklarını sürüyerek, sarhoş bir hâlde -yan duvardan yükselen müzikle- kendine has Charleston dansını yapmaya başladı.

"Anlayacağın," dedi, bu ufak dansı yaparken, "işler tehlikeli bir hâl alacak. Fanilerin parası ve bunun bir uğursuzluk işareti olduğuna dair bir şeyler işte. Yani, her şey sona erecek veya ona benzer bir şey olacak. Tüm paralar. Ve bu, dünyanın sonu demek..."

Magnus iç geçirdi.

New York'un Aşağı Dünyası hayatında yaşadığı en saçma yerlerden biriydi. Şu anda fanilere kaçak alkol satmasının bir nedeni de buydu. Yine de bu saçmalıktan kaçamıyordu. İnsanlar konuşmak için barlara giderdi. Aşağı Dünyalılar da öyle. Kurtadamlar paranoyaktı. Vampirler dedikodu düşkünü. Herkesin kendine has bir hikâyesi vardı. Her an bir şeyler olabilirdi zaten, hatta büyük bir şeyler. Faniler Wall Street'te gülünç miktarlarda paralar kazanıyor, bunları süslere, filmlere ve içkiye

yatırıyordu. Magnus bu tür şeylere saygı duyabilirdi. Oysa Aşağı Dünyalılar ahmakça alametler ve anlamsız düşmanlıklarla uğraşıyordu. Klanlar küçük, önemsiz toprak parçaları için birbirleriyle savaşıyordu. Periler her zamanki gibi kendi hâllerinde, ara sıra sahipsiz fanileri Central Park kumarhanesinin oradan kapıp bir daha asla unutamayacakları bir partiye götürme kandırmacasıyla kendi dünyalarına çekiyorlardı.

En azından ipsiz sapsız konuşan güzel bir vampir, salyaları akan, sarhoş bir kurtadamdan daha iyiydi. Magnus kızı dinlermiş gibi başını sallarken içinden barın altındaki depo raflarında bulunan brendi ve rom şişelerini sayıyordu.

"Anlayacağın, şu faniler garip bir şeytanı çağırmaya çalışıyorlarmış..."

"Faniler böyle şeyleri sık sık yapar," dedi Magnus, yanlışlıkla baharatlı romun yanına yerleştirilmiş altın rom şişesini yerine koyarken. "Ayrıca şu anda bayrak direklerinin tepelerine oturmaktan ve havadaki çift kanatlı uçakların üstünde yürümekten de keyif alıyorlar. Bu çağ budalaca hobilerin çağı."

"Eh, bu fanilerin bahsettiği iş."

"Her zaman işten bahsederler zaten, Dolly," dedi Magnus. "Ve her zaman işler kötü biter. Parçaları duvarlara saçılmış yeterince fani gördüm, ki–"

Birdenbire duvardaki zil büyük bir heyecanla çalmaya başladı. Bunu ana salondan gürültülü bir ses izledi.

"BASKIN!"

Ardından bir sürü çığlık yükseldi.

"Biraz izin verirsen," dedi Magnus. Ucuz şampanya şişesini bara bıraktı ve Dolly'ye istediği kadar alması için işaret etti. Gerçi bunu izin almadan da yapacağına emindi. Ana bara döndüğünde ortama genel bir delilik hâkimdi. Grup eşyalarını toplamamış olmasına karşın çalmayı bırakmıştı. Bazıları içkilerini fondip yapıyor, diğerleri kapıya doğru koşuyor, geri kalanı ise panik içinde ağlıyordu.

"Baylar bayanlar!" diye bağırdı Magnus. "Lütfen içkilerinizi masaya bırakın. Sorun çıkmayacak. Yerlerinize oturun."

Magnus'un o güne dek yeterince müdavimi olduğu için bir tür kurulu düzen vardı. Bu insanlar yerlerinde oturuyor, neşeyle sigaralarını yakıyor, şimdiden kapıya doğru ilerleyen müzisyenlerle çalgılarına dönüp bakmıyorlardı bile.

"Işıklar!" diye seslendi Magnus heyecanla.

O anda barda çalışanlar tüm ışıkları kapattı ve el altından içki satan mekân turuncu renkte parlayan sigaralar dışında birdenbire karanlığa gömüldü.

"Şimdi, herkes, lütfen beni dinlesin," dedi Magnus, polis bağırışmalarıyla baltaların gürültüsü ve ahşabın parçalanma sesleri arasında. "Hep birlikte üçe kadar sayalım. Bir!"

İnsanlar tedirgin bir şekilde Magnus'a katıldı: "İki, üç." Mavi bir ışık parladı, ardından son bir gümbürtüyle kapı aşağı indi ve polis içeri doluştu. Derken birdenbire tüm ışıklar yandı. Fakat artık el altından içki satılan mekân yoktu. Gediklilerin önlerinde gördüğü tek şey demliklerle çay fincanlarıydı. Caz grubunun yerini yaylı çalgılar dörtlüsü almış, grubun eleman-

ları anında sakin bir müzik çalmaya başlamıştı. Barın arkasındaki şişeler gitmiş, yerlerine sıkış tepiş kitapların dizildiği raflar gelmişti. Dekor bile değişmişti. Duvarlar kitap rafları ve kadife perdelerle dolmuş, bara ve alkole dair ne varsa hepsini gizlemişti.

"Baylar!" Magnus kollarını açtı. "Çay ve kitap mekânımıza hoş geldiniz. Biz de günün kitabını tartışmak üzereydik: *Karanlık Jude.* Tam vaktinde geldiniz! Kapının parasını ödemenizi istemek durumunda kalabilirim, fakat tepkinizin nedenini anlayabiliyorum. İnsan tartışmaya geç kalmamalı!"

Kalabalık kahkahalara boğuldu. Çay fincanlarını oynatarak kitapları sallıyorlardı.

Magnus bu düzende birkaç değişiklik yapmaya çalışmıştı. Bir keresinde, ışıklar tekrar yandığında barı bir kovanlığa çevirmiş, tüm mekânı vızıltılar çıkaran arı kovanlarıyla donatmıştı. Bir başka zaman, mekân müşterilerin çoğunun rahibe ve papaz giysileri giydiği bir dua ortamı hâlini almıştı.

Genellikle bu tür durumlar polisin kafasını öyle karıştırırdı ki baskınlar kısa ve görece şiddetsiz geçerdi. Fakat her seferinde Magnus polislerin öfkesinin arttığını hissederdi. Bu gece ekiplerin başında Magnus'un hayatı boyunca tanıdığı en sahtekâr polis olan McMantry vardı. Magnus prensip olarak ona haraç vermeyi reddetmişti. Şimdi ise adam Mc Dry's'a saldırıyordu. Üstelik bu kez hazırlıklı gelmişlerdi. Her komiserin bir aleti vardı. En azından bir düzine balta, bir o kadar balyoz, levye ve hatta bir iki kürek.

"Hepsini alın," dedi McMantry. "Herkesi arabaya götürün. Sonra da bu mekânı yıkın."

Magnus parmaklarını oynatarak aralarında bir ağ oluşturan mavi ışığı saklamak için elini arkasına götürdü. O anda duvardaki dört panel geriledi ve koridorlarla kaçış yolları açılıverdi. Müşterileri buralara doğru koşturmaya başladı. Hepsi de birkaç blok aralıklarla dört farklı bölgeye çıkacaktı. Yalnızca ufak, koruma amaçlı bir büyüydü bu. Hiç kimse bir kokteyl içti diye hapse gitmeyi hak etmiyordu. Polislerden birkaçı insanları takip etmeye çalıştı, fakat geçitler birden kapanıvermişti.

Magnus göz boyama büyüsünü sona erdiğinde el altından içki satılan mekân eski hâline dönüverdi. Bu süre içerisinde polis öyle afallamıştı ki Magnus yakındaki bir perdenin arkasına geçip görünmezlik büyüsü yaptı. Polislerin yanından geçerek bardan çıktı. Yalnızca bir kez durup polislerin perdeyi çekişini, kaçış bölmesi olduğunu düşündükleri yere ulaşma yolu arayışlarını izledi.

Dışarıya sisli bir eylül havası hâkimdi. New York yılın bu zamanlarında genellikle sıcak olurdu ve New York neminin kendine has bir özelliği vardı. Hava Doğu ve Hudson nehirleriyle denizden, bataklıktan gelen pustan, duman ve külden, pişen her tür yemek kokularından ve benzinin ağır kokusundan boğucuydu.

Magnus çıkış noktalarından birine doğru yürüdü. Burada bir grup müşterisi heyecanlı bir şekilde dikilmiş, gülüşüp az önce olanları konuşuyordu. Bu grupta en sevdiği müdavimlerinden bazıları vardı ve buna yakışıklı Alfie de dâhildi.

"Hadi gelin!" dedi Magnus. "Bana kalırsa bu muhabbeti evimde devam ettirmeliyiz, ne dersiniz?"

Bir düzine insan bunun mükemmel bir fikir olduğunda karar kıldı. Magnus bir taksi durdurdu ve birkaç kişi de aynı şeyi yaptı. Çok geçmeden taksilerden yola çıkmaya hazır, ufak, neşeli bir konvoy oluştu. Bir kişi daha Magnus'la arka koltuğa sıkışmaya çalışırken Dolly pencereye doğru eğilip Magnus'un kulağına fısıldadı.

"Hey, Magnus!" dedi. "Unutma. Paraya dikkat et!"

Magnus, Dolly'ye nazik bir tavırla *tamam, dediğin olsun* anlamında başını salladı ve kız kıkırdayıp geriledi. Öyle ufak tefek biriydi, üstelik öyle de güzeldi ki. Ve çok da sarhoş. Muhtemelen şimdi Bowery'e gidip şehrin en talihsizleriyle karnını doyuracaktı.

Derken taksi konvoyu hareket etti ve herkes (arka pencereden bakıldığında bir düzine insan daha katılmış gibi görünüyordu) şehrin yukarı tarafındaki Plaza Otel'e doğru ilerlemeye başladı.

Magnus ertesi sabah uyandığında fark ettiği ilk şey etrafın çok çok çok fazla aydınlık olduğuydu. Birinin sahiden güneşten kurtulması gerekiyordu.

Magnus aşırı aydınlığın, süitinin yatak odasındaki hiçbir perdenin yerinde olmadığı gerçeğinden kaynaklandığını kısa sürede anladı. Ardından yatağında üstü giyinik dört kişinin *(ayf)* yattığını fark etti. Hepsi de güneş ışığından bihaber, dünyayla bağlantılarını koparmış gibiydi.

Dikkatini çeken üçüncü ve belki de en kafa karıştırıcı olan şey ise, yatağın ucundaki araba tekerleklerinin oluşturduğu yığındı.

Uyuyanların üstesinden gelip yatağından kaldırması Magnus'un birkaç saniyesini aldı ve birtakım akrobatik hareketler yapması gerekti. Oturma odasında uyuyan ya da kendinden geçmiş en az yirmi insan daha vardı. Bu odanın perdeleri de yoktu, fakat Magnus tüm perdelerin nereye gitmiş olduğunu görebiliyordu. İnsanlar perdeleri yorgan ve eğreti çadır olarak kullanmıştı. Yalnızca Alfie uyanıktı. Kanepede oturmuş, aydınlık güne acınası bir tavırla bakıyordu.

"Magnus," diye homurdandı Alfie. "Beni öldürür müsün?"

"Ama bu *yasadışı!*" diye cevap verdi Magnus. "Ayrıca yasayı çiğnemek konusundaki düşüncelerimi biliyorsun. Hem tüm bu insanlar da kim? Ben uyuduğumda bu kadar fazla değillerdi."

Alfie evrenin gizemli olduğunu ve hiçbir şeyin tamamen anlaşılamayacağını belirten bir tavırla omuz silkti.

"Kendine gelmen için sana bir şeyler getireyim," dedi Magnus. "Buzlu ve acı biber soslu domates suyu, dilimlenmiş greyfurt ve bir tabak da çırpılmış yumurta. İhtiyacımız olan bu. Oda servisini arayıp her birinden iki düzine getirmelerini isteyeceğim."

Magnus birkaç kişinin arasından sendeleyerek telefona doğru ilerledi. Ancak elini uzattığı şey büyük, dekoratif bir sigara makinesiydi. Muhtemelen kendisi de pek formda sayılmazdı.

"Ve kahve," diye ekledi, sigara makinesini bırakıp büyük bir ağırbaşlılıkla telefon ahizesini alırken. "Ondan da birkaç tane sipariş edeceğim."

Magnus oda servisine siparişini verdi. Oda servisindekiler bu zamana kadar Bay Bane'in yirmi dört tabak çırpılmış yumurtayla "Büyük küvetlerinizden birini doldurmaya yetecek kadar kahve," gibisinden tuhaf isteklerine alışmışlardı. Magnus kanepede oturan Alfie'nin yanına geçip birkaç yeni misafirinin uyurken dönüp inlemelerini izledi.

"Buna bir son vermem gerek," dedi Alfie. "Bu şekilde devam edemem."

Alfie iyi bir gece geçirdikten sonra aşırı duygusallaşan şu insanlardan biriydi. Her nedense, bu özelliği onu daha da çekici kılıyordu.

"Sadece akşamdan kalmasın, Alfie."

"Sadece o değil, dahası var. Şuradaki kızı görüyor musun?.."

"Ah," dedi Magnus başını sallayarak. "Kırık bir kalbi onarmanın en kısa yolu yola devam etmektir."

"Benim için değil," dedi Alfie. "O benim için biricikti. İyi para kazanıyorum. İstediğim her şeye sahibim. Ama onu kaybettim. Anlayacağın..."

Ah, olamaz. Bir hikâye. Sabahın bu saatinde bu kadarı fazla duygusal ve aşırıydı belki, fakat yakışıklı ve kalbi kırılmış genç erkekler çok nadir hoşgörülürdü. Magnus dikkatini ona vermiş gibi görünmeye çalışıyordu. Güneş böyle yakarken ve tekrar yatmak isterken bunu yapmak çok zordu ama Magnus yine

de çabalıyordu. Alfie, Louisa adında bir kızla, bir parti ve bir mektup üzerine yaşanan karışıklıkla ilgili, hatta bir köpeğin, belki de bir sürat teknesinin dâhil olduğu bir olay anlatıyordu. Ya bir sürat teknesiydi ya da bir dağ kulübesi. Bu tür şeyleri karıştırmak kolay değildi fakat bu hikâye için saat sahiden de çok erkendi. Her neyse, kesinlikle bir köpekle bir mektup vardı ve her şey felaketle sona eriyor, Alfie efkâr dağıtmak için her akşam Magnus'un barında içmeye geliyordu. Hikâye ağır ağır da olsa tamamına erdiğinde Magnus döşemesinde uyuyanlardan ilk kişide birtakım hayat belirtileri gördü. Alfie de bunu görmüştü. Böylece gizlice konuşabilmek için Magnus'a daha da sokuldu.

"Dinle, Magnus," dedi Alfie. "Senin bir şeyler... yapabildiğini biliyorum."

İşte bu umut verici bir cümleydi.

"Demek istediğim..." Alfie bir süre doğru kelimeyi aradı. "Doğal olmayan şeyler yapabiliyorsun..."

Sahiden de umut vericiydi bu. En azından ilk başta. Bununla birlikte, Alfie'nin kocaman açılmış gözleri bunun âşıklara özgü bir soru olmadığını belli ediyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Magnus.

"Demek istediğim..." Alfie sesini daha da alçalttı. "Yaptığın şeyler... bir şeyler yapıyorsun. Ve bunlar... bunlar büyü. Yani, öyle olmaları lazım. Bu tür şeylere inanmam ama..."

Magnus bir şovmenden ibaret olduğu önermesini korumuştu. Bu mantıklı bir önermeydi ve insanların çoğu bunu mutlu-

lukla kabul ediyordu. Oysa Alfie -diğerlerinin aksine dobra bir fani- bunun ardındaki gerçeği görmüş gibiydi.

Ki bu çekici bir şeydi. Ve endişe verici.

"Bana tam olarak ne soruyorsun Alfie?"

"Onu geri istiyorum, Magnus. Bunun mutlaka bir yolu olmalı."

"Alfie..."

"Ya da onu unutmam için bana yardım et. Bahse girerim, bu kadarını yapabilirsin."

"Alfie..." Magnus pek yalan söylemek istememesine karşın, böyle bir tartışmaya girmeyecekti. En azından o anda, orada yapmayacaktı bunu. Yine de bir şeyler söylemesi gerekiyormuş gibiydi.

"Anılar önemlidir," dedi Magnus.

"Ama bana acı veriyorlar, Magnus. Onu düşünmek canımı yakıyor."

Magnus sabahın köründe bu tür bir şeyi konuşmayı sahiden istemiyordu. Acı veren anılarla unutmak üzerine geçen bu konuşmayı. Bu muhabbetin hemen bitmesi gerekiyordu.

"Kendime gelmek için hızlı bir duş alacağım. Oda servisi gelince içeri alır mısın? Bir şeyler yiyince kendini daha iyi hissedeceksin."

Magnus, Alfie'nin omzunu sıvazladıktan sonra banyoya doğru ilerledi. Yıkanmaya başlaması için küvette ve yerde uyuyan iki kişiyi de kaldırması gerekti. Banyodan çıktığında oda servisi domates sularının bulunduğu sürahilerle yumurtalar, greyfurt-

lar ve kahvelerle dolu altı servis arabası getirmişti. Tüm bunlar sabahı yeniden aydınlatmaya yetecekti. Süitte yarı ölü uyuyan bazı kimseler uyanmış, büyük bir gürültüyle yiyip içiyor, en kötü hissedenin kim olduğunu anlamak için fikir alışverişinde bulunuyorlardı.

"Hediyelerimizi aldın mı, Magnus?" dedi adamlardan birisi.

"Aldım, teşekkür ederim. Fazladan lastiğe ihtiyacım vardı."

"Onları bir polis arabasından aldık. Mekânını mahvetmelerinin acısını çıkarmak için."

"Çok naziksiniz. Hazır bahsi geçmişken, sanırım mekânımdan geriye ne kalmış gidip bakmalıyım. Polis dün akşam pek de mutlu görünmüyordu."

Magnus oradan ayrıldığında kimse pek önemsemedi. Yiyip içmeye, acıları üzerine konuşup gülmeye, ara sıra mideleri bulandığı için banyoya gitmeye devam ettiler. Her gece ve her sabah yaşanan hemen hemen böyleydi. Otel odasına yabancı insanlar geliyor, her zaman bir önceki akşamdan bitap hâlde oluyorlardı. Sabahleyin, yine aynı rutinde saplanıp kalıyorlardı. Her yere bulaşmış makyajlı yüzleriyle, şişmiş gözlerini ovuşturuyor, kayıp şapkalarıyla tüylerini, kolyeleriyle telefon numaralarını, ayakkabılarıyla saatlerini arıyorlardı. Kötü bir hayat değildi bu. Sonsuza dek süremezdi fakat bu durum her şey için geçerliydi.

Sonunda hepsi Alfie gibi olacaktı. Şafak vakti her şeyden pişman bir hâlde kanepesinde ağlayacaktı. İşte bu yüzden Magnus bu tür sorunlardan uzak duruyordu. İlerlemeye devam. Dansa devam.

Magnus süitinin kapısını kapatırken ıslık çaldı ve içerideki şamatayı duymuş, kınayan gözlerle ona bakan yaşlıca bir bayana şapkasını çıkarıp selam verdi. Asansöre binip lobiye indiğinde morali öyle düzelmişti ki asansör operatörüne beş dolar bahşiş verdi.

Magnus'un morali birkaç dakika içinde yine bozuldu. Bu taksi yolculuğu en sonuncusundan çok daha keyifsizdi. Güneş inatla parlıyor, taksinin motoru boğulup cızırdıyordu ve trafik her zamankinden daha yoğundu. Yan yana altı araba, hep bir ağızdan korna çalıyor, hepsinin zehirli dumanları pencereden içeri giriyordu. Gördüğü her polis arabası geçen gece yaşadığı rezaleti hatırlatıyordu.

25. Cadde'ye vardığında zararın tamamı anında belli oldu. Perukçu dükkânına açılan kapı kırılmış, yerini (özensiz bir şekilde) tahta bir pano ve bir zincir almıştı. Magnus bu panoyu parmaklarından hızla çıkardığı mavi bir ışıkla açıp tahtayı kenara itti. Perukçu dükkânı epey ciddi hasar almıştı. Vitrinler tepetaklak edilmiş, peruklar bira ve şarap birikintileri içinde yerlere saçılmış, tuhaf bir denizi andırıyordu. Gizli kapı menteşelerinden tamamen sökülmüş ve odaya atılmıştı. Magnus dar koridordaki pislikler arasında -girintili zeminde birbirine karışmış ve ekşiyen, 7 santim kalınlığında alkol birikmişti- ilerledi. Bu akıntının başı bara çıkan üç basamakta damlalar hâlini almıştı. Buradaki kapı yerle yeksan olmuş, artık kıymıklarından ibaretti. Bunun ötesinde ise Magnus'un gördüğü tek şey yıkım-

di. Paramparça olmuş camlar, kırılmış masalar, moloz yığınları. Masum avize bile tüneğinden indirilmiş, dans pistinden geriye kalanların üstünde paramparça bir hâldeydi.

Ancak en beteri bu kadarla kalmıyordu. Yıkıntıların arasındaki kırılmamış üç sandalyeden birinde Manhattan'ın kıdemli büyücüsü Aldous Nix oturuyordu.

"Magnus," dedi. "Nihayet geldin. Bir saattir seni bekliyorum."

Aldous yaşlıydı. Büyücü standartlarına göre bile. Geçmişi büyücü takviminin de öncelerine dayanıyordu. Hatırladığı şeyler göz önüne alınırsa, genel kanı iki bin yaşından biraz küçük olduğuydu. Kısa, beyaz sakalı ve temiz kesimli ak saçlarıyla ellilerinin sonunda bir adamın görünüşüne sahipti. İşareti pençeli elleriyle ayaklarıydı. Ayaklarını özel yapılmış çizmelerle, ellerini ise birini hemen hemen her zaman cebinde tutarak, diğerini ise uzun, siyah bastonunun gümüş toptan sapını sararak saklıyordu.

Aldous'un yıkıntıların ortasında oturması bir çeşit suçlamaydı.

"Bu onuru neye borçluyum?" dedi Magnus, yerdeki atıkların dikkatle üstüne çıkarken. "Yoksa hep harap edilmiş bir bar mı görmek istiyordun? Âdeta bir gösteriyi andırıyor."

Aldous bastonuyla kırık bir şişe parçasına vurdu.

"Yapılacak daha iyi işler var, Magnus. Hayatını sahiden fanilere yasadışı içki satarak mı geçirmek istiyorsun?"

"Evet."

"Bane..."

"*Aldous...*," dedi Magnus. "Hayatımda çok fazla sorun ve mücadeleye bulaştım. Bir süreliğine basitçe yaşamak ve beladan uzak durmak istemenin yanlış bir tarafı yok."

Aldous elini yıkıntılara doğru salladı.

"Bu bela değil," dedi Magnus. "Gerçek anlamda bela değil."

"Ama ciddi bir uğraş da değil."

"Hayatın biraz keyfini çıkarmanın hiçbir yanlış yanı yok. Sonsuza kadar zamanımız var zaten. Bunun tamamını çalışarak mı geçirelim?"

Saçma bir soruydu bu. Aldous büyük ihtimalle ebediyete kadar çalışacaktı.

"Magnus, bir şeylerin değiştiğini fark etmemiş olamazsın. Bir şeyler dönüyor. Büyük fani savaşı..."

"Faniler her zaman savaşıyor," dedi Magnus, bir düzine kırılmış şarap kadehinin altını alıp bir sıraya dizerken.

"Öyle değil. O kadar küresel ölçekte değil. Üstelik büyüye yaklaşıyorlar. Işık ve ses üretiyorlar. Uzun mesafeler arası iletişim kuruyorlar. Bunlar seni endişelendirmiyor mu?"

"Hayır," dedi Magnus. "Endişelendirmiyor."

"O hâlde yaklaşan şeyi görmüyorsun, öyle mi?"

"Aldous, uzun ve yorucu bir gece geçirdim. Neden bahsediyorsun sen?"

"Geliyor, Magnus." Aldous'un sesi birdenbire pes bir tona bürünmüştü. "Bunu her tarafta hissedebilirsin. Yaklaşıyor ve geldiğinde her şey altüst olacak."

"Yaklaşan nedir?"

"Kırılma ve çöküş. Faniler kâğıttan paralarına inanıyorlar ve bu yanıp kül olduğu zaman dünya tepetaklak olacak."

Büyücü olmak kesinlikle kişinin saçmalamasını engellemiyordu. Hatta, büyücü olmak kolaylıkla saçmalamanıza yol açabiliyordu. Sonsuzluğun gerçek ağırlığı üstünüze çöktüğünde -ki genellikle gecenin bir vaktinde yalnız başınızayken olurdu- bu ağırlık dayanılmaz bir hâle gelebiliyordu. Herkesin öleceği ve sizin kimin ne olacağını bilmediği şeylerle dolu, bilinmez, engin bir gelecekte sonsuza dek yaşayacağınızın farkındalığı, her şey mütemadiyen yok olurken sonsuza kadar yaşayacağınızı bilmeniz...

Aldous da uzun zamandır bunu düşünüyordu. Yüzünden anlaşılıyordu.

"Bir içki al, Aldous," dedi Magnus merhametli bir tavırla. "Arka tarafta döşemenin altındaki bir kasada birkaç özel içki saklıyorum. Güneşli bir gün için tuttuğum 1818 tarihli Château Lafite Rotschild'im var."

"Her şeyin çözümünün bu olduğunu sanıyorsun, değil mi, Bane? İçki içmek, dans etmek ve sevişmek... Ama sana bir şey diyeyim mi, bir şey yaklaşıyor ve bunu görmezden gelmek ahmaklık olur."

"Ne zaman ahmak olmadığımı iddia ettim ki?"

"Magnus!" Aldous birdenbire ayağa fırladı ve bastonunun ucunu yere çarptı. Bu etkiyle yerdeki yıkıntılar arasında mor yıldırımlar dalgalandı. Saçma sapan konuştuğu zamanlarda bile Aldous güçlü bir büyücüydü. İki bin yıl dünyada takılın, bir iki şey kaparsınız.

"Ciddi olmaya karar verirsen gel ve beni bul. Ama çok fazla bekleme. 116. Cadde'deki Dumont Oteli'nde yeni bir evim var."

Magnus barının sıvılarla dolu yıkıntılarıyla baş başa kalmıştı. İçeri girip uğursuzluklar ve felaketlerle hakkında zırvalayan bir Aşağı Dünyalı'ya aldırış etmeye gerek yoktu. Ancak bunun ardından Aldous'un ziyareti ve hemen hemen aynı şeylerden bahsetmesi...

... Tabii bu iki söylenti aynı değilse ve ikisi de pek de mantığın sesi gibi konuşmayan Aldous'dan çıkmadıysa...

Aslına bakılırsa, bu söylentiler akla yatkındı. Manhattan'ın kıdemli büyücüleri biraz tuhaflaşıyor, kıyametten, fanilerin parasından ve felaketten bahsediyordu... Birisi bu söylentiyi alır ve etrafa yayar, böylece, her söylenti gibi Magnus'un kulağına çalınırdı.

Magnus parmaklarını bir zamanlar iyi durumda olan barının çatlamış mermerine vurdu. *Bugünlerde,* diye düşündü, *zaman çok daha hızlı ilerliyor.* Aldous bu konuda pek de haksız sayılmazdı. Zaman su gibiydi. Kimi zaman donmuş ve yavaş (1720'ler... *bir daha asla*), kimi zaman durgun bir havuz, kimi zaman hafif hafif dalgalanan dere, kimi zamansa çağıl çağıl akan bir nehir gibi. Ve zaman bazen buhara benziyordu: Siz içinden geçtiğiniz anda yok oluyor, her şeyi bir sis perdesiyle sarmalıyor, ışığı kırıyordu. İşte bu zamanlar da 1920'lerdi.

Böylesi hızlı zamanlarda dahi Magnus barını hemen açamazdı. Bir süre her şey normalmiş gibi yapması gerekiyordu. Birkaç gün, belki bir hafta. Belki de barı fanilerin yaptığı gibi elinde

kovalar, tahtalar ve çivilerle gelecek insanları kiralardı. Belki de her şeyi kendisi yapardı. Muhtemelen böylesi ona iyi gelirdi.

Böylece Magnus kolları sıvayıp işe koyuldu. Parçalanmış camları topluyor, kırılmış sandalyelerle masaları bir yığın oluşturacak şekilde atıyordu. Bir paspas bulup birbirine girmiş içki, pislik ve kıymık kümelerini süpürerek ilerledi. Birkaç saat bunu yaptıktan sonra yorulup sıkıldı ve parmaklarını şaklatıp mekânı eski hâline döndürdü.

Aldous'un sözleri hâlâ içini kemiriyordu. Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Birilerine söylemesi gerekiyordu. Kendisinden daha sorumluluk sahibi ve alakadar biri bu meseleyi ele almalıydı. Ki, bu da yalnızca bir grup insana işaret ediyordu.

Gölge Avcıları el altından içki satılan yerlere gelmezdi. Fanilerin alkol karşıtı yasalarına saygı duyarlardı (bıktırıcı "Yasa acımasızdır ama yasa yasadır" şiarlarına her zaman uyarlardı). Bu da Magnus'un Yukarı Doğu Yakası'na, Enstitü'ye gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Enstitü'nün görkemi Magnus'u her seferinde etkiliyordu. Her şeyin üstünde tüm kudretiyle yükselme biçimi, modern ve değişen her şeyi Gotik tarzında reddedişiyle zaman üstü ve sabit.

Aşağı Dünyalılar normalde Enstitü'ye ana kapıdan giremezdi. Onların giriş yeri mabetti. Ancak Magnus sıradan bir Aşağı Dünyalı değildi ve Gölge Avcıları'yla arasındaki bağ uzun soluklu ve meşhurdu.

Tabii, bu sıcak bir şekilde karşılandığı anlamına gelmiyordu. Kâhya Edith onu içeri alırken, "Burada bekleyin," dışında hiçbir şey söylemedi. Magnus'u antrede bırakıp gitti. Magnus buranın köhne dekorasyonunu eleştiren gözlerle süzdü. Gölge Avcıları şarap rengi duvar kâğıtlarıyla gül biçimindeki lambalarını ve ağır mobilyalarını sahiden çok seviyordu. Zaman burada asla akıp gitmiyordu.

"Gelin," dedi Edith döndüğünde.

Magnus onu koridordan kabul salonuna aldı. Burada enstitü başkanı Edgar Greymark bir kitap standının önünde dikilmişti.

"Edgar," dedi Magnus başını sallayarak. "Gördüğüm kadarıyla baskılara boyun eğip telefon taktırmışsın."

Magnus var olduğu için cezalandırılmışçasına karanlık bir köşede küçük bir masanın üstünde duran telefona doğru işaret etti.

"Tam bir baş belası. Çıkardığı sesi duymuş muydun? Yine de diğer enstitülerle rahatça konuşabiliyor, buz getirtebiliyorsun, bu yüzden..."

Okuduğu kitabı sert bir hareketle kapattı.

"Seni bizimle görüşmeye getiren nedir, Magnus?" dedi. "Bildiğim kadarıyla içkili bir mekân işlettiğini duydum. Doğru mu?"

"Doğru," dedi Magnus gülümseyerek. "Gerçi şu anda odun deposu olarak daha çok işe yarayabilir."

Edgar bu söze dair bir açıklama istemedi. Magnus da herhangi bir açıklama yapmadı.

"İçki satışının şu anda yasadışı olduğundan haberin vardır herhâlde," diye sürdürdü konuşmasını Edgar, "ama sanırım bundan keyif almanın sebebi tam olarak da bu."

"Herkesin bir iki hobisi olmalı," dedi Magnus. "Benim hobim de yasadışı ticaret yapmak, içmek ve âlem yapmak. Daha beterlerini de duymuştum."

"Genellikle bizlerin hobiler için vakti olmaz."

Gölge Avcıları. Her daim sizden daha iyi.

"Buraya gelmemin sebebi şu içkili mekânımda bir şeyler duymam, sizin de öğrenmek isteyebileceğiniz, Aşağı Dünya'yla ilgili şeyler."

Magnus aklına gelen her türlü şeyi anlattı. Tuhaf tavırları da dâhil olmak üzere Aldous'un söylediği her şey. Edgar yüzünde sabit bir ifadeyle onu dinledi.

"Tüm bunları Aldous Nix denen adamın ipe sapa gelmez sözlerine mi dayandırıyorsun?" dedi, Magnus konuşmasını bitirince. "Aldous'un bugünlerde kendinde olmadığı herkesin malumu."

"Senden daha uzun süre yaşadım ben," dedi Magnus. "Çok çeşitli deneyimlere sahibim ve içgüdülerime güvenmeyi öğrendim."

"Bizler içgüdülerimizle hareket etmeyiz," dedi Edgar. "Ya bilgin vardır ya yoktur."

"Uzun tarihimiz göz önüne alındığında, Edgar, bana kalırsa sözlerime göre hareket etmelisiniz."

"Bizden ne yapmamızı bekliyorsun?"

Magnus her şeyi tek tek anlatmaktan nefret ediyordu. Gölge Avcıları'na bir bilgiyle gelmişti. Bu bilgiyi nasıl yorumlamaları gerektiği kendisine düşmezdi.

"Belki de onunla konuşabilirsiniz, ne dersin?" dedi Magnus. "En iyi bildiğiniz şeyi yapın, gözünüzü açık tutun."

"Her zaman temkinli olmuşuzdur, Magnus." Edgar'ın ses tonunda hafif bir iğneleme sezinleniyordu ki Magnus'un hiç hoşuna gitmemişti bu. "Söylediklerini dikkate alacağız. Bizi görmeye geldiğin için teşekkürler. Edith seni kapıya kadar geçirecek."

Bir zil çaldı ve asık yüzlü Edith, Aşağı Dünyalı'yı evinden çıkarmak için anında beliriverdi.

Magnus, Enstitü'ye gitmeden önce hiçbir şey yapmamaya karar vermişti. Enstitüdekilere bilgi verecek ve sonsuz yaşamına devam edecekti. Ancak Edgar'ın endişelerini ciddiye almaması onu harekete geçirdi. Aldous, Dumont Oteli'nin 116. Cadde'de olduğunu söylemişti ki pek uzak sayılmazdı. Harlem'deki İtalyan bölgesinin hemen üstünde, muhtemelen yirmi dakikalık yürüme mesafesindeydi. Magnus kuzeye doğru rotasını çizdi. New York mahalleden mahalleye birdenbire değişen bir şehirdi. Yukarı Doğu Yakası acı verici derecede lüks ve ağırbaşlıydı. Ancak Magnus yukarı doğru ilerlerken evler küçülüyor, trafikteki araçlar agresifleşiyor, at arabaları daha sık görülüyordu. 100. Cadde'yi geçince çocuklar daha fazla yaygaracı olmaya başlıyor, sokakta çelik çomak oynayarak anneleri pencerelerden bağırırken birbirlerini kovalıyorlardı.

Bu sokakların insana verdiği his çok daha keyifliydi. Pencerelerden gelen güzel kokularla daha fazla aile ortamını andırıyordu. Üstelik herkesin beyaz tenli olmadığı bir mahalle görmek hoştu. Harlem siyahi kültürün ve dünyanın en iyi müziğinin merkeziydi. Olabilecek en seksi, en modern yerdi.

Tam da bu yüzden birisi bu dev oteli buraya dikmiş olmalı, diye düşündü Magnus. Dumont Oteli kumtaşlarına, dükkânlarla restoranlara pek de uymamakla birlikte komşularının burayı sevip sevmediğini göz önüne alacak bir yere de benzemiyordu. Pekâlâ ısmarlama üzerine yapılmış olabilecek bir yan sokakta, biraz izbede kalıyordu. Hepsinin perdeleri çekilmiş, düzinelerce sürme pencereleriyle sıra sütunlu bir cepheye sahipti. Bir çift ağır metal kapı sımsıkı kapatılmıştı.

Magnus sokağın karşısındaki bir büfede oturup burayı izlemeye ve beklemeye karar verdi. Beklediği şeyin ne olduğundan emin değildi. Bir şey. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey olup olmayacağını da kestiremiyordu fakat izleyeceği yolda karar kılmıştı. İlk saat fena hâlde sıkıcı geçti. Magnus vakit öldürmek için gazete okudu. Sardalyalı sandviç yiyip kahve içti. Sokaktaki çocukların kaybettiği bir topu bulmak için onlardan habersiz gücünü kullandı. Tam vazgeçmek üzereyken bir konvoy dolusu lüks araba otelin önüne yanaşmaya başladı. Dünyanın en müthiş arabalarına ait bir gösteriyi izlemek gibiydi bu. Bir *Rolls-Royce*, bir *Packard*, birkaç *Pierce-Arrow*, bir *Isotta Fraschini*, üç *Mercedes-Benz* ve bir *Duesenberg*. Hepsi de öyle çok cilalanmıştı ki Magnus batan gün ışığının göz kamaştırıcı pırıltısında onları

zorlukla görebiliyordu. Sulanan gözlerini kırpıştırıp sürücülerin sırasıyla kapıları açmalarını ve arabadaki yolcuları indirmelerini izledi.

Bu kimseler kesinlikle varlıklı kişilerdi. Zenginler muhteşem kıyafetler satın alırdı ve bunları tanırdınız. *En zenginler* ise çalışanlarını Paris'e gönderir, modaevinin dışında kimsenin görmediği yeni koleksiyonu toptan aldırırdı. Otele gelenler ikinci gruba aitti. Magnus'un dikkatini çeken hepsinin kırk-altmış yaş arasında olmasıydı. Erkeklerin hepsi sakallı ve şapkalı, kadınlar ise aldıkları gül pembesi *Chanel*'lerle incecik şifondan *Vionnet*'ler için pek genç ve parasız görünmüyordu. Birbirleriyle konuşmaksızın, batan güneşin tadını çıkarmaksızın hep birlikte sık adımlarla otele doğru ilerlediler. Öyle kurumlu ve suratsız görünüyorlardı ki bir iblis çağırmak için bir araya geldikleri sonucu çıkabilirdi. (İblis çağırmaya çalışan insanlar hep böyle görünürdü.) Ancak Magnus'un canını sıkan, bu uğraşlarında açıkça Aldous'un yardımını istemeleriydi. Aldous öyle çok güç ve bilgi sahibiydi ki Magnus'un bunları tahmin etmesi imkânsızdı.

Böylece Magnus beklemeye devam etti. Yaklaşık bir saat geçti. Şoförler arabaları bir sıra hâline getirdi ve gruptaki kişiler teker teker arabalarına binip New York gecelerine doğru aktı. Aralarında hiç iblis yoktu. Hiçbir şey. Magnus oturduğu taburedan kalkıp gördüklerini anlamaya çalışarak Plaza'ya doğru yürümeye başladı.

Belki de ortada bir olay yoktu. Aldous fanilere pek de iyi gözle bakmazdı. Belki de sözde önemli olan bu insanlar oyun

oynuyordu. Bir avuç kandırılmış ve aptal milyonerle oynamaktan, paralarını alıp onlar için büyü yapacağınızı söylemekten çok daha kötü eğlenceler vardı. Çok kısa bir sürede bir servet kazanabilir ve Fransız Rivierası'na gidebilir, on yıl boyunca parmağınızı bile oynatmak zorunda kalmayabilirdiniz. Hatta belki de yirmi yıl.

Fakat Aldous bu tür oyunlar oynayan bir büyücü değildi ve on ya da yirmi sene, onun zaman anlayışında herhangi bir ölçüden sayılmıyordu.

Belki de Aldous sadece biraz tuhaflaşmıştı. Böyleydi. Magnus bir yüz sene sonra aynı şeyin kendi başına gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Belki kendisi de bir otele kapanacak, birtakım zengin insanlarla vakit geçirecek, kimbilir neler yapacaktı. Şu anda yaptığından sahiden çok mu farklı olurdu bu? Bu sabahı fani barındaki çöpleri temizleyerek geçirmemiş miydi sanki?

Artık eve gitme vakti gelmişti.

Ekim 1929

Magnus bir sebepten barına karşı ilgisini yitirmişti. Birkaç gün içinde kapatmayı düşünmesine rağmen bu süre bir hafta, iki hafta derken üç haftayı bulmuştu. Mr. Dry's geçici olarak kapandığı için Magnus'un birkaç müdaviminin gidecek yeri kalmamıştı. Böylece, doğal olarak, her akşam Magnus'un otel odasına gelmeye başlamışlardı. İlk başta gelenler bir iki kişiyken, bir hafta içinde sürekli bir insan güruhu gelir olmuştu. Buna

Bay Bane'e kibarca, *arkadaşlarıyla meslektaşlarını başka bir yere götürmek isteyebileceğini* söyleyen otel idaresindekiler de dâhildi. Magnus da aynı kibarlıkla, bu kimselerin arkadaşları ya da meslektaşları olmadığını söyleyerek cevap verdi. Genelde yabancıydı bunlar. Bu açıklama idareyi pek memnun etmedi.

Üstelik Magnus'un açıklaması tam olarak gerçeği de yansıtmıyordu. Alfie başından beri geliyordu ve şimdi de Magnus'un kanepesini daimi ikametgâhı bellemişti. Zaman geçtikçe giderek huysuzlaşmıştı. Gün içinde her nerede çalışıyorsa oraya gidiyor, otele sarhoş dönüyor ve o şekilde kalıyordu. Derken işe gitmeyi de bıraktı.

"Durum giderek kötüleşiyor, Magnus," dedi bir öğleden sonra. Viski içmiş, sersem bir hâlde uyanmıştı.

"Eminim öyledir," dedi Magnus, elindeki *Savaş ve Barış* kitabından başını kaldırmadan.

"Ben ciddiyim."

"Eminim öylesindir."

"Magnus!"

Magnus bitkinlikle başını kaldırdı.

"Durum giderek kötüleşiyor. Bu böyle gitmez. Şimdiden çığırından çıkmaya başladı. Görüyor musun?"

Magnus'un bulunduğu yöne doğru bir gazete salladı.

"Alfie, biraz daha ayrıntılı konuşman gerek. Tabii elindeki gazeteden bahsetmiyorsan, ki böylesi bana uyar."

"Demek istediğim," -Alfie güçlükle doğrulup kanepenin arkasına doğru baktı- "Amerika'nın tüm ekonomik yapısı her an

çökebilir. Herkes bunun olabileceğini söylemişti ve onlara inanmamıştım, oysa şimdi gerçekten olabilirmiş gibi görünüyor."

"Bu tür şeyler olur."

"Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?"

"Antrenmanlıyım," dedi Magnus ve kitabına dönüp sayfayı çevirdi.

"Bilmiyorum." Alfie koltuğuna biraz gömüldü. "Belki de haklısındır. Belki de her şey yoluna girecektir. Öyle olmalı, değil mi?"

Magnus söylediğinin bu olmadığını belirtmek istemiyordu. Alfie yatışmışa benziyordu ve bu kadarı yeterdi. Ancak Magnus artık okuduklarını unuttuğu için kitaba devam edecek durumda değildi. Bu misafirler giderek daha çok sinirini bozuyordu.

Birkaç gün sonra, Magnus insanlardan hepten sıkılmıştı, fakat onları kapı dışarı etmek istemiyordu. Bu yakışık almazdı. O da başka bir katta ikinci bir süit oda tutup evine gitmeyi bıraktı. Görünüşe bakılırsa, misafirleri durumun farkındaydı ama Magnus'un eski süitinin kapısı açık olduğu ve oda servisi kesilmediği sürece kimse aldırış etmiyordu.

Magnus vaktini sıradan uğraşlarla geçirmeye çalışıyordu. Kitap okuyor, Central Park'ta yürüyüşe çıkıyor, sesli filme ya da bir gösteriye gidiyor, bazen de alışveriş yapıyordu. Sıcaklık düşmüş, şehre tatlı ekim havası hâkim olmuştu. Magnus bir gün bir tekne kiralayıp vaktini Manhattan çevresinde gezinerek, yeni gökdelenlerin iskeletlerine bakarak geçirdi. Acaba tüm bu gökdelenler yıkılsa ne olurdu ve acaba şu anda bu olasılık umu-

runda mıydı diye düşünüyordu. Daha önce de hükümetlerin, ekonomilerin çöktüğünü görmüştü. Fakat bu insanlar... büyük şeyler yapıyorlardı ve çok yüksekten düşeceklerdi.

Böylece bir şişe şampanya açtı.

İnsanların çoğunun günlerini her kulüp ve oteli, restoranı, hatta kimi barlarla berber dükkânlarını süsleyen borsa takip ekranlarının başında geçirdiğini fark ediyordu. Cam ardındaki bu küçük, saçma düzeneklerin bazı insanları bu kadar büyülemesi Magnus'u şaşırtıyordu. İnsanlar bu aletlerin başında toplanıyor, saatlerce karşısında oturuyor, makinenin sembollerle dolu bir kâğıdı çıkarmasını izliyorlardı. Bu kâğıt açılırken birisi onu tutacak ve içerdiği büyüyü okuyacaktı.

Yirmi dört ekim piyasanın tepetaklak olup da bir nebze toparlamasıyla birlikte ilk paniği yarattı. Herkes huzursuz bir haftasonu geçirdi. Derken ertesi hafta her şey daha da kötüleşti. Ardından yirmi dokuz ekim perşembe günü geldiğinde herkesin açık bir şekilde öngördüğü, fakat gerçekte hiç inanmadığı gibi tüm dengeler sarsıldı.

Magnus, Plaza'daki odasının huzur dolu ortamında bile şok dalgasını engellemeyi başaramadı. Telefon çalmaya başladı. Koridordan sesler, hatta bir iki çığlık yükseldi. Magnus lobiye indiğinde ortalığı tam bir panik havası sarmıştı. İnsanlar bavullarıyla koşturuyordu. Tüm telefon kabinleri doluydu. Köşede bir adam ağlıyordu.

Sokakta ise durum daha da beterdi. Dışarıdaki bir grup insan hararetli bir tartışma içindeydi.

"İnsanlar şehir merkezinde binalardan atlıyorlar," dedi adamın biri. "Öyle duydum. Arkadaşım orada çalışıyor ve söylediğine göre pencereleri açıp kendilerini atıyorlarmış."

"Demek dedikleri gerçekten oluyor?" dedi bir diğeri. Şapkasını başından çıkardı ve kendini korumak ister gibi kalbinin üstünde tuttu.

"Oluyor mu? Oldu bile! Bankalar kapılarını kapatmaya başlamış!"

Magnus yukarı dönüp kapıyı kilitlemenin ve bir şişe iyi şarap çıkarmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Magnus yukarı çıkıp odasına girdi girmesine ancak içeri adım attığı anda diğer odasındaki yabancılardan biri kapı eşiğinde belirdi.

"Magnus," dedi, nefesi alkol kokan adam, "benimle gelmen lazım. Alfie pencereden atlamaya çalışıyor."

"Bu çılgınlık, ortamı eni konu sarmış desene," dedi Magnus oflayarak. "Nerede?"

"Eski odanda."

Magnus'un bu insanların yeni odasını ne zamandır bildiğini sormaya vakti yoktu. Plaza'nın koridorlarında sendeleyerek koşturan adamı takip etti. Arka merdivenlerden eski süitine üç kat çıktılar. Kapı açıktı ve birkaç insan Magnus'un eski yatak odasının başında toplanmıştı.

"Kendini içeri kilitledi ve kapıya bir şey dayadı," dedi adamlardan biri. "Buradaki pencereden dışarı baktığımızda onu pervazda gördük."

"Hepiniz çıkın dışarı," dedi Magnus. "Şimdi."

İçeridekiler gittikten sonra Magnus elini uzatıp yatak odasının kapısını ardına kadar açtı. Bir zamanlar muhteşem bir Central Park manzarasıyla gereğinden fazla gün ışığı sunan yatak odası penceresi şimdi eğilmiş Alfie'ye çerçeve oluşturuyordu. Hemen dıştaki betondan çıkıntıya tünemiş, huzursuzca sigara içiyordu.

"Sakın yaklaşma Magnus!" dedi Alfie.

"Yaklaşmak gibi bir planım yok zaten," dedi Magnus, yatağa otururken. "Ama en azından sigaralarını paylaşamaz mısın? Ne de olsa kendini atmaya çalıştığın benim odam."

Bu söz Alfie'yi bir süre şaşırttı. Derken dikkatle elini cebine uzatıp bir paket sigara çıkardı ve paketi içeri attı.

"Peki," dedi Magnus, yerdeki paketi alıp içinden bir sigara çıkarırken, "gitmeden önce bana bunun ne anlama geldiğini söyleyebilir misin?"

Magnus parmaklarını şaklatınca sigara yandı. Bunu tamamen Alfie'nin iyiliği için yapmıştı ve sahiden de dikkatini çekmeyi başardı.

"Bunun... bunun ne anlama geldiğini biliyorsun... Az önce ne yaptın sen?"

"Sigara yaktım."

"Yani, az önce *yaptığın* neydi?"

"Ah, o mu..." Magnus bacak bacak üstüne atıp bir süre oturdu. "Eh, bana kalırsa diğer çocuklara benzemediğimi Alfie, artık tahmin etmiş olman gerek."

Alfie bir süre topukları üstünde basarak bunu düşündü. Bakışları netti. Magnus'a kalırsa, muhtemelen haftalardır tamamen ayık olduğu ilk seferdi bu.

"O hâlde doğru," dedi Alfie.

"Doğru."

"Peki, nesin sen?"

"Pencereden atlamanı istemeyen biriyim. Gerisi ayrıntı."

"Atlamamam için bana iyi bir sebep söyle," dedi Alfie. "Her şeyimi kaybettim. Louisa'yı. Sahip olduğum her şeyi, yaptığım her şeyi."

"Hiçbir şey sonsuza dek sürmez," dedi Magnus. "Bunu deneyimlerimden biliyorum. Yeni şeyler bulabilirsin. Yeni insanlarla tanışabilirsin. Hayatına devam edebilirsin."

"Eskiden sahip olduklarımı hatırladığım sürece asla," dedi Alfie. "Yani eğer... her neysen bir şey yapabilirsin, değil mi?"

Magnus sigarasından bir nefes alıp bir süre düşündü.

"İçeri gel Alfie," dedi sonunda. "Gel de sana yardım edeyim."

Hafızayı değiştirme işlemi aslen incelikli bir işti. Zihin karmaşık bir ağdı ve hafıza öğrenme için elzemdi. Yanlış bir hatırayı çektiğiniz anda kişi ateşin yaktığını unutabilirdi. Yine de hafızalar yumuşatılabilir veya kısaltılabilirdi. Yetenekli bir büyücü -ki Magnus kesinlikle yetenekliydi- geçmişi biçim ve nüans açısından farklı bir şeye işleyebilirdi.

Ancak bu kolay bir iş değildi. Magnus'un bunu haftalardır kendisinden otlaklık eden bir fani için para almadan yapması-

nın nedeni belirsizdi. Belki de büyük acıların çekildiği bir gündü bu ve en azından onun acısını sonlandırabilirdi.

Bir saat sonra Alfie, Magnus'un süitinden otobüs ücreti toplayan Louisa adında bir kızı hatırlamadan çıktı. Belki de memleketinde bir kütüphane görevlisiydi? Neden bu ismi düşünmüştü onu bile söyleyemezdi. Üstelik kısa süren servetine dair net bir anısı da yoktu.

Yorucu bir işti bu. Sona erdiğinde Magnus pencere pervazına dayanıp kararan şehre, geniş Central Park'a baktı.

İşte o anda gökyüzündeki tuhaf ışığı fark etti. Şehrin yukarı tarafının hemen tepesindeydi. Külah biçimli bir ışıktı, ufuk çizgisine doğru küçülürken bulutlara doğru genişliyordu ve hafifçe yeşilimsi bir tona sahipti.

Dumont Oteli'nin hemen üstündeydi.

Taksi bulmanın imkânı yoktu. Şehirdeki tüm taksiler dolmuş, hepsi de son sürat ilerliyordu. Herkes bir yerlere gidiyor, hisselerinden kurtulmaya, bir şeyler satmaya çalışıyor veya panik hâlinde koşturarak çıldırmış gibi şehirde dolanıyordu. Magnus da parkın doğu yakasından 116. Cadde boyunca koştu. Dumont Oteli son gördüğünde nasılsa aynıydı. Tüm perdeler çekili, kapılar kapalıydı. Soğuk, sessiz, samimiyetsizdi. Ancak Magnus ön kapıyı açmayı denediğinde kilitli olmadığını anladı.

Gördüğü ilk tuhaf şey, otelin bomboş olmasıydı. Ne resepsiyonda ne de lobide insan vardı. Etrafta kimsecikler yoktu. Zarif ve yaldızlı büyük merdiveniyle kesinlikle muhteşem bir ortam-

di. Üstelik her şey kapitone ve peluş kaplıydı. Altın rengi-kırmızı, gösterişli bir halı döşemeyi sarıyordu ve pencerelerde yerden tavana kadar uzanan ağır perdeler vardı. Ortam soğuk, loş, boğuk ve rahatsız edici derecede sessizdi. Magnus başını kaldırıp fresklerle kaplı tavana kadar baktı. Burada dolgun yanaklı melek çocuklar birbirine işaret ederek bahçelerdeki asma dallarında neşe içinde sallanıyorlardı.

Hemen sol tarafta çiçek desenleriyle kaplı sütunlarla desteklenmiş geniş bir kemer vardı. Belli ki burası otelin büyük odalarından birine gidiyordu ve kim görse bakmak isteyeceği bir yere benziyordu. Magnus buranın kapısını açtı. Kapı bir balo salonuna açıldı. Sahiden muhteşem bir yerdi. Salonun zemini beyaz mermerdendi ve her tarafı yaldızlı balkonlarla kaplıydı. Altın yaldızlı aynalar bu balkonları kesiyor, salonu tekrar tekrar kendi üstüne yansıtıyordu.

Aynı zamanda döşemenin uzak tarafına yayılmış insan cesetlerini de yansıtıyordu. Görünüşe bakılırsa, iyi cilalanmış granit bir levhanın etrafındaydı cesetler. Magnus bu insanların pahalı arabalardan inen aynı kişiler olduğuna neredeyse emindi. Birkaç yüz, birkaç parça iyi kumaş lime lime, şeritler hâlinde salona yayılmıştı. Bazıları gevşekçe bir kola veya bedene bağlı duruyordu. Salonun bu köşesindeki zemin tamamen kara-kırmızı bir renge bulanmış, kanlar mermerin üstünde ince bir tabaka oluşturacak şekilde eşit oranda dağılıp birikmişti.

"Melek aşkına..."

Magnus dönünce Edgar Greymark'ın arkasında dikildiğini gördü. Üstünde Gölge Avcıları'nın savaşırken giydiği siyah kıyafetler vardı ve melek bıçağı çekilmişti.

"Gelmeniz iyi oldu," dedi Magnus. Bu yorumun iğneleyici olmasını istemesine karşın hissiz çıkmıştı. Gelmeleri *sahiden* iyi olmuştu. Neler olmuşsa, yardıma ihtiyaç vardı.

"Uyarını kulak ardı edeceğimizi mi sandın?" diye sordu Edgar.

Magnus bu soruya cevap vermemeyi tercih etti. Muhtemelen uyarısını kulak ardı etmişler ve tıpkı kendisi gibi gökyüzündeki ışığı görmüşlerdi.

"Bu insanlar da kim?" diye sordu Edgar.

"Bana kalırsa, Aldous'u görmek için buraya gelen bir grup fani."

"Peki Aldous nerede?"

"Henüz görmedim. Ben de yeni geldim zaten."

Edgar elini kaldırınca yarım düzine Gölge Avcısı daha belirdi ve cesetlerin başına gidip incelemeye koyuldular.

"Bana bir behemot saldırısı gibi geldi," dedi bir kız, kandan ve et parçalarıyla tel tel olmuş krepdöşinden oluşan yığını incelerlerken. "Pis. Tertipsiz. Ayrıca bunlar da muhtemelen çift sıralı diş izleri. Emin olmak zor tabii..."

Arkalarında büyük bir gürültü koptu ve hepsi sesin geldiği yöne doğru döndü. Genç bir adam bağırarak yere dumanları çıkan ve tıslayan bir şey bıraktı.

"Sensörüm patladı," diye homurdandı adam.

"Bana kalırsa, ciddi bir iblis faaliyeti olduğunu düşünebiliriz," dedi Edgar. "Oteli arayın. Aldous Nix'i bulun ve buraya getirin."

Gölge Avcıları koşarak oradan ayrılınca Edgar'la Magnus ceset yığınlarıyla baş başa kaldı.

"Burada neler olduğuna dair hiçbir fikrin var mı?" diye sordu Edgar.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım," dedi Magnus. "Buraya geldim çünkü gökyüzünde bir şey gördüm. Ve bununla karşılaştım."

"Aldous ne tür becerilere sahip?"

"Aldous iki bin yaşında. *Her şeyi* yapma becerisine sahip."

"Aldous Nix iki bin yaşında mı?"

"Duyduğum kadarıyla evet. Doğum günü partilerine beni davet etmez."

"Bana biraz kafayı yemiş gibi geldi ama hiç... her neyse, ne düşündüğümün bir önemi yok. Belli ki bu bölgede birkaç iblis var. Dikkate almamız gereken en önemli şey bu. Ve Nix..."

"Buradayım," dedi bir ses.

Aldous ağır duvar halılarının birinin arkasından çıktı. Tüm ağırlığını bastonuna vermişti. Granit levhaya doğru yavaş yavaş ilerledi ve oturdu. Edgar elindeki silahı biraz kaldırdı fakat Magnus kolunu tuttu.

"Burada neler oldu Aldous?" diye sordu Magnus.

"Sadece bir denemeydi," dedi Aldous. "Huzur içinde çalışmam için bütün kibarlıklarıyla tüm oteli bana tahsis eden sponsorlarımın çıkarı için."

"Sponsorların ha," dedi Magnus. "Yerdeki bu insanlar, pa-ramparça olmuş bu insanlar..."

"Şu iş neymiş?" diye sordu Edgar.

"İş mi? Haaa. İşte bu ilginç bir konu. Ama sana anlatmam doğru olmaz. Onunla konuşacağım." Magnus'a işaret etti. "Geri kalanınız gidip bir şeylerle uğraşabilirsiniz. Gölge Avcıları olarak her zaman bir şeylerle uğraşırsınız. Dışarıda on iblis falan olmalı. Hepsini saymadım ama kızın dediği gibi, çoğu behemota benziyordu. Pis şeyler. Gidin ve onları öldürün."

Edgar Greymark dışlanmaktan hoşlanan bir adam değildi, fakat Magnus ona bir bakış atıp geri çekilmesi için ikna etmeye çalıştı.

"Evet," diye homurdandı Edgar. "Sahiden yapacak işlerimiz var. Ama buradan bir yere ayrılma, Nix. Geri döndüğümüzde bu meseleyi konuşacağız."

Magnus, Edgar'ın sözlerini onaylarcasına başını salladı. Edgar balo salonundan çıkıp kapıları büyük bir gürültüyle kapattı. Aldous bir süre eğri büğrü ellerine baktıktan sonra söze girdi.

"Magnus, bizler buraya ait değiliz. Hiçbir zaman buraya ait olmadık. Bu dünyada tanıdığım herkesten çok daha uzun zamandır yaşıyorum ve güvenebileceğim tek gerçek bu. Eminim, sen de bu kanaate varmışsındır."

"Pek sayılmaz," dedi Magnus. Aldous'a doğru biraz yaklaştı ama aralarında uzanan kan ve ceset denizinden uzak durmaya dikkat etti.

"Pek sayılmaz mı?"

"Bazen kendimi buraya ait hissetmediğim oluyor, ancak genel anlamda kendimi bu dünyadan biri gibi görüyorum. Buradan başka nereye ait olacağım ki?"

"Burada doğmuş olabilirsin ama köklerin bir başka boyutta."

"Boşluğu mu kastediyorsun?"

"Aynen öyle. Ben ait olduğum yere gitmeyi düşünüyorum. Gerçekten evim diyebileceğimi hissettiğim tek yere gitmek istiyorum. Pandemonyum'a gitmek istiyorum. Oraya gidebilmek için de bir portal açıyordum."

"Peki ya bu insanlar?"

"Bu insanlar dünyayı yönettiklerine inanıyorlardı. Paralarının kendilerine hâkimiyet hakkı verdiğini düşünüyorlardı. Beni duymuşlar ve bu hâkimiyeti savaşmadan, güç kullanmadan elde etmenin bir yolunu bulmak için bana geldiler. Ben de onlara bana ihtiyacım olan şeyi verdikleri takdirde varlığını bile bilmedikleri bir gücü göstereceğimi söyledim. Böylece bana bu oteli verdiler. Burada birkaç aydır çalışıyor, bu yolu hazırlıyordum. Artık tüm bu bina büyüler ve efsunlardan oluşan bir kafes. Duvarlar elektrum ve iblis madeniyle işlendi. Burası artık bir kanal. Şimdiye dek yapılmış en mükemmel ve en güçlü portal olacak."

"Ve onların buraya gelmesinin nedeni..."

"Deneme yapmaktı... Onlara risklerin olduğunu söylemiştim. Belki de yeterince açık konuşmadım. Ama kanaatimce..."

Bunu söylerken hafifçe gülümsedi.

"Onlar canavar, Magnus. Onların yaşamasına izin verilmemeli. *Bizim* güçlerimizden faydalanarak dünyalarında hâkimiyet kurabileceklerini zanneden aptal faniler. Yanıldılar. Hemen öldüler işte."

"Ve tahminimce büyük acılar çekerek, dehşet içinde öldüler."

"Olabilir. Ama acıları bitti işte. Ve şimdi benim acılarım da sona erdi. Hadi, benimle gel."

"Seninle mi geleyim? Pandemonyum'a mı? *Boşluğa* mı? Ben de burada oturmuş yaz için gelen New Jersey'de tatil teklifinin hayatımda aldığım en kötü teklif olduğunu düşünüyordum."

"Şaka yapmanın sırası değil, Bane."

"Aldous," dedi Magnus. "İblisler diyarına gitmekten bahsediyorsun. Oradan asla geri dönemezsin. Üstelik ne dehşetli şeylerle karşılaşacağını biliyorsun."

"Oranın neye benzediğini bilmiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz. Ben bilmeyi istiyorum. Son dileğim, evrendeki en gizemli yere, asıl evime dair bir şeyler öğrenmek. Büyüyü tamamlamanın son adımı," dedi Aldous, bastonunun top biçimli ucunu çekip bir bıçak çıkarırken. "Birkaç damla büyücü kam. Çok azı yeterli olacaktır. Avuç içine bir kesik atmak yeter."

Aldous düşünceli bir tavırla bıçağa, ardından Magnus'a baktı.

"Burada kalırsan portal açılacak ve benimle geleceksin. Gelmek istemiyorsan şimdi git."

"Aldous, bunu yapama–"

"Kesinlikle yapabilirim ve az sonra yapacağım da. Seçimini yap, Magnus. Burada kal ya da git; ama gideceksen şimdi git."

Magnus için apaçık olan şuydu ki Aldous delinin tekiydi. Akli dengeniz yerindeyse boşluğa yolculuk planları yapmazdınız. Boşluğa gitmek intihardan çok daha büyük ve korkunç bir eylemdi, kendinizi cehenneme göndermenizdi. Fakat aynı zamanda delirmiş kimselerle konuşmak çok çok zordu. Alfie mantıklı sebeplerle pencereden atlamaması için ikna edilebilirdi. Aldous'u ikna etmekse kolay olmayacaktı. Zor kullanmak bir o kadar zahmetli bir yaklaşımdı. Magnus'un burada yaptığı her hareket daha önceden tahmin edilecek ve bir o kadar ya da daha fazla kuvvetle karşılık bulacaktı.

"Aldous..."

"O hâlde kalıyorsun? Benimle geliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ben sadece... Sadece..."

"Benim için endişeleniyorsun," dedi Aldous. "Ne yaptığımı bilmiyorum sanıyorsun."

"Tam olarak öyle demezdim ama..."

"Bunu uzun zamandır düşünüyorum, Magnus. Ne yaptığımı biliyorum. Bunun için lütfen; ya kal ya da git. Kararını şimdi ver zira portalı açacağ–"

Havayı delip geçen ok, melodiyi andırır bir ses çıkardı. Zahmetsizce bir elmaya girer gibi Aldous'un göğsüne saplandı. Aldous bir süre dik oturup oka baktıktan sonra yan tarafa yığıldı. Ölmüştü. Magnus, Aldous'un kanının granite vuruşunu izledi.

"KOŞ!" diye bağırdı.

Genç Gölge Avcısı hâlâ gururla işine, Aldous'un işaretini nasıl da on ikiden vurduğuna bakıyordu. Mihraptan yerlere doğru

yayılan, bir buzun kırılma sesiyle beyaz mermeri yüzlerce, binlerce parçaya ayıran çatlakları fark etmemişti.

Magnus koşmaya başladı. Asla yapabileceğini düşünemediği bir şekilde koşuyordu. Gölge Avcısı'nın yanına vardığında onu tutup kendisiyle birlikte çekti. Kapıya varıp da tam dışarı atladıkları sırada antrede aniden büyük bir yangın çıktı ve içeriyi yerden tavana kadar dumanla doldurdu. Yangın aynı hızla balo salonuna doğru çekildi. Otelin kapıları kapanıverdi. Bina tam tepesinde dev bir girdap oluşmuş da onu içine çekiyormuş gibi sallanıyordu.

"Neler oluyor?" dedi Gölge Avcısı.

"Boşluğa doğru bir tür kanal açtı," dedi Magnus, sendeleyerek ayağa kalkarken.

"Ne?"

Magnus başını salladı. Açıklama yapmanın sırası değildi.

"Herkes binadan çıktı mı?" diye sordu.

"Emin değilim. İblisler hem içeride hem dışarıda. Sokakta yarım düzine kadarını yakaladık ama..."

Bina sarsılarak yukarı doğru çekiliyormuş gibi beş santim kadar esnedi.

"Geri çekil," dedi Magnus. "Bundan sonra ne olacak hiçbir fikrim yok ama görünüşe bakılırsa tüm bu... geri çekil dedim!"

Bunca yıl yaşamasına, bunca çalışma yapmasına karşın, Magnus kendisini buna hazırlayacak hiçbir şeye rastlamamıştı. Mükemmel bir portala dönüşen bir bina, kendi kanını bir anahtar olarak kullanarak boşluğa, evine gitmek isteyen bir büyücü...

Böylesi ders kitaplarında yazmazdı. Burada ancak varsayımlar işlerdi. Ve bol şans. Ve muhtemelen biraz da budalalık.

Herhangi bir aşamada yanıldığı sürece, ki bu muhtemeldi, boşluk onu içine çekecekti. Cehenneme. İşte budalalık da bu noktada işledi.

Magnus kapıyı çekip açtı. Arkasındaki Gölge Avcısı bağırdı, fakat Magnus ona geri çekilmesi için seslendi.

Korkunç bir fikir bu, diye düşündü Magnus, kendini yeniden lobide bulduğunda. *Hayatımda aklıma gelen en kötü fikir olabilir.*

Binanın kalbine doğru patlayan yangın her yüzeyi kavurmuş, tavan isle kaplanmış, mobilyalar yanıp kül olmuş, halının altındaki döşeme açığa çıkmış, büyük merdiven kömürleşmişti.

Magnus dikkatle balo salonuna geri girdi.

Boşluk hâlâ beni yutmadı, diye düşündü. *Güzel. Kesinlikle güzel.*

Cesetler artık için için yanan iskeletlere dönüşmüş, beyaz mermerden zemin paramparça olmuştu. Kanlar buharlaşmış, geriye kara bir iz bırakmıştı. Bununla birlikte, granit levha hâlâ yerindeydi. Aynı zamanda yerden yaklaşık 2 metre yükselmiş, Magnus'un daha önce de gördüğü soluk yeşil ışıkla aydınlanıyordu.

Nesin sen?

Yoktan bir ses işitildi. Salondaydı. Dışarıdaydı. Magnus'un zihnindeydi.

"Bir büyücü," diye karşılık verdi Magnus. "Peki sen nesin?"

Biz tek kişi değil, çok kişiyiz.

"Sakın bana bir lejyon olduğunuzu söylemeyin. O daha önce alındı."

Fanilerin kutsal kitaplarıyla dalga mı geçiyorsun, büyücü?

"Sadece buzları kırıyorum," dedi Magnus kendi kendine.

Buzları mı?

"Aldous nerede?" dedi Magnus, daha yüksek sesle.

Yanımızda. Şimdi gelme sırası sende. Mihraba gel.

"Sanırım ben pas geçeceğim," dedi Magnus. "Burada çok sevdiğim bir yerim var."

İşte bu ilginçti. İblislerin görünebileceğini sanmıyordu. Öyle olsaydı bunu çoktan yaparlardı. İblislerin yaptığı şey buydu. Yine de bir bağlantı açıldı. Tek taraflı bir bağlantıydı bu ama yine de bir bağlantıydı.

Magnus çok az daha yaklaşıp yerde herhangi bir iz, portalın büyüklüğünü çıkarabileceği herhangi bir şey var mı diye görmeye çalıştı. Hiçbir şey yoktu.

Büyücü, hayatından bıkmıyor musun?

"Boşluktan gelen isimsiz ve suretsiz bir ses için oldukça felsefi bir soru bu," diye yanıt verdi Magnus.

Sonsuzluktan bıkmıyor musun? Acılarına son vermek istemiyor musun?

"Boşluğa atlayarak mı? Pek sayılmaz."

Sen de bizler gibisin. Aynı kanı taşıyoruz. Bizden birisin. Yanımıza gelirsen seni bağrımıza basarız. Gel ve türdeşlerinle birlikte ol.

Kan...

Eğer büyücü kanı portalı açabiliyorsa... o hâlde, büyücü kanı kapatabilirdi de.

... Ya da kapatamazdı.

Herhangi bir tahmin kadar iyiydi.

"Neden böyle bir şey isteyesiniz ki?" diye sordu Magnus. "Sürekli kaçmaya çalıştığınıza göre Pandemonyum epey kalabalık bir yer olmalı."

Babanı tanımaz mıydın?

"Babamı mı?"

Evet, büyücü. Babanı. Onu tanımaz mıydın?

"Babam hiçbir zaman benimle ilgilenmemiştir," dedi Magnus.

Babanla konuştuğun hâlde onu tanımaz mıydın?

Bu soru üzerine Magnus durdu.

"Hayır," dedi. "Tanıyacağımı sanmam. Tabii şu anda duyduğum şeyin babamın sesi olduğunu söylemeye çalışıyorsan, o başka."

Kendi kanını duyuyorsun, büyücü.

Magnus havada duran levhaya, etraftaki yıkıma, cesetlerden geriye kalanlara baktı. Aynı zamanda arkasında bir varlığın bulunduğunu belli belirsiz hissediyordu. Gölge Avcıları'ndan bazıları içeri girmiş, levhaya bakıyor, fakat görünen o ki hiçbir şey duymuyorlardı.

"Magnus?" dedi içlerinden birisi.

"Yaklaşma!" diye karşılık verdi Magnus.

Neden onları koruyorsun? Onlar olsaydı, seni korumazlardı.

Magnus en yakınındaki Gölge Avcısı'nın yanına gidip bir bıçak aldı ve kendini kesti.

"Sen." Aldous'u vurmuş olan Gölge Avcısı'na işaret etti. "Bana bir ok ver. Şimdi."

Gölge Avcısı, Magnus'a oku uzattı ve Magnus bunu kanına daldırdı. Ardından işi garantiye almak için sapa biraz daha kan sürdü. Yaya ihtiyacı yoktu. Oku tüm gücüyle levhaya yöneltip portal kapatmak için bildiği tüm büyüleri yaptı.

Buraya kısılıp kalmış gibiydi, tüm bedeni taş kesmişti ve zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Magnus artık nerede, hatta ne olduğuna bile emin değildi. Tek bildiği büyü yaptığı, sadece mihrabın kaldığı ve zihnindeki seslerin bağırdığıydı. Yüzlerce sesin. Binlercesinin.

Magnus...

Magnus, yanıma gel...

Magnus, gel...

Ancak Magnus dayandı. Derken levha yere düşerek paramparça oldu.

Magnus o gece eve döndüğünde oda kapısının önüne yaslanmış biri vardı.

"Demek mesajı aldın ha?" dedi Dolly. "Fani parasıyla ilgili olanı? Millet iflas bayraklarını çekmiş olmalı, ne dersin?"

"Görünüşe bakılırsa öyle," dedi Magnus.

"Bana inandığını düşünmemiştim."

Magnus karşı duvara yaslanıp derin derin iç çekti. Koridorun öteki ucundan işitilen uzak, boğuk bağırış dışında diğer odalardan hiçbir ses gelmiyordu. Magnus'un içinden bir ses artık masraflarını ödeyecek paraları olmadığı için insanların otelden ayrıldığını ya da şaşkın bir sessizlik içinde kapıları ardında oturduklarını söylüyordu. Bununla birlikte iflasın en küçük sıkıntıları olduğunun ve asıl tehlikenin engellendiğinin farkında değillerdi. Bunu asla bilmeyeceklerdi. Hiçbir zaman bilemezlerdi.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Dolly. "Sanki bir ihtiyacın var?"

"Az önce boşluğa giden portalı kapadım. Uyumaya ihtiyacım var. Yaklaşık üç gün kadar."

Dolly hafifçe ıslık çaldı.

"Arkadaşım çetin ceviz olduğunu söylemişti. Kızın şakası yokmuş, değil mi?"

"Kız derken?"

Dolly elini ağzına götürüp uzun, ojeli tırnaklarıyla burnunu kaşıdı.

"Ayyy!"

"Kim gönderdi seni?" diye sordu Magnus.

Dolly elini indirip Magnus'a gülümsedi.

"Yakın bir arkadaşın."

"Yakın arkadaşlarım olduğundan pek emin değilim."

"Ah, var." Dolly küçük, boncuklu çantasını salladı. "Gerçekten var. Sonra görüşürüz, Magnus."

Dolly salına salına koridorda ilerlemeye başladı. Arada bir dönüp Magnus'a bakıyordu. Magnus yaslandığı duvarda birkaç santim aşağı kaydı. Yorgunluk tüm bedenini sarmıştı. Yine de son bir çabayla doğrulmayı başardı ve Dolly'nin peşinden koştu. Bir köşeden Dolly'nin asansöre binişini izledi ve bir sonraki asansör için hemen düğmeye bastı. Bu asansör epey suratsız insanlarla doluydu. O gün aldıkları haberden perişan olduklarını açıkça görülebiliyordu. Böylece Magnus'un bir sonraki adımı onlar için pek talihsiz sayılmazdı.

Magnus parmaklarını sallayıp asansörün kontrolünü makinistten aldı ve hızla, âdeta kontrolsüzce aşağı inmeye başladılar. Geçen gün makiniste yüklü bir bahşiş verdiği için canı isterse yönetimi ondan devralma hakkı olduğunu düşünüyordu. Asansördeki diğer yolculara karşı böyle bir hakkı yoktu ki asansör kat kat aşağı inerken hepsi bağırmaya başlamıştı.

Magnus, Dolly'den önce lobiye varmış, yaşadıkları şokun etkisinden hâlâ kurtulamamış (ve birkaçı dua etmekte) olan asansördeki yolcuları ite kaka geçmişti. Lobiye girip sütunların, saksı palmiyelerinin ve insanların arkasında, kenarda durdu. Bir telefon kabinine sıvışıp topukları yumuşak bir şekilde mermer döşemede tıkırdayan Dolly'nin önünden geçmesini izledi. Elinden geldiğince sessiz ve göze çarpmadan dış kapıya doğru onu takip etti. Kapı görevlisinin yanında geçebilmek için büyüyle görünmez oldu. Kapının hemen dışında bir araba, kocaman, kırmızı bir Pierce-Arrow vardı. Yolcu koltuğunun penceresi gümüş rengi perdelerle kapatılmıştı ve içeride oturanı gizliyordu. Buna

karşın kapı açıktı. Kapının yanında esas duruşta bekleyen bir şoför dikilmişti. Magnus açıklıktan çok güzel bir ayak, aynı ayağa ait bir bilek ve gümüş rengi bir ayakkabı ile bir parça çoraplı bacak görebiliyordu. Dolly sıçrayarak arabaya ilerleyip açık kapıdan başını uzattı. İçerideki kişiyle Magnus'un duyamadığı bir konuşma yaptılar ve ardından Dolly arabaya bindi. Bu sırada Plaza'nın önündeki herkese arka taraftan mükemmel bir manzara sunmuştu. Derken arabadaki yolcu şoförle konuşmak için öne eğilince Magnus profilini yakaladı. Bu yüzü tanımamanın imkânı yoktu.

Camille.

Raphael Santiago'yu Kurtarmak

Cassandra Clare ve Sarah Rees Brennan

Bir yılan gibi çevik, açıldı ve sıçradı.

Bunun tek nedeni Magnus'un vampirin nereye baktığını görmesi ve Raphael'in nasıl hissettiğini bilmesiydi. Toplum dışına itilmiş olmanın getirdiği o buz gibi his. Öyle yalnızdı ki yok gibiydi. Tam da bu yüzden böyle hızlı hareket ediyordu.

—Raphael Santiago'yu Kurtarmak

HEPSİ ÖLDÜ.
BEN DE ÖLDÜM.
TUTUN!

1953 yazının sonlarında, fena bir sıcak dalgası hâkimdi. Güneş acımasızca kaldırıma vuruyor, bu etkiyle kaldırım normalde olduğundan daha şişmiş görünüyordu. Bowery'li birkaç çocuk sokakta bir çeşme yapıp birkaç dakikalığına da olsa ferahlamak için bir yangın musluğunu açıyordu.

Magnus sinirini bozan şeyin güneş olduğunu düşünecekti sonradan. İçinde özel dedektifliğe soyunma arzusu uyandıran güneşti. Bir de Raymond Chandler'ın yeni bitirdiği romanı.

Bununla birlikte, planında bir sorun vardı. Kitap kapaklarıyla filmlerde dedektiflerin çoğu küçük bir kasaba eğlencesi için pazar kıyafetlerini giymiş gibi görünürdü.

Magnus yeni benimsediği mesleğinin izlerini silip hem bu işe uyacak hem de göze güzel görünecek ve son modaya uyacak şekilde giyinmek istiyordu. Böylece trençkotunu çıkarıp gri ce-

ketine yeşil kadifeden manşetler ekleyip kıvrık uçlu bir melon şapka taktı.

Hava o kadar sıcaktı ki dışarı çıkar çıkmaz ceketini çıkarmak zorunda kalacaktı. Ancak önemli olan düşünmekti ve ne de olsa zümrüt yeşili pantolon askısı takmıştı.

Dedektif olmak yalnızca kıyafetlerine göre aldığı bir karar değildi. Magnus bir büyücüydü ve insanlar -eh, işin aslı herkes onları insandan saymıyordu- genelde sorunlarına büyülü çözümler üretmesi için ona geliyordu ve Magnus da bir ücret karşılığında onlara istediklerini veriyordu. Magnus'un herkesi sıkıntısından kurtarabilecek bir büyücü olduğu söylentisi New York'a yayılmıştı. Ayrıca saklanmaya ihtiyaç duyduğunuz takdirde Brooklyn'de bir mabet vardı, fakat orayı işleten cadı sorunlarınızı çözmüyordu. Sorunları çözen Magnus'tu. O hâlde neden bunun için para almasındı ki?

Magnus özel dedektif olmaya karar vermesinin, camına kalın, siyah harflerle MAGNUS BANE, ÖZEL DEDEKTİF yazdığı anda kucağına bir dosya düşmesine yol açacağını kestirememişti. Fakat birisi kaderin kulağına özel hükmünü fısıldamış gibi eline bir dosya geldi.

Magnus bir külah dondurma aldıktan sonra apartmanına dönmüştü. Karşısında o kadını gördüğü anda dondurmasını bitirdiğine memnun olmuştu. Kadın, Magnus'a büyü için geldiğine göre, belli ki gölgeler dünyasına dair yeterince bilgi sahibiydi.

Magnus, kadına şapkasıyla selam verip "Size yardım edebilir miyim madam?" dedi.

Chandler'ın dediği gibi, bir piskoposa kilisenin vitrayını parçalatacak bir sarışın değildi kadın. Ufak tefek, esmer biriydi ve güzel sayılmamakla birlikte kendine has neşeli, zeki bir albenisi vardı. Yeterince güçlü bir etkisi olduğu için herhangi bir camın parçalanmasını istiyorsa Magnus duruma uygun bir şeyler düşünebilirdi. Biraz yıpranmış, fakat göz alıcı, ekoseli bir elbise giymiş, ince beline bir kemer takmıştı. Otuzlu yaşlarının sonunda, Magnus'un o zamanki kadın dostuyla aynı yaşlarda görünüyordu. Kıvır kıvır, siyah saçlarının altında kalp biçimli, ufak bir yüze sahipti. Kaşları öyle inceydi ki ona karşı konulmaz bir hava katıyor, böylece hem daha çekici hem de daha caydırıcı görünmesini sağlıyordu.

Kadın, Magnus'un elini sıktı. Eli küçük olmakla birlikte kavrayışı kuvvetliydi. "Ben Guadalupe Santiago," dedi. "Siz de-" Elini salladı. "Doğru kelimeyi tam olarak bilemiyorum. Efsuncu, sihirbaz."

"Dilerseniz büyücü diyebilirsiniz," dedi Magnus. "Bir önemi yok. Demek istediğiniz size yardım edecek güçlere sahip birisi."

"Evet," dedi Guadalupe. "Evet, demek istediğim buydu. Yardımınıza ihtiyacım var. Oğlumu kurtarmanızı istiyorum."

Magnus kadını içeri aldı. Bir akrabası için yardımına ihtiyacı olduğundan bahsettiğine göre artık durumu anladığını sanıyordu. İnsanlar ona çoğunlukla şifa için gelirlerdi. Catarina Loss'a gittikleri kadar sık değil belki ama yeterince sık. Daha az para kazanacak olsa bile kendisine sürekli gelen mağrur Gölge Avcıları'ndansa genç, fani bir oğlana şifa vermeyi yeğlerdi.

"Bana oğlunuzdan bahsedin," dedi.

"Raphael," dedi Guadalupe. "Adı Raphael."

"Bana Raphael'den bahsedin," dedi Magnus. "Ne zamandır hasta?"

"Raphael hasta değil," dedi Guadalupe. "Ölmüş olabileceğinden korkuyorum." Guadalupe'un sesi sertti. Sanki her ebeveynin kesinlikle en büyük korkusunu dile getirmiyordu.

Magnus kaşlarını çattı. "İnsanlar size ne söylediler bilemiyorum ama bu konuda size yardımcı olamam."

Guadalupe elini uzattı. "Bu, benim dünyamda yaşayan herhangi birinin iyileştirebileceği sıradan bir hastalık falan değil," dedi Magnus'a. "Bu, sizin dünyanızla ilgili ve benim dünyama girmiş bulunmakta. Tanrı'nın yüz çevirdiği canavarlarla ilgili, karanlıkta pusuya yatan ve masumlara saldıranlarla ilgili."

Guadalupe, Magnus'un oturma odasına doğru yürüdü. Ekoseli eteği esmer bacaklarının etrafında dalgalanıyordu.

"*Los vampiros,*" diye fısıldadı Guadalupe.

"Aman Tanrım, yine şu lanet vampirler olmasın lütfen," dedi Magnus. "Sözcük oyunu yapmaya çalışmadım."

O korkunç sözcükler söylendiğine göre, Guadalupe tekrar cesaretini toplayıp hikâyesine devam etti. "Hepimiz bu tür yaratıklarla ilgili söylentiler duyduk," dedi. "Sonra iş söylentiyi de aştı. Bu canavarlardan biri mahallemizde geziniyordu. Küçük kızlarla oğlanları alıyordu. Raphael'in arkadaşlarından birinin küçük kardeşini aldılar ve çocuk neredeyse kendi kapısının önünde bulundu. Küçücük bedeninde kan kalmamıştı. Bu mu-

sibetten kurtulmak için dua ettik, anneler olarak hep birlikte dua ettik, her aile dua etti. Ama Raphael'im, kendisinden birkaç yaş büyük oğlanlarla takılmaya başladı. İyi ailelerin iyi çocuklarıydı bunlar, ama biraz... sertlerdi, erkek olmadan erkek olduklarını biraz fazla göstermek istiyorlardı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya?"

Magnus şaka yapmayı bırakmıştı. Spor olsun diye çocukları avlayan bir vampir -canı bunu isteyen ve durmayı düşünmeyen bir vampir- şaka değildi. Magnus, Guadalupe'nin bakışlarına onu anladığını göstermek için aynı derecede ciddi bakışlarla karşılık verdi.

"Bir çete kurdular," dedi Guadalupe. "Sokak çetelerinden değil ama. Eh, sokaklarımızı canavardan korumak için olduğunu söylediler. Bir keresinde onu sığınağına kadar takip etmişler ve hepsi de nerede olduğunu bildiklerini, gidip onu yakalayabileceklerini söyleyip duruyorlardı. Keşke... Çocukların konuşmalarına kulak asmadım. Küçük çocuklarım için endişeleniyordum ve her şey bir oyun gibi geliyordu. Fakat sonra Raphael ve tüm arkadaşları... birkaç gün önce ortadan kayboldular. Daha önce de geceyi dışarıda geçirdikleri olmuştu ama bu... Bu seferki çok uzun sürdü. Raphael beni asla böyle endişelendirmezdi. Sizden vampirin nerede olduğunu bulmanızı ve oğlumun peşine düşmenizi istiyorum. Eğer Raphael hayattaysa, onu kurtarmanızı istiyorum."

Şayet bu vampir insan bir çocuk öldürmüşse peşine düşen bir ergen çetesi kapısına gelen şekerler gibi olacaktı. Kadının çocuğu ölmüştü.

Magnus başını eğdi. "Başına geleni öğrenmeye çalışacağım."

"Hayır," dedi kadın.

Magnus farkında olmadan kadının sesine kapılmış, başını kaldırıp bakmıştı.

"Raphael'imi bilmiyorsunuz," dedi. "Ama ben biliyorum. Kendisinden büyük çocuklarla takılıyordu fakat özenti değildir. Hepsi onu dinliyorlardı. Henüz on beş yaşında ama yetişkin bir erkek kadar güçlü, çevik ve akıllıdır. Eğer içlerinden biri hayatta kaldıysa o kişi Raphael'dir. Cesedini aramaya gitmeyin. Gidip Raphael'i kurtarın."

"Size söz veriyorum," dedi Magnus ve bu sözünde ciddiydi.

Magnus oradan çıkmak için acele ediyordu. Dumont Oteli'ne gitmeden önce -1920'lerden beri fanilerin terk ettiği ve vampirlerin istilası altında kalan, Raphael ve arkadaşlarının gittiği yer- yapması gereken başka araştırmaları vardı. Aşağı Dünyalılar'ın yasayı böylesi alçakça çiğneyen bir vampirden haberdar olması gerekirdi. Her ne kadar işi vampirlerin kendi aralarında çözmesini umsalar, diğer Aşağı Dünyalılar henüz Gölge Avcıları'na başvurmaya karar vermemiş olsa da.

Magnus gitmeden önce Guadalupe onun elini tuttu ve parmakları parmaklarını sardı. Meydan okuyan bakışları şimdi yalvarır gibiydi. Magnus'un içinden bir ses bu kadının daha önce kendi için kimseden bir şey istemediğini, fakat oğlu için bunu yapmaya hazır olduğunu söylüyordu.

"Raphael'e boynuna takması için bir haç verdim," dedi Guadalupe. "Saint Cecilia Kilisesi'ndeki rahip onu bana kendi

elleriyle verdi ve ben de Raphael'e verdim. Altından yapılmış, küçük bir şey. Raphael'i haçından tanırsınız." Titreyerek nefes aldı. "Ona bir haç verdim."

"O hâlde ona yaşaması için bir şans vermişsiniz," dedi Magnus.

Vampirlerin dedikodusunu yapmak için perilere, perilerin dedikodusunu yapmak için kurtadamlara gidin ama kurtadamların dedikodusunu yapmayın zira yüzünüzü ısırıp koparmaya çalışırlar: Magnus'un sloganı buydu işte.

Magnus, Lou Walters'ın Times Meydanı'nın daha köhne ve savunmasız tarafındaki Latin Quarter gece kulübünde çalışan bir peri tanıyordu. Magnus buraya bir iki kez Mae West'i görmeye gitmiş, peri kanatlarıyla ametist rengi soluk tenini kapatan göz boyama büyüsüyle koroda söyleyen bir kız görmüştü. Aeval'la o gün bugündür dostça bir ilişkileri vardı. Hem siz hem de kadın sadece bilgi almak için bu ilişkiyi kurduğu sürece *dostça.*

Aeval kostümünü çoktan giymiş, merdivenlerde oturuyordu. O narin, lila teni kostümünden epey görünüyordu.

"Bir vampir hakkında bilgi almak için bir periyi görmeye geldim," dedi Magnus alçak sesle. Aeval güldü.

Magnus, Aeval'ın kahkahasına karşılık vermedi. İçinden bir ses ne Guadalupe'un yüzünü ne de kolunu tutuşunu yakın zamanda unutabileceğini söylüyordu. "Bir oğlanı arıyorum. İnsan. Büyük ihtimalle Harlem'in İspanyol klanı tarafından kaçırılmış."

Aeval tek bir zarif hareketle omuz silkti. "Vampirleri bilirsin. İçlerinden herhangi birisi olabilir."

Magnus bir süre tereddüt ettikten sonra ekledi, "Söylentiye bakılırsa, bu vampir çok genç insanları seviyormuş."

"Bu durumda..." Aeval kanatlarını çırptı. En pişkin Aşağı Dünyalılar bile çocukların avlandığı düşüncesinden hoşlanmazdı. "Louis Karnstein adında biriyle ilgili bir şeyler duymuş olabilirim."

Magnus konuşmaya devam etmesi için Aeval'a işaret etti. Kulağına doğru konuşsun diye eğilip şapkasını geriye itti.

"Son zamanlara kadar Macaristan'da yaşıyormuş. Yaşlı ve güçlü biri, işte bu yüzden Leydi Camille onu kabul etti. Üstelik çocuklara karşı ayrı bir ilgisi var. Çocukların kanının çok saf ve tatlı olduğunu düşünüyor, çünkü körpe et en yumuşağıdır. İnini bulan faniler onu Macaristan'dan kovmuşlar... Çünkü bütün çocuklar o indeymiş."

Raphael'i kurtar, diye düşündü Magnus. Giderek daha imkânsız bir görev gibi geliyordu bu.

Aeval ona baktı. Kocaman, oval gözleri biraz endişeli olduğunu ele veriyordu. Periler endişelendiklerinde paniklemenin vakti gelmiş demekti.

"Kotar şu işi, büyücü," dedi Aeval. "Gölge Avcıları böyle birinin varlığından haberdar olursa ne yaparlar bilirsin. Karnstein şehrimizde eski numaralarını çeviriyorsa hepimiz yandık demektir. Nefilimler önlerine gelen vampiri öldürürler. Önce melek bıçakları çekilir, ardından da herkesi sorguya çekerler."

Elinde olsaydı Magnus, Dumont Oteli'nin yanına bile yaklaşmazdı. Burası yıkık dökük, huzursuz ediciydi. Kötü anılar barındırıyordu ve aynı zamanda Magnus'un şeytani aşkı ara sıra burada kalıyordu.

Fakat görünüşe bakılırsa, o gün otel kaçınılmaz istikametiydi.

Güneş gökyüzünde kavrulmasına karşın bu uzun sürmeyecekti. Magnus vampirlerle savaşacaksa bunu en zayıf oldukları zamanda yapmak isterdi.

Dumont Oteli hâlâ güzeldi. Fakat Magnus içeri girerken pek de öyle olmadığına karar verdi. Zamana yenik düşmüş, her kemerde kümelenmiş, kalın örümcek ağları perdeler oluşturmuştu. Yirmilerden beri vampirler burayı özel mülkleri saymış, burada takılmışlardı. Magnus, Camille ve vampirleri 1920'lerdeki trajediye nasıl bulaştıklarını ya da bugün o binada ne tür bir hakları olduğunu düşündüklerini hiç sormamıştı. Muhtemelen vampirler çökmüş ve terk edilmiş mekânın büyüsüne kapılmışlardı. Faniler buranın perili olduğunu söylüyordu.

Magnus, fanilerin buraya geri döneceğine, burayı sahiplenip onaracaklarına ve vampirleri kovacaklarına dair umudunu kesmemişti. Böyle bir şey olsaydı Camille o kadar sinirlenirdi ki.

Genç bir vampir antrede Magnus'un peşine takıldı. Kırmızı-yeşil Mandarin elbisesinin renkleriyle kına yaktığı saçları o kasvetli loşluk altında parlıyordu.

"Buraya girmene izin yok, büyücü!" dedi kız.

"Öyle mi? Aman Tanrım, Ne büyük kabalık. Çok özür dilerim. Gitmeden önce bir şey sorabilir miyim? Bana Louis Karnstein'la ilgili ne söyleyebilirsin?" diye sordu Magnus havadan sudan sohbet edermiş gibi. "Ve otele getirip öldürdüğü çocuklarla ilgili?"

Kız yüzüne bir haç sallanmış gibi geri çekildi.

"O bizim misafirimizdir," dedi alçak sesle. "Leydi Camille ona saygıda kusur etmememizi söyledi. Haberimiz yoktu."

"Öyle mi?" diye sordu Magnus. Bir damla kanın suya dökülmesi gibi ses tonunda şüpheyle karışık bir şey vardı.

Elbette New York vampirleri dikkatliydi. İnsanların kanını dökme konusunda belli bir sayı vardı ve Gölge Avcıları'nın burnunun dibinde oldukları için her *kaza*'nın çabucak üstü kapatılırdı. Bununla birlikte, Magnus, Camille'in bir misafirini memnun etmek için, sebebi olduğu sürece cinayetin bedelini ödetmeyeceğine rahatlıkla inanabilirdi. Bunu misafirinin çevresini lüks eşyalarla doldurduğu kadar da kolay yapardı: Gümüş, kadife ve insan hayatı.

Üstelik Magnus diğerleri ziyafet çekmeyeceği sürece Louis Karnstein'ın leziz parçalarını eve getirerek tüm suçu üstleneceğine ve kanın bir kısmını paylaşacağına bir an olsun inanmamışsı. Karşısındaki narin kıza baktı ve kaç kişiyi öldürdüğünü düşündü.

"Buradan ayrılıp," dedi Magnus usulca, "Nefilimler'le birlikte dönmemi tercih edersin?"

Nefilimler; canavarlar ve canavar olabilecek herkes için öcüydü. Magnus bu kızın istese canavar olabileceğine emindi.

Kendisinin de canavar olabileceğini biliyordu.

Bildiği bir şey daha vardı. Genç bir oğlanı bir canavar ininde bırakıp gitmeye niyeti yoktu.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen Magnus Bane'sin," dedi.

"Evet," dedi Magnus. Tanınmak bazen iyi bir şeydi.

"Cesetler yukarıda. Mavi odada. Sonrasında onlarla... oynamayı seviyor." Kız titreyerek Magnus'un yolundan çekildi ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Magnus omuzlarını dikleştirdi. Önüne hiçbir engel çıkmadığına göre konuşmaları dinlenmiş olmalıydı. Üstelik kıvrımlı merdivenden çıkarken başka vampir de gelmemişti. Merdivenin altın ve kırmızı renkleri kül rengi bir halı altında yok olmasına karşın, şeklini korumuştu. Yukarı çıkarak dairelere doğru ilerledi. New York vampir klanının değerli misafirlerini burada ağırladığını biliyordu.

Mavi odayı kolaylıkla buldu. Oteldeki dairelerin en büyüğü ve muhtelen bir zamanlar en ihtişamlısıydı. Şayet burası kelimenin tam anlamıyla normal bir otel olsaydı, bu odadaki misafirler büyük kayba uğrardı. Yüksek tavanda bir oyuk açılmıştı. Bu kemerli tavan eskiden bebek mavisi, narbülbülü yumurtası mavisine, sanatçıların yaz mevsiminde gökyüzünü hayal ettikleri o enfes maviye boyalıydı.

Yaz mevsiminin gerçek gökyüzü ise çatıdaki delikten görülüyordu. Affetmez bir beyazlıkla göz kamaştırıyor, Karnstein'ı harekete geçiren açlık kadar insafsız, bir canavarla karşılaşmak üzere olan birinin taşıdığı meşale gibi ışıl ışıl yanıyordu.

Magnus tüm döşemede tozlar görüyordu. Yalnızca zamanın birikimine işaret ettiğini düşünmediği tozlardı bunlar. Tozları, cesetleri gördü: Kamburlaşmış, bez bebekler gibi kenara atılmış, yerlerde, duvarlarda ezilmiş örümcek ağları gibi yayılmışlardı. Ölümün hiçbir zarafeti yoktu.

Ergen oğlanların cesetleriydi bunlar: Sokaklarında sinsice gezinen avcıyı yakalamak için korkusuzca, hevesle gelmiş topluluğun, masumane bir şekilde iyiliğin kazanacağını düşünenlerin cesetleri. Başka cesetler de vardı. Daha küçük çocukların daha eski cesetleri. Louis Karnstein'ın Raphael Santiago'nun yaşadığı sokaklardan kaçırıp öldürdüğü ve burada sakladığı cesetler.

Bu çocukları kurtarmanın hiçbir yolu yokmuş, diye düşündü Magnus. *Bu odada kan ve ölümden başka, korkudan, her türlü ıslah ihtimalinin kaybından başka bir şey değil.*

Demek ki Louis Karnstein delirmişti. Yaşla ve insanlardan uzak yaşamakla birlikte ara sıra olabilirdi bu. Magnus aynısının otuz sene önce bir büyücünün başına geldiğine şahit olmuştu.

Magnus gün gelir de kendisi de böyle delirirse -etrafındaki havayı zehirleyecek ve temas ettiği herkese zarar verecek kadar delirirse- onu durdurmak için yeterince seven biri olmasını umuyordu. Gerekirse onu öldürmesini.

Sıçramış kanla kanlı el izleri donuk mavi duvarları kaplamıştı ve yerde kara renkte birikintiler oluşmuştu. İnsan ve vampir kanı bir aradaydı. Vampir kanı koyu kırmızıydı, kuruduğu zaman dahi kırmızı kalan, her daim kırmızı bir kırmızı. Magnus kan lekelerinin etrafından dolandı, fakat birikintilerin birinde

parlayan bir şey gördü. Ümitsizce batmış ama dikkatini çekecek kadar inatçı bir parıltıya sahip bir şey.

Magnus eğilip parlayan şeyi karanlık birikintiden çıkardı. Bir haçtı bu. Küçük ve altındandı. Magnus en azından bunu Guadalupe'a götürebileceğini düşündü ve cebine koydu.

Magnus bir adım öne attı. Ardından bir adım daha ilerledi. Zeminin ağırlığını taşıyabileceğinden emin olmadığını söyledi kendi kendine, fakat bunun bir bahane olduğunu biliyordu. Onca ölünün arasında yürümek istemiyordu.

Ancak birdenbire buna mecbur olduğunu anladı.

Buna mecburdu çünkü odanın en uç köşesinde, karanlıkların arasından, oburca, korkunç emme sesleri geliyordu. Bir vampirin kollarında bir oğlan gördü.

Magnus elini kaldırdı ve yaptığı büyünün gücüyle vampir havada yükselip kan lekeli duvarlardan birine savruldu. Bir çatırtı sesi işittikten sonra vampirin yere düştüğünü gördü. Yine de orada uzun süre kalmayacaktı.

Magnus odanın içinde koşmaya başladı. Cesetlere takılıp sendeliyor, kana basıp kayıyordu. Derken oğlanın yanında dizleri üstüne çöküp onu kollarının arasına aldı. Oğlan gençti, on beş on altı yaşlarındaydı ve ölmek üzereydi.

Magnus büyü yaparak bir bedene kan veremezdi. Özellikle de kan kaybından ölmek üzere olan birinin bedenine. Bir eliyle oğlanın sallanan esmer başını kavradı ve kırpışan göz kapaklarını izledi. Çocuğun kendisine bakacağı bir an olacak mı diye bekliyordu. Magnus'un ona veda edebileceği bir an.

Oğlan ne ona baktı ne de konuştu. Magnus'un elini tutmaya çalıştı. Magnus bunun refleksten kaynaklandığını düşünmesine karşın, bekleyip çocuğu elinden geldiği kadar rahatlatmaya çalıştı.

Oğlan bir iki, üç kez soluklandı. Ardından nefesi hafifledi.

"Adını biliyor muydun?" diye sordu Magnus sertçe, onu öldüren vampire. "Raphael miydi?"

Magnus neden bu soruyu sorduğunu bilmiyordu. Guadalupe'un bulması için Magnus'u gönderdiği oğlanın az önce bu vampirin kollarında öldüğünü, masumları kurtarmak için girişilen talihsiz görevin, yürekli grubun son üyesinin az kalsın ayakta kalacağını, ancak kıl payı kurtarılamadığını bilmek istemezdi. Guadalupe Santiago'nun yüzündeki o yalvaran bakışlar bir türlü aklından çıkmıyordu.

Magnus vampire doğru baktı. Vampir ona saldırmak için harekete geçmemişti. Yerinde oturmuş, Magnus'un onu fırlattığı duvarın dibinde yığılı kalmıştı.

"Raphael," diye cevap verdi vampir ağır ağır. "Buraya Raphael'i aramaya mı geldin?" Sert, kesik, âdeta kuşkucu bir kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Magnus. İçinde korkunç bir öfkenin büyüdüğünü hissediyordu. Bir vampir öldürmeyeli çok uzun zaman olmuştu fakat bunu tekrar yapmaya hazırdı.

"Çünkü Raphael Santiago benim," dedi oğlan.

Magnus gözlerini vampir oğlana dikmişti. Raphael'e. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamıştı. Yüzüne dö-

külen buklelerinin altında tıpkı annesininki gibi kalp biçimli, narin bir yüz, büyüdüğünde kadınları -ya da erkekleri- büyüleyecek kocaman siyah gözler ve kanlanmış yumuşak, çocuksu bir dudak vardı. Yüzünün alt yarısı kanla kaplıydı ve Magnus, Raphael'in alt dudağında parlayan beyaz dişleri görebiliyordu. Bunlar karanlıkta elmasları andırıyordu. Korkunç bir dinginlik içindeki koca odada hareket eden tek şey oydu. Titriyordu. İnce vücudu sarsılıyor, öyle çok titriyordu ki Magnus bunu görebiliyordu. Buz kesmiş birinin dişlerini takırdatan soğukta öyle sert titriyordu ki şiddetli görünüyordu. Öyle ki az sonra tamamen duracak, ardından ölüm gelecekti. Ölümle dolu bu oda faniletin cehennemi hayal ettiği kadar sıcaktı, fakat oğlan içerisi çok soğukmuş gibi, bir daha asla ısınmayacakmış gibi titriyordu.

Magnus ayağa kalkıp tozlarla ölülerin arasından dikkatle ilerledi. Sonunda vampir oğlana yaklaştı ve şefkatli bir sesle "Raphael?" dedi.

Magnus'un sesini duyan Raphael başını kaldırdı. Magnus daha önce de bembeyaz tenli vampirler görmüştü. Raphael'in teni hâlâ esmer olmasına karşın, annesinin sıcak ten rengine sahip değildi. Yaşayan bir çocuğun eti değildi bu artık.

Raphael'i kurtarmanın imkânı yoktu.

Kısa süre önce mezarından çıkmış gibi elleri kir ve kan içindeydi. Yüzü de toprak izleriyle çizgi çizgiydi. Saçları siyah, yumuşak görünümlü, gür ve bukle bukleydi. Annesi kim bilir bu saçlara parmaklarını daldırmayı nasıl da seviyor, Raphael'in kâbus görüp de ona seslendiği gecelerde nasıl da okşuyor, yata-

ğında uyuduğu zaman onu uyandırmamak için hafifçe parmaklarıyla dokunuyor, bu saçları nasıl da bebek saçları gibi korumak istiyordu. İşte o saçlar şimdi mezarlık topraklarıyla kaplıydı.

Yüzünde kırmızı çizik izleri kara kara parlıyordu. Boynu kanlanmıştı fakat Magnus yarasının çoktan kapanmış olduğunu biliyordu.

"Louis Karnstein nerede?" diye sordu Magnus.

Raphael bu sefer alçak sesle İspanyolca konuştu: "O vampir beni kendi türüne çevirirse diğerlerini yakalamasına yardım edeceğini zannetti." Birden gülmeye başladı. Bir delininki gibi cırlak bir sesti bu. "Ama ona yardım etmedim," diye devam etti Raphael. "Hayır. Bunu beklemiyordu işte. Öldü. Küle döndü ve külleri rüzgârda uçuştu." Çatıdaki deliğe doğru işaret etti.

Magnus öyle şaşırmıştı ki konuşamıyordu. Yeni vampir olmuş birinin düşünecek ya da beslenmek dışında bir şey yapabilecek kadar açlığını yenmesi ve yükselmesi olağandışıydı. Raphael bir arkadaşından daha fazla kişiyi mi öldürmüştü, Magnus merak ediyordu.

Bunu sormayacaktı. Yalnızca bunu sormak acımasızlık olduğu için değil. Raphael birini öldürüp efendisine meydan okumuş ve Karnstein'ı alt etmiş olsa bile çelik gibi iradesi olmalıydı.

"Hepsi öldü," dedi Raphael. Kendine geliyor gibiydi. Sesi birden netleşmişti. Magnus'a diktiği kara gözleri de berraktı. Derken önemsiz olduğunu kasteder gibi Magnus'tan başını çevirdi.

Raphael'in tavandaki göz kamaştırıcı deliğe baktığını Magnus giderek artan bir huzursuzlukla gördü. Karnstein'ın küle dönüştüğünü söylediğinde işaret ettiği delikti bu.

"Hepsi öldü," diye tekrarladı Raphael ağır ağır. "Ben de öldüm."

Bir yılan gibi çevik, açıldı ve sıçradı.

Bunun tek nedeni Magnus'un vampirin nereye baktığını görmesi ve Raphael'in nasıl hissettiğini bilmesiydi. Toplum dışına itilmiş olmanın getirdiği o buz gibi his. Öyle yalnızdı ki yok gibiydi. Tam da bu yüzden böyle hızlı hareket ediyordu.

Raphael yerden ölümcül ışığın bulunduğu noktaya doğru sıçrayınca Magnus onun üstüne atladı. Tam gün ışığına gelmeden oğlanı yere yapıştırdı.

Raphael yırtıcı bir kuş gibi tuhaf bir çığlık attı. Öfke ve açlıkla dolu acımasız bir çığlıktı bu ve Magnus'un zihninde yankılanıp tüylerini diken diken etti. Raphael güneşe varmak için kıvranıp sürünüyordu. Magnus onu bırakmayınca Raphael elinden kurtulmak için vampir yavrularına özgü tüm gücüyle pençe atmaya, bükülmeye başladı. Hiç tereddüt etmiyor, hiçbir pişmanlık duymuyordu. Sıradan vampir yavrularının yeni güçlerine karşı duyduğu o rahatsızlıktan eser yoktu. Magnus'un boğazını ısırmaya çalıştı. Uzuvlarını parçalamaya çalıştı. Magnus, Raphael'in kollarıyla bacaklarını yerde tutmak için büyü yapmak zorunda kaldı. Raphael'in tüm bedeni yere mıhlanmış olduğu hâlde Magnus'un kendisini ısırmaya çalışan yırtıcı dişlerden kaçması gerekti, ki bunu kıl payı başarabildi.

"Bırak beni!" diye bağırdı oğlan sonunda. Sesi titriyordu.

"Şşş, sus," diye fısıldadı Magnus. "Beni annen gönderdi, Raphael. Sakin ol. Annen seni bulmam için gönderdi beni." Yerde bulduğu altın haçı cebinden çıkarıp Raphael'in yüzüne doğru tuttu. "Bana bunu verdi ve seni kurtarmamı söyledi."

Raphael haçı görünce irkildi ve Magnus hemen haçı çekti. Bununla birlikte, oğlan mücadele etmeyi bırakmış, hıçkırıklara boğulmuştu. Hıçkırıkları tüm bedenini sarsıyordu. Yeterince titreyip kudurursa nefret ettiği yeni benliğini içinden söküp çıkaracaktı sanki.

"Budala mısın sen?" dedi Raphael nefes nefese. "Beni *kurtaramazsın.* Kimse bunu yapamaz."

Magnus, oğlanın yaşadığı çaresizlikte kan tadı almıştı sanki. Ona inanıyordu. Oğlanı, bu yeni doğmuş vampiri mezarının pisliğiyle kanlar içinde tutarken geldiğinde onu ölü bulmuş olmayı umuyordu.

Raphael o kadar çok ağlamıştı ki yorgun düşmüş, uysallaşmıştı. Magnus onu kendi evine götürdü çünkü başka ne yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Raphael, Magnus'un kanepesinde acınası bir bohça misali oturuyordu.

Magnus onun adına fena hâlde üzülebilirdi. Yine de eve dönerken yolda bir telefon kulübesine uğrayıp Etta'yı o gece şarkı söyleyeceği caz kulübünden aradı. Bir süre evine gelmemesini söyledi çünkü uğraşması gereken bir vampir bebek vardı.

"Bebek vampir, öyle mi?" diye sormuştu Etta, kahkahalarla. Yerel bir antika pazarından sürekli tuhaf eşyalar getiren birinin karısı gibi. "Bunu halletmek için şehirde arayabileceğin bir imha edici var mı bilmiyorum."

Magnus gülümsemişti. "Kendim hallederim. İnan bana."

"Ah, genelde sana inanıyorum," demişti Etta. "Gerçi annem daha doğrusunu öğretmişti."

Magnus sadece birkaç dakikalığına telefonda Etta'yla çene çalmıştı fakat dışarı çıktığında Raphael'i kaldırımda çömelmiş hâlde bulmuştu. Magnus yanına yaklaşırken Raphael bir kedinin avını koruduğu zaman yaptığı gibi yırtıcı dişleri gecenin karanlığında bembeyaz ve bıçak gibi keskin, tıslamıştı. Raphael'in kollarındaki gömleğinin bembeyaz yakası kıpkırmızı olmuş adam çoktan bilincini yitirmişti. Magnus adamı tıslayan vampirden çekip almış ve dar bir sokağa oturtmuştu. Adamın saldırıya uğradığını zannetmesini ummuştu.

Magnus kaldırıma geri döndüğünde Raphael hâlâ orada oturuyordu. Ellerini pençe gibi kıvırmış, göğsüne bastırıyordu. Ağzında hâlâ biraz kan lekesi vardı. Magnus çaresizlik içinde yüreğinin ezildiğini hissetti. Karşısındaki basitçe acı çeken bir çocuk değildi. Karşısındaki bir Caravaggio meleğinin yüzüne sahip bir canavardı.

"Ölmeme izin vermeliydin," dedi Raphael, alçak, boğuk bir sesle.

"Yapamazdım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü annene seni eve getireceğime dair söz verdim," dedi Magnus.

Tıpkı otelde olduğu gibi annesinden bahsedilince Raphael sustu. Magnus sokak lambalarının ışıltısı altında çocuğun yüzünü görebiliyordu. Az önce tokat yemiş bir çocuğun o acı dolu, boş bakışları vardı bu yüzde. Izdırap ve şaşkınlık bir aradaydı ve bu iki hisle de başa çıkmasının yolu yoktu.

"Peki, eve dönmemi isteyeceğini düşünüyor musun?" diye sordu Raphael. "*B-bu* hâldeyken?"

Raphael'in sesi titredi ve hâlâ adamın kanıyla lekeli olan alt dudağı oynadı. Acımasız bir tavırla yüzünü silince Magnus bir kez daha aynı şeyi gördü. Bir anda kendisini nasıl da toparlıyor, kendi kontrolünü sertçe ele alıyordu.

"Yüzüme bak," dedi Raphael. "Ve annemin beni eve alacağını söyle."

Magnus bunu ona söyleyemezdi. Guadalupe'un karanlıkta ilerleyerek masumları avlayan canavarlar hakkında nasıl konuştuğunu hatırlıyordu. Guadalupe'un -oğluna haç veren kadının- elleri kanlı evladına nasıl tepki vereceğini düşündü. Magnus üvey babasının kendisine nasıl zorla dualar ezberlettiğini, sonunda bir zamanlar kutsal olan bu duaların ağzında kötü bir tat bıraktığını anımsıyordu. Annesini ve gerçeği öğrendiği anda ona dokunamadığını, üvey babasının suyun altında onu nasıl tuttuğunu hatırlıyordu. Yine de bir zamanlar onu sevmişlerdi ve Magnus da onları sevmişti.

Sevgi her şeyin üstesinden gelemiyordu. Sevgi sonsuza dek sürmüyordu. Sahip olduğunuz her şeyi kaybettiğinizde

geriye kalan tek şey sevgi olabilir, fakat sevgi de elinizden alınabilirdi.

Yine de Magnus sevginin son bir umut, yol gösterecek bir ışık olduğunu biliyordu. Ne de olsa sönen ışıklar bir zaman parlamıştı.

Magnus, Raphael'e annesinin onu seveceğine dair söz veremezdi. Fakat Raphael hâlâ annesini sevdiğine göre Magnus ona yardım etmek istiyor, üstelik bunu nasıl yapacağını bildiğini düşünüyordu.

Magnus kendi kilimine doğru atılınca, Raphael'in siyah gözlerinde yanan ışığı gördü. Bu ani, kasıtlı hareket karşısında irkilmişti.

"Ya hiç bilmesi gerekmezse?"

Raphael yavaşça göz kırpıştırdı. Yaşadığı tereddüt âdeta bir sürüngeninkini andırıyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu birkinci.

Magnus elini cebine atıp içindeki ışıl ışıl nesneyi çıkardı ve avucunda Raphael'e doğru uzattı.

"Ya sana verdiği haçı takmış hâlde," diye sordu Magnus, "kapısına gidersen?"

Magnus haçı bıraktığı anda Raphael refleks olarak elini açıp tuttu. Haç Raphael'in avucuna düştüğü anda irkildi. Derken bu irkilmenin yerini titremeler alarak tüm bedenini sarmaya başladı. Acıdan yüzü gerilmişti.

"Pekâlâ Raphael," dedi Magnus şefkatle. Raphael gözlerini açıp öfkeyle Magnus'a baktı. Magnus'un beklediği bu değildi.

İçeriyi yanan insan eti kokusu kapladı. Çeşitli çiçek karışımları-na para akıtması gerekecekti.

"Aferin, Raphael," dedi Magnus. "Cesurcaydı. Şimdi onu bı-rakabilirsin."

Raphael gözlerini Magnus'un gözlerinden ayırmaksızın, ağır ağır parmaklarını haça bastırdı. Parmaklarının arasındaki boş-luklardan ufak dumancıklar çıktı.

"Aferin mi?" diye tekrarladı Magnus'un sözünü vampir ço-cuk. "Cesurca mıydı? Daha yeni başlıyordum."

Raphael, Magnus'un kanepesinde oturmuş, tüm bedeni acı içinde bükülmüş, annesinin haçını tutuyordu. Elinden bırak-mıyordu.

Magnus tekrardan durum değerlendirmesi yaptı.

"İyi bir başlangıç," dedi ona küçümser bir tavırla. "Ama çok daha fazlasına ihtiyaç var."

Raphael gözlerini kıstı fakat cevap vermedi.

"Elbette," diye ekledi Magnus rahat bir tavırla, "belki de ya-pamazsın. Çok çalışman gerekecek ve daha çocuk sayılırsın."

"Çok çalışmam gerektiğinin farkındayım," dedi Raphael, Magnus'a. Her sözcük ağzından öfkeyle çıkmıştı. "Bana yardım edecek bir tek sen varsın ve pek de etkileyici değilsin."

Magnus, Raphael'in vampirler otelindeki sorusunun -*Budala mısın sen?*- yalnızca bir çaresizlik ifadesi değil aynı zamanda Raphael'in karakterini anlatan bir ifade olduğunu yeni anlıyordu.

Çok geçmeden, bunun aynı zamanda Raphael'in en sevdiği sorusu olduğunu da öğrenecekti.

İlerleyen günlerde, Raphael epey miktarda tek renk kıyafet ele geçirdi, Magnus'un müşterilerini iğneleyici sözleri ve nezaketsiz yorumlarıyla kaçırdı, ölümden farksız yaşamını Magnus'u sinirlendirmeye adadı ve Magnus'un gösterdiği tüm büyüler karşısında sertliğini, kayıtsızlığını korudu. Magnus onu Gölge Avcıları'na, yasalarını çiğnediği takdirde peşine düşücek olan meleğin çocuklarına karşı uyardı ve ihtimal dâhilinde önerebileceği ne varsa, tanışabileceği kim varsa söyledi. Tüm Aşağı Dünya önüne serilmiş olduğu hâlde -periler, kurtadamlar, büyüler- Raphael'in ilgisini çeken tek şey haçı ne kadar tutabileceği, her gece ne kadar uzun süre haçı taşıyabileceği gibi görünüyordu.

Etta'nın fikrine bakılırsa, hiçbir şey bu çocuğu etkilemiyordu.

Etta'yla Raphael birbirlerinden uzak duruyordu. Raphael, Magnus'un bir kadın dostu olduğunu öğrendiğinde açık ve alaycı bir şekilde şaşırdığını belli etti. Etta ise, Aşağı Dünya'yı bilmesine rağmen, Magnus dışında bütün Aşağı Dünyalılar'a karşı temkinliydi. Etta geldiğinde Raphael ortamdan çekiliyordu.

Etta'yla Magnus on beş yıl önce bir kulüpte tanışmışlardı. Magnus, Etta'yı kendisiyle dans etmeye ikna etmiş, Etta da şarkının sonunda ona âşık olduğunu söylemişti. Magnus ise başından beri Etta'ya âşık olduğunu belirtmişti.

Etta Magnus'un yanında olmadığı gecelerde eve geç geldiğinde -üstelik Magnus, Raphael yüzünden pek çok gece yanında olmuyordu- ayakları yorgunluktan ağrıdığı için yüksek topuklu ayakkabılarını fırlatıp atıyor, fakat boncuklu, şık elbisesini çı-

karmıyor, böylece birbirlerinin kulaklarına bebop melodileri fısıldayıp en uzun hangi şarkıda dans edeceklerine bahse girmiş gibi dans ediyorlardı. Bu bir çeşit gelenek hâlini almıştı.

Etta, Raphael'le ilk kez karşılaştığında sonrasında biraz suskun kalmıştı.

"Daha birkaç gün önce vampir olmuş," dedi sonunda, Magnus'la dans ederlerken. "Böyle söylemiştin. Ondan önce normal bir oğlanmış."

"İçini rahatlatacaksa, daha önceden de yaramaz bir çocukmuş bence."

Etta bu söze gülmedi. "Vampirleri hep çok yaşlı zannederdim," dedi. "İnsanlar nasıl vampire dönüşüyorlar hiç düşünmemiştim. Sanırım bu da akla yatkın. Demek istediğim, Raphael, zavallı çocukcağız, daha çok genç. Ama insanların sonsuza dek genç kalmak istemelerini de anlayabiliyorum. Tıpkı senin gibi."

Etta son birkaç aydır yaştan daha fazla bahsetmeye başlamıştı. Kulüpte onu dinlemeye gelen ve onu götürüp çocuk yapmak isteyen adamlardan bahsetmemişti. Buna mecbur değildi.

Magnus onu anlıyor, bir denizcinin hangi bulutların fırtına getireceğini bildiği gibi ondaki işaretleri okuyabiliyordu. Magnus daha önce de pek çok sebepten terk edilmişti ve şimdiki pek de olağandışı değildi.

Ölümsüzlük bedelini ödediğiniz ve sevdiklerinizin de tekrar tekrar bedelini ödediği bir şeydi. Ölüm onları ayırana dek Magnus'tan ayrılmayan birkaç sevgilisi olmuştu. Ancak ya ölüm ya da hayatlarında Magnus'un takip edemeyeceğini düşündük-

leri yeni bir aşama geldiğinde hepsi de bir sebepten ondan ayrılmışlardı.

Magnus, Etta'yı suçlayamazdı.

"Bunu ister miydin?" diye sordu Magnus sonunda, birlikte uzun bir süre sallandıktan sonra. Teklifi o yapmamasına karşın, bu aklına gelmiş ve ayarlayabileceğini düşünmüştü. Çeşitli yollar vardı. Kişinin korkunç bir bedel ödeyebileceği türden yollar. Babasının bildiği yollar, ki Magnus babasından nefret ediyordu. Oysa Etta sonsuza dek onunla kalabilseydi...

Yeniden bir sessizlik oldu. Magnus'un duyduğu tek şey ahşap döşemede ayakkabılarının çıkardığı tıkırtılarla Etta'nın çıplak ayaklarının hafifçe yere sürtünüşüydü.

"Hayır," dedi Etta, yanağı Magnus'un omzunda. "Hayır. Eğer her şeyi kendi usülüme göre yapabilseydim, seninle daha fazla vakit geçirmek isterdim. Ama bunun için zamanı durdurmazdım."

Başına kalmış Raphael'e her daim sinirli ve sinir eden ev arkadaşı olarak alıştıktan sonra, Magnus'un aklına ara sıra tuhaf ve acı verici hatıralar geliyordu. Hâlihazırda bildiği şeyi hatırlamasına yol açacak bir şey görse şaşırırdı: Raphael'in saati durmuş, insan olarak yaşamı acımasızca elinden alınmıştı.

Magnus, Brylcreem ve biraz büyüyle yeni bir saç stili üzerine çalışıyordu ki Raphael arkasından gelerek onu şaşırttı. Raphael bunu çok sık yapıyordu, zira vampirlere özgü sessiz adımlara sahipti. Magnus bunu kasten yaptığından şüphelenmesine karşın, Raphael hiç gülümsemediği için anlaması zordu.

"Çok sersemsin," diye yorum yaptı Raphael, onaylamaz bir tavırla, Magnus'un saçlarına bakarken.

"Sen de çok on beşliksin," dedi Magnus öfkeyle.

Magnus ne laf atarsa atsın Raphael'in genellikle yapıştıracak bir cevabı olurdu. Ancak Magnus bu sefer bir cevap almaktan ziyade uzun bir sessizlikle karşılaştı. Aynadan başını çevirip baktığında Raphael pencereye doğru gitmiş, gece manzarasına bakıyordu.

"Normalde on altı yaşında olacaktım," dedi Raphael, sesi ayın ışığı kadar uzak ve soğuk. "Tabii yaşıyor olsaydım."

Magnus, Raphael'in yaş almadığını fark ettiği günü hatırladı. Hiçbir aynanın olmadığı kadar soğuk bir aynaya bakıyor, sanki yansımasını bir buz çatlağı arasından görüyordu. İmgesinin böylesi buz gibi, böylesi uzak olması sanki aynanın suçuydu.

Bir vampir olmanın ne kadar fark edeceğini merak ediyordu- insanlığın alışılmış sıcaklığı ve akışın değişimine artık ait olmadığını o gün, o saat, o dakikada bilmenin. Olduğunuz yerde kaldığınız zaman dünya dönmeye devam ediyor ve sizi aramıyordu.

Magnus kafasındaki bu soruyu sormadı.

"Siz insanlar," dedi Raphael, ki büyücülere böyle hitap ediyordu çünkü karşısındaki ayartmayı biliyordu. "Rastgele yaş almamaya başlıyorsunuz, değil mi? Bir insanın doğduğu gibi doğuyorsunuz ve hep olduğunuz kişisiniz. Bir zamana kadar insanlar gibi yaşlanıyorsunuz ve sonra birden yaş almıyorsunuz."

Magnus, Raphael'in kafasındakileri yüz ifadesinden mi anladığını merak ediyordu.

"Bu doğru."

"Sence halkının ruhu var mı?" diye sordu Raphael. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

Magnus, ruhu olmadığını düşünen pek çok kişi tanımıştı. Kendisi ruhu olduğuna inanmakla birlikte, daha önce bundan şüphelenmediği anlamına gelmiyordu bu.

"Boş ver," dedi Raphael, Magnus'un cevap vermesine kalmadan. Sesi duygusuzdu. "Her hâlükârda size gıpta ediyorum."

"Nedenmiş o?"

Ay ışığı Raphael'e vuruyor, yüzünü öyle aydınlatıyordu ki genç yaşında ölmüş bir azizin mermerden heykeline benziyordu.

"Ya ruhlarınızı koruyorsunuzdur," dedi Raphael, "ya da hiç ruhunuz olmamıştır. Ve lanetlenmiş, sürülmüş hâlde ve ruhlarınızı özleyerek sonsuza dek dünyada amaçsızca dolaşmıyorsunuz."

Magnus saç fırçasını bıraktı. "Tüm Aşağı Dünyalılar'ın ruhu vardır," dedi. "Bizi iblislerden ayıran da budur."

Raphael dudak büktü. "Bu Nefilimler'e ait bir inanç."

"Ne olmuş yani?" dedi Magnus. "Haklı oldukları zamanlar var."

Raphael İspanyolca kırıcı bir şey söyledi. "Kendilerini çok mühim kurtarıcılar sanıyorlar, şu *cazadores de sombras*," dedi. "Gölge Avcıları. Ama beni kurtarmaya bile gelmediler."

Magnus tek kelime etmeden oğlana baktı. Üvey babasının Tanrı'nın ne istediği ve neyi yargıladığıyla ilgili görüşlerine asla karşı gelmemişti. Raphael'i hâlâ bir ruha sahip olabileceğine nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

"Anladığım kadarıyla, buradaki asıl mevzuyu dağıtmaya çalışıyorsun," dedi Magnus onun yerine. "Doğum gününmüş -ki meşhur partilerimden birini vermem için mükemmel bir bahane bu- ve sen bana bundan bahsetmedin, öyle mi?"

Raphael sessizce ona bakıyordu. Derken arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Magnus sık sık evcil bir hayvan almayı düşünürdü, fakat öfkeli bir ergen vampir edinmeyi aklından bile geçirmemişti. Raphael gider gitmez, kedi almaya karar verdi. Ve kedileri için hep parti verirdi.

Bunun ardından kısa bir süre sonra Raphael ağlamadan ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermeden haç kolyeyi takmaya başladı. Gecenin sonunda kolyeyi çıkardığında göğsünde uzun zaman önce açılıp da iyileşmiş bir yara gibi hafif bir iz kalıyordu, ancak hepsi buydu.

"Demek buraya kadarmış," dedi Magnus. "Harika. Artık hazırsın! Hadi gidip anneni ziyaret edelim."

Magnus, Raphael'in annesine endişelenmemesi ve kendisini ziyaret etmemesi için bir mesaj yollamıştı. Ne de olsa Raphael'i kurtarmak için bildiği tüm büyüleri kullanıyordu ve rahatsız edilmemesi gerekiyordu.

Bu mesaja karşın annesinden sonsuza dek kaçamayacağını biliyordu.

Raphael'in yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bir elinde kolyenin zinciriyle oynaması kararsızlığını gösteren tek

işaretti. "Olmaz," dedi. "Daha kaç defa beni hafife alacaksın? Hazır değilim. Yanına bile yaklaşamadım."

Bunun ardından Magnus'a bir sonraki adımını açıkladı.

"Bana yardım etmek için elinden geleni yapıyorsun," dedi Raphael, ertesi gece mezarlığa yaklaştıklarında. Sesi buz gibiydi.

Magnus aklından geçirdiklerini dillendirmedi: *Evet, çünkü senin kadar umutsuzluğa ve çaresizliğe kapıldığım ve bir ruha sahip olmadığıma inandığım zamanlar oldu.* Magnus yardıma ihtiyaç duyduğunda insanlar ona yardım etmişlerdi ve bunun sebebi yalnızca yardıma ihtiyaç duymuş olmasıydı, başka bir şey değil. Madrid'deyken Sessiz Biraderler'in kendisi için gelmesini ve ona yaşamanın başka bir yolu olduğunu öğretmelerini hatırlıyordu.

"Minnettar olmak zorunda değilsin," dedi Magnus aklından geçenlerden ziyade. "Bunu senin için yapmıyorum."

Raphael yumuşak bir hareketle omuz silkti. "Pekâlâ madem."

"Demek istediğim, ara sıra minnet duyabilirsin," dedi Magnus. "Arada bir daireyi temizleyebilirsin."

Raphael bu öneriyi gözden geçirdi. "Hayır, bunu yapacağımı sanmıyorum."

"Bana kalırsa, annen seni pataklamalıymış," dedi Magnus. "Sık sık."

"Zacatecas'tayken babam bir kez bana vurmuştu," dedi Raphael ilgisiz bir tavırla.

Raphael daha önce hiç babasından bahsetmemişti. Guadalupe da bir eşi olduğunu söylememişti. Buna karşın, Magnus, Raphael'in birkaç erkek kardeşi daha olduğunu biliyordu.

"Öyle mi?" Magnus hem yansız hem de teşvik edici bir tavırla konuşmaya çalışıyordu. Böylece Raphael isterse ona açılabilecekti.

Raphael sır veren biri değildi ve şaşırmış göründü. "İkinci kez vurmadı."

Burası Queens'te izbe ve gözden uzakta, küçük bir mezarlıktı. Etrafı biri depo diğeri ise Viktorya döneminden kalma, terk edilmiş bir ev olan uzun ve kara binalarla çevriliydi. Magnus bu bölgeye kutsal su serpilmesi, kutsanması ve mukaddes hâle getirilmesi için her şeyi ayarlamıştı. Kiliseler kutsaldı ama mezarlıklar pek de öyle sayılmazdı. Bütün vampirlerin bir yere gömülmesi ve mezardan çıkması gerekirdi.

Gölge Avcıları'nın enstitüsü gibi korumalı bir alan değildi belki ama Raphael ayağını toprağa basmakta zorlanacaktı.

Raphael söz vermişti.

Raphael dişleri arasındaki bir parçayı çıkarmak isteyen bir at gibi çenesini kaldırıp da dosdoğru kutsal toprağa atıldığında Magnus ona nasıl olup da inandığına anlam veremedi. Raphael koşuyor, yanıyor, çığlık atıyordu.

"Raphael!" diye bağırdı Magnus ve kutsal topraklarda, karanlıklara doğru peşinden koştu.

Raphael bir mezar taşına doğru sıçrayıp üstünde dengesini sağladı. Kıvırcık saçları rüzgârın etkisiyle uçuşarak ince yüzünü ortaya çıkarmış, bedeni bükülmüş, parmakları mezartaşının mermer köşesini pençe gibi tutuyordu. Sivrilen dişleri dişetlerine kadar belirmişti ve gözleri kapkara, cansızdı. Bir hortlağı

mezardan yükselen bir kâbusu andırıyordu. Herhangi vahşi bir canavardan çok daha az insani, çok daha ruhsuzdu.

Atladı. Magnus'a doğru değil de mezarlığın çevresine doğru. Öteki taraftan çıktı.

Magnus peşinden koştu. Raphael güçbela ayakta durabiliyormuş gibi sallanıyor, alçak, taş duvara yaslanıyordu. Kollarının derisi görünür biçimde köpükler çıkartıyordu. Çektiği acıdan derisinin geri kalanını pençeleriyle koparmak istiyor gibi görünmesine karşın buna gücü yoktu.

"Eh, başardın işte," diye yorum yaptı Magnus. "Bununla demek istediğim, az kalsın bana kalp krizi geçirtecektin. Şimdi durma. Gece daha yeni başladı. Beni üzmek için şimdi ne yapacaksın bakalım?"

Raphael başını kaldırıp ona baktı ve sırıttı. Yüzündeki pek de hoş bir ifade değildi.

"Yine aynı şeyi yapacağım."

Magnus galiba kaşınmıştı.

Raphael kutsal toprak boyunca bir değil de on kez koştuğunda, yorgun ve bitkin bir ifadeyle duvara yaslandı. Koşamayacak kadar zayıf olmasına karşın, duvara yaslanıp kendi kendine mırıldandı, önce boğulacak gibi oldu, fakat sonra kelimeyi ağzından çıkarmayı başardı: Tanrı'nın adını.

Bunu söylerken kan kustu, öksürdü ama devam etti: *"Dios."*

Magnus ayakta duramayacak kadar zayıf olmasına karşın hâlâ kendine zarar veren Raphael'in görüntüsüne elinden geldiğince katlandı.

"Raphael, yetmedi mi dersin?"

Beklendiği üzere Raphael öfkeyle ona baktı. "Hayır."

"Bunu nasıl yapacağını ve kendini nasıl kontrol edeceğini öğrenmek için sonsuz zamanın var. Senin–"

"Ama *onların* yok!" diye patlayıverdi Raphael. "*Dios*, hiçbir şeyden anlamaz mısın sen? Elimde kalan tek şey onları görme umudum, annemin kalbini kırmama umudum. Onu ikna etmem lazım. Bunu mükemmel bir şekilde yapmalıyım ve yakın zamanda, annem hâlâ yaşadığıma inanırken yapmalıyım."

Bu kez neredeyse hiç irkilmeden, "*Dios*," demişti.

"Çok iyisin."

"İyi olmam artık mümkün değil," dedi Raphael, çelik gibi sert bir sesle. "Eğer hâlâ iyi ve cesur olsaydım, annem gerçeği öğrendiğinde benden yapmamı istediği şeyi yapardım. Güneşin alnına çıkar ve kendi hayatıma son verirdim. Ama ben bencil, kötü, kalpsiz bir canavarım ve henüz cehennem ateşlerinde yanarak ölmek istemiyorum. Gidip annemi görmek istiyorum ve bunu yapacağım. Yapacağım. Yapacağım!"

Magnus onaylar bir tavırla başını salladı. "Ya Tanrı sana yardım edebilseydi?" diye sordu nazikçe.

Aklındaki cümleye en yakın söyleyebildiği buydu: *Ya inandığın her şey yanlışsa ve hâlâ sevilip affedilme şansın varsa?*

Raphael inatla başını salladı.

"Ben gecenin çocuklarından biriyim. Artık Tanrı'nın evladı değilim, O'nun koruması altında değilim. Tanrı bana yardım etmeyecek," dedi Raphael. Ağız dolusu kandan boğuk bir sesle

konuşuyordu. Tekrar kan tükürdü. "Ve Tanrı bana engel olamayacak."

Magnus bu sefer onunla tartışmaya girmedi. Raphael pek çok açıdan hâlâ çok gençti ve tüm dünyası başına yıkılmıştı. Dünyayı anlamlandırmak için elinde kalan tek şey inançlarıydı. Ve bu inançlara tutunacaktı çünkü kendi inançlarına göre umutsuzca kayıp, lanetli ve şimdiden ölüydü.

Magnus bu inançları ondan almanın doğru olup olmayacağını kestiremiyordu bile.

O gece, Magnus uyurken Raphael'in alçak, hararetli mırıltısına uyandı. Magnus insanların dua ettiğini pek çok kez duymuştu ve bu sesi tanıyordu. İsimleri, tanımadığı isimleri işitince bunların Raphael'in arkadaşları olup olmadığını düşündü. Derken Guadalupe'un, Raphael'in annesinin ismini duyunca diğer adların kardeşlerinin olduğunu tahmin etti.

Faniler Tanrı'dan, meleklerle azizlerden yardım isterken, tespihlerini çekerek ilahi okurlarken, Raphael sadece kendisi için kutsal olan isimleri dillendiriyor ve bunları söylemek için dilini yakmıyordu. Raphael ailesini çağırıyordu.

Raphael'le ev arkadaşı olmak pek çok olumsuzluğu barındırsa da bunun Raphael'in lanetlenmiş kayıp bir ruh oluşuyla, hatta duştayken çok fazla sabun kullanmasıyla (ki hiç terlemiyordu ve bu kadar sık duş almaya ihtiyacı yoktu) veya asla bulaşıkları yıkamamasıyla herhangi bir ilgisi yoktu. Magnus bu mevzuyu gündeme getirdiğinde, Raphael hiç yemek yemediğini, bu yüz-

den de hiç bulaşık çıkarmadığını söyledi. Tam da Raphael'in vereceği türden bir cevaptı bu.

Raphael'in bir diğer olumsuzluğu daha, Londra'nın kıdemli büyücüsü ve Magnus'un yanında sürekli diken gibi biten Ragnor Fell'in beklenmedik bir ziyarette bulunmasıyla ortaya çıktı.

"Ragnor, ne hoş bir tesadüf bu," dedi Magnus, kapıyı ardına kadar açarken.

"Buraya gelmem için birkaç Nefilim bana para verdi," dedi Ragnor. "Bir büyü yapmanı istiyorlar."

"Bekleme listem çok uzun." Magnus hüzünle başını salladı. "Çok rağbet görüyorum."

"Ve Gölge Avcıları'na sürekli karşı geliyorsun, bu yüzden de seni sevmiyorlar. Tabii birkaç laf dinlemez, isyankâr kişi dışında," dedi Ragnor. "Sana kaç kez söyledim Magnus? Profesyonel bir ortamda profesyonelce davran. Bu da Nefilimler'e karşı kabalık etmemek ve Nefilimler'le ilişki yaşamamak demek."

"Nefilimler'le hiçbir zaman ilişkim olmadı!" diye karşı çıktı Magnus.

Ragnor öksürmeye başladı. Öksürükleri arasında kulağa, "Blerondale," gibi gelen bir şey söyledi.

"Eh," dedi Magnus. "Hemen hemen hiç."

"Nefilimler'le ilişki kurmak yok," diye tekrar etti Ragnor inatla. "Müşterilerinle saygılı bir şekilde konuş ve büyünün yanı sıra istedikleri hizmetleri onlara ver. Ve nezaketsizliğini arkadaşlarına sakla. Hazır konu açılmışken, seni bu çağda ne zamandır görmüyorum ama her zamankinden daha berbat görünüyorsun."

"İğrenç bir yalan bu," dedi Magnus.

Çok zarif göründüğünü biliyordu. Sırma kumaştan, muhteşem bir kıravat takmıştı.

"Kapıda kim var?" Raphael'in buyurgan sesi banyodan geldiğinde kendisi de çıkıverdi. Havluya sarınmış olmasına karşın her zamanki gibi tenkitçi görünüyordu. "Sana iş saatlerini düzene koymanı söylemiştim, Bane."

Ragnor gözlerini kısarak Raphael'e baktı. Raphael bu bakışlara ters ters karşılık verdi. Ortamda bir gerilim olduğu hissediliyordu.

"Ah, Magnus," dedi Ragnor ve büyük, yeşil eliyle gözlerini kapadı. "Ah hayır, olamaz."

"Ne?" dedi Magnus şaşkınlık içinde.

Ragnor birdenbire elini aşağı indirdi. "Tabii, elbette haklısın. Saçmalıyorum. O bir vampir. Daha on dört yaşında görünüyor. Kaç yaşındasın sen? Bahse girerim ikimizden de yaşlısındır, ha-ha."

Raphael, Ragnor'a deliymiş gibi bakıyordu. Magnus kendisi dışında bir başkasının ona aynı şekilde bakmasını gayet keyif verici bulmuştu.

"On altı yaşındayım," dedi Raphael ağır ağır.

"Ah, Magnus!" diye feryat etti Ragnor. "İğrenç bir şey bu! Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ne?" diye sordu Magnus tekrardan.

"On sekiz yaşın sınır olduğunda anlaşmıştık," dedi Ragnor. "Sen, ben ve Catarina, birlikte yemin etmiştik."

"Bir vam... Ah, bir dakika. Raphael'le çıktığımı mı sandın?" diye sordu Magnus. "Raphael'le? Bu saçmalık. Bu–"

"Şu güne kadar duyduğum en iğrenç fikir."

Raphael'in sesi etrafta yankılandı. Muhtemelen sokaktaki insanlar bile onu duymuştu.

"Bu biraz fazla kaçtı," dedi Magnus. "Ve açıkçası, beni üzdü."

"Üstelik tuhaf meşgaleler peşinde koşmak isteseydim bile -ve açıklamama izin ver, kesinlikle öyle bir şey yok-" diye sözlerine devam etti Raphael küçümseyen bir tavırla, "*onu* seçecektim sanki. Onu! Manyak gibi giyiniyor, budala gibi davranıyor ve her cumartesi Dew Drop'un dışında insanların çürük yumurta attığı adamdan bile daha kötü espiriler yapıyor."

Ragnor gülmeye başladı.

"Senden çok daha iyi erkekler bunlara sahip olmak için bana yalvardı," diye homurdandı Magnus. "Benim şerefime düellolar yaptılar. Adamın biri *benim* şerefime düello yaptı, ama bu biraz utanç vericiydi çünkü üstünden çok uzun zaman geçti."

"Bazen banyoda vaktini nasıl geçiriyor, biliyor musun?" dedi Raphael acımasızca. "Saçlarına gerçek büyü yapıyor. Saçlarına!"

"Bu çocuğu sevdim," dedi Ragnor.

Elbette sevmişti. Raphael'in içi genel anlamda dünyaya karşı korkunç bir ümitsizlikle doluydu. Özellikle Magnus'u aşağılamaya yer arıyordu ve dişleri kadar keskin bir dile sahipti. Raphael açıkça Ragnor'un ruh arkadaşıydı.

"Sana Bane'e dair başka bir şey daha söyleyeyim," diye söze girdi Raphael.

"Ben çıkıyorum," diye ilan etti Magnus. "Dışarı çıktığımda ne yapacağımı size anlatırdım ama ikinizin de *eğlenceli ahbaplarla iyi vakit geçirmekten keyif alma* kavramını anlayacağınıza inanmakta güçlük çekiyorum. Sevimli ev sahibinizi aşağılamaktan vazgeçmediğiniz sürece de dönmeyi düşünmüyorum."

"Yani buradan taşınıp daireyi bana mı bırakacaksın?" diye sordu Raphael. "Kabul ediyorum."

"Bir gün bu ukalalağın yüzünden başın epey belaya girecek," diye seslendi Magnus belli belirsiz başını çevirip.

"Konuşana da bak," dedi Ragnor.

"Merhaba?" dedi Raphael, her zamanki gibi kısaca. "Lanetli ruh."

Ragnor, Magnus'un hayatında edindiği en kötü ev arkadaşıydı.

Ragnor on üç gün daha Magnus'ta kaldı. Magnus'un hayatındaki en uzun on üç gündü bu. Ne zaman biraz eğlenmeye kalkışsa, kısa olanla yeşil birlikte başlarını sallıyor, ardından ukalaca şeyler söylüyorlardı. Bir keresinde Magnus başını öyle hızlı çevirdi ki birbirleriyle tokalaştıklarını gördü.

"Bana yaz," dedi Ragnor, Raphael'e, gitmeden önce. "Ya da istersen telefonla ara. Gençlerin bunu sevdiğini biliyorum."

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Ragnor," dedi Raphael. "Ben de bütün büyücülerin işe yaramaz olduğunu düşünmeye başlayacaktım."

Ragnor gittikten kısa bir süre sonra, Magnus, Raphael'in en son ne zaman kan içtiğini anımsamaya çalıştı. Magnus hep

Camille'in yemeğini nasıl bulduğunu düşünmemeye çalışmıştı. Onu sevdiği zamanlar bile. Ayrıca bir kez daha Raphael'in birini öldürdüğü görmek istemiyordu. Ancak Raphael'in ten renginin değiştiğini, ağız çevresindeki gerginliği gözlemliyor ve Raphael'i bu çaresizliğinden kurtarmak için elinden geleni yapmayı düşünüyordu.

"Raphael, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama besleniyorsun, değil mi?" diye sordu Magnus. "Son olaya kadar büyümen devam ediyordu da."

"El hambre agudiza el ingenio," dedi Raphael.

Açlık zekâyı keskinleştirir.

"Güzel deyimmiş," dedi Magnus. "Yine de pek çok deyim gibi kulağa akıllıca gelmekle birlikte hiçbir şeyi açıklamıyor."

"Kendimi kontrol edeceğime zerre kadar şüphem kalmadan annemin -erkek kardeşlerimin- yanına gitmek için kendime izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedi Raphael. "Onlarla bir odada kapalı kaldığım ve günlerce kan içmediğim takdirde kendimi kontrol edebileceğimden emin olmak istiyorum."

Raphael geçen akşam Magnus'un gözleri önünde az kalsın bir adamı daha öldürüyordu. Söylediklerinde haklıydı.

Magnus'un Raphael'in acıdan, merhametten ya da insanlığa karşı herhangi duyarlı bir histen dolayı aç kaldığı konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Raphael artık kendini insanlığın bir parçası saymıyor, zaten lanetlendiğine göre dünyadaki her türlü günahı işleyebileceğini düşünüyordu. Kan içmekten uzak durmasının tek nedeni bunu yapabildiğine kendine kanıtlama

kendi sınırlarını deneme ve kazanmaya çalıştığı otokontrolü uygulama çabasıydı.

Ertesi gece Raphael kutsal topraklara gidip sokakta uyuyan bir serserinin kanını sakince içti. Magnus'un adamın kulağına fısıldadığı şifa büyüsüne rağmen, bir daha hiç uyanmayabilirdi. Gecenin karanlığında yürürlerken Raphael istediği kadar güçlü olabilmek için ne kadar zamana ihtiyaç duyduğunu yüksek sesle hesaplamaya başladı.

"Bana kalırsa epey güçlüsün," dedi Magnus. "Üstelik otokontrolün de yerinde. Bana hissettiğini göstermek istediğin kahramanlara tapınma dürtünü nasıl da inatla bastırıyorsun, baksana."

"Bazen suratına gülmemek gerçekten bir otokontrol alıştırması oluyor," dedi Raphael ciddi bir tavırla. "En azından bu kadarı doğru."

Tam o sırada Raphael kaskatı kesildi ve Magnus soran bir ses çıkardı. Raphael sertçe Magnus'u susturdu. Magnus, Raphael'in kara gözlerinin kilitlendiği noktaya baktı. Raphael'in bakışlarını neye diktiğini bilmiyordu fakat Raphael harekete geçtiğinde onu takip etmekten zarar gelmeyeceğini düşündü.

Terk edilmiş bir otomatik makinenin arkasında uzanan ufak bir sokak vardı. Karanlığın arasında hışırtılar duyuluyordu. Gerçi bunlar çöpleri karıştıran farelerden de geliyor olabilirdi. Ancak o tarafa yaklaştıkları zaman Magnus, Raphael'in dikkatini çeken şeyi görmeyi başardı: Kıkırdama ve emme sesleriyle acı içinde inlemeler.

Raphael'in ne yaptığından emin olmamakla birlikte, o sırada onu yalnız bırakmak gibi bir planı yoktu. Magnus parmaklarını şaklatınca bir ışık belirdi - elinden etrafa yayılıyor, dar sokağı aydınlatıyor, karşısındaki dört vampirin ve kurbanlarının yüzlerine düşüyordu.

"Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye sordu Raphael.

"Ne yapıyoruz gibi görünüyor?" dedi grubun içindeki tek kız. Magnus bu kızı tanımıştı. Dumont Oteli'nde kendisiyle konuşan yalnız, cesur ruhtu bu. "Kan içiyoruz. Ne yani, yeni misin?"

"Yaptığınız bu muydu?" diye sordu Raphael, şaşırdığını belli eden abartılı bir ses tonuyla. "Çok üzgünüm. Dikkatimden kaçmış olmalı, çünkü ne kadar aptal olduğunuzu düşünmekle meşguldüm."

"Aptal mı?" diye tekrar etti kız. "*Hatalı* mı demek istiyorsun? Yoksa bize ders mi–"

Raphael kıza karşı sabırsızca parmaklarını şaklattı. "*Hatalı mı* mı demek istiyorum?" dedi. "Zaten hepimiz ölü ve lanetliyiz. Bizim gibi varlıklar için *hatalı* ne ifade edebilir ki?"

Kız başını eğdi. Düşünceli görünüyordu.

"*Aptal* demek istedim," dedi Raphael. "Tabii, kalın kafalı bir çocuğu avlamayı pek de onurlu bulduğumu söyleyemeyeceğim. Şunu düşün bir: Onu öldürürseniz tüm Gölge Avcıları'nı üstümüze salarsınız. Sizleri tanımıyorum ama birileri aşırı aç ve çok aptal diye Nefilimler'in gelip de bıçaklarıyla hayatıma son vermesini istemiyorum."

"O hâlde *canını bağışlayın* demek istiyorsun," diye tısladı oğlanlardan biri, kız ona dirseğiyle vurmasına rağmen.

"Onu öldürmeseniz bile," diye devam etti konuşmasına Raphael, kimse araya girmemiş gibi inatla. "Eh, o hâlde kontrolsüz ve coşkun şartlar altında kanını emdiğinize göre, kazara sizlerin kanınızın tadına bakmasını kolaylaştırdınız. Bu da peşinize düşmek gibi bir takıntıyla baş başa bırakacaktır onu. Bunu yeterince sayıda kurbana yaptığınız takdirde ya fanilerin altında kalırsınız -ve açıkçası pek de hoşsohbet oldukları söylenemez- ya da onları vampire çevirirsiniz. Ki, matematiksel olarak konuşursak, sonunda hiç insan kalmayacağı için kan ikmali sorunu yaşarsınız. İnsanlar en azından sonuçlarıyla baş etmek zorunda kalmayacaklarını bildikleri için kaynakları harcayabilir, ama siz mankafalar, sizin böyle bir bahaneniz bile yok. *Tanrım,* siz başbelaları, bir melek bıçağı kafanızı kestiğinde ya da açlıktan ölürken tatsız bir manzaraya baktığınız zaman düşünmeye başlayacaksınız. *Keşke biraz uyanık olsaydım da fırsatım varken Raphael'i dinleseydim,* diyeceksiniz."

"O ciddi mi?" diye sordu bir başka vampir, şaşkın bir ses tonuyla.

"Hep öyledir," dedi Magnus. "Bu kadar yorucu bir arkadaş olmasının nedeni de bu zaten."

"İsmin bu mu? Raphael mi?" diye sordu vampir kız. Yüzü gülümsüyor, siyah gözleri parlıyordu.

"Evet," dedi Raphael sinirli bir tavırla. Neşe veren her şeye olduğu gibi flörte karşı da duyarsızdı. "Sorumsuzca ve kabul

edilemez derecede aptalca davranışlar sergilediğin sürece ölümsüz olmanın ne anlamı var ki? Adın ne senin?"

Vampir kızın ağzı kulaklarına varmış, rujlu dudaklarının ardından parıldayan yırtıcı dişleri çıkmıştı. "Lily."

"İşte Lily burada yatıyor," dedi Raphael. "Vampir avcıları tarafından öldürüldü çünkü insanları katlediyordu ve izini kaybettirecek zekâya bile sahip değildi."

"Ne yani, şimdi de fanilerden korkmamız gerektiğini mi söylüyorsun?" dedi bir başka vampir kahkahalarla. Bu seferkinin şakaklarına aklar düşmüştü. "Bunlar en gençlerimizi korkutmak için anlatılan hikâyelerdir. Senin de epey genç olduğunu tahmin ediyorum, ama–"

Raphael gülümsedi ve yırtıcı dişleri ortaya çıktı. Bununla birlikte, yüzündeki ifadede eğlendiğini gösteren bir şey yoktu. "Epey gencim," dedi. "Ve hayattayken bir vampir avcısıydım. Louis Karnstein'ı öldürdüm."

"Vampir olan bir vampir avcısı mısın?" diye sordu Lily.

Raphael, İspanyolca küfretti. "Hayır, tabii ki de değilim," dedi. "Öyle olsaydım ne tür kalleş bir çakal olurdum? Üstelik, ne salakça bir şey. Ortak bir tehdit karşısında bir araya gelen diğer vampirler tarafından anında öldürülürdüm. En azından bunu yapmalarını umuyorum. Belki de hepsi de çok aptal olurdu. Bana gelince, mantıklı konuşan biriyimdir," diye açıklama yaptı Raphael onlara, sert bir tavırla. "Ve çok az rakibim var."

Saçlarına aklar düşmüş vampir surat asmıştı. "Leydi Camille istediğimizi yapmamıza izin veriyor."

Raphael budala değildi. Vampir klanının liderini kendi şehrinde aşağılamayacaktı.

"Belli ki Leydi Camille sizin gibi moronların peşinden koşmaktan bıkmış ve olduğunuzdan daha mantıklı olduğunuzu zannediyor. Alın size üstüne düşünecek bir şey. Tabii düşünmek gibi bir kapasiteye sahipseniz."

Lily gözlerini Raphael'den ayırmadan Magnus'un yanına sokuldu.

"Ondan hoşlandım," dedi. "Çok acayip olmasına karşın patronluk taslıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Üzgünüm. Birinin Raphael'den hoşlandığını duyunca şaşkınlıktan duyma yetimi kaybettim."

"Üstelik hiçbir şeyden korkusu yok," diye konuşmasına devam etti Lily, sırıtarak. "Derek'le bir okul öğretmeninin yaramaz bir çocukla konuştuğu gibi konuşuyor ve Derek'in insanların kafalarını koparıp boyunlarından kan emdiğini görmüşlüğüm var."

İkisi de konuşmakta olan Raphael'e baktı. Diğer vampirler biraz sinmişti.

"Zaten ölüsünüz. Tamamen yok olmak mı istiyorsunuz?" diye sordu Raphael. "Bu dünyayı terk ettiğimiz anda beklememiz gereken tek şey cehennemin sonsuz ateşlerinde acı çekmek. Lanet varlığınızın hiçbir önemi olmamasını mı isterdiniz?"

"Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı Magnus. "Başka içki isteyen var mı?"

Raphael dışında tüm vampirler sessizce ellerini kaldırdı. Raphael ithamkâr ve yargılayıcı görünüyordu fakat Magnus'a göre yüzü bu şekilde kilitlenip kalmıştı.

"Pekâlâ. Sizlerle paylaşabilirim," dedi Magnus, altın kabartmalı kemerindeki özel tasarlanmış yerden altın kabartmalı cep şişesini çıkarırken. "Ama sizi uyarıyorum, elimde hiç masum kanı kalmadı. Bu viski."

Diğer vampirler sarhoş olduktan sonra Raphael'le Magnus fani kızı yolladı. Kız kan kaybından biraz sersemlemiş olsa da genel anlamda iyiydi. Raphael kızın üstünde *encanto* yaptığında Magnus şaşırmadı. Raphael bunun üzerine de çalışıyor olmalıydı. Ya da daha ziyade diğerleri üzerinde kendi iradesini ortaya koymak Raphael için gayet doğal bir süreçti.

"Hiçbir şey olmadı. Git ve yatağına gir, hiçbir şey hatırlamayacaksın. Geceleyin buralarda dolaşma. Aksi hâlde ahlaksız adamlarla ve kan emen düşmanlarla karşılaşırsın," dedi Raphael kıza, gözlerini diğerlerine dikmiş hâlde. "Ve kiliseye git."

"Görev aşkının dünyadaki tüm insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemek olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Magnus, eve dönerlerken.

Raphael yüzünü ekşiterek ona baktı. *Öyle tatlı bir yüzü var ki*, diye düşündü Magnus, *masum bir meleğin yüzü ve dünyadaki en huysuz kişinin ruhu.*

"Bir daha asla o şapkayı giyme."

"Demek istediğim tam olarak buydu," dedi Magnus.

* * *

Santiago'ların evi Harlem'de, 129. Cadde'yle Lenox Bulvarı'nın üstündeydi.

"Beni beklemene gerek yok," dedi Raphael, Magnus'a yürürlerken. "Bundan sonra, nasıl sona erersе ersin, Leydi Camille Belcourt'a gidip vampirlerle yaşamayı düşünüyorum. Orada bana ihtiyaçları olabilir ve benim de yapacak bir şeylere ihtiyacım olabilir. Seni... gücendirdiysem özür dilerim."

Magnus, Camille'i, ona dair duyduğu tüm şüpheleri düşündü. Yirmili yılların dehşetini hatırladı. O zamanki olayla nasıl bir ilgisi olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Ancak Raphael'in, Magnus'un misafiri olarak kalması imkânsızdı. Aşağı Dünya'da hiçbir yere ait olmayan, onu karanlıklara bağlayacak ve güneşten uzak tutacak hiçbir şeyi olmayan geçici bir ziyaretçi olarak kalamazdı.

"Ah hayır, Raphael, lütfen beni terk etme," dedi Magnus monoton bir sesle. "O tatlı gülüşünün ışığı olmadan ne yaparım ben? Eğer gidersen kendimi yere atıp ağlarım."

"Öyle mi?" diye sordu Raphael, bir kaşını kaldırıp. "Çünkü bunu yaparsan yanında kalır ve gösteriyi izlerim."

"Çık dışarı," dedi Magnus ona. "Dışarı! Gitmeni istiyorum! Sen buradan ayrıldığında bir parti vereceğim ve sen, partilerden nefret edersin. Kavram olarak moda, müzik ve eğlence dışında. Gittiğin ve kafana uyanı yaptığın için seni asla suçlamayacağım. Bir amacın olsun istiyorum. Yaşadığını düşünmesen bile yaşamak için bir amacın olsun."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Eh, mükemmel," dedi Raphael. "Çünkü zaten gidecektim. Brooklyn'den usandım artık."

"Çekilmez piçin tekisin," dedi Magnus ona. Buna karşılık Raphael insanı sersemletecek kadar tatlı, şu nadir gülümsemelerinden birini gösterdi.

Eski mahallesine yaklaştıkları anda gülümsemesi soluverdi. Magnus, Raphael'in yaşadığı paniğe karşı koymaya çalıştığını görebiliyordu. Magnus üvey babasıyla annesinin yüzlerini hatırladı. Ailenin sırt çevirmesinin insana neler hissettirdiğini bilirdi.

Sevginin ellerinden alınmasındansa tıpkı Raphael için olduğu gibi bir daha asla güneşi görmemeyi yeğlerdi. Raphael'in bu iki şeyi de kaybetmemesi için kendini onu büyüten adamın eskiden yaptığı gibi, Raphael gibi dua ederken buldu, ki bunu kırk yılda bir yapardı.

Kapıyı çalmak ve olacakları beklemek Magnus'a düşmüştü.

Guadalupe Santiago kapıyı açıp da oğlunu gördüğünde dua vakti sona erdi.

Magnus, Raphael'e bakan kadının yüreğindekileri yüzünden okuyabiliyordu. Guadalupe yerinden kımıldamamış, oğlunun üstüne atlamamıştı. Ona, meleksi yüzüne ve siyah buklelerine, ince bedeniyle kızarmış yanaklarına -Raphael daha canlı görünebilmek için buraya gelmeden önce beslenmişti- ve her şeyden önemlisi boynunda parıldayan altın zincire bakıyordu. Haç mıydı bu? Magnus, Guadalupe'un bunu düşündüğünü görebiliyordu. Oğlunu korumak için ona verdiği hediye miydi bu?

Raphael'in gözleri parlıyordu. Akıllarına bile gelmeyen şeydi bu. Magnus bunu fark edince korkuya kapılmıştı. Raphael'in ağlamasını önlemek için üstüne çalışmadıkları tek şeydi. Annesinin önünde gözyaşları dökerse, bu yaşlar kan olacak ve tüm oyun sona erecekti.

Magnus elinden geldiğince hızlı konuşmaya başladı.

"Benden istediğiniz gibi oğlunuzu buldum," dedi. "Ama ona ulaştığımda ölmek üzere olduğu için kendi gücümün bir kısmını ona vermek zorunda kaldım. Benim gibi olsun diye." Magnus, kadının tüm dikkati oğlunun üstünde olmasına karşın Guadalupe'un gözlerinin içine baktı. "Bir sihirbaz," dedi, bir keresinde kadının kendisine dediği gibi. "Ölümsüz bir afsuncu."

Guadalupe vampirlerin canavar olduğunu düşünmesine karşın yardım için Magnus'a gelmişti. Bir büyücüye güvenebilirdi. Bir büyücünün lanetli olmadığına inanabilirdi.

Guadalupe'un tüm bedeni kasıldı, yine de onaylar bir tavırla hafifçe başını salladı. Magnus onun bu sözleri hatırladığını ve bunlara inanmak istediğini anlamıştı. Söylediklerine inanmayı öyle çok istiyordu ki onlara güvenmekte zorlanıyordu.

Guadalupe birkaç ay öncesine göre daha yaşlı görünüyordu. Oğlunun kaybolduğu zamandan beri yıpranmıştı. Daha yaşlı durmasına karşın sertliğinden bir şey kaybetmemişti ve kolu kapı eşiğini kapatacak şekilde duruyordu. Çocukları arkasından gizlice onlara bakıyordu fakat Guadalupe bedeniyle onları koruyordu.

Buna karşın kapıyı kapatmıyordu da. Hikâyeyi dinledi ve tüm dikkatini Raphael'e verdi. Raphael ne zaman konuşsa, gözleriyle yüzünün o tanıdık çizgilerini inceliyordu.

"Yanına, eve dönüp seni gururlandırayım diye bunca zamandır çalışıyordum. Anne," dedi Raphael. "Emin ol, yalvarırım bana inan. Hâlâ bir ruhum var."

Guadalupe'un gözleri hâlâ Raphael'in boynundaki ince, parıldayan zincirin üstündeydi. Raphael tişörtüne değen haçı titreyen parmaklarıyla çekti. Elinde sallanan haçın üstünde altın rengi ışıklar titreşiyordu. Geceleyin şehirdeki en aydınlık şeydi.

"Takmışsın," diye fısıldadı Guadalupe. "Anneni dinlemeyeceksin diye öyle korktum ki."

"Elbette dinledim," dedi Raphael, titreyen bir sesle. Fakat ağlamadı. Çelik gibi iradeli Raphael ağlamazdı. "Taktım ve beni korudu. Hayatımı kurtardı. Hayatımı kurtardın."

Bu söz üzerine Guadalupe'un tüm bedeni zoraki hareketsizliğinden kurtuldu. Magnus bu konuşmada birden fazla kişinin çelik iradeye sahip olduğunu fark etti. Raphael'in bu özelliğinin nereden geldiğini anlamıştı.

Guadalupe kapının eşiğini geçip kollarını uzattı. Raphael annesinin kucağına koştu. Normal bir insandan çok daha hızlı Magnus'un yanından ayrılmış, bir kolunu sımsıkı Guadalupe'un boynuna dolamıştı. Annesinin kollarında titriyordu. Guadalupe saçlarını okşarken tir tir titriyordu.

"Raphael," diye mırıldandı Guadalupe oğlunun siyah bukleleriinin arasından. İlk başta Magnus'la Raphael sürekli ko-

nuşmuşken, görünüşe bakılırsa şimdi sıra Guadalupe'daydı. "Raphael, *mijo*, Raphael, Raphael'im."

Magnus sevgi ve teselli sözlerinin arasında Guadalupe'un Raphael'i eve çağırdığını, artık güvende olduklarını, istediklerini başardıklarını, Raphael'in ailesiyle birlikte olabileceğini ve ailesinin onun bir vampir olduğunu bilmek zorunda kalmayacağını o anda anladı. Guadalupe'un sarf ettiği tüm sözler sevgi ifadeleri, sevgi açıklamalarıydı. Sevgi ve sahip çıkma: Oğlum, evladım, çocuğum.

Annelerinin hayır duasını aldığını anlayan diğer çocuklar Raphael'in etrafında toplandı. Raphael onlara şefkatle dokunuyor, küçüklerin saçlarını okşuyor, umarsız görünen bir yakınlıkla saçlarını çekiyordu. Oysa bunu öyle büyük bir özenle yapıyordu ki. Yaşça büyük olanları kabaca ittirmekle birlikte kabaca selamlamıyordu.

Raphael'in velinimeti ve öğretmeni olarak rolünü oynayan Magnus da Raphael'e sarıldı. Tüm huysuzluğuyla Raphael insanın pek de bağrına basmak isteyeceği biri değildi. Magnus, Raphael'in güneşe çıkmasına engel olmak için mücadele ettiği günden beri ona pek yaklaşmamıştı. Magnus'un elleri altında Raphael'in sırtı incecikti -kırılgan- ki işin aslı öyle değildi.

"Sana borçluyum, büyücü," diye fısıldadı Raphael, soğuk bir tavırla Magnus'un kulağına. "Sana söz veriyorum yaptıklarını unutmayacağım."

"Saçmalama," dedi Magnus. Ardından, herhangi bir bedel ödemeyeceğini bildiğinden geri çekilirken Raphael'in kıvırcık saçlarını okşadı.

Raphael'in yüzündeki içerlemiş ifade muhteşemdi.

"Seni ailenle baş başa bırakayım," dedi Magnus ona ve yanından ayrıldı.

Dediğini yapmadan önce durup parmaklarından birkaç mavi kıvılcım çıkardı ve etrafta oyuncak evlerle yıldızlar belirdi. Büyüyü çocukların korkmayacağı türden, eğlenceli kılan bir şeydi bu. Hepsine Raphael'in kendisi kadar hünerli ve müthiş yetenekli olmadığını ve uzun bir süre bu türden ufak mucizeler yaratamayacağını söyledi. Yerlere kadar eğilerek selam verince ufaklıklar güldü ve Raphael de yüzünü ekşitti.

Magnus ağır adımlarla yanlarından ayrıldı. Kış yaklaşıyordu fakat etkisi hâlâ pek hissedilmiyordu. Magnus sadece yürüyüp hayattaki küçük şeylerden keyif aldığı için mutluydu: kuru kış havası, ayaklarının altında uçuşan birkaç altın sarısı yaprak, tepesinde, büyük bir zaferle yeniden doğacak olan çıplak ağaçlar. Dairesine, evine gidiyordu. Biraz boş olmasından korkmakla birlikte yakında Etta'yı davet edecekti. Etta onunla dans edecek, tıpkı Magnus'un hayatını doldurduğu gibi odaları sevgisi ve kahkahalarıyla dolduracaktı. Magnus'u terk etmeden önce, kısa bir süre daha yapacaktı bunu.

Magnus arkasında gümleyen adımları işitince bir an Raphael'in geldiğini sandı. Tam zafer kazandıklarını düşündükleri anda tüm maskelerin düştüğü bir balo olacaktı.

Ancak arkasındaki Raphael değildi. Magnus birkaç ay boyunca Raphael'i hiç görmeyecek, bu esnada Raphael, Camille'in muavini olacak, kendisinden yüzlerce yaş büyük vampirlere sa-

kince yalnızca kendisinin yapabileceği şekilde emirler verecekti. Raphael o zaman Magnus'la önemli bir Aşağı Dünyalı'nın bir diğer önemli Aşağı Dünyalı'yla konuştuğu gibi, mükemmel bir profesyonellikle konuşacaktı. Ancak Magnus, Raphael'in hiçbir şeyi unutmadığını bilecekti. Magnus ve New York vampirleri, Camille'in klanı arasındaki ilişkiler her zaman gergin olmasına karşın birden yumuşayacaktı. New York vampirleri Magnus'un partilerine gelecek -Raphael gelmeyecekti- büyü yardımı için ona başvuracaklardı. Raphael bir daha asla bunu yapmayacaktı.

O soğuk kış gecesinde Magnus'u takip eden ayak sesleri Raphael'in değil, Guadalupe'undu. Guadalupe koşturmaktan nefes nefese kalmış, siyah saçları tokalarından kurtulmuş, yüzünün önünde bir yumak hâlini almıştı. Durmadan önce az kalsın Magnus'a çarpıyordu.

"Bir dakika," dedi. "Paranı ödemedim."

Guadalupe'un parayla dolu elleri titriyordu. Magnus, Guadalupe'un parayı tutan parmaklarını kapayıp elini ellerinin arasına aldı.

"Lütfen al," dedi Guadalupe. "Al bunu. Hak ettin, hatta daha fazlasını hak ediyorsun. Oğlumu bana getirdin, en büyük, en tatlı oğlumu, canımı, cesur evladımı. Onun hayatını kurtardın."

Magnus ellerini tutarken Guadalupe hâlâ titriyordu. Böylece Magnus alnını onun alnına dayadı. Guadalupe'u öpecek kadar, dünyadaki en önemli sırları anlatacak kadar yakınlardı. Guadalupe'la iyi bir meleğin zamanında kendi ailesiyle konuşmasını istediği gibi, çok uzun zaman önce uzak

diyarlarda o tir tir titreyen kendi genç ruhuna konuşur gibi konuştu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, bunu hak etmedim. Sen onu herkesten çok daha iyi tanıyorsun. Onu sen yarattın, ona kendisi olmayı sen öğrettin ve onu iliklerine kadar tanıyorsun. Ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Seni ne kadar sevdiğini biliyorsun. Senin için bir şey yapabildiysem, senin de bana inanmanı istiyorum. Bütün çocuklarına bir şey öğret. Sana bunun kadar doğru bir şey söylemedim. Hiçbir şey inanmıyorsan yalnız buna inan. Raphael kendini kurtardı."

Dumort Oteli'nin Çöküşü

Cassandra Clare ve Maureen Johnson

Camille'in gümüşi-sarı saçları uzun ve açıktı, karmakarışık görünüyordu. Yatağın ucunu okşadı.

Magnus'un beklediği karşılama bu değildi. Hatırladığı Camille, hatta şans eseri rastladığı Camille değildi karşısındaki.

—Dumort Oteli'nin Çöküşü

MAGNUS! MAGNUS! MAGNUS! BURAYA GEL! GEL! OTUR!

Temmuz 1977

"Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu kadın.

"Ivır zıvır," dedi Magnus.

"Modayla ilgileniyor musunuz? Moda sektöründe çalışır gibi görünüyorsunuz."

"Hayır," dedi Magnus. "Ben modanın ta kendisiyim."

Biraz tuhaf bir yorum olmakla birlikte, Magnus'un uçaktaki koltuk arkadaşını keyiflendirmişe benziyordu. Aslına bakılırsa, bu yorum bir bakıma deneme sayılırdı. Her şey arkadaşını neşelendiriyor gibiydi - önündeki arkaya yaslanmış koltuk, tırnakları, bardağı, saçları, herkesin saçı, kusmuk torbası...

Uçak havalanalı henüz bir saat olmasına rağmen Magnus'un arkadaşı tuvaleti kullanmak için dört kez kalkmıştı. Her seferin-

de, birkaç saniye içinde deli gibi burnunu kaşıyarak ve görünür derecede seğirerek dönmüştü. Şimdi ise Magnus'un üstüne doğru eğilmiş, kıvrık sarı saçları şampanya kadehine giriyor, boynu Eau de Guerlain kokuyordu. Burnunun kenarında bir parça beyaz toz kalmıştı.

Magnus bu yolculuğu bir portala atlayıp birkaç saniyede yapabilirdi, fakat uçaklarda hoş bir şey vardı. Büyüleyici, samimi ve yavaşlardı. İnsanlarla tanışıyordunuz ve insanlarla tanışmak Magnus'un hoşuna gidiyordu.

"Peki ya kıyafetiniz?" dedi. "Nedir bu?"

Magnus kırmızı ekoseli siyah trikodan büyük boy takımıyla içindeki eskitilmiş tişörtüne baktı. Londra punkçıları açısından son modaya uygundu, fakat New York henüz bu aşamaya gelmemişti.

"Halkla ilişkiler uzmanıyım," dedi kadın. Belli ki az önce sorduğu soruyu unutmuştu. "Disko ve kulüpler için çalışırım. En iyi kulüplere. İşte. Burada."

Elini kocaman çantasına daldırdı ve sigarasını bulduğu zaman bir an durdu. Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına aldı, sigarayı yaktı ve çantayı karıştırmaya devam etti. Sonunda kaplumbağa kabuğundan küçük bir kartlık çıkardı. Kartlığı açıp içinden bir kart çekti. Üstünde şu yazıyordu: *ELECTRICA.*

"Bak," dedi, uzun, kırmızı ojeli tırnağıyla karta vurup. "Bak. Yeni açılıyor. Muhteşem olacak. Studio 54'ten çok çok daha iyi. Ah, bir saniye. İster misin?"

Magnus'a avucundaki küçük şişeyi gösterdi.

"Hayır, teşekkür ederim."

Derken yine beceriksizce koltuğundan kalktı. Tuvalete giderken çantası Magnus'un yüzüne çarptı.

Faniler yine uyuşturucuya sarmıştı. Bu tür aşamalardan geçiyorlardı. Şimdiki kokaindi. Yüzyılın başından beri bu kadar çok uyuşturucu görmemişti. O zamanlar uyuşturucuyu her şeyin içine koyuyorlardı. Tonikler, iksirler, hatta *Coca-Cola*. Bir süre uyuşturucu meselesini bıraktıklarını zannetmesine karşın, şimdi tam güç geri dönmüştü.

Uyuşturucular hiçbir zaman Magnus'un ilgisini çekmemişti. İyi bir şarap çekmişti elbette, fakat iksirler, tozlar ve haplardan hep uzak durmuştu. Uyuşturucu alıp büyü yapamazdınız. Ayrıca, uyuşturucu kullanan insanlar sıkıcı olurdu. Umutsuzca, bıktırıcı derecede sıkıcı. Uyuşturucu yüzünden ya çok ağır ya çok hareketli olurlar, çoğunlukla da uyuşturucudan bahsederlerdi. Sonra da ya -korkunç bir süreç geçirerek- uyuşturucuyu bırakırlar ya da ölürlerdi. Bunun arası yoktu.

Fanilere ait bütün evreler gibi bu da geçecekti. Magnus bunun yakın zamanda olmasını umuyordu. Gözlerini kapatıp Atlantik'i geçene kadar uyumaya karar verdi. Londra geride kalmıştı. Artık eve dönme vakti gelmişti.

Magnus, JFK Havaalanı'na indiği anda iki yaz önce New York'u bırakıp gitmesinin ilk nedenini hatırladı. New York yazları *fena hâlde sıcak* oluyordu. Sıcaklık 40 dereceye varıyor, metan gazıyla karışmış jet yakıtıyla egzoz dumanlarının kokusu şehrin bu uzak

ucunu sarıyordu. Magnus bu kokunun daha da beterleşeceğini biliyordu.

Göğüs geçirerek bir taksi kuyruğuna girdi.

Taksi güneş altında kalmış herhangi bir madeni kutu kadar rahattı ve terleyen sürücünün kokusu havadaki güzel kokulara karışıyordu.

"Nereye gidiyoruz, dostum?" diye sordu sürücü, Magnus'un kıyafetini süzerek.

"Christopher'la Altıncı Bulvar'ın köşesine."

Şoför homurdanarak taksimetreyi açtı ve trafiğe girdiler. Adamın purosunun kokusu doğrudan Magnus'un yüzüne vuruyordu. Magnus bir parmağını kaldırıp dumanı pencerenin dışına yönelttti.

JFK Havaalanı'ndan Manhattan'a giden yol tuhaftı. Yakındaki mahallelerin arasından dolanarak tenha bölgelere gidiyor, geniş mezarlıkların önünden geçiyordu. Eski bir gelenekti bu. Ölüleri şehirden uzakta tutmak, ama çok da uzakta değil. Bundan önce yaşadığı Londra eski mezarlıklarla çevriliydi. Birkaç ay önce ziyaret ettiği Pompei'de ise ölülere tahsis edilmiş koca bir bulvar vardı. Mezar taşları şehrin duvarlarına kadar uzanıyordu. New York'un bütün mahalleleriyle mezarlıkları geçip kalabalık otoyolun sonunda Manhattan uzaktan parıldıyordu. Kuleleriyle tepeleri gece için aydınlanmaya başlamıştı. Ölümden yaşama.

Magnus şehirden bu kadar uzak kalmak istememişti. Monte Carlo'ya kısacık bir ziyaret yapacaktı... Fakat öte yandan bu tür şeyler uzardı. Monte Carlo'da bir hafta, Riviera'da iki haftaya,

Paris'te bir aya, Toskana'da iki aya çıktı. Derken Magnus kendisini Yunanistan'a giden bir gemide buldu ve sezon için Paris'e döndü. Ardından biraz Roma, biraz da Londra derken...

Bazen planlamadan iki seneliğine bile şehre gelmeyebilirdiniz. Böyle şeyler oluyordu işte.

"Nerelisin?" diye sordu taksi şoförü, dikiz aynasından Magnus'a bakarak.

"Ah, yakından. Daha çok buralardan."

"Buralı mısın? Başka bir yerde mi yaşıyordun? Başka bir yere gitmiş gibi görünüyorsun."

"Bir süreliğine."

"Şu cinayetleri duydun mu?"

"Bir süredir gazete okumuyorum," dedi Magnus.

"Kaçığın teki. Kendisine Sam'in oğlu diyor. İnsanlar ona kırk dört kalibreli katil de diyorlar. Yolda gördüğü sevgilileri vuruyor, biliyor musun? Hasta herif. Gerçekten hasta. Polis henüz onu yakalayamadı. Hiçbir şey yapamıyorlar. Hasta piç. Şehir bunlarla dolu. Buraya dönmemeliydin."

New York'un taksi şoförleri, her zaman günü aydınlatırlardı.

Magnus, Altıncı Bulvar'ın ağaçlarla sıralanmış köşesiyle Christopher Caddesi'nin kesiştiği yerde, West Village'ın göbeğinde taksiden indi. Akşam karanlığı çökmüş olmasına rağmen, hâlâ boğucu bir sıcak vardı. Sıcak olmasına karşın mahalleye bir parti havası hâkimdi. Magnus ayrılmadan önce Village ilginç bir yerdi. Görünüşe bakılırsa, yokluğunda yepyeni bir eğlence or-

tamına dönüşmüştü. Sokaklarda kostümlü erkekler yürüyordu. Dışarıdaki kafeler dolup taşmıştı. Öyle bir karnaval havası vardı ki Magnus o anda büyüsüne kapıldı.

Magnus'un dairesi caddede sıralanmış tuğla evlerden birinin üçüncü katında, asansörsüz bir apartmandaydı. Magnus içeri girip merdivenleri büyük bir keyif içinde, koşarak çıktı. Dairesinin bulunduğu kata geldiğinde ise tüm keyfi kaçıverdi. Gözüne çarpan ilk şey, kapısının hemen dibindeki güçlü ve kötü kokuydu. Kokarca benzeri bir hayvanla adını bile bilmek istemediği şeylerin kokusuyla karışık çürük bir koku. Magnus kokuşmuş bir dairede yaşamıyordu. Evinin döşemeleri tertemiz, çiçek ve tütsü kokuyordu. Anahtarını kilide soktu ve kapıyı ittiğinde kilit açılmadı. Kapıyı açabilmek için anahtara var gücüyle asılması gerekti. Kokunun nedeni o anda belli oldu. Karşısında boş şarap şişeleri vardı. Üstelik televizyon açıktı. Magnus şaşırmıştı. Dört vampir kanepeye çökmüş, boş bakışlarla çizgi film izliyordu.

Magnus onları görür görmez vampir olduklarını anlamıştı. Tenlerindeki solmuş renk, ruhsuz duruşları... Bu vampirler aynı zamanda ağızlarının kenarlarındaki kanı silmeye bile tenezzül etmemişti. Hepsinin yüzünde kurumuş kan lekeleri vardı. Pikapta bir plak dönüyordu. Plak sonuna gelmişti ve sonundaki boş şeritte takılı kalmış, huysuzca tıslıyordu.

Vampirlerden yalnızca biri başını çevirip ona baktı.

"Sen de kimsin?" diye sordu vampir kız.

"Magnus Bane. Burada yaşıyorum."

"Ah."

Kız çizgi filme döndü.

Magnus iki sene önce buradan ayrıldığında, dairesini kâhyaya, Bayan Milligan'ın sorumluluğuna vermişti. Kadının faturaları ödediği belliydi. Elektrik hâlâ çalışıyordu. Ancak evi temizlememişti. Üstelik Bayan Milligan çok büyük ihtimalle bu dört vampiri buraya gelip kalmaları ve etrafı mahvetmeleri davet etmiş olamazdı.

Magnus'un başını çevirdiği her yerde yıkım ve çürümenin izleri vardı. Mutfak sandalyelerinden birisi kırılmış, yerde paramparçaydı. Diğerlerinin üstü dergi ve gazetelerle dolmuştu. Dolup taşmış kültablaları, küllük olarak kullanılmış nesneler, kül lekeleri, sigara izmariti dolu tabaklar vardı. Oturma odasının perdeleri yerinden çıkmış, yırtılmıştı. Her şey eğrilmiş, bazı şeyler ise kayıptı. Magnus evinde yıllar boyunca topladığı harika sanat eserleri tutuyordu. Koridordaki masada bıraktığı en sevdiği Sevr porselenlerini aradı. Elbette bunların da yerinde yeller esiyordu. Masanın da öyle.

"Kabalık etmem istemem," dedi Magnus, en kaliteli İran halısının köşesindeki kokuşmuş çöp yığınına mutsuzca bakarken, "ama neden evimdesiniz sorabilir miyim?"

Bu soruya cevap olarak uykulu bir bakışla karşılaştı.

"Burada yaşıyoruz," dedi kanepenin ucundaki kız. Başını çevirebilen atak vampirdi bu.

"Hayır," dedi Magnus. "Sanırım az önce burada yaşayanın ben olduğumu açıkladım."

"Burada değildin. Biz de burada yaşadık."

"Eh, döndüm işte. Yani başka bir şeyler ayarlamanız gerekecek."

Cevap yok.

"Daha açık konuşmama izin verin," dedi Magnus, televizyonun önünde durup. Parmaklarının ucunda mavi ışıklar yanıyordu. "Burada olduğunuza göre, kim olduğumu biliyorsunuzdur. Neler yapabileceğimden haberdarsınızdır. Yoksa size yardımcı olması için birilerini mi getirmemi istersiniz? Ya da bir portal açıp sizleri Bronx'un öteki ucuna mı yollayayım? Ya da Ohio'ya? Moğolistan'a? Sizi nereye bırakmamı istersiniz?"

Kanepedeki vampirler bir iki dakika boyunca tek kelime etmedi. Ardından birbirlerine bakmayı başardılar. Bir homurtu işitildi, ardından bir homurtu daha yükseldi ve sonra büyük bir zorlukla koltuktan kalktılar.

"Eşyalarınız için endişelenmeyin," dedi Magnus. "Onları gönderirim. Dumont'a mı gidiyorsunuz?"

Vampirler uzun zaman önce lanetli otel Dumont'u ele geçirmişti. New York'taki bütün vampirlerin ortak adresi burasıydı.

Magnus onlara daha büyük bir dikkatle baktı. Daha önce hiç bunlara benzer vampirler görmemişti. Hasta falan mı görünüyorlardı? Vampirler pek hastalanmazdı. Acıkırlardı ama hasta olmazlardı. Üstelik bu vampirler beslenmişti. Bunun kanıtı yüzlerinde yazılıydı. Ayrıca biraz da seğiriyorlardı.

Mekânın durumu göz önüne alınırsa, Magnus pek de sağlıkları için endişelenecek hâlde değildi.

"Hadi gidelim," dedi içlerinden birisi. Ayaklarını sürüye sürüye sahanlığa çıkıp merdivenlerden indiler. Magnus kapıyı

sımsıkı kapatıp elinin bir hareketiyle mermer kaplı lavaboyu kapıya siper etti. En azından bu birinin kıramayacağı ya da hareket ettiremeyeceği kadar ağırdı. Gerçi lavabonun içi asla görmek istemeyeceği bir şeyin saklandığını tahmin ettiği eskimiş, kirli kıyafetlerle doluydu.

İçerideki koku korkunçtu. Magnus'un öncelikle bunu halletmesi gerekiyordu. Havada mavi bir ışık çaktı ve pis kokunun yerini akşamları açan yaseminin hafif rayihası aldı. Magnus plağı pikaptan çıkardı. Vampirler bir yığın albüm bırakmıştı. Magnus bu yığına bakıp herkesin dinlediği son Fleetwood Mac albümünü seçti. Onları seviyordu. Müziklerinde hafiften büyülü bir hava vardı. Magnus elini tekrar havada oynattı ve daire yavaş yavaş eski hâline dönmeye başladı. Vampirlere teşekkür hediyesi olarak çöplerle çeşitli mide bulandırıcı yığınları Dumont'a gönderdi. Ne de olsa onlara eşyalarını göndereceğine dair söz vermişti.

Penceresindeki klima ünitesi, evi temizlemek için yaptığı büyüye, her şeye rağmen, daire hâlâ yapış yapış, kirli ve nahoş geliyordu. Magnus doğru dürüst uyuyamadı. Sabah altıda yatağından kalkıp kahveyle kahvaltı arayışına çıktı. Ne de olsa vücudu hâlâ Londra saatinde olduğu sanıyordu.

Sokağa çıktığında geceyi dışarıda geçirmiş insanlar evlerine dönüyordu. Bir ayağında yüksek topuklusu, diğer ayağı çıplak bir kadın yolda zıplayarak ilerliyordu. Yanar döner renklerde tüyler takmış, üstleri başları pırıltılarla kaplı, ter içinde üç kişi

Magnus'un durduğu köşede bir taksiden iniyordu. Magnus köşeye, sokağın karşısındaki bir lokantanın çardağına yerleşti. Açık olan tek yer burasıydı. Şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Yine, insanların çoğu günün başında değil de sonuna gelmiş görünüyor, midelerindeki alkolü bastırmak için krepleri silip süpürüyorlardı.

Magnus yazarkasadan bir gazete almıştı. Taksi şoförü yalan söylememişti, New York'ta haberler kötüydü. Sıkıntılı bir şehirden ayrılmış, arızalı bir başka şehre dönmüştü. Şehirdekiler meteliğe kurşun atıyordu. Bronx'taki binaların yarısı yanıp kül olmuştu. Çöpler sokaklarda birikmişti çünkü toplamak için ayıracak para yoktu. Saldırılar, cinayetler, hırsızlıklar... Ve evet, kendisine Sam'in oğlu diyen ve şeytanın elçisi olduğunu iddia eden biri tabancasıyla etrafta dolanıyor, rastgele insan vuruyordu.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim," dedi bir ses. "Magnus. Nerelerdeydin dostum?"

Genç bir adam, Magnus'un oturduğu çardakta karşısına geçti. Üstünde kot, deri bir yelek vardı ve gömlek giymemişti. Boynuna bir zincirle altın bir haç takmıştı. Magnus gülümseyip gazetesini kenara bıraktı.

"Greg!"

Gregory Jensen omuz hizasında sarı saçlarıyla, çok yakışıklı, genç bir kurtadamdı. Magnus sarı saçı pek sevmezdi ama Greg'in saçları ona kesinlikle yakışıyordu. Magnus bir süre Greg'e abayı yakmış, ardından karısı Consuela'yla tanıştığında vazgeçmişti. Kurtadamların aşkı hararetli olurdu. Yanlarına yaklaşamazdınız.

"Benden söylemesi," -Greg masadaki müzik kutusunun altından kültablasını çekip bir sigara yaktı- "son zamanlarda ortalık karıştı. Gerçekten *karıştı.*"

"Nasıl karıştı?"

"Vampirler, dostum." Greg sigarasından derin bir nefes aldı. "Tuhaf bir şeyleri var."

"Dün gece eve döndüğümde birkaç tanesi dairemdeydi," dedi Magnus. "Pek normal görünmüyorlardı. Öncelikle iğrençlerdi. Ve hasta görünüyorlardı."

"Hastalar zaten. Deli gibi besleniyorlar. Durum giderek kötüleşiyor, dostum. Giderek kötüleşiyor. Benden söylemesi..."

Greg öne doğru eğilip sesini alçalttı.

"Eğer vampirler durumun kontrolünü ele almazlarsa Gölge Avcıları *tepemize binecek.* Şu anda Gölge Avcıları'nın olanlardan haberi var mı emin değilim. Şehirdeki cinayet oranı o kadar yüksek ki belki de anlayamıyorlar. Ama çok geçmeden olayı çözeceklerdir."

Magnus oturduğu koltuğa yaslandı.

"Camille genelde işleri kontrol altında tutardı."

Greg ağır ağır omuz silkti. "Sana şu kadarını söyleyebilirim, vampirler bütün kulüplerle diskolara gelmeye başladılar. Mekânlara bayılıyorlar. Öte yandan sürekli insanlara saldırmaya başladılar. Kulüplerde, sokaklarda. New York polis departmanı saldırıların tuhaf gasplar olduğunu sanıyor, bu yüzden şimdiye kadar durum açığa çıkmadı. Fakat Gölge Avcıları meseleyi anladığı zaman tepemize binecekler. Tetiği çekmeye hazırlar. Herhangi bir bahane onlara yeter."

"Anlaşmalar bunu yasak–"

"Anlaşmalarmış! Kısa süre sonra Anlaşmalar'ı takmamaya başlayacaklar, benden söylemesi. Üstelik vampirler öyle çok ihlalde bulunuyor ki her an her şey olabilir. Demem o ki, işler fena karıştı."

Bir tabak krep Magnus'un önüne kondu ve Greg'le bir süre konuşmayı bıraktılar. Greg yarısını içtiği sigarasını söndürdü.

"Gitmem gerek," dedi. "Birisi saldırıya uğramış mı diye devriye geziyordum ve pencereden seni gördüm. Bir merhaba diyeyim dedim. Döndüğünü görmek güzel."

Magnus masaya beş dolar bırakıp krepleri kenara itti.

"Seninle geleceğim. Her şeyi gözlerimle görmek istiyorum."

Magnus lokantadan kalktıktan sonra sıcaklık yaklaşık bir saat içinde yükselmişti. Bu da yığınla çöpten gelen pis kokuyu artırmıştı. Çöpler teneke kutulardan taşmış (ki kutular çöpleri daha da ısıtarak kokunun etkisini artırıyordu), torbalar içindekiler de kaldırım kenarlarına yığılmıştı. Bir kısmı doğrudan sokağa atılmıştı. Magnus hamburger kâğıtlarının, konserve kutularının, gazetelerin üstünden geçerek ilerliyordu.

"Devriye gezilecek iki ana bölge var," dedi Greg, bir başka sigara yakarken. "Bu bölge ve şehrin ara bölgesinin batısı. Sokak sokak ilerleyeceğiz. Buradan batıya kadarı benim çalışma alanım. Nehrin kenarında pek çok kulüp var, mezbaha bölgesinde."

"Hava epey sıcakmış."

"Bu havalar, dostum. Sanırım sıcaktan böyle deliriyorlar. Herkesin sinirlerini bozuyor bu havalar."

Greg yeleğini çıkardı. Bir yaz sabahında yakışıklı ve üstsüz bir adamla yürüyüş yapmaktan çok daha kötü şeyler vardı elbette. Artık daha makul bir saat olduğuna göre insanlar dışarı çıkmıştı. Eşcinsel çiftler gündüz vakti meydanda el ele dolaşıyordu. İşte bu epey yeni sayılırdı. Şehir dağılmış olsa da iyi bir şeyler oluyordu.

"Lincoln, Camille'le konuştu mu?" diye sordu Magnus.

Max Lincoln kurtadamların lideriydi. Herkes ona soyadıyla hitap ediyordu, ki uzun ve ince yapısına, sakallı yüzüne uyuyordu bu. Ayrıca meşhur Lincoln gibi o da sakin ve iradeli bir lider olarak nam salmıştı.

"Konuşmuyorlar," dedi Greg. "Artık konuşmuyorlar. Camille buraya kulüplere gitmek için geliyor, hepsi bu. Nasıl olduğunu bilirsin."

Magnus bunu çok iyi biliyordu. Camille her zaman biraz soğuktu, en azından yabancılarla tanıdıklarına karşı. Asil bir havası vardı. Özel yaşamında ise bambaşka bir canavardı.

"Peki Raphael Santiago?" diye sordu Magnus.

"O gitti."

"Gitti mi?"

"Söylentilere göre, buradan gönderilmiş. Bunu perilerden birinden duydum. Central Park'ta dolanan birkaç vampirden duyduklarını iddia ediyorlar. Muhtemelen olanlardan haberdardı ve Camille'le konuştu. Ve artık burada değil."

Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Magnus, Greg'le birlikte Village'da yürüyor, dükkânlarla kafelerin önünden geçerek parke taşlı sokakları ve metruk depolarıyla mezbaha bölgesine gidiyordu. Bu depoların çoğu artık kulüp olmuştu. Sabahleyin buraya kasvetli bir hava hâkimdi. Sona ermiş partilerden geriye kalanlarla aşağıda ağır ağır akan nehir. Nehir bile sıcaktan bıkmıştı sanki. Magnus'la Greg her yeri kolaçan etti. Dar sokaklardaki çöplerin yanına, kamyonetlerle kamyonların altına baktılar.

"Hiçbir şey yok," dedi Greg. Son sokaktaki son çöp yığınını karıştırıyorlardı. "Sanırım sakin bir geceymiş. Giriş yapma vakti geldi. Geç oluyor."

Bunun için giderek artan sıcağın altında hızla yürümeleri gerekti. Greg'in taksiye verecek parası yoktu ve Magnus'un ödemesine izin vermedi. Böylece Magnus mutsuzca Canal Caddesi'ne kadar onunla birlikte yürüdü. Kurtadamların ini Chinatown'da yalnızca paket servis yapan bir restoranın ön cephesinin arka tarafında gizlenmişti. Kurtkadınlardan biri tezgâhın ardında, menüyle çeşitli Çin yemeklerinin fotoğraflarının altında duruyordu. Kadın, Magnus'a şöyle bir baktı. Greg başını onaylar şekilde sallayınca boncuklu perdenin arka tarafına geçmelerine izin verdi.

Arka duvarda mutfak yoktu. Onun yerine daha büyük bir tesise açılan kapı duruyordu. Eski İkinci Polis Karakolu'ydu burası. (Dolunay sırasında buradaki hücreler epey iş görüyordu.) Magnus loşça aydınlatılmış koridordan karakolun ana salonu-

na doğru Greg'i takip etti. İçerisi tıklım tıklım dolmuştu. Sürü toplanmıştı. Lincoln salonun başında duruyor, bir raporu dinleyerek kasvetle başını sallıyordu. Magnus'u gördüğünde selamlamak için elini kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi Lincoln. "Görünüşe bakılırsa herkes burada. Ayrıca bir misafirimiz var. Pek çoğunuz Magnus Bane'i bilir. Gördüğünüz üzere kendisi bir büyücüdür ve bu sürünün dostudur."

Bu söz herkes tarafından anında kabul edilerek baş işaretleri ve selamlarla karşılandı. Magnus işlemleri izlemek için arka taraftaki bir dosya dolabının yanında durdu.

"Greg," dedi Lincoln, "en son sen geldin. Bir şey var mı?"

"Hayır. Benim bölgem temizdi."

"Güzel. Ama maalesef, bir olay olmuş. Elliot? Anlatmak ister misin?"

Kurtadamlardan birisi öne çıktı.

"Bir ceset bulduk," dedi. "Orta bölgede, Le Jardin yakınlarında. Kesinlikle bir vampir saldırısı. Boyunda belirgin izler var. Diş izlerini saklamak için boğazını kestik."

Salondan toplu iniltiler yükseldi.

"Bu bir süre *katil vampir* sözlerini gazetelerden uzak tutacaktır," dedi Lincoln. "Ama işlerin daha da kötüye gittiği açık ve yine birisi öldürülmüş."

Magnus, vampirlerle ilgili kimisi alçak sesle, kimisi ise daha yüksek telden yapılan çeşitli yorumları işitti. Bu yorumların hepsi de sövgü içeriyordu.

"Tamam." Lincoln ellerini kaldırıp ortamdaki şaşkınlık seslerini susturdu. "Magnus, bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Magnus. "Daha yeni döndüm."

"Daha önce hiç buna benzer bir şey görmüş müydün? Kitlesel, rastgele saldırılar?"

Salondaki herkes başını Magnus'a doğru çevirdi. Magnus dosya dolabından güç alarak dengesini buldu. Sabahın bu saatinde vampirlerin alışkanlıkları üzerine bir ders vermeye pek de hazır sayılmazdı.

"Daha önce de kötü davranışlar gördüm," dedi Magnus. "Gerçekten duruma göre değişir. Kolluk kuvvetinin ve yakında Gölge Avcıları'nın olmadığı yerlerde bulundum, bu yüzden işler bazen çığırından çıkabiliyor. Fakat böyle bir şeyi ne burada ne de herhangi bir gelişmiş bölgede gördüm. Özellikle de bir enstitünün yakınında hiç görmedim."

"Bu işin icabına bakmalıyız," diye bağırdı biri.

Salondan çeşitli onaylama sesleri yükseldi.

"Dışarıda konuşalım," dedi Lincoln, Magnus'a.

Başıyla kapıya doğru işaret etti ve kurtadamlar Magnus geçebilsin diye yolu açtı. Lincoln ve Magnus köşedeki dükkândan yanmış kahve alıp akupunktur dükkânının önündeki bir çıkıntıya oturdular.

"Onların bir şeyi var," dedi Lincoln. "Bu her neyse, hepsini çok çabuk etkiledi, fena vurdu. Bu tür bir katliamı yapanlar hasta vampirlerse... sonunda harekete geçmemiz gerekecek, Magnus. Bunun böyle devam etmesine izin veremeyiz. Cinayetlerin sür-

mesine izin veremeyiz, Gölge Avcıları'nın buraya gelme riskini göze alamayız. Bu tür sorunları yeniden yaşayamayız. Böylesi hepimiz açısından kötü sonuçlar getirecektir."

Magnus aşağıdaki merdivenin çatlağını inceledi. "Pretor Lupus'la bağlantıya geçtin mi?" diye sordu.

"Elbette. Ama bunu kimin yaptığını çözemiyoruz. Vahşi bir vampir yavrusunun işine benzemiyor. Çeşitli yerlerde çeşitli saldırılar var. Tek şansımız tüm kurbanların çeşitli uyuşturucular almış olması, bu yüzden başlarına ne geldiğini anlatamıyorlar. İçlerinden birisi vampir dediğinde polis kafaları iyi olduğu için böyle konuştuklarını düşünecektir. Fakat er ya da geç hikâye şekillenecektir. Basın işin kokusunu alacak, Gölge Avcıları öğrenecek ve ortalık büyük bir hızla kızışacak."

Lincoln haklıydı. Bu böyle sürdüğü takdirde kurtadamların harekete geçme hakkı doğacaktı. Ve kan dökülecekti.

"Camille'i tanıyorsun," dedi Lincoln. "Onunla konuşabilirsin."

"Camille'i *tanıyordum*. Bu noktada muhtemelen onu benden daha iyi tanıyorsundur."

"Camille'le nasıl konuşacağımı bilmiyorum. İletişim kurması zor biri. Nasıl yapacağımı bilsem şimdiye çoktan onunla konuşmuştum. Üstelik aramızdaki ilişki sizin ilişkinize pek benzemiyor."

"Biz pek anlaşamayız," dedi Magnus. "On yıllardır birbirimizle konuşmuyoruz."

"Ama herkes eskiden sizin..."

"*O* çok uzun zaman önceydi. Yüz yıl önce, Lincoln."

"Sizin için bu tür bir zamanın önemi var mı ki?"

"Ona ne söylememi istiyorsun? Bu kadar uzun zamandan sonra yanına gidip de konuşmak zor. *İnsanlara saldırmayı bırakın. Bir de, yüzyılın başından beri nasılsın,* filan mı diyeyim?"

"Eğer ters bir şey varsa onlara yardım edebilirsin. Sadece fazla besleniyorlarsa harekete geçmeye hazır olduğumuzu bilmeleri gerek. Ve onu önemsiyorsan, ki ben öyle olduğunu düşünüyorum, bu uyarıyı duymayı hak ediyor. Böylesi hepimiz için iyi olacaktır."

Elini Magnus'un omzuna koydu.

"Lütfen," dedi Lincoln. "Hâlâ bu meseleyi çözmemiz mümkün. Çünkü bu böyle devam ederse hepimiz acı çekeceğiz."

Magnus'un pek çok eski sevgilisi olmuştu. Hepsi de tarihe yayılmıştı. Çoğu uzun zaman önce ölmüş hatıralardan ibaretti. Kimisi ise çok yaşlıydı. Son aşklarından olan Etta şimdi bir huzurevindeydi ve artık Magnus'u tanıyamıyordu. Onu ziyaret etmek Magnus için fazlasıyla acı vericiydi.

Oysa Camille Belcourt farklıydı. Magnus'un hayatına asil görünümüyle bir gaz lambası altında girmişti. Yer Londra'ydı ve dünya o zamanlar bambaşka bir dünyaydı. Aşkları puslu bir mevsimde başlamıştı. Parke taşlı sokaklarda hoplayarak giden at arabalarındaki mürdümeriği renkli ipeklerle kaplı divanlarda. Fani savaşlarından önce, saat mekanizmalı yaratıkların döneminde âşık olmuşlardı. O dönemlerde daha fazla zaman vardı

sanki. Doldurulacak, birlikte geçirilecek zamanlar. Onlar da ellerindeki zamanı doldurmuş, mümkün olduğunca birlikte geçirmişlerdi.

Kötü bir şekilde ayrılmışlardı. Birini böylesi tutkuyla sevdiğinizde ve karşınızdaki sizi o kadar sevmediyse iyi ayrılmanız imkânsızdı.

Camille, New York'a 1920'lerin sonunda, tam kriz zamanında gelmişti ve her şey mahvolmuştu. Camille'in muhteşem bir oyun kabiliyeti vardı ve yol göstericiye ihtiyaç duyan krizdeki yerlerin kokusunu iyi alıyordu. Hiç vakit kaybetmeden vampirlerin lideri olmuştu. Yukarı Batı Yakası'ndaki meşhur Eldorado binasında bir yeri vardı. Magnus, Camille'in nerede olduğunu biliyordu ve Camille de Magnus'un yerini biliyordu. Ancak ikisi de birbiriyle iletişim kurmuyordu. Yıllar içinde çeşitli kulüplerde ve etkinliklerde tesadüfen birbirlerinin yanından geçmişler, birbirlerine sadece başlarıyla selam vermişlerdi. İlişkileri sona ermişti. Elektrik akımı gibiydi bu, dokunulmaması gerekiyordu. Magnus'un uzak durmayı öğrendiği hayatındaki tek cezbedici şeydi bu.

Oysa şimdi, New York'a döneli yirmi dört saat geçmişken, Eldorado'ya giriyordu. Burası New York'un muhteşem art deco apartmanlarından biriydi. Central Park'ın batı tarafında, havzaya bakıyordu. Boynuzlar gibi uzanan iki benzer kare kulesiyle meşhurdu. Eldorado aile servetinin, ünlülerin, varlıklı insanların eviydi. Üniformalı kapı görevlisi binaya meşru bir sebeple geldiği sürece kimsenin giyim kuşamına ya da görünüşüne

bakmamak üzere eğitilmişti. Bu ziyaret için Magnus yeni görünümünden vazgeçmeye karar verdi. Burada punk olmayacaktı. Ne vinil ne de file. Bu akşam geniş, saten klapalarıyla Halston takımı giyecekti. Bu testi geçti ve kapı görevlisi Magnus'a başını sallayıp hafifçe gülümsedi. Camille kuzey kulenin yirmi sekizinci katında oturuyordu. Meşe kaplama ve pirinç parmaklıklı sessiz bir asansör Manhattan'daki en pahalı emlaklardan birine doğru çıktı.

Kuleler kimisi çok küçük, kimisi de özel katlardan oluşuyordu. Bazılarında sadece bir iki kişi yaşıyordu. Bu katta iki kişi vardı. Camille 28C numarada kalıyordu. Magnus kapının altından gelen müzik sesini işitebiliyordu. Çok kuvvetli bir sigara kokusuyla, buradan az önce kim geçmişse sürdüğü parfümün kokusu yayılmıştı. İçeride hareket olmasına karşın, çalan kapıya birinin bakması yaklaşık üç dakika sürdü.

Magnus karşısındaki kişiyi görür görmez tanıdığına şaşırdı. Çok eskilerde kalmış bir yüzdü bu. O zamanlar kadının kısa, siyah kahkülleri vardı ve flapper elbisesi giyiyordu. O dönemlerde gençti. Temel anlamda gençliğini korumuş olmasına rağmen (vampirler pek yaşlanmazdı), hayat onu çökertmişe benziyordu. Şimdi saçları platin sarısıydı ve kalın ve uzun bukleler hâlindeydi. Dizlerine gelen altın rengi daracık bir elbise giymişti ve ağzının kenarında bir sigara sallanıyordu.

"Şu işe bak. Herkesin en sevdiği büyücü! Şu el altından içki satılan mekânı işlettiğinden beri seni görmemiştim. Uzun zaman olmuş."

"Öyle," dedi Magnus. "Daisy?"

"Dolly." Kapıyı daha da açtı. "Hey millet, bakın kim gelmiş!"

İçerisi vampirlerle doluydu. Hepsi de çok şık giyinmişti, Magnus bu konuda haklarını vermeliydi. Erkeklerin üstünde o sezon çok moda olan beyaz takımlar vardı. Kadınlarsa çoğu beyaz ya da yaldızlı, muhteşem disko elbiseleri giymişti. Saç spreyi, sigara dumanı, tütsü, kolonya ve parfüm kokularının karışımından bir an nefesi kesildi.

Ortama, bu kuvvetli kokuların dışında, nereden geldiği belli olmayan bir gerginlik hâkimdi. Magnus, vampirlerin yabancısı değildi, fakat bu gruptakiler *gergindi*, sürekli birbirlerine bakıyorlardı. Yer değiştiriyorlardı. Bir şey bekliyorlardı.

İçeri girmeleri için hiçbir davette bulunulmadı.

"Camille içeride mi?" diye sordu Magnus sonunda.

Dolly kalçasını kapıya yasladı.

"Bu akşam seni buraya getiren ne, Magnus?"

"Uzun bir tatilden yeni döndüm. Camille'i şöyle bir ziyaret etsem iyi olur diye düşündüm."

"Öyle mi?"

Fonda birisi pikabın sesini öyle kıstı ki sonunda müzik duyulmaz oldu.

"Biriniz gidip Camille'le konuşun," dedi Dolly, arkasını dönmeksizin. Olduğu yerde kalmış, ufak tefek bedeniyle kapı eşiğini kapatıyordu. Doldurması gereken boşluğu azaltmak için kapıyı biraz çekti. Magnus'a biraz sinir bozucu bir tavırla gülümsemeye devam ediyordu.

"Bir dakika," dedi Dolly.

Arka tarafta birisi koridora doğru ilerledi.

"Bu da ne?" dedi Dolly, Magnus'un cebinden bir şey çıkarıp. "Electrica mı? Bu kulübü hiç duymamıştım."

"Yeni bir mekân. Studio 54'ten daha iyi olduklarını iddia ediyorlar. Ben de hiç gitmedim, o yüzden bilmiyorum. Giriş biletlerini birisi verdi."

Magnus kapıdan çıkarken biletleri cebine sokmuştu. Ne de olsa giyinme zahmetine bile katlanmıştı. Şayet bu iş düşündüğü kadar kötü sonlanırsa, sonrasında gideceği bir yer olması iyiydi.

Dolly giriş biletlerini büküp yelpaze gibi yüzünün önünde hafif hafif salladı.

"Sende kalsın," dedi Magnus. Dolly'nin biletleri zaten aldığı ve geri vermeyeceği belliydi. Bu yüzden işi resmiyete bindirmek Magnus'a nazikçe gelmişti.

Vampir koridordan çıkıp kanepede ve salonda bulunan diğerleriyle konuştu. Ardından bir başka vampir kapıya geldi. Dolly bir süreliğine geriye çekilip kapıyı biraz da örttü. Magnus mırıltıları işitiyordu. Derken kapı tekrar açıldı. Bu sefer içeri girebileceğini gösterecek şekilde ardına kadar açılmıştı.

"Şanslı günündeymişsin," dedi Dolly. "Buradan."

Duvardan duvara uzanan beyaz halı öyle tüylü ve kalındı ki Dolly üstünden geçerken yüksek topukları üstünde sendeledi. Halının üstünde bir yığın leke vardı. Dökülmüş içkiler, kül, Magnus'un kan olduğunu tahmin ettiği sıvı birikintileri. Beyaz kanepelerle sandalyeler de aynı durumdaydı. Çok sayıda

büyük bitki ve saksı palmiyesi hepten kurumuş, bükülmüştü. Duvardaki pek çok resim eğrilmişti. Her yerde şişeler ve dibinde kurumuş şarap lekeleriyle boş kadehler vardı. Magnus'un dairesinde gördüğüyle aynı dağınıklık hâkimdi ortama.

En rahatsızlık verici şey ise Magnus'un koridordan Dolly'yi takip edişini izleyen, salondaki vampirlerin sessizliğiydi. Ayrıca yerinden kımıldamayan insanlarla dolu bir kanepe de vardı. Kuşkusuz kullardı bunlar, sersemlemiş, çökmüşlerdi, ağızları açık, boyunlarıyla kollarındaki ve ellerindeki yara bereler epey tiksinç görünüyordu. Önlerindeki cam sehpanın üstü ince beyaz toz ve birkaç jiletle kaplıydı. İşitilen tek ses kısık müzikle dışarıdaki fırtınanın hafif uğultusuydu.

"Buradan," dedi Dolly, Magnus'un kol yenini tutup.

Koridor karanlıktı ve yerler kıyafet ve ayakkabılarla doluydu. Koridor boyunca üç kapıdan boğuk sesler duyuluyordu. Dolly koridorun sonuna, çift kanatlı bir kapıya kadar ilerledi. Kapıyı bir kez çalıp açtı.

"Hadi bakalım," dedi, o tuhaf gülümsemesi hâlâ yüzündeyken.

Oturma odasındaki tüm eşyaların beyazlığına tam tezat oluşturacak şekilde, burası dairenin karanlık yüzüydü. Halı geceleyin görünen deniz gibi çivit karasıydı. Duvarlar koyu gri duvar kâğıdıyla kaplıydı. Abajurlar altın ve gümüş renkli şallar ve örtülerle örtülmüştü. Masaların hepsi camlıydı ve görüntüyü bir uçtan diğerine yansıtıyordu. Ve tüm bunların ortasında siyah çarşafları ve altın rengi örtüsüyle kocaman, siyah lakeli bir

yatak vardı. Yatağın üstünde şeftali rengi ipekten kimonosuyla Camille oturuyordu.

Böylece yüz yıl yok olmuş gibi geldi. Magnus bir an konuşamaz oldu. Londra'ya dönmüştü sanki, tüm yirminci yüzyıl dertop olmuş, bir kenara atılmıştı.

Derken Camille saten örtülere sarınarak, hantalca Magnus'un bulunduğu yöne doğru sürünmeye başlayınca, şimdiki an tüm ağırlığıyla çöküverdi.

"Magnus! Magnus! Magnus! Buraya gel! Gel dedim! Otur şöyle!"

Camille'in gümüşi-sarı saçları uzun ve açıktı, karmakarışık görünüyordu. Yatağın ucunu okşadı. Magnus'un beklediği karşılama bu değildi. Hatırladığı Camille, hatta şans eseri rastladığı Camille değildi karşısındaki.

Magnus kıyafet yığını olduğunu sandığı şeyin üzerinden geçecekken bunun yerde, yüz üstü yatan bir insan olduğunu fark etti. Yerde yatanın yüzünü çevirmek için eğilip elini dikkatle uzun, siyah saçlarına doğru uzattı. Bir kadındı bu ve hâlâ sıcaktı. Boynunda nabzı belli belirsiz atıyordu.

"O Sarah," dedi Camille, yatağa çöküp Magnus'u izlemek için başını kenardan sarkıtarak.

"Onun kanını emmişsin," dedi Magnus. "Kanını kendi isteğiyle mi veriyor sana?"

"Ah, buna bayılıyor. Şimdi, Magnus... Bu arada muhteşem görünüyorsun. Üstündeki Halston'dan mı?.. Tam dışarı çıkmak üzereydik. Ve *sen* de bizimle geliyorsun."

Camille yataktan inip sendeleyerek kocaman bir dolaba doğru ilerledi. Magnus askıların tırabzanlara sürttüğünü işitti. Tekrar yerdeki kızı inceledi. Boynu diş izleriyle doluydu. Şimdi ise, Magnus'a hafifçe tebessüm ediyor, boynunu ısırması için saçlarını geriye atıyordu.

"Ben vampir değilim," dedi Magnus, kızın başını yere bırakırken. "Ve buradan gitsen iyi olur. Yardım etmemi ister misin?"

Kız kahkahayla inleme arası bir ses çıkardı.

"Sence hangisi?" dedi Camille sendeleyerek dolaptan dönerken. Elinde birbirine çok benzer iki abiye vardı.

"Kız iyi değil," dedi Magnus. "Camille, çok fazla kanını emmişsin. Hastaneye gitmesi lazım."

"Onu merak etme. Rahat bırak. Gel de ne giyeceğim seçmeme yardım et."

Bu konuşma hepten yanlıştı. Onca yıl sonra yeniden bir araya geldikleri an böyle olmamalıydı. Daha mahcup durmalılardı. Arada tuhaf esler, çifte anlamlı anlar yaşanmalıydı. Oysa Camille daha dün Magnus'u görmüş gibi davranıyordu. Yalnızca arkadaşlarmış gibi. Magnus'un doğrudan konuya girmesi için fazlasıyla geçerli bir başlangıçtı böylesi.

"Buraya geldim çünkü bir sorunumuz var, Camille. Vampirlerin insanları öldürüyor ve cesetlerini sokakta bırakıyor. Aşırı besleniyorlar."

"Ah, Magnus." Camille başını salladı. "Onların sorumluluğu bende olabilir ama onları kontrol eden ben değilim. Herkese bir nebze özgürlük tanımak zorundasın."

"Buna fanileri öldürüp cesetlerini kaldırımlarda bırakmak da mı dâhil?"

Camille artık Magnus'u dinlemiyordu. Elbiselerini yatağa atmış, bir yığın küpe arasında seçim yapmaya çalışıyordu. Bu sırada Sarah, Camille'in bulunduğu yöne sürünmeye çalışıyordu. Camille, kadının yüzüne bile bakmadan, yere beyaz tozla dolu bir ayna koydu. Sarah hiç beklemeden tozu burnuna çekmeye başladı.

Böylece Magnus durumu anlamıştı.

İnsan yapımı uyuşturucular Aşağı Dünyalılar'da pek işe yaramamakla birlikte, bu uyuşturucunun bir faninin dolaşım sistemine girdikten *sonra mideye indirilmesinin* ne tür bir etkiye yol açacağını bilmek mümkün değildi.

Her şey yerli yerine oturuyordu. Etraftaki dağınıklık. Vampirlerin sersemlemiş davranışları. Kulüplerde delilik derecesindeki beslenme. Hepsinin de çok hasta göründüğü gerçeği, kişiliklerindeki değişim. Magnus bu etkileri fanilerde binlerce kez görmüştü.

Camille şimdi gözlerini Magnus'a dikmiş, bakıyordu.

"Bu akşam bizimle gelsene, Magnus," dedi işveli bir tavırla. "İyi vakit geçirmeyi bilen bir adamsın sen. Ben de iyi vakit geçirtmeyi bilen bir kadınım. Hadi, bizimle gel."

"Camille, şuna bir son ver artık. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu pekâlâ biliyorsun."

"Beni öldürecek değil ya, Magnus. Bu imkânsız. Üstelik nasıl *hissettirdiğini* bilmiyorsun."

"Uyuşturucudan ölmeyebilirsin ama başka şeyler seni öldürebilir. Bu şekilde devam edersen fanileri öldürmeye devam etmene izin vermeyecek insanlar olduğunu biliyorsun. Birileri harekete geçecektir."

"Bırak denesinler," dedi Camille. "Şundan biraz içtim mi on tane Gölge Avcısı'yla boy ölçüşebilirim."

"Hiç de sandığın gibi–"

Magnus cümlesini tamamlayamadan Camille kendini yere atıp yüzünü Sarah'nın boynuna daldırdı. Sarah bir kez debelenip inledikten sonra sustu ve kımıldamadı. Magnus, Camille'in kan içerken, emerken çıkardığı mide bulandırıcı sesleri duyuyordu. Camille başını kaldırdığında kanlar tamamen ağzına bulanmış, çenesinden aşağı akıyordu.

"Geliyor musun gelmiyor musun?" dedi Camille. "Seni Studio 54'e götürmeyi çok isterim. Eskiden dışarı çıktığımız zamanlardaki keyfi artık almadığına eminim."

Magnus bu hâliyle Camille'e bakabilmek için kendini zorluyordu.

"İzin ver de sana yardım edeyim. Birkaç saat, birkaç gün içinde bedenini bu şeyden arındırabilirim."

Camille elinin tersiyle ağzını sildi ve kan yanaklarına bulaştı.

"Eğer bizimle gelmeyeceksen yolumuzdan çekil. Bunu nazik bir uyarı olarak düşünebilirsin, Magnus. Dolly!"

Dolly çoktan kapıya gelmişti. "Sanırım buradaki işin bitti," dedi.

Magnus, Camille'in dişlerini tekrar Sarah'nın boynuna daldırmasını izledi.

"Evet," dedi Magnus. "Sanırım bitti."

Dışarıda sağanak yağmur başlamıştı. Kapı görevlisi Magnus'un başına bir şemsiye tutup onun için taksi çağırdı. Aşağı kattaki medeniyetle üst kattaki gördükleri arasındaki tutarsızlık...

Bunun üzerine düşünecek bir şey yoktu. Magnus taksiye binip gideceği yeri söyledi ve gözlerini kapadı. Yağmur damlaları arabanın üstüne vuruyor, tıkırtılar çıkarıyordu. Sanki yağmur Magnus'un beynine beynine vuruyordu.

Magnus, Lincoln'ü kapısının önündeki merdivenlerde oturur hâlde bulunca şaşırmadı. Bitkince içeri gelmesi için elini salladı.

"Eee?" dedi Lincoln.

"Durum kötü," diye cevap verdi Magnus, ıslanmış ceketini çıkarırken. "Mesele uyuşturucu. Uyuşturucu kullanan insanların kanını emiyorlar. Bu yüzden beslenme ihtiyaçları artıyor ve dürtü kontrolleri azalıyor olmalı."

"Haklısın," dedi Lincoln. "Durum sahiden kötüymüş. Ben de uyuşturucularla ilgisi olabileceğini düşünmüştüm ama bağımlılıktan muaf olduklarını sanıyordum."

Magnus kendisiyle Lincoln'e birer kadeh şarap doldurdu. Bir süre oturup yağmuru dinlediler.

"Ona yardım edebilir misin?" diye sordu Lincoln.

"Bana izin verirse ederim. Ama tedavi olmak istemeyen bir bağımlıyı tedavi edemezsin."

"Doğru," dedi Lincoln. "Kendi türüm içinde ben de aynı şeyi gördüm. Ama... bu davranışlarını sürdürmelerine izin veremeyiz, anlıyorsun ya."

"Farkındayım."

Lincoln şarabını bitirip kadehini yavaşça masaya koydu.

"Üzgünüm, Magnus. Gerçekten üzgünüm. Ama aynı şey bir daha yaşanırsa meseleyi halletme görevini bize bırakmalısın."

Magnus onaylar bir şekilde başını salladı. Lincoln, Magnus'un omzunu sıktı ve oradan ayrıldı.

Bunu takip eden birkaç gün boyunca Magnus kendi hâlinde takıldı. Hava çok sertti, kimi zaman çok sıcak oluyor kimi zaman fırtına çıkıyordu. Magnus, Camille'in evinde karşılaştığı manzarayı unutmaya çalışıyordu ve unutmanın en iyi yolu bir şeylerle meşgul olmaktı. Son iki senedir pek fazla işleriyle uğraştığı söylenemezdi. Araması gereken müşterileri vardı. Bazı büyülere çalışması, çeviri yapması gerekiyordu. Kitap okumalıydı. Dairesinin yeniden dekore edilmeye ihtiyacı vardı. Yeni restoranlar, yeni barlar, yeni insanlar vardı...

Ne zaman çalışmayı bıraksa, Camille'in halının üstüne çömelişi, kollarındaki baygın kız, uyuşturucuyla dolu ayna, yüzü kan lekeleriyle kaplı Camille geliyordu aklına. Etraftaki pislik. Kötü kokular. Yaşadığı dehşet. Boş bakışlar.

Bağımlılık yüzünden birini kaybettiğiniz zaman -ki Magnus bu şekilde pek çok kişiyi kaybetmişti- çok değerli bir şeyi yitiriyordunuz. Bağımlı olmuş kişilerin düşüşünü izlerdiniz.

Dibe vurmalarını beklerdiniz. Korkunç bir bekleyiş olurdu bu. Magnus'un o anki durumla hiçbir ilgisi yoktu. O anda olanlar kendi sorunu değildi. Lincoln'le kurtadamların meseleyi ele alacağına dair hiç şüphesi yoktu. Üstelik ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Bu düşünceyle gece boyunca gözünü kırpmadı. Bu düşünce ve gök gürültüsü.

Yalnız uyumak korkunçtu, bu yüzden Magnus yalnız uyumamaya karar verdi.

Yine de kalktı.

On üç temmuz akşamıydı. Şanslı on üç. Dışarıdaki gök gürültülü fırtına fena hâlde şiddetliydi. Çıkan ses klimanın, radyonun sesinden daha yüksekti. Magnus bir çeviriyi bitirmek üzereydi ve birazdan yemeğe çıkacaktı. Tam bu sırada ışıklar titreşti. Radyonun sesi gidip geldi. Derken tellere gelen güçle her şey fazlasıyla aydınlandı. Ardından...

Elektrik gidiverdi. Klima, ışıklar, radyo, her şey gitti. Magnus dalgınca parmaklarını şıklattı ve masasında bir mum yandı. Elektrik kesintileri pek de olağandışı sayılmazdı. Bir an sonra her şeyin sessizliğe ve karanlığa gömüldüğünü fark etti. Dışarıdan bağırma sesleri geliyordu. Pencereye gidip camı açtı.

Her şey kapkaranlıktı. Sokak lambaları. Bütün binalar. Arabaların farları dışında her şey. Magnus mumu alıp dikkatle iki kat aşağı indi ve sokakta heyecan içindeki insan kalabalığına katıldı. Yağmur durmuştu, fonda yalnızca gök gürlüyordu.

New York'ta hayat... durmuştu. Her şey durmuştu. Ufuk çizgisi görünmüyordu. Empire State binasının ışıkları etrafı aydınlatmıyordu. Her yer kapkaranlıktı. Ve insanlar bir pencereden ötekine, sokaktan arabalara ve kapılara doğru bağırarak bir kelimeyi söylüyordu...

"KARARTMA."

O anda partiler başladı. Bunu başlatan köşedeki dondurma dükkânıydı. On sente külah üstünde her şeyi satarken, oraya uğrayan herkese kâse ya da kupalar içinde bedava dondurma vermeye başladılar. Derken barlar yoldan geçenlere kâğıt bardaklar içinde kokteyller verdi. Herkes sokaklara aktı. İnsanlar pille çalışan radyolarını pencerelerin önüne koydukları için müzik ve haber bültenleri duyuldu. Elektrik kesintisi yıldırım çarpmasından kaynaklanmıştı. New York'taki tüm elektrikler gitmişti. Elektriklerin gelmesi saatler -belki de günler?- sürecekti.

Magnus evine döndü ve buzdolabından bir şişe şampanya çıkarıp bunu içmek için öndeki sundurmaya döndü. Oradan geçen insanlara da şampanyasından ikram etti. İçerisi durulmayacak kadar sıcak, dışarısı ise kaçırılmayacak derecede ilginçti. İnsanlar kaldırımlarda dans etmeye başlayınca bir süre sonra Magnus da onlara katıldı. Harika gülümsemesiyle genç bir adamın ikram ettiği martiniyi aldı.

Derken bir tıslama sesi işitildi. İnsanlar haberlerin açık olduğu radyolardan birinin başında toplandı. Magnus'la yeni arkadaşı da -adı David'di- onlara katıldı.

"... Beş ilçede yangın çıktı. Son bir saatte yüzden fazla yangın ihbarı yapıldı. Ayrıca çeşitli sayıda yağmacılık olayı bildirildi. Silahlar patladı. Lütfen, eğer bu geceyi dışarıda geçireceksenız, çok dikkatli olun. Şehirdeki tüm polisler görev başında olmasına karşın, yeterli sayıda memur..."

Birkaç metre ötede bir başka radyo kanalı da benzer bir haber veriyordu.

"... Yüzlerce dükkâna zorla girildi. Bazı bölgelerde dükkânların talan edildiğine dair bilgiler var. Sizlere şiddetle evlerinizde kalmanızı tavsiye ediyoruz. Kalacak eviniz yoksa, korunabileceğiniz yerler..."

Kısa süreli bir sessizlikte Magnus uzaktan gelen siren seslerini işitti. Village sakinleri birbirine bağlı bir topluluk oluşturduklan için kutlama yapıyorlardı. Ancak şehrin her yerinde durumun böyle olmadığı açıktı.

"Magnus!"

Magnus sesin geldiği yöne doğru dönünce kalabalığın arasındaki ilerlemeye çalışan Greg'i gördü. Greg, Magnus'u kalabalıktan uzaklaştırıp park etmiş iki arabanın arasında sessiz bir yere çekti.

"Sen olduğunu biliyordum," dedi Greg. "Aklımıza gelen başımıza geldi işte. Delirdiler. Bu karartma... Vampirler şu kulüpte çılgına dönecekler. Açıklayamıyorum bile. 10. bulvarda, bir blok aşağıda. Bu karartmada taksi de bulunmaz. Acele etmeliyiz."

Magnus'un artık gitmesi gereken bir istikamet olduğu için kararmış sokaklarda yaşanan kargaşanın farkına varmıştı. Trafik

lambaları çalışmadığı için trafiği sıradan insanlar düzenlemeye çalışıyordu. Arabalar ya oldukları yerde kalakalmış ya da aşırı hızlı gidiyorlardı. Kimisi park edilmiş ve mekânlara doğru çevrilmiş, ışıkları dükkânlarla restoranları aydınlatıyordu. Herkes sokaktaydı - Village sakinleri tüm binaları boşaltmış, iğne atacak yer kalmamıştı. Magnus'la Greg insanlarla arabaların arasından zikzaklar çiziyor, karanlıkta sendeliyorlardı.

Nehre yaklaştıkça kalabalık bir nebze azaldı. Bahsi geçen kulüp eski mezbaha depolarından birindeydi. Deponun tuğladan yapılmış endüstriyel cephesi gümüş rengine boyanmıştı. Şimşek işaretinin yanındaki ELECTRICA yazısı eski servis kapısının üstündeydi. Bu kapıların başında ellerinde fenerlerle iki kurtadam dikilmişti. Lincoln ise kenarda bekliyordu. Muavini Consuela'yla derin bir sohbete dalmışlardı. Magnus'u gördüklerinde Consuela beklemekte olan bir kamyonetin yanına çekildi. Lincoln ise Magnus'un yanına gitti.

"Korktuğumuz başımıza geldi," dedi Lincoln. "Beklemekle çok vakit kaybettik."

Girişte bekleyen kurtadamlar kenara çekilince Lincoln kapıları açtı. Kurtadamların ellerindeki fenerlerden çıkan ışıklar dışında kulübün içi zifiri karanlıktı. Yere dökülüp karışmış içkilerle birlikte ekşi ve keskin bir şeyler berbat bir koku yayıyordu.

Magnus ellerini kaldırdı. İçerideki neon ışıklar vızırdayarak yandı. Tepedeki spot ışıkları -loş florasan lambalarıyla- cızırdayarak açıldı. Derken disko topu hareket ederek yavaş yavaş dön-

meye başladı ve her tarafa türlü renklerde nokta nokta ışıklar saçtı. Renkli plastikten büyük karelerden oluşan dans pisti de alttan aydınlandı.

Böylece etraftaki manzara daha da korkunç bir hâl aldı.

İçeride dört ceset vardı. Üç kadın, bir erkek. Hepsi de dışarı çıkmak için çeşitli noktalara koşmuş gibi görünüyordu. Tenleri kül rengindeydi ve her tarafları yeşilimsi-mor bereler ve düzinelerce diş iziyle dolu, altlarındaki kırmızı, sarı ve mavi ışıklarla parlıyordu. Çok az kan vardı. Sağda solda birkaç kan birikintisi. Olması gerektiği kadar bile kan yoktu.

Magnus ölü kadınlardan birisinin sarı saçlarını tanıdık bulmuştu. Bu kadını en son uçakta, kendisine giriş biletlerini verirken görmüştü.

Magnus çabucak başını çevirdi.

"Hepsinin kanını kurutmuşlar," dedi Lincoln. "Kulüp henüz açılmamıştı bile. Elektrikler gitmeden önce ses sistemleriyle ilgili bir sorun yaşadılar, yani burada olanlar sadece çalışanlardı. İkisi şurada..."

Üstündeki pikap levhaları ve mikrofon yığınlarıyla yükseltilmiş bir DJ platformuna doğru işaret etti. Birkaç kurtadam olay yerini inceliyordu.

"İkisi de barın arkasında," diye devam etti konuşmasına Lincoln. "Bir diğeri kaçıp tuvalete saklanmış ama kapı kırılmış. Ve şu dördü. Toplamda 9 kişi."

Magnus yakındaki sandalyelerden birine oturup kendini toparlamak için bir süre başını ellerinin arasına aldı. Ne kadar

uzun süre yaşarsanız yaşayın, korkunç şeyler görmeye asla alışmıyordunuz. Kendine gelmesi için Lincoln ona vakit tanıdı.

"Hepsi benim hatam. Camille'i görmeye gittiğimde içlerinden birisi buraya giriş biletlerini cebimden aldı."

Lincoln bir sandalye çekip Magnus'un yanına oturdu.

"Bu olayın senin hatan olduğu anlamına gelmez. Senden Camille'le konuşmanı istedim. Camille buraya senin yüzünden geldiyse... ikimiz de bunun suçlusu sayılmayız, Magnus. Ama gördüğün üzere, bu böyle devam etmemeli."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" dedi Magnus.

"Bu akşam çeşitli yangınlar çıktı. Şehrin her tarafında. Bu fırsatı kaçırmayalım. Burayı yakalım. Bana kalırsa, kurbanların ailelerinin şunun yerine yangından öldüklerini düşünmesi..."

Lincoln tam arkalarındaki korkunç manzaraya işaret etti.

"Haklısın," dedi Magnus. "Kimsenin sevdiği kişiyi bu hâlde görmesinin bir faydası olmayacaktır."

"Aynen. Ayrıca polisin bu manzarayı görmesinin de hiçbir faydası olmaz. Aksi hâlde tüm şehir toptan paniğe kapılacak ve Gölge Avcıları'mn buraya gelmesi gerekecek. Bu işi sessizce halletmeliyiz."

"Peki ya vampirler?"

"Gidip onları alacağız ve burası yanarken içeri kilitleyeceğiz. Pretor Lupus'tan izin aldık. Klandaki herkese enfeksiyona yakalanmış gibi davranacağız, ancak adil olmaya çalışacağız. Alacağımız ilk kişi Camille olacak."

Magnus ağır ağır iç geçirdi.

"Magnus," dedi Lincoln, "başka ne yapabiliriz ki? Klanın lideri o. Bu duruma şu anda son vermeliyiz."

"Bana bir saat ver," dedi Magnus. "Sadece bir saat. Bir saat içinde onları sokaktan toplarsam–"

"Bir grup Camille'in dairesine doğru yola çıktı bile. Bir başka grup da Dumont Oteli'ne gidiyor."

"Ne zaman yola çıktılar?"

"Yaklaşık yarım saat önce."

"O hâlde ben de gidiyorum." Magnus ayağa kalktı. "Bir şeyler yapmam lazım."

"Magnus," dedi Lincoln, "amacın bize engel olmaksa, sürü seni bertaraf edecektir. Anlıyorsun, değil mi?"

Magnus evet der gibi başını salladı.

"Buradaki işimiz bitince yanına gelirim," dedi Lincoln. "Dumont'a gideceğim. Önünde sonunda gidecekleri yer orası olacaktır."

Bunun için bir portal gerekiyordu. Sokaklardaki durum göz önüne alındığında, kurtadamların Camille'in evine henüz varmama ihtimalleri çok yüksekti –tabii Camille evindeyse. Magnus'un tek yapması gereken ona ulaşmaktı. Ancak mühürleri çizmeye başlamasına kalmadan, karanlıkta Camille'in sesini işitti.

"Buradaymışsın."

Magnus topuğu üstünde dönüp sokağı aydınlatmak için elini kaldırdı.

Camille dengesiz bir şekilde ona doğru ilerliyordu. Uzun, siyah bir elbise giymişti. Gerçi, üstündeki kan lekelerinin miktarından artık renkli görünüyordu. Elbise hâlâ ıslaktı ve ağırlaşmıştı. Magnus'a doğru ilerlerken bacaklarına yapışıyordu.

"Magnus..."

Camille'in sesi boğuktu. Yüzü, kolları ve gümüşi-sarı saçları kana bulanmıştı. Magnus'a doğru yeni emeklemeye başlamış bir çocuk gibi, ağır adımlarla ilerlerken destek almak için bir elini duvara yaslamıştı.

Magnus yavaş yavaş Camille'e yaklaştı. Yeterince yakınına geldiğinde Camille ayakta durmak için çabalamaktan vazgeçti ve öne doğru yığıldı. Yere düşmesine kalmadan, yarı yolda Magnus onu tuttu.

"Geleceğini biliyordum," dedi Camille.

"Ne yaptın sen, Camille?"

"Seni arıyordum... Dolly burada... burada olduğunu söyledi."

Magnus nazikçe Camille'i yere indirdi.

"Camille... olanları duydun mu? Ne yaptığının farkında mısın?"

Camille'den gelen koku mide bulandırıcıydı. Magnus dengesini sağlamak için derin bir nefes aldı. Camille'in gözleri kayıyordu. Magnus onu salladı.

"Beni dinlemen gerek," dedi Magnus. "Uyumamaya çalış. Tüm vampirleri toplaman lazım."

"Nerede olduklarını bilmiyorum ki... Her yerdeler. Dışarısı çok *karanlık*. Bu bizim gecemiz, Magnus. Yavrularımın gecesi. Bizim gecemiz."

"Mezarlık toprağın vardır herhâlde," dedi Magnus.

Bu sözüne karşılık Camille gevşekçe başını salladı.

"Tamam. Mezarlık toprağını alacağız. Bunu vampirleri toplamak için kullanacaksın. Toprak nerede?"

"Yeraltı mezarında."

"Yeraltı mezarı nerede?"

"Green-Wood... Mezarlığı. Brooklyn."

Magnus ayağa kalkıp mühürler çizmeye başladı. İşi bitip de portal açılmaya başladığında Camille'i yerden kaldırıp sımsıkı tuttu.

"Şimdi düşün," dedi. "Zihninde netleştir. Yeraltı mezarı."

Camille'in durumu göz önüne alınırsa bu riskli bir öneriydi. Magnus onu daha çok kendine çekince kıyafetinin üstündeki kanın gömleğine geçtiğini hissetti... ve portala doğru adım attı.

Burada ağaçlar vardı. Gecenin bulutlu gökyüzünü kesen ağaçlar ve biraz ay ışığı. Hiç kimseler yoktu, çıt çıkmıyordu. Yalnızca kilitlenmiş trafiğin uzaktan gelen uğultusu. Bir de yerden çıkan yüzlerce beyaz taş.

Magnus'la Camille süslü bir binayı andıran bir mozolenin önünde duruyordu –sıra sütunlu, ufak bir tapınağın ön cephesi. Alçak tepenin hemen yanına dikilmişti.

Magnus başını eğince Camille'in ince kollarını kendisine dolayacak gücü bulmuş olduğunu gördü. Hafiften titriyordu.

"Camille?"

Camille başını yukarı kaldırdı.

Ağlıyordu. Camille ağlamazdı. Bu şartlar altında bile Magnus etkilenmişti. Hâlâ Camille'i avutmak, zaman ayırıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Ancak dile getirebildiği tek şey, "Anahtarın yanında mı?" oldu.

Camille başını salladı. Buna fırsat bulamamıştı. Magnus elini geniş, metal kapıları tutan kilide koyup gözlerini kapadı ve tüm dikkatini verdi. Sonunda parmak uçlarında yanan ışığı hissetti.

Yeraltı mezarı 2,5 metrekareydi ve betondan yapılmıştı. Duvarlarda, yerden tavana kadar tahta raflar vardı. Bu raflar toprakla dolu küçük şişelerle doluydu. Şişelerin içerikleri birbirinden bir nebze farklıydı. Kimisi koyu yeşil, kimisi gözle görünür baloncuklarıyla sarı üfürme camdandı. Daha ince şişeler, çok küçük şişeler, birkaç tane de kahverengi şişe vardı. En eski olanları mantarla kapatılmıştı. Bazılarında ise cam kapaklar mevcuttu. En yenileri vidalı kapaklıydı. Şişelerin eskiliği tozlarından ve kirlerinden, aralarında oluşmuş örümcek ağlarının miktarından belli oluyordu. Arka taraftaki şişelerden bazılarını raftan almak imkânsızdı. Yılların biriktirdiği tortular öyle kalındı ki. Burada New York vampirizminin tarihi yazılıydı. Muhtemelen pek çok kişinin ilgisini çekerdi ve üzerinde araştırmaya yapmaya değerdi.

Magnus ellerini uzattı ve büyük bir mavi ışık patlamasıyla tüm şişeler aynı anda patlayıverdi. Toz yığınıyla cam tanecikleri etrafı sardı.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu Camille'e.

"Dumont'a."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Magnus. "Onlar ve herkes. Biz de oraya gidiyoruz ve sen söylediklerimi yapacaksın. Bu işi yoluna sokmalıyız, Camille. Denemek zorundasın. Anlıyor musun?"

Camille ilk kez onaylar bir tavırla başını salladı.

Bu sefer portalın kontrolünü Magnus aldı. 116. Cadde'ye, görünüşe bakılırsa geniş çaplı bir isyanın ortasına çıktılar. Çeşitli yerlerde yangın vardı. Çığlıklarla kırılan camların yankıları caddenin bir ucundan ötekine uzanıyordu. Magnus'la Camille'in birdenbire ortaya çıktığı gerçeğini kimseler fark etmedi. Etraf çok karanlık, ortalık fazla karmaşıktı. Sıcaklık burada daha da beterdi. Magnus vücudundan ter boşandığını hissediyordu.

Dumont'un hemen önüne iki kamyonet park etmişti ve kurtadamlardan oluştuğu aşikâr bir kalabalık şimdiden toplanmıştı. Ellerinde sopalarla zinciler vardı. Görünen tek şey buydu. Kuşkusuz yanlarında birkaç kutsal su konteynırı da getirmişlerdi. Etrafta azımsanmayacak sayıda yangın vardı.

Magnus, Camille'i park etmiş bir *Cadillac*'ın arkasına çekti. Arabanın camları çoktan parçalanmıştı. Magnus elini arabanın içine uzatıp kapıyı açtı.

"Arabaya bin," dedi Camille'e. "Ve eğil. Seni arıyorlar. İzin ver de gidip onlarla konuşayım."

Magnus arabanın etrafından dönmeye koyulmuştu ki Camille cam kırıklarıyla kaplı ön koltuktan sürünerek sürücü

koltuğundan dışarı eğilecek gücü buldu. Magnus onu tekrar içeri sokmaya çalıştığında Camille onu itti.

"Çekil yolumdan, Magnus. İstedikleri benim."

"Seni öldürecekler, Camille."

Ancak Camille'i çoktan görmüşlerdi. Kurtadamlar sopaları hazırda, yolun karşısına geçti. Camille elini havaya kaldırdı. Birkaç vampir otelin önüne yeni gelmişti. Bir kısmı alt edilmiş, bir kısmı ise kaldırımda kımıldamadan yatıyordu. Ufak bir kısmı ise bastırılıyordu.

"Otele girin," diye emir verdi Camille.

"Camille, otele girersek bizi yakarlar," dedi içlerinden birisi. "Onlara bir *baksana.* Olanlara bir bak."

Camille, Magnus'a baktı. Magnus, Camille'in ne demek istediğini anlamıştı: Camille bu işi ona bırakıyordu.

"İçeri girin," dedi Camille tekrardan. "Bu bir rica değildir."

İlerleyen birkaç saat içinde New York'taki bütün vampirler -ne durumda olurlarsa olsunlar- teker teker Dumont'un basamaklarında göründüler. Destek almak için kapılara yaslanan Camille onlara içeri girmeleri için emir verdi. Vampirler bitkin bir hâlde, ellerinde sopaları ve zincirleriyle kurtadamlardan oluşan güruhun arasından geçti. Son gruplar da geldiğinde şafak sökmek üzereydi.

Lincoln de o vakit geldi.

"Eksikler var," dedi Camille, Lincoln arabasından inerken.

"Onlar öldü," diye karşılık verdi Lincoln. "Daha fazlası öldürülmediği için Magnus'a şükretmelisin."

Camille bir kez başını sallayıp otele girdi ve kapıları kapattı.

"Şimdi ne olacak?" dedi Lincoln.

"Rızaları olmadan onları tedavi edemezsin ama uyuşturucudan arındırabilirsin. Temizlenene kadar kapalı kalırlar," dedi Magnus.

"Ya işe yaramazsa?"

Magnus, Dumont'un yıkık cephesine baktı. Birisinin *n* harfini *r*'ye çevirdiğini fark etti. Ölüler Oteli.

"Ne olacak görelim," dedi Magnus.

Magnus üç gün boyunca Dumont'taki nöbet tuttu. Günde birkaç kez oraya uğradı. Kurtadamlar kimsenin kaçmadığından emin olmak için civarda sürekli devriye gezdi. Üçüncü gün, günbatımının hemen sonrasında, Magnus ön kapının kilidini açıp içeri girdi ve kapıyı tekrar arkasından kilitledi.

Otelin içinde belli ki birtakım düzenleyici ilkeler yürürlükteydi. Uyuşturucunun etkisi altına girmemiş vampirler lobiye, balkonlara ve merdivenlere yayılmıştı. Çoğu uyuyordu. Kurtadamlar şimdi onların kalkıp gitmesine izin veriyordu.

Magnus, Lincoln ve yardımcılarıyla birlikte yaklaşık elli sene önce katettiği merdivenlerden Dumont'un balo salonuna çıktı. Burada da kapılar kilitliydi, bu sefer zincirle.

"Kamyondaki keskileri getir," dedi Lincoln.

Kapının altından sahiden korkunç bir koku geliyordu.

Lütfen, diye düşündü Magnus. *İçerisi boş olsun.*

Elbette balo salonu boş olmayacaktı. Böylesi, son üç günde gerçekleşen olayların yaşanmamış olmasına tekabül eden saç-

ma bir dilekti. Ne de olsa sonuçta hiçbir şey sevdiğiniz kişinin çöküşünü görmek kadar kötü olamazdı. Bir şekilde sevdiğini kaybetmekten daha beterdi bu. Her şeyi sorgulatacak bir şeydi. Geçmişi acı verici ve karmaşık hâle getirirdi.

Kurtadam cıvata keskisiyle birlikte geri döndü. Zincir kırıldı ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Bağımlı olmamış vampirlerden birkaçı olayı izlemek için kalmıştı ve kurtadamların arkasında toplandılar.

Magnus kapıyı iterek açtı.

Balo salonunun beyaz, mermer döşemesi paramparça olmuştu. O anda Aldous'un "boşluğa" portal açtığı elli yıl öncesine mi gitmişti Magnus sahiden?

Vampirler salonun her köşesine dağılmıştı. Belki de her bir köşede otuz kişi vardı. Bunlar hasta vampirlerdi ve büyük bir acı içindeydiler. Sırf içerideki kokudan insan kusabilirdi. Kurtadamlar bu kokuyu engellemek için ellerini yüzlerine götürdüler.

Vampirler ne yerinden kımıldadı ne de gelenlere selam verdi. Sadece birkaçı olanları görebilmek için başlarını kaldırdı. Magnus her birine bakarak aralarında dolaşıyordu. Odanın ortasına yakın bir yerde Dolly'yi gördü. Dolly yerinden bile kımıldamıyordu. Camille ise salonun uzak köşesinde asılmış uzun perdelerden birinin arkasında uzanmıştı. Tıpkı diğerleri gibi, etrafı çıkardığı kanlardan oluşan pis birikintilerle doluydu.

Gözleri açıldı.

"Yürümek istiyorum," dedi. "Yardım et bana, Magnus. Yardım et de biraz yürüyeyim. Güçlü görünmem lazım."

Camille tek başına ayağa kalkamayacak kadar bitkin olmasına karşın, ses tonuna bir tür metanet hâkimdi. Magnus eğilip onu ayağa kaldırdı. Klanındaki vampirlerin gevşek bedenleri arasında elinden geldiğince vakur bir tavırla yürürken ona destek oldu. Çıktıklarında Magnus tekrar kapıları kilitledi.

"Yukarı," dedi Camille. "Dönelim. Yürümem lazım. Yukarıya."

Magnus, Camille'in her adımında zorlandığını hissedebiliyordu. Bazen onu büyük ölçüde taşıyordu.

"Hatırlıyor musun?" dedi. "Yaşlı Aldous burada portal açmıştı... hatırlıyor musun? Yapacakları konusunda seni uyarmam gerekirdi."

"Hatırlıyorum."

"Faniler bile buradan uzak durmayı biliyordu ve burayı çürümeye terk etmişlerdi. Yavrularımdan bir kısmının çürümüş yerlerde yaşamalarından nefret ediyorum ama burası karanlık. Güvenli."

Konuşup yürümek çok zor olduğundan Camille yine sustu ve Magnus'un göğsüne yaslandı. Üst kata vardıklarında tırabzanlara yaslanıp enkaza dönmüş otel lobisine baktılar.

"Aramızdaki sevgi aslında hiç bitmedi, değil mi?" dedi Camille. "Senin gibi... hiç kimse olmadı. Senin için de aynı mı?"

"Camille..."

"O günlere geri dönemeyiz, biliyorum. Sadece benim gibisi olmadığını söyle."

Aslında Magnus'un pek çok sevgilisi olmuştu.

Camille benzersiz olmakla birlikte, birbirlerini çok sevmişlerdi. En azından Magnus sevmişti. Yine de bu soruda yüz yılın acısı vardı ve Magnus kendi hislerinde bu kadar yalnız kalmasaydı neler olabileceğini düşünmek zorunda kaldı.

"Evet," dedi Magnus. "Senin gibisi olmadı."

Görünüşe bakılırsa, Camille bu sözden bir parça güç almıştı.

"Böyle olacağını bilemezdim," dedi Camille. "Şehirde bazı fanilerin ısırılmaktan hoşlandığı bir kulüp vardı. Sistemlerinde uyuşturucu varmış. O maddeler epey kuvvetli. Birdenbire hepimizi ele geçirdi. Bana maddenin bulunduğu kanı içmem için hediye olarak verdiler. Ne içtiğimin farkında değildim. Sadece etkilerini biliyordum. Bağımlı olabileceğimizden haberim yoktu. Bilmiyorduk."

Magnus tavandaki kömürleşmiş lekelere baktı. Eski yaralar. Hiçbir şey *gerçekten* yok olmuyordu.

"Emri... emri vereceğim," dedi Camille. "Burada olanlar bir daha asla yaşanmayacak. Sana söz veriyorum."

"Bu sözü vermen gereken kişi ben değilim."

"Pretor'a söyle," diye karşılık verdi Camille. "Gerekirse Gölge Avcıları'na söyle. Bir daha asla olmayacak. Buna izin vermektense canımı vermeye hazırım."

"En iyisi Lincoln'le konuşman."

"O hâlde onunla konuşayım."

Camille ciddiyetini toplamak için omuzlarını dikleştirdi. Tüm olanlara rağmen, o hâlâ Camille Belcourt'tu.

"Artık gitsen iyi olur," dedi Camille. "Bu iş artık senden çıktı."

Magnus bir an bocaladı. Bir şey, içinde bir parça orada kalmak istiyordu. Ancak farkına bile varmadan merdivenlerden inmeye başladı.

"Magnus," diye seslendi Camille arkasından.

Magnus ona doğru döndü.

"Bana yalan söylediğin için teşekkür ederim. Hep nazik biri olmuşsundur. Ben hiç öyle olmadım. İşte bu yüzden birlikte olamazdık, değil mi?"

Magnus cevap bile vermeden arkasını dönüp merdivenlerden inmeye devam etti. Yolda yukarı çıkan Raphael Santiago'yla karşılaştı.

"Üzgünüm," dedi Raphael.

"Nerelerdeydin sen?"

"Olanları gördüğüm zaman onları durdurmaya çalıştım. Camille bana o kandan biraz içirmeye çalıştı. Yakın çevresindeki herkesin bu işe dâhil olmasını istiyordu. Hastaydı. Daha önce de böyle şeyler görmüştüm ve nasıl sona erdiklerini biliyordum. Böylece yanlarından ayrıldım. Mezarlık toprağımla dolu bir şişe kırılınca geri döndüm."

"Otele girdiğini görmemiştim," dedi Magnus.

"Giriş katındaki kırık bir pencereden girdim. Bir süre saklanmanın iyi olacağını düşündüm. Burada hastalara bakıyordum. Çok tatsızdı ama..."

Raphael başını kaldırıp Magnus'un ardına, Camille'in bulunduğu yöne doğru baktı.

"Artık gitmeliyim. Burada yapacak çok işimiz var. Sen de git, Magnus. Burada yapabileceğin bir şey kalmadı."

Raphael her zaman Magnus'un aklındakileri gereğinden çok okuyabiliyordu.

Magnus taksiyle eve dönerken kararını verdi. Dairesine girer girmez, hiç tereddüt etmeden hazırlanıp ihtiyaç duyacağı her şeyi topladı. Çok isabetli davranması gerekiyordu. Her şeyi bir kenara yazacaktı.

Ardından Catarina'yı aradı. Onun gelmesini beklerken biraz şarap içti.

Catarina muhtemelen Ragnor dışında Magnus'un en dürüst ve en yakın arkadaşıydı (ve ilişkileri büyük oranda değişkendi). Magnus iki sene süren yolculuğuna çıktığı zaman mektup yazıp aradığı tek kişi Catarina olmuştu. Bununla birlikte, Magnus ona eve döndüğünü söylememişti.

"Demek öyle?" dedi Catarina, kapıyı açtığında. "İki sene geçiyor ve döndükten sonraki iki hafta boyunca bana bir telefon bile etmiyorsun, ha? Sonra da kalkmış, *hadi gel, sana ihtiyacım var*, diyebiliyorsun? Bana eve döndüğünü bile söylemedin Magnus."

"Döndüm işte," dedi Magnus, kendine göre en çekici gülümsemesiyle. Bunu yapması için biraz çaba sarf etmesi gerekmiş olsa da samimi durmuştu.

"Bana öyle gülümsemeye falan çalışma. Kalbini çaldığın o tiplerden biri değilim ben, Magnus. Ben senin arkadaşınım. Pizza falan almamız gerek, edepsizlik etmemiz değil."

"Edepsizlik mi? Ama–"

"Sus." Magnus'u uyarırcasına parmağını salladı. "Ben ciddiyim. Az kalsın gelmiyordum. Ama telefonda sesin öyle acınası geliyordu ki mecbur kaldım."

Magnus, Catarina'nın gökkuşağı renklerindeki tişörtüyle kırmızı tulumunu inceledi. İkisi de mavi tenine tam bir tezat oluşturuyordu. Bu zıtlık Magnus'un gözlerini almıştı. Catarina'nın kıyafetlerine yorum yapmamaya karar verdi. Kırmızı tulumlar çok modaydı. Sadece insanların çoğu mavi tenli değildi. İnsanların çoğu gökkuşağının renkleriyle yaşamıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Ben ciddiyim, Magnus–"

"İzin ver açıklayayım," dedi Magnus. "Sonra istediğin kadar bağırabilirsin bana."

Böylece Magnus olanları anlattı. Catarina da dinledi. Catarina bir bakıcı ve iyi bir dinleyiciydi.

"Hafıza büyüleri," dedi Catarina, başını sallayarak. "Bana göre değil. Ben şifacıyım. Bu tür şeyleri yapan sensin. Yanlış bir şey yaparsam..."

"Yapmazsın."

"Yapabilirim."

"Sana güveniyorum. Al, bak."

Catarina'ya katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Kâğıdın üstünde Camille'i New York'ta gördüğü zamanların listesi vardı. Yirminci yüzyıl boyunca onu gördüğü her sefer. Unutması gereken şeyler bunlardı.

"Biliyorsun, bir şeyleri hatırlamamızın bir nedeni var," dedi Catarina yumuşak bir tavırla.

"Hayatının bir miadı varsa bu çok daha kolay."

"Bizim için daha da önemli olabilir."

"Onu seviyordum," dedi Magnus. "Gördüklerimi kaldıramıyorum."

"Magnus..."

"Ya dediğimi yaparsın ya da ben kendi kendime yapmaya çalışırım."

Catarina oflayıp başını salladı. Birkaç dakika boyunca kâğıdı inceledi. Ardından hafifçe Magnus'un şakaklarını tuttu.

"Benim gibi bir arkadaşa sahip olduğun için şanslısın, unutmazsın değil mi?" dedi Catarina.

"Asla."

Beş dakika sonra Magnus, Catarina'yı kanepede yanında otururken görünce şaşırdı.

"Catarina? Neler–"

"Uyuyordun," dedi Catarina. "Kapıyı açık bırakmışsın. Ben de kendim girdim. Kapını kilitlemelisin. Burası manyak bir şehir. Büyücü olabilirsin ama bu müzik setinin çalınmayacağı anlamına gelmez."

"Kapıyı kilitliyorum genelde," dedi Magnus, gözlerini ovuştururken. "Uyuduğumu bile fark etmemişim. Nasıl oldu da–"

"Beni arayıp evde olduğunu ve pizza yemeye gitmek istediğini söyledin."

"Öyle mi? Saat kaç?"

"Pizza vakti," diye cevap verdi Catarina.

"Seni ben mi aradım?"

"Hı-hı." Catarina ayağa kalkıp Magnus'a yardım etmek için elini uzattı. "Ayrıca iki haftadır buradaymışsın ve beni yeni arıyorsun, demek ki başın belada. Telefonda sesin üzgünmüş gibi geliyordu ama yeterince değil. Daha fazla yaltaklanman gerekecek."

"Biliyorum. Üzgünüm. Ben..."

Magnus doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Son birkaç haftadan beri ne yapıyordu ki? Çalışıyordu. Müşterileri arıyordu. Yakışıklı yabancılarla dans ediyordu. Bir şey daha vardı fakat aklına gelmiyordu. Bir önemi de yoktu zaten.

"Pizza," dedi Catarina tekrar ve Magnus'u çekip ayağa kaldırdı.

"Pizza. Elbette. Kulağa harika geliyor."

"Hey," dedi Catarina, Magnus kapıyı kilitlerken. "Son zamanlarda Camille'den haber aldın mı?"

"*Camille mi?* Onu en az... seksen yıldır görmüyorum sanırım. Öyle bir şey olmalı. Neden Camille'i soruyorsun ki?"

"Hiç," dedi Catarina. "İsmi aklıma geliverdi işte. Bu arada, pizza senden."

Her Şeye Sahip Bir Gölge Avcısı'na Ne Almalı?

(Üstelik Resmen Çıkmadığınız Bir Gölge Avcısı'na)

Cassandra Clare ve Sarah Rees Brennan

"Alec sevgilin mi?" diye sordu dokunaçlı iblis Elyaas.

Magnus gözlerini ona dikti.

Henüz birisinin Alec'e sevgili olarak hitap etmesine hazır değildi –özellikle de bu kelimeyi sakız gibi ağzında yayarak söylemesine. Bu duruma hiçbir zaman hazır olmayacağını hissediyordu.

—Her Şeye Sahip Bir Gölge Avcısı'na Ne Almalı?
(Üstelik Resmen Çıkmadığınız Bir Gölge Avcısı'na)

ONA KARIŞIK KASET YERMELİSİN, ÇOCUKLAR KARIŞIK KASETE BAYILIYOR.
ŞU AN EN HAVALI, EN MODA OLAN BU.
EN SON, BO'LERDE Mİ ÇAĞRILMIŞTIN?
OLABİLİR..
DEVİR DEĞİŞTİ.
İNSANLAR HÂLÂ FLEETWOOD MAC DİNLİYOR MU?
MAC'E BAYILIRIM.

Magnus günün ortasında penceresinden sızan hafif bir ışıkla uyandı. Kedisi tepesinde uyuyordu.

Başkan Miyav sevgisini bazen böyle talihsiz bir şekilde gösterirdi. Magnus nazikçe fakat kararlılıkla saçlarını kediden kurtardı. Başkan rahatsızlığını belli eden, kedilere özgü uzun ve acı dolu bir çığlıkla yerinden edildiğinde minik patileri daha da hasar verdi.

Derken kedi yastığın üstüne atladı. Bu zorlu sınavı tamamen unuttuğu açıktı. Ardından yataktan sıçradı. Yumuşak bir şekilde yere inip giderek artan çığlıklarıyla hızla yemek kabına doğru koşturdu.

Magnus yatakta dönünce şiltenin üstünde yanlamasına pozisyon almış oldu. Yatağına bakan pencere mozaik camdandı. Yatak örtülerinin üstünde altın sarısı ve yeşil pırıltılar oynaşı-

yor, çıplak tenini ısıtıyordu. Magnus kavradığı yastıktan başını kaldırınca ne yaptığını fark etti. Havada kahve kokusuna dair herhangi bir iz bulmaya çalışıyordu.

Son haftalarda birkaç kez tekrarlamıştı bu. Magnus geniş ve çok çeşitli giysi koleksiyonundan bir robdöşambr alıyor, kahvenin yoğun kokusuna doğru sendeleyerek mutfağa gidiyor ve Alec'i orada buluyordu. Magnus bir kahve makinesi almak zorunda kalmıştı, çünkü Alec, Magnus'un *The Mudd Truck*'tan büyüyle aldığı -veya arakladığı- kahveleriyle çaylarından pek memnun değilmiş gibi görünüyordu. Makine fazladan dert demekti, fakat Magnus onu aldığı için memnundu. Alec kahve makinesinin kendisi için ve hassas ahlaki anlayışı için alındığını biliyor olmalıydı ki makinenin yanındayken hiç olmadığı kadar rahat hissediyordu kendini. İzin almadan kahve yapıyor, çalışırken Magnus'a bir fincan kahve götürüyordu. Alec, Magnus'un çatı katı dairesindeki diğer her şeye karşı temkinliydi. Eşyalara hiç hakkı yokmuş, sanki evde bir misafirmiş gibi dokunuyordu.

Ve pek tabii evde misafirdi. Sadece Magnus, Alec'in evinde kendini rahat hissetmesini akıldışı bir arzuyla istiyordu. Sanki bu bir anlama gelecek, Magnus'a Alec üzerinde hak tanıyacak veya Alec onun üzerinde hak iddia etmek isteyecekti. Magnus'a göre neden buydu. Alec'in evinde kalmasını ve kalırken mutlu olmasını öyle çok istiyordu ki.

Bununla birlikte Magnus, Lightwood'ların en büyük evladını kaçıramaz, evin içinde dekorun bir parçası olarak tutamazdı. Alec daha önce iki kez uyuyakalmıştı. Kanepede, yatakta değil. Birinde

ağır ağır öpüşmekle geçen uzun bir gecenin ardından, diğerinde ise Alec bir kahve içmeye uğradığında. İblis avlamakla geçen yorucu bir gün geçirmiş, neredeyse gelir gelmez baygın düşmüştü. Magnus aynı zamanda giriş kapısını açık bırakmaya başlamıştı. Ne de olsa kimse Brooklyn'in kıdemli büyücüsünü soymaya yeltenemezdi ve Alec bazen sabah erken saatlerde geliyordu.

Alec her eve uğradığında -ya da sabahları uyuyakaldıktan sonra- Magnus, Alec'in kendisine kahve yaparken çıkan seslerle kokulara uyanıyordu. Hâlbuki Alec, Magnus'un hiç yoktan kahve yaratabileceğini biliyordu. Alec bunu yalnızca birkaç kez yapmıştı ve evde olduğu sabahların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu, Magnus'un alışmaması gereken bir şeydi.

Elbette Alec o gün gelmemişti, çünkü doğum günüydü ve ailesiyle birlikte olacaktı. Üstelik Magnus aile yemeklerine götürebileceğiniz türden bir erkek arkadaş sayılmazdı. Hatta, aile yemeklerinden bahsetmişken, Lightwood'lar -bırakın Magnus'un büyücü olmasını- Alec'in bir erkek arkadaşı olduğunu bile bilmiyordu. Bunu öğrenecekleri bir zaman gelecek miydi, Magnus'un hiçbir fikri yoktu. Bu konuda Alec'in üstüne gitmiyordu. Alec'in gösterdiği dikkatten henüz çok erken olduğunu anlayabiliyordu.

Magnus'un yataktan çıkıp salına salına oturma odasından geçerek mutfağa gitmesi için hiçbir neden yoktu. Mutfakta çirkin bir kazak giymiş olan Alec tezgâha eğilmiş, kahve yapıyordu. Bu basit işi yaparken tüm dikkatini vermiş görünüyordu. Alec kahve konusunda bile özenliydi. *Üstelik gerçekten korkunç ka-*

zaklar giyiyor, diye düşündü Magnus. Bu düşünceyle içi sevgi dolunca korkuya kapıldı.

Bu durum, Lightwood'ların suçu değildi. Belli ki Alec'in kız kardeşi Isabelle'e ve Jace Wayland'e şık kıyafetler giymeleri için bol miktarda para veriyorlardı. Magnus, Alec'in kıyafetlerini annesinin ya da salt pratiklik temelinde Alec'in aldığından şüpheleniyordu. *Ah, şuna bak, ne kadar da güzel, gri içini fazla göstermez.* Sonra bu işlevsel, çirkin giysileri zaman içinde yıprandıklarının ya da aşınma etkisiyle delindiklerinin farkına bile varmadan giyiyordu.

Magnus önünde parlak harflerle GANDALF'TAN DAHA İYİ yazan büyük, mavi kahve fincanını ararken istemsizce gülümserken buldu kendini. Aşk sarhoşu olmuştu. Resmen kendinden tiksiniyordu. Aşk sarhoşu olabilirdi fakat o gün Alec dışında düşünmesi gereken başka şeyler vardı. Fanilere ait bir şirket onu bir ahtapot iblis çağırması için tutmuştu. Ödedikleri meblağ ve ahtapot iblislerin nadiren sorun çıkaran ikincil iblisler olduğu düşünülürse, Magnus soru sormamak konusunda anlaşmıştı. Kahvesini yudumlarken o gün giyeceği iblis çağırma kıyafeti üzerinde kafa yordu. İblis çağırma teknik açıdan yasadışı olması nedeniyle Magnus'un sık yaptığı bir şey değildi. Magnus yasalara karşı büyük bir saygı duymamakla birlikte, yasayı çiğneyecekse bunu yaparken iyi görünmek isterdi.

Bunları düşünürken kapı zili çalınca bölünüverdi. O gün Alec için kapıyı açık bırakmamıştı ve bu sesle birlikte kaşlarını havaya kaldırdı. Bayan Connor yirmi dakika erken gelmişti.

Magnus iş görüşmelerine erken gelen insanlardan hiç hoşlanmazdı. En az geç kalmak kadar kötüydü, zira herkese rahatsızlık verirdi. Daha da kötüsü, erken gelen insanlar sürekli zaman konusundaki beceriksizliklerini öve öve bitiremezlerdi. Aynı miktarda zamanda aynı miktarda iş halletmeniz gerekse bile erken kalkmak geç yatmaktan ahlaki olarak daha üstünmüş gibi davranırlardı. Magnus bunu hayattaki en büyük haksızlıklardan biri olarak görüyordu.

Yapacağı işle ilgilenmeden önce kahvesini bitiremediği için biraz huysuzluk ediyor olması muhtemeldi.

Şirket temsilcisini içeri aldı. Bayan Connor'ın görünüşü İrlandalı ismini doğrulayan, otuzlu yaşlarının ortasında bir kadın olduğu ortaya çıktı. Örülmüş gür, kızıl saçları ve Magnus'un asla bronzlaşmadığına dair bahse girebileceği bembeyaz bir teni vardı. Küçük ama pahalı görünen mavi bir takım giymişti ve Magnus'un kıyafetine kötü kötü bakıyordu.

Burası Magnus'un eviydi, Bayan Connor erken gelmişti. Yani Magnus'un sadece dans eden kaplan ve flamingo desenli ipekten, siyah pijama altı giymeye hakkı vardı. Magnus pijama altının kalçasından bir parça düştüğünü fark etti ve pijamayı çekti. Bayan Connor'un kınayan bakışlarının çıplak göğsünde gezindiğini, göbekbağı olması gereken düz, esmer teninde durduğunu gördü. Üvey babası buna şeytanın izi demişti, ancak Magnus'un gözleri için de aynı şeyi söylemişti. Magnus fanilerin kendisini yargılayıp yargılamadığı meselesini aşalı çok uzun zaman olmuştu.

"Caroline Connor," dedi kadın. Elini uzatmadı. "Sigblad Şirketi CFO'su ve pazarlama müdür yardımcısı."

"Magnus Bane," dedi Magnus. "Brooklyn kıdemli büyücüsü ve Scrabble şampiyonu."

"Sizi çok tavsiye ettiler. Duyduğuma göre, çok güçlü bir sihirbazmışsınız."

"Aslında," dedi Magnus, "büyücü."

"Ben de beklemiştim ki..."

Bir sürü çikolata önünde dikilip de hiçbirinde karar kılamayan biri gibi durdu. Magnus içlerinden hangisini seçeceğini, güvenilir bir büyücüye dair ne tür bir işaret görmeyi hayal ettiğini ya da umduğunu merak ediyordu. Yaşlıca, ak sakallı bir büyücü. Magnus piyasada bilge birini arayan pek çok kişiyle karşılaşmıştı. Bunun için pek vakti yoktu.

Yine de itiraf etmeliydi ki, hayatında pek de profesyonelce davranmadığı bir durum olabilirdi bu.

"Belki de benden beklediğiniz," diye önerdi kibarca, "üstümde bir gömlek olmasıydı, ne dersiniz?"

Bayan Connor omuzlarını kaldırıp hafifçe silkti.

"Herkes bana acayip bir tarzınız olduğunu söyledi ve eminim saç stiliniz çok modadır," dedi Bayan Connor. "Fakat açık söylemek gerekirse, kafanızda bir kedi uyumuş gibi görünüyorsunuz."

Magnus, Caroline Connor'a kahve ikram etmek istedi fakat kadın kabul etmedi. Kabul ettiği tek şey bir bardak suydu. Magnus bu kadından giderek daha fazla şüpheleniyordu.

Magnus üstünde kestane rengi bir deri pantolon, parıldayan degaje yaka bir kazak ve buna uygun şık bir etolle odasından çıktığında, Caroline mesafeli ve soğuk bir tavırla ona baktı. Belli ki, pijamasının üstüne giydiği bu kıyafetleri pek de büyük bir gelişme olarak görmemişti. Magnus aralarında hiçbir zaman sonsuza dek sürecek bir dostluk kurulmayacağı gerçeğini kabul ettiği için bu duruma üzülmemişti.

"Pekâlâ, Caroline," dedi Magnus.

"Bayan Connor demenizi tercih ederim," dedi Bayan Connor, Magnus'un altın rengi, kadife kanepesinin ucuna tünemiş hâlde. Magnus'un çıplak göğsüne nasıl kınayan gözlerle baktıysa etraftaki mobilyalara da öyle bakıyordu. Sanki birkaç ilginç baskıyla zilli lambalar Roma orjilerine eşdeğerdi.

"Bayan Connor," diye ağız değiştirdi Magnus rahatlıkla. Müşteri her zaman haklıydı ve iş bitene kadar Magnus'un prensibi bu olurdu. İş bittiği noktada ise bir daha asla o şirketle anlaşma kabul etmezdi.

Bayan Connor evrak çantasından bir dosya çıkardı -koyu yeşil bir cilt içerisinde bir sözleşmeydi bu- ve göz atması için Magnus'a uzattı.

Magnus geçen hafta iki sözleşme daha imzalamıştı. Birisini dolunay ışığı altında Almanya'da bir ormanın derinliklerindeki bir ağaç gövdesine kazımış, diğerini ise kanıyla imzalamıştı. Faniler çok tuhaftı.

Magnus evrağı gözden geçirdi. Gizemli bir amaç için ikincil bir iblis çağıracak, karşılığında büyük miktarlarda para alacaktı.

Tik, tik ve tik. Sözleşmeyi abartılı bir jestle imzalayıp kadına geri verdi.

"Eh," dedi Bayan Connor, ellerini kucağında kenetleyip. "Zahmet olmazsa, şimdi iblisi görmek istiyorum."

"Pentagramı ve çağrı halkasını hazırlamak biraz zaman alıyor," dedi Magnus. "Dilerseniz rahatınıza bakın."

Bayan Connor şaşırmıştı. Bu cevaptan hoşlanmamış görünüyordu. "Öğle yemeği için bir görüşmem var," dedi. "Süreci hızlandırmanın hiçbir yolu yok mu?"

"Iıı, hayır. Bu bir kara büyü, Bayan Connor," dedi Magnus. "Pizza ısmarlamaya pek benzemez."

Bayan Connor'ın dudakları ikiye katlanmış bir kâğıt gibi düzleşti. "Birkaç saat sonra geri gelmem mümkün mü?"

Böylece Magnus'un görüşmelere erken gelen insanların diğer insanların vakitlerine zerre kadar saygı duymadığı görüşü kanıtlanmış oldu. Öte yandan, bu kadının gereğinden fazla evinde kalmasını gerçekten hiç istemiyordu.

"Siz gidin," dedi Magnus, saygısını ve sevimliliğini korumaya çalışarak. "Geri döndüğünüzde, bir ahtapot iblisi bulacaksınız ve onunla ne isterseniz yapabileceksiniz."

"Casa Bane," diye mırıldandı Magnus, Bayan Connor giderken. Bunu kadının duymayacağı kadar alçak sesle söylemişti. "Sıcak ve soğuk yolluklar hizmetinizde."

Orada oturup keyfini kaçırmaya vakti yoktu. Yapması gereken işler vardı. Magnus siyah mumlardan oluşan halkasını hazırlamaya koyuldu. Halkanın içine peri elleriyle yeni kesilmiş

üvez ağacı sopasıyla bir pentagram çiziktirdi. Bu süreç birkaç saatini almıştı ve artık büyüsünü okumaya başlayabilirdi.

"Iam tibi impero et praecipio, maligne spiritus! Zilin, kitabın ve mumum gücüyle seni çağırıyorum. Seni çağırıyorum, sonsuza dek boğulacak ruhların oluşturduğu gece denizlerinde yüzen Elyaas, Pandemonyum'u çevreleyen karanlıkların ardında saklanan seni Elyaas, gözyaşlarıyla yıkanan ve kayıp denizcilerin kemikleriyle oynayan seni Elyaas."

Magnus tırnaklarını kupasına vurup, aşınmış, yeşil ojesini incelerken bu sözleri ağır ağır sarf ediyordu. Yaptığı işle iftihar ediyordu, ancak işin en sevdiği kısmı, bu işi yaptığı en sevdiği müşterisi ve günü değildi.

Döşemenin altın renkli ahşabından dumanlar çıkmaya başladı ve sülfür kokusu yükseldi. Bununla birlikte, duman ağır tutamlar hâlinde çıkıyordu. Magnus oltasını çekip mücadele veren bir balık tutmuş balıkçı misali iblis boyutunu kendine doğru çekerken bir direnç hissediyordu.

Öğleden sonra bu iş için çok erkendi. Magnus yüksek sesle konuşuyor, bunu yaparken içinde bir gücün yükseldiğini, kanı alev alıyormuş da varlığının özünden iki dünya arasındaki alana doğru kıvılcımlar saçıyormuş gibi hissediyordu.

"Marbas'ı yok etmiş biri olarak seni çağırıyorum. Denizlerinizi kurutup çöle çevirebilecek bir iblisin oğlu olarak seni çağırıyorum. Seni kendi gücümle, kanımdan gelen kuvvetle çağırıyorum. Sen ki babamın kim olduğunu biliyorsun, Elyaas. Bana karşı gelemezsin, buna cesaret edemezsin."

Duman giderek yükseldi ve bir örtü hâlini aldı. Bu örtünün ötesinde Magnus bir başka dünyayı görebiliyordu. Derken duman o kadar yoğunlaştı ki hiçbir şey görülmez oldu. Magnus dumanın küçülerek bir forma bürünmesini bekledi. Pek de bir adamın formuna benzemiyordu.

Magnus, hayatı boyunca pek çok iğrenç iblis çağırmıştı. Kör kertenkele iblisi, koca bir tavuğun kanatlarıyla gövdesine sahipti. Fani öyküleri, bir yılanın başıyla kuyruğuna sahip olduğunu aktarmasına rağmen, bu aslında doğru değildi. Kör kertenkele iblislerinin her tarafı dokunaçlarla doluydu. Büyük dokunaçlardan birinde bir gözü, yırtıcı dişleri olan bir ağzı vardı. Magnus bahsi geçen yanılsamanın nereden çıktığını anlayabiliyordu.

Kör kertenkele iblisleri en beteriydi, fakat ahtapot iblisleri de Magnus'un gözdesi sayılmazdı. Estetik açıdan hoş değillerdi ve yerleri salgı içinde bırakıyorlardı.

Elyaas'ın biçimi her şeyden önce küçük ve yuvarlaktı. Başı bir insanınkine benziyordu, fakat yeşil gözleri yüzünün tam ortasında birbirine yakındı. Üçgen şeklinde bir yarık hem burun hem ağız işlevi görüyordu. Kolları yoktu. Gövdesi birdenbire kesiliyor, aşağı tarafları ise kalın ve kısa dokunaçlarıyla bir mürekkep balığınınkini andırıyordu. Başından güdük dokunaçlarına kadar yeşile çalan siyah bir salgıyla kaplıydı. Sanki kokuşmuş bir bataklıktan çıkmıştı da her gözeneğinden çürük ter atıyordu.

"Elyaas'ı çağıran kim?" diye sordu, normal, hatta neşeli bir adamın sesiyle. Sesi hafiften suyun altından geliyor gibiydi. Muhtemelen bunun nedeni ağzının salgıyla dolu olmasıydı.

Magnus iblisin dilinin -bir insanınkine benzemekle birlikte yeşil renkteydi ve kalın bir ucu vardı- konuşurken salgı lekeleriyle kaplı, keskin dişlerinin arasında parıldadığını gördü.

"Ben," dedi Magnus. "Ancak seni çağırdığımda ve sözümü dinlemediğinde bu kısmı geçtiğimize inanıyorum."

Magnus neşeli bir tavırla konuşuyordu. Fakat mumların mavi-beyaz alevleri ruh hâline karşılık vererek zayıfladı ve Elyaas'ın etrafında bir ışık kafesi oluşturdu. Bunun üzerine Elyaas ciyakladı. Salgıları ateşi herhangi bir şekilde etkilememişti.

"Ah, yapma," diye homurdandı Elyaas. "Böyle davranma! Yoldayım zaten. Sadece kişisel bir mesele için beni lafa tuttular."

Magnus yüzünü ekşitti. "Ne yapıyordun, iblis?"

Salgıların altından görüldüğü kadarıyla, Elyaas'ta kaypak bir hâl vardı. "Meşguldüm. Görüşmeyeli sen nasılsın, Magnus?"

"Ne?" diye sordu Magnus.

"Beni son çağırdığından beri işte. İşler nasıl gidiyor?"

"Ne?" diye sordu Magnus tekrar.

"Beni hatırlamadın mı?" dedi dokunaçlı iblis.

"Pek çok iblis çağırıyorum ben," dedi Magnus hâlsizce.

Bunun üzerine uzun bir sessizlik oldu. Magnus kahve fincanının dibine bakıyor, daha fazla kahve olmasını diliyordu. Bu pek çok faninin de yaptığı bir şeydi, fakat Magnus bu asalaklardan çok daha iyiydi. Fincanı yavaş yavaş dolmaya başladı ve sonunda yoğun, kara sıvıyla içi parladı. Magnus kahvesinden bir yudum alıp Elyaas'a baktı. Elyaas rahatsız bir şekilde bir dokunacından ötekine ağırlık değiştiriyordu.

"Eh," dedi Elyaas. "Bu çok tuhaf."

"Kişisel alma," dedi Magnus.

"Belki hafızanı tazeleyebilirim," diye öneride bulundu Elyaas yardımsever bir şekilde. "Bir Gölge Avcısı'nı lanetlemiş bir iblisi ararken beni çağırmıştın, hatırladın mı? Bill Herondale'i?"

"Will Herondale," dedi Magnus.

Elyaas dokunaçlarını parmak gibi şaklattı. "Adının ona benzer bir şey olduğunu biliyordum."

"Biliyor musun," dedi Magnus, aydınlanmış gibi, "sanırım hatırlıyorum. Kusura bakma. Aradığım iblis olmadığını hemen anlamıştım. Çizimlerden birinde mavi görünüyordun ama mavi olmadığına göre vaktini harcamış oldum. Bana karşı gayet anlayışlı davranmıştın."

"Dert etme." Elyaas dokunaçlarından birini salladı. "Olur böyle şeyler. Ayrıca mavi de görünebiliyorum. Yani, doğru ışıkta."

"Işıklandırma önemlidir, haklısın," dedi Magnus.

"Peki, Bill Herondale ve mavi iblisin ona ettiği lanete ne oldu?" Ahtapot iblisi sahiden meraklanmışa benziyordu.

"*Will* Herondale," dedi Magnus tekrardan. "Aslına bakarsan, bu uzun bir hikâye."

"Biliyor musun, bazen biz iblisler insanlara lanet eder gibi yaparız ama aslında lanet etmemişizdir," dedi Elyaas. Çenesi düşmüştü. "Sırf eğlencesine işte, anlıyorsun ya? Kendi aramızda bir espiridir bu. Haberin var mıydı?"

"Bunu bir iki yüz yıl önce söyleseydin daha iyi olurdu," dedi Magnus buz gibi bir tavırla.

Elyaas salyalarını göstererek gülümseyip başını salladı. "Eski lanet-süsü. Bir klasiktir bu. Çok komiktir." Magnus'un yüzündeki ifadeyi ilk kez fark etmiş göründü. "Sana göre komik değil tabii."

"Bill Herondale için hiç de komik değildi!" dedi Magnus. "Ah, lanet olsun. Senin yüzünden ben de karıştırdım."

Magnus'un tezgâhın üstünde bıraktığı telefon titreşti. Magnus telefona doğru atılıp da arayanın Catarina olduğunu görünce çok sevindi. Onun aramasını beklemiyordu.

Derken iblisin merak içinde kendisine baktığını fark etti.

"Affedersin," dedi Magnus. "Telefonu açmamın bir sakıncası var mı?"

Elyaas dokunaçlarından birini salladı. "Ah, hayır, aç tabii."

Magnus telefonun açma tuşuna basıp iblisle sülfür dumanlarından uzağa, pencereye doğru ilerledi.

"Selam Catarina!" dedi. "Sonunda beni aradığına öyle sevindim ki."

Sonunda kelimesine biraz fazla vurgu yapmış olabilirdi.

"Sadece acil olduğunu söylediğin için aradım," dedi arkadaşı Catarina. Öncelikle bir hemşire, ikincil olaraksa bir büyücüydü. Magnus on beş senedir herhangi biriyle çıktığını düşünmüyordu. Ondan önce evlenmek istediği bir nişanlısı vardı, fakat buna hiç vakit bulamamış, nihayetinde adam Catarina'nın bir tarih vereceğini düşünerek yaşlanıp ölmüştü.

"Acil zaten," dedi Magnus. "New York Enstitüsü'nde Nefilimler'den biriyle vakit geçirdiğimi biliyorsun."

"Lightwood'du, değil mi?" diye sordu Catarina.

"Alexander Lightwood," dedi Magnus. Bu ismi söylerken sesinin yumuşadığını duyunca biraz dehşete düşmüştü.

"Onca işin varken, buna vakit bulacağını düşünmezdim."

Catarina haklıydı. Alec'le tanıştığı gece Magnus'un tek istediği parti vermek, eğlenmek, hissedinceye kadar yaşam sevinciyle dolu bir büyücü gibi davranmaktı. Geçmişte, birkaç senede bir, aşk özlemiyle içi içi nasıl da yiyor, güzel yabancılarda nasıl da âşık olabileceği ihtimalini arıyordu, hepsi aklındaydı. Her nedense bu kez böyle olmamıştı. Seksenli yılları Camille'i, bir yüzyıldan uzun bir süredir sevmiş olduğu vampiri, düşünerek tuhaf bir ıstırabın gölgesi altında geçirmişti. O zamandan beri hiç kimseyi gerçek anlamda sevememiş, ellili yıllardaki Etta'dan beri kimse de onu sevmemişti. O günden sonra çeşitli ilişkiler yaşamıştı elbette. Hüsrana uğrattığı ve kendisini hüsrana uğratan sevgilileri, şimdi hayal meyal hatırladığı yüzler, aklına gelecek gibi olan, fakat yaklaşırken bile uçup giden anlık pırıltılar.

Yine de âşık olma isteğinden asla vazgeçmemişti. Bir şekilde, aramayı bırakmıştı.

İnsan farkına varmadan yorulabilir miydi? Umudunu birdenbire değil de yavaş yavaş, gün gün, farkında bile olmadan kaybedebilir miydi acaba?

Derken annesinin hayatı boyunca Gölge Avcısı mirasını kendisinden gizlediği kız, Clary Fray partisine gelmişti. Clary'yi Magnus'a getirmelerinin sebebi büyürken tekrar tekrar büyü yoluyla hafızasını silip, görüş yetisini kapatmaktı ve Magnus

bunu yapmıştı. Bir kıza yapılacak en iyi şeylerden değildi fakat annesi ondan öyle korkmuştu ki. Üstelik bu teklifi reddetmek Magnus'a düşmezdi. Bununla birlikte, Magnus meseleye kişisel bir ilgi beslemekten kendini alamamıştı. Bir çocuğun anılarının ağırlığını hissetmek gibi yıldan yıla büyüdüğünü görmek onun için yeni bir şeydi. Magnus kendini sorumlu hissetmeye başlamış, bu çocuğa ileride ne olacağını öğrenmek istemiş ve onun için en iyisini dilemeye başlamıştı.

Magnus, Clary'yle, kızıl saçlı küçük ıskartayla ilgilenmişti. Clary sonunda daha büyük bir ıskartaya dönüşmüş, fakat Magnus'un kendine bulduğu arkadaşlarıyla çok yakından ilgileneceğini düşünmemişti. Ne idüğü belirsiz fani oğlan, Magnus'a unutmak istediği bir geçmişi hatırlatan altın rengi gözleriyle Jace Wayland değildi. Magnus'un annelerini ve babalarını sevmemek için iyi nedenlere sahip olduğu Lightwood kardeşlerden, o esmer çocukla kızdan biri olmadığı da kesindi.

Magnus'un gözlerinin tekrar tekrar Alec'e çevrilmesi hiç de mantıklı sayılmazdı. Alec küçük gruplarının peşine takılmış, fakat dikkati çekecek hiçbir şey yapmamıştı. Çarpıcı bir tipe sahipti: Magnus'un her zaman gözdesi, nadir bir birleşim olan siyah saçlarla mavi gözlere sahipti. Magnus öncelikle Alec'in bulunduğu yere bakma nedeninin bu olduğunu düşünüyordu. Onca kilometre ve yıla rağmen Will ve kız kardeşini büyük bir farkla ayırmış olan bu birleşimi, bambaşka bir soyadı taşıyan birinde görmek tuhaftı...

Derken Alec, Magnus'un espirilerinden birine gülmüş, bu gülümseme ciddi yüzünü aydınlatmış, mavi gözleri parıldamış,

kısa bir süreliğine Magnus'un nefesini kesmişti. Magnus'un dikkati ona yöneldiğinde ise, Alec'in gözlerinde onun da kendisiyle ilgilendiğine dair bir ışıltı, suçluluk, merak ve hoşnutluğun bir karışımını görmüştü. Gölge Avcıları her konuda olduğu gibi, bu tür meselelerde eski kafalıydı, yani bağnaz ve tutucu. Erkek Gölge Avcıları daha önce de Magnus'a yanaşmıştı elbette, fakat bunu hep Magnus'a büyük bir iyilik yapar gibi, Magnus'un kendilerine dokunmalarını istemelerine rağmen kirlenebilirlermiş gibi el altından yapmışlardı. (Magnus onları hep geri çevirmişti.) Bu tür hisleri güzel bir çocuğun yüzünde masumane ve açıkça görmek Magnus'u şaşırtmıştı.

Magnus, Alec'e göz kırpıp da kendisini aramasını söylediğinde, geçici bir hevesten biraz öte, hatta düşüncesizce bir davranışta bulunmuştu. Birkaç gün sonra Gölge Avcısı'nın çıkma teklifiyle kapısına gelmesini beklememişti kesinlikle. Ne geçirdikleri akşamın nefes kesici derecede garip olacağını ne de sonrasında Alec'ten bu kadar hoşlanacağını öngörmüştü.

"Alec beni şaşırttı," dedi Magnus, Catarina'ya sonunda. Bu ifade öyle yetersiz ama öyle doğruydu ki, Magnus ortaya gereğinden fazlasını döktüğünü hissetmişti.

"Eh, biraz çılgınca bir fikre benziyor ama bu tür şeyler genelde sende işe yarıyor," dedi Catarina. "Sorun nedir?"

İşte bu on puanlık uzman sorusuydu. Magnus bu meselede rahatmış gibi konuşmaya karar verdi. Bu kadar kafayı takmaması gerekiyordu ve akıl danışıyordu, fakat kimsenin -Catarina'nın dahi- mevzuyu ne kadar önemsediğini bilmesini istemiyordu.

"Sorduğuna sevindim. Mesele şu," dedi Magnus. "Bugün Alec'in doğum günü. On sekiz yaşma giriyor. Ve ona bir hediye almak istiyorum çünkü birinin doğum gününü kutlarken geleneksel olarak hediye verilir ve bu onlara karşı sevgini gösterir. Ama -bu noktada belirtmek isterim ki keşke telefonuma daha erken cevap verseydin- ona ne alacağıma dair hiçbir fikrim yok ve biraz tavsiye iyi olacak. Mesele şu ki, maddi şeylere pek önem veriyor gibi görünmüyor ve buna kıyafet de dâhil. Benim anlamadığım bir şey bu, yine de tuhaf bir şekilde çekici de geliyor. Ona bir şey almak imkânsız. Onda gördüğüm yeni şeyler sadece silahlar. Takdir edersin ki mınçıka pek de romantik bir hediye değil. Ayrıca, hediye alarak çok istekli görünüp de onu kaçırabilme ihtimalim var mı, ne düşündüğünü merak ediyorum. Onunla kısa bir süredir birlikteyiz ve ailesi bırak yoz büyücüleri, erkeklerden hoşlandığını bile bilmiyor, bu yüzden incelikli davranmak istiyorum. Belki de hediye almak bile hata olacak. Fazla hevesli davrandığımı düşünmesi de mümkün. Ve bildiğin gibi Catarina, ben hevesli biri değilimdir. Ben serbest piyasacıyımdır. Yorgun bir entelektüelim. Bana dair yanlış izlenime kapılmasını ya da hediyenin gereğinden fazla anlam taşımasını istemiyorum. Belki de sadece bir hediye kuponu vermeliyim ona. Ne dersin?"

Magnus derin bir nefes aldı. Konuşması umduğu gibi soğukkanlı, sakin, mantıklı ve bilgili gelmemişti kulağına.

"Magnus," dedi Catarina, "kurtarmam gereken hayatlar var."

Ardından telefonu Magnus'un yüzüne kapadı. Magnus telefona bakakaldı. Kulaklarına inanamıyordu. Catarina'nın ken-

disine bunu yapacağını hiç düşünmezdi. Büyük bir acımasızlık gibi gelmişti. Ne de olsa Magnus telefonda bunu hak edecek kadar kötü konuşmamıştı.

"Alec sevgilin mi?" diye sordu dokunaçlı iblis Elyaas.

Magnus gözlerini ona dikti. Henüz birisinin Alec'e *sevgili* olarak hitap etmesine hazır değildi. Özellikle de bu kelimeyi sakız gibi ağzında yayarak söylemesine. Bu duruma hiçbir zaman hazır olmayacağını hissediyordu.

"Ona karışık kaset vermelisin," dedi Elyaas. "Çocuklar karışık kasetlere bayılıyor. Şu anın ev havalı *modası* bu."

"En son 80'lerde mi çağrılmıştın?" diye sordu Magnus.

"Olabilir," dedi Elyaas kendini savunur gibi.

"Devir değişti."

"İnsanlar hâlâ Fleetwood Mac dinliyor mu?" diye sordu dokunaçlı iblis. Konuşmasında hüzünlü bir hava vardı. "Mac'e bayılırım."

Magnus kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başlayan iblisi duymazdan geldi. Magnus kendi kara yazgısını düşünüyordu. Bunu kabul etmeliydi. Bu işi kotarmasının hiçbir yolu yoktu. Kimseden yardım isteyemezdi.

Ragnor Fell'i arayıp aşk hayatına dair tavsiye istemesi gerekecekti.

Ragnor son zamanlarda vaktinin çoğunu Gölge Avcıları'nın cam şehri İdris'te geçiriyordu. İdris'te telefon, televizyon ve internet çalışmıyordu. Magnus'a kalırsa, Melek tarafından se-

çilmiş kimseler iblis avıyla geçen yorucu bir günün ardından rahatlamak istediklerinde pronografik gravürlere başvurmak zorunda kalıyorlardı. Ragnor büyü yaparak bir telefon kurmuştu, fakat bütün gün telefonda konuşması beklenemezdi. Bu yüzden Ragnor'un telefonu çaldığında ve karşı taraf cevap verdiğinde, Magnus minnettar oldu.

"Ragnor, şükürler olsun," dedi Magnus.

"Ne oldu?" diye sordu Ragnor. "Valentine'le ilgili bir şey mi? Ben Londra'dayım ve Tessa da Amazon'da. Ona ulaşmamın hiçbir yolu yok. Pekâlâ. İzin ver de anlatayım. Catarina'yı ara, ben de–"

"Ah," dedi Magnus. "Buna gerek yok. Yine de hemen yardımıma koşma çaban için teşekkür ederim, benim zümrüt prensim."

Bunun üzerine bir sessizlik oldu. Ardından Ragnor çok daha az azimli ve çok daha aksi bir tavırla, "O hâlde," dedi, "neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Aslına bakarsan, tavsiyeye ihtiyacım var," dedi Magnus. "Ben de en eski ve en sevgili dostlarımdan biri, Londra'nın eski kıdemli büyücüsü olduğun için senden yardım istemeye karar verdim. Sana güvenim sonsuz."

"Senden bu tür iltifatlar duymak beni tedirgin ediyor," dedi Ragnor. "Bir şey istediğin anlamına geliyor. Kuşkusuz korkunç bir şey. Seninle tekrar korsanlık yapmayacağım, Magnus. Ne kadar para verirsen ver."

"Teklifim bu değildi. Sana sorum daha... kişisel bir mesele üzerine. Sakın telefonu kapatma. Zaten Catarina yeterince anlayışsız davrandı."

Uzun bir sessizlik oldu. Magnus pencerenin mandalıyla oynayarak dışarıdaki apartmana çevrilmiş sıra sıra depolara bakıyordu. Açık bir pencereden gelen yaz esintisiyle tül perdeler dalgalanıyordu. Magnus penceresine yansıyan iblisi görmezden gelmeye çalıştı.

"Bekle," dedi Ragnor ve kıs kıs gülmeye başladı. "Mevzu şu Nefilim *erkek arkadaşın* mı?"

"İlişkimizin adını henüz koymadık," dedi Magnus ciddiyetle. Ardından telefonu sıkıp tısladı: "Ayrıca Alexander'la hayatıma dair özel ayrıntıları nereden biliyorsun sen?"

"Aaah, *Alexander*," dedi Ragnor, monoton bir sesle. "Her şeyi biliyorum. Raphael beni arayıp anlattı."

"Raphael Santiago," dedi Magnus, New York vampir klanının o anki liderini belli belirsiz aklına getirip, "katı bir kalbe sahip ve nankörün teki. Bir gün bu ihanetinden ötürü cezasını çekecek."

"Raphael beni her ay arıyor," dedi Ragnor. "İlişkileri iyi tutmanın ve Aşağı Dünya'nın farklı kesimleri arasında iletişimi sürdürmenin önemli olduğunu biliyor. Ayrıca şunu da söyleyeyim ki, Raphael her zaman hayatımdaki önemli günleri hatırlar."

"Doğum gününü altmış yıl önce kadar sadece bir kez unuttum!" dedi Magnus. "Şu meseleyi unutman lazım artık."

"Bu arada, elli sekiz yıl önceydi. Üstelik Raphael, Nefilimler'e karşı birleşik bir cephe oluşturmamız, mesela reşit olmayan oğullarıyla gizli gizli buluşmamamız gerektiğini biliyor," diye konuşmasını sürdürdü Ragnor.

"Alec on sekiz yaşında!"

"Her neyse," dedi Ragnor. "Raphael asla bir Gölge Avcısı'yla çıkmazdı."

"Elbette, birbirinize âââşıkken neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Magnus. "*Aaaah, Raphael her zaman çok profesyonel-dir. Aaah, Raphael katılmayı unuttuğun şu toplantıda çok ilginç noktalara değindi. Aaah, Raphael'le haziranda evlenmeyi planlıyo-ruz.* Ayrıca, Raphael asla bir Gölge Avcısı'yla çıkmaz çünkü asla muhteşem bir şey yapmamak gibi bir prensibi var."

"Dayanıklılık mühürleri hayatta önemli olan tek şey değil," dedi Ragnor.

"Bunu söyleyen de ömrünü çürüten biri," dedi Magnus ona. "Ayrıca Alec de..."

"Nefilimler'den birine duyduğun vıcık vıcık hislerinden bahsedeceksen, iyice yeşerir, kusarım," dedi Ragnor. "Seni uyarıyorum."

İyice yeşermek kulağa ilginç gelmişti fakat Magnus'un harcayacak vakti yoktu. "Pekâlâ. Sadece şu konuda bana bir tavsiye ver," dedi Magnus. "Ona doğum günü hediyesi almalı mıyım ve eğer almam gerektiğini düşünüyorsan, ne almalıyım?"

"Şimdi aklıma geldi de halletmem gereken çok önemli bir iş var," dedi Ragnor.

"Hayır," dedi Magnus. "Bekle. Bunu bana yapma. Sana güvenmiştim!"

"Üzgünüm Magnus ama saçmalıyorsun."

"Kaşmir bir kazağa ne dersin? Sence kazak nasıl bir hediye olur?"

"Ayyy, tünel," dedi Ragnor ve çevir sesi Magnus'un kulaklarında yankılandı.

Magnus bütün ölümsüz arkadaşlarının bu kadar katı yürekli ve korkunç olmalarının nedenini anlayamıyordu. Ragnor'un önemli dediği işi muhtemelen Raphael'le bir dedikodu kitabı hazırlamaktı. Magnus onları kafasında canlandırabiliyordu: Bir bankta oturmuş, büyük bir mutlulukla Magnus'un komik saçlarıyla ilgili bir şeyler çiziktiriyorlardı.

Magnus dairesindeki asıl manzara karşısında birdenbire aklına gelen bu görüntüyü unutuverdi. Elyaas giderek daha fazla sıvı salgılıyordu. Bu salgı pentagramı durmadan dolduruyordu. Ahtapot iblis bu şeyin içinde debeleniyordu.

"Bence ona kokulu bir mum almalısın," diye öneride bulundu Elyaas. Konuşması her geçen dakika daha boğuk çıkıyordu. Söylediği şeyi açıklamak ister gibi dokunaçlarını salladı. "Çok çeşitli kokuları var, yaban mersini, portakal çiçeği gibi. Sakinleşmesini sağlar ve uyurken seni düşünür. Herkes kokulu mumları sever."

"Çeneni kapa artık," dedi Magnus. "Düşünmem lazım."

Magnus kendini kanepesine attı. Raphael'in, o pis hainin, o koca bağnazın Ragnor'a her şeyi anlatacağını tahmin etmeliydi.

Magnus, Alec'i Taki's'e götürdüğü akşamı hatırlıyordu. Genelde fanilerin takıldığı yerlere gidiyorlardı. Aşağı Dünya'nın dadandığı, periler, kurtadamlar, büyücüler ve vampirlerle dolu mekânlar Alec'i tedirgin ediyordu, zira bu tür yerlerde takılırlarsa mevzu

ailesinin kulağına çalınabilirdi. Magnus, Aşağı Dünya'nın Gölge Avcıları'ndan ne kadar uzak durmak istediğini Alec'in anladığını sanmıyordu.

Kafe tıklım tıklımdı ve herkesin odak noktası bölgesel bir meseleyi tartışan bir periyle bir kurtadamdı. Kimse Alec ve Magnus'la ilgilenmiyordu. Kaelie dışında. Ufak tefek, sarışın garson kızdı bu. Magnus ve Alec içeri girdiğinde onlara gülümsemiş, gayet nazik davranmıştı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Magnus.

"Biraz," dedi Alec. "Yarı denizkızıdır. Jace'ten hoşlanıyor."

Jace'ten hoşlanan tek kişi Kaelie değildi, Magnus bunu biliyordu. Kişisel olarak, bu çocuğa neden böylesi ilgi duyuyorlardı Magnus anlam veremiyordu. Jace sadece bir meleğin yüzüne ve harika karın kaslarına sahipti.

Magnus, Alec'e bir kez gittiği denizkızları kulübünün hikâyesini anlatmaya başladı. Alec gülüyordu. Derken Raphael Santiago en sadık vampir selefleri Lily ve Elliot'la birlikte kafeden içeri girdi. Raphael, Magnus'la Alec'i görünce ince, kavisli kaşlarını havaya kaldırdı.

"Olamaz, olamaz, olamaz ve hayır," dedi Raphael. Hatta kapıya doğru birkaç adım geriledi. "Herkes geriye dönsün. Bunu bilmek istemiyorum. Bunun farkında olmayı reddediyorum."

"Nefilimler'den biri," dedi Lily. Ne de olsa kötü bir kızdı. Parlak, mavi ojeli parmaklarını oturdukları çardağın masasına vurdu. "Şu işe bakın."

"Selam?" dedi Alec.

"Bir dakika," dedi Raphael. "Sen Alexander Lightwood musun?"

Alec giderek daha fazla paniklemiş görünüyordu. "Evet?" dedi, meselenin ne olduğunu kavrayamamış gibi. Magnus onun adını Horace Whipplepool olarak değiştirip ülkeden kaçma planları yaptığını düşünüyordu.

"On iki yaşında değil misin sen?" diye sordu Raphael. "On iki yaşında olduğunu gayet net hatırlıyorum."

"Iıı, o uzun zaman önceydi," dedi Alec.

Alec daha da korkmuşa benziyordu. Magnus on beş yaşında görünen biri tarafından on ikisinde olmakla suçlanmanın rahatsız edici olduğunu düşünüyordu. Gerçi başka zaman olsa bu durumu komik bulabilirdi. Alec'e baktı. Alec'in omuzları gergindi.

Magnus, Alec'in ne hissettiğini bilecek kadar tanımıştı onu. İçinde savaşan karşıt güçlerin farkındaydı. Vicdanlı biriydi, etrafındaki insanların kendisinden çok daha önemli olduğuna inanan biri ve şimdiden herkesi hayal kırıklığına uğrattığını düşünen biri. Ayrıca dürüsttü de. Hissettiği, istediği her şeye dair doğuştan açık biri. Alec erdemlerinin tuzağına düşmüştü: Bu iki iyi özelliği acı verici şekilde çarpışıyordu. Sevdiği herkesi hayal kırıklığına uğratmadan dürüst olamayacağını hissediyordu. Bu onun için korkunç bir açmazdı. Sanki dünya onu mutsuz etmek için vardı.

"Onu rahat bırak," dedi Magnus ve masanın üzerinden Alec'in eline doğru uzandı. Alec'in parmakları bir an Magnus'un

elinin altında gevşedi. Elini saklayarak Magnus'un parmaklarını sardı. Ardından vampirlere baktı ve elini geri çekti.

Magnus yıllar içinde oldukları kişiden ve istedikleri şeyden korkan pek çok kadın ve erkek tanımıştı. Pek çoğuna âşık olmuş, hepsi için acı duymuştu. Fanilerin dünyasında insanların daha az korktuğu dönemleri sevmişti. Kamusal bir mekânda elini uzatıp Alec'in elini tutabildiği dönemleri de seviyordu.

Melek'in dokunduğu savaşçılarından birinin böyle bir şeyden korkması, Magnus'un Gölge Avcıları'na daha az sevgi duymasıiçin bir neden değildi. Eğer herkesten çok daha iyi olduklarına inanıyorlarsa, en azından kendi çocuklarının kendileriyle ilgili iyi hissetmesine izin vermeliydiler.

Elliott, Alec'in sandalyesine yaslanıp başını sallayınca ince rastaları yüzüne çarptı. "Annenle baban olsaydı ne düşünürdü?" diye sordu, yapmacık bir ciddiyetle.

Bu soru vampirlere komik gelmişti. Ancak Alec için komik değildi.

"Elliott," dedi Magnus. "Çok sıkıcısın. Ayrıca buralarda can sıkıcı hikâyeler anlattığını duymak istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Magnus bir çay kaşığıyla oynuyor, parmaklarından kaşığa ve tersine mavi kıvılcımlar çıkıyordu. Elliott'ın gözleri Magnus'un kendisini bir çay kaşığıyla öldüremeyeceğini söylüyordu. Magnus bakışlarıyla Elliott'a meydan okudu.

Raphael'in sabrı tükenmişti. Herkesin kabul edebileceği üzere, suyu biten bir çölü andırıyordu.

"*Dios,*" dedi Raphael öfkeyle ve diğer iki vampir irkildi. "Sizin sefil ilişkileriniz ya da hepten çürümüş hayat seçimleriniz beni ilgilendirmiyor. Ve kesinlikle Nefilimler'in ilişkilerine burnumu sokmak gibi bir niyetim yok. Bu söylediklerimde cidiyim. Bu meseleyi bilmek istemiyorum. Ve bilmeyeceğim de. Az önce gördüklerimi olmamış farz ediyorum. Hiçbir şey görmedim. Hadi, gidelim buradan."

Şimdi ise Raphael, Ragnor'a koşup her şeyi anlatmıştı. İşte vampirler böyleydi: Hem kelime anlamıyla hem metaforik olarak sizi zayıf yerinizden vururlardı. Hem Magnus'un aşk hayatını berbat ediyor hem de son verdiği partide müzik sistemini kana bulayıp Clary'nin moron arkadaşı Stanley'i bir sıçana çevirerek münasebetsizlik yapıyorlardı. Terbiyesizlerdi.

Magnus bir daha asla partilerine vampirleri çağırmayacaktı. Kanepeden tüylerle peri tozlarını çıkarmak ne kadar meşakkatli olursa olsun, sadece kurtadamlarla perileri davet edecekti.

Vampirler gittikten sonra Magnus ve Alec kısa süreliğine sessizce oturdu. Derken bir şey daha oldu. Periyle kurtadam arasındaki kavga zıvanadan çıktı. Kurtadamın yüzü değişti ve hırlamaya başladı. Peri ise masayı tersine çevirdi. Yere çarpan masa büyük bir gürültü çıkardı.

Magnus sesin geldiği yöne doğru şöyle bir baktı. Alec ise harekete geçti. Elinde bir atış bıçağıyla ayağa fırladı. Diğer eli ise kemerindeki silaha gitti. İçerideki herkesten -kurtadam, vampir, perilerden- çok daha hızlı hareket ediyordu.

Derken doğrudan Magnus'un oturduğu çardağın önüne geldi. Hiç düşünmeden Magnus'la karşısındaki tehdidin arasında durup gövdesini siper etti. Magnus, Alec'in Gölge Avcısı arkadaşlarıyla, kız kardeşi ve kardeşten de yakın olduğu *parabatai*'sinin yanında nasıl davrandığını görmüştü. Arkalarını kolluyor, onlara dikkat ediyor, her zaman onların hayatı kendi hayatından çok daha kıymetliymiş gibi davranıyordu.

Magnus, Brooklyn'in kıdemli büyücüsüydü ve yüzyıllar boyunca yalnızca fanilerin değil Aşağı Dünyalılar'ın bile rüyalarında göremeyeceği bir güce sahip olmuştu. Kesinlikle korunmaya ihtiyacı yoktu ve şimdiye kadar kimse ona böyle bir şey teklif etmemişti. Özellikle de bir Gölge Avcısı. Gölge Avcıları'ndan bekleyebileceği tek şey, bir Aşağı Dünyalı'ysanız, kendi hâlinize bırakılmaktı. Genç yaşından beri herhangi birinin onu korumaya çalıştığını hatırlamıyordu. Sessiz Biraderler'in sığınağının soğuk merhametine kaçmak zorunda kalmış bir çocuk olduğu zamandan beri kimseden böyle bir şey istememişti. Bu, çok uzak bir diyarda uzun zaman önce olmuştu ve Magnus bir daha asla böylesi zayıf düşmeyi istememişti. Bununla birlikte, Alec'in onu savunmak için atıldığını görünce göğsünün derinliklerinde bir sızı hissetti. Hem tatlı hem acı verici bir sızıydı bu.

Taki's müşterileri Alec'i, ani bir öfke parlamasıyla ortaya çıkan meleksi gücünü görünce geri çekildi. O anda her şeyi yakıp yıkabileceğinden kimsenin şüphesi yoktu. Periyle kurtadam kafenin uzak köşelerine sıvışmış, alelacele binadan çıkmıştı. Alec, Magnus'un karşısındaki çardağa çekilip mahcup bir tavırla ona gülümsedi.

Tebessümü, tıpkı Alec'in kendisi gibi, tuhaf, şaşırtıcı ve fena hâlde sevecendi.

Ardından Magnus, Alec'i dışarı çıkardı ve Taki's'in tuğla duvarına yapıştırıp ters yüz hâlde parlayan tabelanın altında öptü. Az önce meleksi bir öfkeyle alev alev yanan Alec'in mavi bakışları birden yumuşamış, tutkuyla dolmuştu. Magnus, Alec'in güçlü ve esnek bedeninin kendi bedeni karşısında kasıldığını, şefkatli ellerinin boynuna dolandığını hissetti. Alec onu iç paralayıcı bir ilgiyle öpünce Magnus şöyle düşündü: *Evet, işte bu, onca debelenmenin, arayışın ardından nihayet buldum işte.*

"Neden öyle bir şey yaptın ki?" diye sordu Alec uzun bir zaman sonra, gözleri parlayarak.

Alec gençti. Magnus hiç yaşlanmamıştı, yaşlandığınız zaman dünyanın size nasıl davrandığını hiç bilmemişti ve gençliği uzun sürmemişti. Ölümsüz olmak bu tür meselelerden uzak kalmak demekti. Magnus'un âşık olduğu tüm faniler kendisinden ya daha genç ya daha yaşlı ya da aynı anda hem genç hem yaşlı görünmüştü. Ancak Magnus bir şey yapmak bir yana bunun Alec'in ilk flörtü olduğunun gayet farkındaydı. Alec'in ilk öptüğü kişi olduğunu biliyordu. Magnus ona iyi davranmak istiyor, Alec'e karşılığını veremeyeceği hislerin ağırlığını yüklemek istemiyordu.

"Hiç," diye yalan söyledi Magnus.

Taki's'teki akşamı düşününce Magnus, Alec için en mükemmel hediyenin ne olacağını buldu. Aynı zamanda, bu hediyeyi nasıl vereceğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Cıvık ve zalim dostlarla dolu korkunç bir günde tek şansı, o anda zilinin çalması oldu.

Magnus üç adımda kapıya doğru rahatça ilerleyip interkoma doğru bağırdı: KIDEMLİ BİR BÜYÜCÜYÜ ÇALIŞIRKEN RAHATSIZ ETME CÜRETİNDE BULUNAN DA KİM?

Bir sessizlik oldu.

"Cidden, eğer Yehova şahitleriyseniz..."

"Ah, hayır," dedi bir kız, yumuşak bir sesle. Kendine güveniyordu ve İdris'e özgü bir aksana sahipti. "Ben Isabelle Lightwood. Yukarı gelmemin bir sakıncası var mı?"

"Hiçbir sakıncası yok," dedi Magnus ve Lightwood'u içeri almak için düğmeye bastı.

Isabelle Lightwood doğrudan kahve makinesine gidip Magnus'tan izin almaksızın kendine bir fincan kahve aldı. *Böyle bir kız işte,* diye düşündü Magnus, *istediğini alan ve bunu hoş bulacağınızı düşünen türden biri.* Makineye doğru ilerlerken büyük bir özenle Elyaas'ı görmezden geldi. Magnus'un dairesine girerken ona bir bakış atmış, belli ki dokunaçlı bir iblisle ilgili sorular sormanın nezaketsizce ve muhtemelen sıkıcı olacağını düşünmüştü.

Isabelle, Alec'e benziyordu. Tıpkı onun gibi çıkık elmacık kemikleri, porselen kadar soluk teni, siyah saçları vardı. Buna karşın, saçları uzundu ve özenle şekil verilmişti. Gözleri Alec'inkinden farklıydı. Verniklenmiş abanoz ağacı gibi parlak ve siyahtı: Hem güzel hem de yenilmez bakışlara sahip. Annesi

kadar soğuk olabilecekmiş gibi, atalarının pek çoğu gibi çürümeye meyilli görünüyordu. Magnus, Lightwood ailesinden pek çok kişiyi tanımış, çoğundan pek de etkilenmemişti. Ta ki içlerinden biri karşısına çıkana kadar.

Isabelle tezgâhın üstüne çıkıp uzun bacaklarını uzattı. Özel yapım koda sivri topuklu çizme, boynundaki yakut kolyeyle -Magnus bunu yüz yıldan fazla bir zaman önce Londra'daki bir kasaba evi fiyatına almıştı- uygun kırmızı ipekten kolsuz bir bluz giymişti. Isabelle'in bu kolyeyi taktığını görmek Magnus'un hoşuna gidiyordu. Will'in yeğenini, puro içen, atılgan ve güleryüzlü Anna Lightwood'un -Lightwood'lar arasında sevdiği nadir kişilerden biriydi- yüz yıl önce bunu taktığını görmeye benziyordu bu. Onu büyülüyor, kendisini o zaman dilimi içinde, o insanların gözünde önemliymiş gibi hissettiriyordu. Bu kolyenin bir zamanlar bir büyücünün cani bir vampire verdiği aşk hediyesi olduğunu bilselerdi Lightwood'lar nasıl dehşete düşerdi merak ediyordu.

Muhtemelen Magnus'un oğullarıyla çıktığını öğrendikleri zamanki gibi bir dehşete düşmezlerdi.

Magnus, Isabelle'in cüretkâr bakışlı, siyah gözlerine baktı. Kolyesinin nereden geldiğini duyunca dehşete kapılmayabilirdi. Hatta belki de bu hikâye hoşuna bile gidebilirdi. Belki bir gün Magnus ona kolyenin hikâyesini anlatırdı.

"Bugün Alec'in doğum günü," dedi Isabelle.

"Farkındayım," dedi Magnus.

Başka bir şey söylemedi. Alec'in Isabelle'e ne anlattığından haberdar değildi. Ayrıca Alec'in hiç kimseyi hayal kırıklığına uğ-

ratmak istemediğini ve bunu yapacağından fena hâlde korktuğunu, kardeşini ne kadar çok sevdiğini, onu korumak istediğini, hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu biliyordu. Sır tutmak Magnus'a göre değildi. Alec'le tanıştığı ilk akşam Magnus'a utangaç bir ilgiyle bakan, insanın aklını başından alacak kadar güzel olan bu çocuğa göz kırpmıştı. Oysa artık işler biraz daha karmaşıktı. Ne de olsa Alec'in nasıl üzüleceğini, üzüldüğü takdirde bunu ne kadar kafaya takacağını biliyordu.

"Birbirinizi... gördüğünüzü biliyorum," dedi Isabelle. Sözlerini dikkatle seçmesine karşın hâlâ Magnus'un gözlerinin içine bakıyordu. "Umurumda değil. Yani, benim için bir sorun teşkil etmiyor. Hem de hiç."

Bu sözleri cüretkâr bir tavırla sarf etmişti. Magnus'a karşı böyle bir tavır takınması gereksizdi, fakat Magnus neden böyle yaptığını anlayabiliyordu. Bir gün kardeşine destek olmak için annesiyle babasına söylemek zorunda kalacağı bu cüretkâr sözler üzerine çalışmış olmalıydı.

Isabelle kardeşinin arkasında duracaktı. Onu seviyordu.

"Bunu bilmek güzel," dedi Magnus.

Magnus, Isabelle Lightwood'un güzel olduğunu biliyor, güçlü göründüğünü düşünüyordu. Ayrıca eğlenceli biriydi de. İçki içilebilecek ya da bir partiye davet edilebilecek türden biri. İçinde böylesi bir sadakat ve sevgiyi taşıdığından bihaberdi.

Magnus, Gölge Avcıları'nın meleksi kibirlerinin, o hissiz maskelerinin ardında içlerini okuma konusunda becerikli sayılmazdı. Belki de Alec'in kendisini bu kadar şaşırtmasının, hazır-

lıksız yakalamasının, böylece Magnus'un hiç beklemediği hisle-re kapılmasının nedeni de buydu. Alec'in maskesi yoktu.

Isabelle, Magnus'un anlatmak istediklerini anladığını belli eder gibi başını salladı. "Ben de düşünmüştüm ki... Doğum gü-nünde bunu birine söylemek önemli geldi," dedi. "Başka kim-seye söyleyemiyorum, ki normalde bunu yapardım. Ailem ya da Meclis beni dinlemiyor değil." Isabelle hem ailesinden hem de Meclis'ten bahsederken dudak bükmüştü. Magnus giderek onu daha çok seviyordu. "Alec bunu hiç kimseye anlatamaz. Sen de kimseye anlatmayacaksın, değil mi?"

"Bu sırrı vermek bana düşmez," dedi Magnus.

Etrafta gizli saklı takılmaktan hoşlanmıyor olabilirdi, ancak kimsenin sırrını açık edecek de değildi. En azından Alec'i üze-cek ya da korkutacak bir şey yapma riskini göze alamazdı.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu Isabelle. "Kardeşimden?"

"Ah, Alec'i mi kastediyordun?" diye cevabı yapıştırdı Magnus. "Ben de kedimden bahsettiğini sanmıştım."

Isabelle gülüp sivri topuklarından birini Magnus'un dolap kapılarından birine vurdu. Dikkatsiz ve neşe içindeydi. "Hadi ama," dedi Isabelle. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Erkeklerden mi bahsedeceğiz?" diye sordu Magnus. "Fark etmemiştim ve sahiden buna hazır değilim. Başka zaman gelsen olur mu, mesela üstümde pijamalarım varken? Ev yapımı yüz maskeleri yapar, birbirimizin saçlarını öreriz. Ancak ondan son-ra sana kardeşinin enfes biri olduğunu söylerim."

Isabelle biraz şaşırmışa benzemekle birlikte sevinmiş görünüyordu. "İnsanların çoğu Jace'i tercih ediyor. Ya da beni," diye ekledi neşeyle.

Alec bir keresinde bunu Magnus'a söylemişti. Magnus'un Jace yerine kendisini görmeyi umması karşısında afallamışa benziyordu.

Magnus neden Alec'i tercih ettiği üzerine konuşmayı beklemiyordu. Yürek ferman dinlemezdi ve genelde pek mantıklı davranmazdı. Clary'nin Alec'e abayı yakıp neden tuhaf bir aşk üçgeni yaratmadığını sorabilirdiniz, ne de olsa -Magnus'un gayet taraflı düşüncesine göre- çok yakışıklıydı ve sürekli olarak ona karşı aksi davranıyordu, ki bu bazı kızların hoşuna giderdi. Hoşlanmanın nedeni yoktu işte.

Her şeye karşın, Magnus'un pek çok nedeni vardı. Nefilimler ihtiyatlıydı, küstahtı, Nefilimler'den uzak durmak gerekirdi. Magnus'un tanışıp da sevdiği Gölge Avcıları bile tepelerinde kara, gizemli kirazları olan bir dert dondurmasıydı.

Alec, Magnus'un daha önceden tanıştığı hiçbir Gölge Avcısı'na benzemiyordu.

"Kırbacını görebilir miyim?" diye sordu Magnus.

Isabelle gözlerini kırpıştırdı. Yine de doğru söylemek gerekirse, Magnus'a karşı gelmedi. Elektrumdan yapılmış kırbacını çözüp gümüşi-altın rengi aleti elindeki iple oynayan bir çocuk gibi bir süre ellerine doladı.

Magnus dikkatle kırbacı alıp bir yılan gibi avuçlarına koydu ve açtığı dolabına taşıdı. Fahiş bir fiyata aldığı ve özel bir gün

için sakladığı iksiri çıkardı. Gölge Avcıları'nın kendilerini korumak için mühürleri vardı. Büyücülerin ise büyüleri. Magnus her zaman büyülerini Gölge Avcıları'nın mühürlerinden daha çok sevmişti. Sadece bir Gölge Avcısı mühür taşıyabilirdi fakat o herkes için büyü yapabilirdi. Magnus iksiri -peri tozuyla eski ayinlerden birinden aldığı kan, kantaşıyla karacaot ve başka şeyler vardı içinde- kırbacın üstüne döktü.

En kötü durumda bile bu kırbaç hezimete uğratmayacak, en karanlık zamanda dahi bu silah düşmanını alt edecek.

Magnus işi bitince kırbacı Isabelle'e götürdü.

"Ne yaptın ona?" diye sordu Isabelle.

"Bir parça heyecan kattım," dedi Magnus.

Isabelle ona kocaman açtığı gözleriyle baktı. "Peki, neden böyle bir şey yaptın?"

"Neden Alec'le ilişkimizi bildiğini söylemek için bana geldin?" diye sordu Magnus. "Bugün onun doğum günü. Bu da demektir ki onu seven insanlar en çok istediği şeyi ona vermek istiyorlar. Senin durumunda bu, onu kabul etmek. Benim durumumda ise, biliyorum ki onun için hayattaki en önemli şey senin güvende olman."

Isabelle onaylar bir şekilde başını salladı ve Magnus'la göz göze geldiler. Magnus gereğinden fazlasını söylemişti ve Isabelle'in daha da fazlasını görmesinden korkuyordu.

Isabelle tezgâhtan inip Magnus'un kaymaktaşından küçük masasına doğru gitti ve not defterine bir şeyler karaladı. "Telefon numaram."

"Neden numaranı bana verdiğini sorabilir miyim?"

"Vay canına Magnus. Yüzlerce yıldır hayatta olduğunu falan biliyorum ama modern teknolojiyi takip ettiğini sanıyordum." Isabelle sözlerini açıklamak için telefonunu kaldırdı ve salladı. "Beni arayabilesin ya da bana mesaj atabilesin diye verdim. Bir Gölge Avcısı'nın yardımına ihtiyaç duyarsan diye."

"Bir Gölge Avcısı'nın yardımına ihtiyaç duyacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Magnus, şüpheyle. "İzin ver de şunu belirteyim, yüzyıllardır -ki haklısın, yüzyıllar geçti- benim gördüğüm tam tersi olmuştur. Sanıyorum ki sen de karşılığında benim telefon numaramı isteyeceksin. Ayrıca arkadaş çevrende öylesine bir tanış olarak bahse girerim, başın belaya girecek ve büyülerime dayanan uzman yardımıma epey ihtiyacın olacak."

"Evet, olabilir," dedi Isabelle havalı bir gülümsemeyle. "Her zaman baş belası olarak bilinmişimdir. Ama sana numaramı vermemin nedeni büyüyle bana yardım etmeni istemem değil. Ayrıca Brooklyn'in kıdemli büyücüsünün bir avuç erken Nefilim'in yardımına ihtiyaç duymayacağını anlayabiliyorum. Benim düşündüğüm, eğer kardeşim için önemli biri olacaksan birbirimizle iletişim kurabilmeliyiz. Ve Alec hakkında -ihtiyaç duyduğun takdirde- benimle iletişim kurmak isteyebileceğini düşünmüştüm. Ya da benim seninle iletişim kurmam gerekirse diye."

Magnus kızın söylediklerini anlamıştı. Magnus'un numarasını bulmak kolaydı, Enstitü'de numarası vardı. Öte yandan, Isabelle ona kendi numarasını vermekle Alec'in güvenliği açı-

sından bilgi alışverişi yapmayı öneriyordu. Nefilimler'in hayatı tehlike içinde geçerdi. İblislerin peşinden koşturur, yasa çiğneyenleri bulmak için Aşağı Dünya'yı takip ederlerdi. Mühürlerle işaretli, meleksi bir çevikliğe sahip vücutları fani dünya için nihai savunma hattıydı. Magnus'un Alec'i ikinci görüşünde, Alec iblis zehirinden ölmek üzereydi.

Alec gelecekteki herhangi bir savaşta, her an ölebilirdi. Isabelle, Magnus'la Alec arasında bir şeyler olduğunu kesin olarak bilen tek Gölge Avcısı'ydı. Alec öldüğü takdirde, bunu Magnus'a haber vermek gerektiğini bilen tek kişi olacaktı.

"Pekâlâ," dedi Magnus ağır ağır. "Teşekkür ederim, Isabelle."

Isabelle göz kırptı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Yakında seni delirtirim."

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi Magnus. Isabelle silahlı, yüksek topuklarıyla tıkırtılar çıkararak dışarı çıktı. Magnus güzellikle işlevselliği birleştiren herkese hayranlık duyuyordu.

"Bu arada, şu iblis tüm döşemeyi salgıya buluyor," dedi Isabelle, başını kapıdan içeri doğru sokup.

"Selam," dedi Elyaas ve Isabelle'e dokunaçlarından birini salladı.

Isabelle ona aşağılar bir tavırla baktı ve ardından Magnus'a doğru bir kaşını kaldırdı. "Sadece dikkatini çektiğimi düşün," dedi ve kapıyı kapattı.

"Hediyenin amacı ne anlammmmıyorum," dedi Elyaas. "Senin hediyen olduğunu bile bilmeyecek mi? Elinde çiçeklerle gitsen

daha iyiydi. Kırmızzzzzı güller çok romantiktir. Ya da güllerin ssssadece sssseks istediğini gösterdiğini düşünüyorsan lale de olur."

Magnus altın rengi kanepesine uzanmış, tavanı seyrediyordu. Güneş gökyüzünde alçalmış, New York ufuk çizgisinin tepesine özensiz bir elle sürülmüş sarı bir boyayı andırıyordu. Gün ilerledikçe iblisin şekli giderek daha jelatinimsi bir hâl almış, sonunda salt salgıdan oluşan belirsiz bir yığına benzemişti. Caroline Connor muhtemelen hiç dönmeyecekti. Büyük ihtimalle Elyaas bundan böyle Magnus'la yaşayacaktı. Magnus, Raphael Santiago'nun hayatında görebileceği en korkunç ev arkadaşı olacağını düşünmüştü hep. Muhtemelen kısa süre içinde haksız çıkacaktı.

Kendisini bile şaşırtan büyük bir özlemle Alec'in yanında olmasını dilerdi.

Magnus, Peru'da "sessiz yer" anlamına gelen Quechua isimli bir şehri hatırladı. Fena hâlde sarhoş ve o zamanki kalp kırıklığından mutsuz olduğu zihninde çok daha canlıydı. Kapısından içeri giren istenmeyen bir misafir gibi yıllar içinde aklına gelen ağlak düşünceler: Kendisi gibi birinin asla huzuru, sükûtu bulamadığı ve asla bulamayacağı.

Şimdi ise farkına varmadan Alec'le yatakta uzandığını anımsıyordu. Kıyafetleri üstlerinde, bir öğleden sonra tembelce yatakta aylaklık ediyorlardı, Alec başını arkaya atmış gülüyordu ve Magnus'un boynunda bıraktığı izler gayet net görülüyordu.

Magnus için zaman düzensiz bir tempoyla ilerleyen, sisler gibi dağılıp prangalar gibi sürüklenen bir şeydi. Oysa Alec'le birlikteyken Magnus'un zaman algısı iki kalbin eşzamanlı çarpması gibi kolaylıkla Alec'inkine uyum sağlıyordu. Kendini Alec'e bağlanmış hissediyor, Alec yanında olmadığında benliği huzursuz ve isyankâr bir hâle bürünüyordu. Zira Alec *yanındayken* her şeyin nasıl da farklı olduğunu, gürültücü dünyanın Alec'in sesiyle nasıl da sustuğunu biliyordu.

Magnus'u gafil avlayan ve büyülenmiş hâlde bırakan da Alec'in bu ikilemiydi işte. Alec yaşına göre olgun, ciddi ve sorumlu görünse de hayata her şeyin yepyeni gözlerle görüldüğü ince bir merakla yaklaşıyordu. Alec, Magnus'a huzur getiren bir savaşçıydı.

Magnus kanepede yatarken bunu kendine itiraf etti. Neden böyle çılgın gibi davrandığını, bir doğum günü hediyesi uğruna neden arkadaşlarını rahatsız ettiğini anlıyordu. Sıradan ve nahoş bir iş gününde aklına gelen her şeyde neden Alec'in devreye girdiğini, ona duyduğu inatçı özlemin sebebini anlıyordu. Aşkı bu. Yepyeni, muhteşem ve korkutucu.

Magnus yüzlerce aşk acısı yaşamıştı, ancak Alexander Lightwood'un kalbini kırdığını düşününce korktuğunu fark ediyordu. Dağınık siyah saçları ve endişeli mavi gözleriyle, metanetli elleri ve Magnus'un yanındayken daha da nadir görülen o nadir ve tatlı gülümsemesiyle bu çocuğun üstünde kendisini nasıl bu kadar etkisi altına aldığına anlam veremiyordu. Alec bu etkiyi kazanmaya çalışmamış, buna sahip olduğunun farkına varmamış, bu güçle herhangi bir şey yapmamış gibiydi.

Belki de bu etkiyi istememişti bile. Belki de Magnus daha önce çok kereler olduğu gibi budalalık ediyordu. Alec'in ilk deneyimiydi, erkek arkadaşı değil. Alec hâlâ ilk aşkının -en yakın arkadaşıydı bu- yaralarını sarıyordu ve Magnus sakıngan bir deneyden, pek sevgili, kıymetli Jace'in temsil ettiği emniyetten bir çeşit uzaklaşma çabasından ibaretti. Melek görünümlü Jace'in: Bir melek gibi, Tanrı'nın ta kendisi gibi, Alec'i hiç sevmemiş olan Jace.

Magnus yalnızca çılgınca bir yaşama geçişti. Alec ketumluğuna, sakınganlığına geri dönmeden önce İdris'in en tedbirli evlatlarından birinin isyanı. Magnus kendisini hiçbir zaman ciddiye almamış, sevmemiş olan Camille'i hatırladı. Bir Gölge Avcısı'nın böyle hissetme ihtimali ne olabilirdi ki?

Bu kasvetli düşünceleri zil sesiyle kesiliverdi.

Caroline Connor neden geç kaldığına dair hiçbir açıklama yapmadı. Hatta, Magnus'un yanından kapı görevlisiymiş gibi hızla geçip sorununu iblise anlatmaya başladı.

"Zengin kesimin belli bir bölümüne hizmet sunan Pandemonyum Şirketi'nin bir parçasıyım."

"Gölgeler dünyası hakkında bilgi edinmek için paralarıyla güçlerini kullanan kişilerin," dedi Magnus. "Şirketinizi biliyorum. Uzun süredir faaliyette."

Bayan Connor başını eğdi. "Uzmanlık alanım müşterilerimize denizlerde eğlence sunmak. New York Limanı'nda başka gezi tekneleri olmasına karşın, bizler müşterilerimize şehrin daha büyülü ortamlarından manzaralarla bir yatta gurme yemekler veri-

yoruz. Su perileri, at şeklinde deniz perileri, denizkızları, farklı muhtelif deniz perileri gibi. Gezilerimizi seçkin bir deneyim haline getiriyoruz."

"Kulağa çok şık geliyor," diye çağıldadı Elyaas.

"Bununla birlikte, o kadar da seçkin bir deneyim sağlayıp da isyankâr denizkızlarının zengin müşterilerimizi nehrin dibine çekmesini de istemiyoruz," dedi Bayan Connor. "Maalesef denizkızlarından bazıları kendilerine bakılmasından hoşlanmıyor ve bu tür şeyler yaşanıyor. Sizden şeytani güçlerinizi kullanarak şirketimin ekonomik büyümesi adına bu tehditleri bertaraf etmenizi istiyorum."

"Bir dakika. *Denizkızlarını lanetlemek* mi istiyorsunuz?" diye sordu Magnus.

"Bazı denizkızlarını lanetleyebilirim," dedi Elyaas hevesle. "Tabii ki."

Magnus öfkeyle ona baktı.

Elyaas dokunaçlarını silkti. "Ben bir iblisim," dedi. "Bir denizkızını lanetlerim. Bir cocker spaniel'i de lanetlerim. *Hiçbir şeyi* umursamam."

"Bütün bir günümü bir hiç uğruna biriken salgıları izleyerek geçirdiğime inanamıyorum. Bana sorunun öfkeli denizkızları olduğunu söyleseydiniz onları lanetmeleri için iblis çağırmama gerek kalmadan meseleyi halledebilirdim," dedi Magnus. "Denizkızları dünyasında pek çok tanıdığım var. Ayrıca burada bir başarı sağlayamadığımız takdirde Gölge Avcıları her zaman hizmetimizdedir."

"Ah, tabii ya. Magnus bir Gölge Avcısı'yla çıkıyor," diye araya girdi Elyaas.

"Bu şahsi bir bilgi ve bir daha tekrarlamazsan müteşekkir olurum," dedi Magnus. "Üstelik resmen çıkıyor sayılmayız!"

"Bana verilen talimat bir iblis çağırmam," dedi Bayan Connor, kendinden emin. "Ancak bu meseleyi daha etkin bir şekilde çözebilirseniz, büyücü, sizi candan desteklerim. Ben de denizkızlarını lanetlememeyi tercih ederdim. Müşteriler onları izlemeyi seviyor. Belki de geçici bir tazminat sağlanabilir. Sözleşmenizi değiştirmemiz gerekir mi büyücü, yoksa aynı koşulları kabul eder misiniz?"

Magnus'un içinden ücretini artırmak geçmesine karşın, hâlihazırda yeterince tatmin edici bir para teklif etmişti. Üstelik New York'taki tüm denizkızlarının lanetlenmesini engellemeyi yürekten istiyordu. Böylesi bir ihtimal kaşla göz arasında işleri zıvanadan çıkarabilirdi.

Değiştirilmiş sözleşmeyi imzalamayı kabul etti. Bayan Connor'la el sıkıştılar ve kadın oradan ayrıldı. Magnus onu bir daha asla görmek zorunda kalmamayı umuyordu. Sıradan bir iş günü, sıradan bir kazançtı. (Aslına bakılırsa, yüklü miktarda sıradan bir kazanç. Magnus'un özel becerileri ucuza gelmezdi.)

Elyaas, Magnus'un şehrinde karmaşa çıkarma fırsatını kaçırmış olmaktan dolayı son derece küskün görünüyordu.

"Gün boyunca hiçbir işe yaramadığın için teşekkür ederim," dedi Magnus.

"Melek'in seçtiği cennetliklerden biriyle sana başarılar dilerim, iblisin oğlu," dedi Elyaas. Ses tonu bir anda fark edilir derecede netleşmiş, daha az salyalı konuşmuştu. "Kalbinin derinliklerinde senden nefret etmek dışında bir şey yapacağını mı sanıyorsun? Nereye ait olduğunu biliyor. Bunu hepimiz biliyoruz. Sonunda baban seni yanına alacak. Günün birinde burada-ki yaşamın bir rüya, aptal bir çocuk oyunu gibi gelecek. Günün birinde Büyük Karanlık gelip seni aşağılara çekecek, aşağılara, bizzzzzzze..."

Elyaas'ın ıslık gibi çıkan sesi azalarak bir ciyaklamaya dönüştü. Tüm mumların alevi yükselerek tavanı yaladı. Derken iblis kulakları tırmalayan son bir çığlıkla yok oluverdi.

"Kokulu mum almallllıydın..."

Magnus dairedeki tüm pencereleri açmaya koyuldu. Sülfür ve salgının boğucu kokusu daha dinmemişti ki cebindeki telefon çaldı. Magnus telefonu zorlukla çıkardı. Dar pantolon giymişti çünkü dünyaya muhteşem görünmek gibi bir sorumluluğu olduğunu hissediyordu, fakat bu aynı zamanda cep kısmında fazla alan olmadığı anlamına da geliyordu. Arayan kişinin kim olduğunu görünce yüreği duracak gibi oldu.

"Selam," dedi Alec, Magnus telefonu açtığında boğuk ve utangaç bir sesle.

"Neden arıyorsun?" diye sordu Magnus. Doğum günü hediyesinin bir şekilde fark edileceğinden ve -Alec'in anlam veremediği bir şekilde- pervasız büyücülerin kırbaçlara yaptığı büyülerden dolayı Lightwood'ların Alec'i İdris'e göndereceğinden korkmuştu.

"Iıı, başka zaman da arayabilirim," dedi Alec, endişeli bir sesle. "Eminim yapacak daha iyi şeylerin vardır–"

Bunu Magnus'un eski sevgililerinin söylediği şekilde söylememişti. Ne onu suçluyor ne de şüphelerinin giderilmesini bekliyordu. Bu sözler öyle doğal çıkmıştı ki Alec'in ağzından, âdeta dünyanın işleyişinin böyle olduğunu, kimsenin önceliği olmayacağını kabulleniyordu. Bunun üzerine Magnus'un içinden Alec'in şüphelerini on kez gidermek geldi. Tabii Alec'in bunu bir nebze olsun beklediğini düşünseydi.

"Elbette yok, Alexander," dedi Magnus. "Sadece aradığın için şaşırdım. Bu önemli günde ailenle birlikte olacağını sanıyordum."

"Ah," dedi Alec. Sesinde hem utangaç hem hoşnut bir ton vardı. "Hatırlayacağını sanmıyordum."

"Gün içinde bir iki kez aklımdan geçmiş olabilir," dedi Magnus. "Eee, Gölge Avcıları'na yaraşır şekilde iyi vakit geçiriyor musun bari? Pastanın içinde dev bir balta hediye eden oldu mu? Kutlama için nereye gideceksiniz?"

"Iıı," dedi Alec. "Aslında ben... dairenin dışında sayılırım."

Zil çaldı. Magnus, Alec'in içeri girmesi için düğmeye bastı. Bir an nutku tutulmuştu. Alec'in yanına gelmesini öyle istemişti ki ve işte Alec gelmişti. Yapabileceği herhangi bir büyüden daha öte bir şeydi bu.

Derken Alec açık kapının önünde beliriverdi.

"Seni görmek istedim," dedi Alec insanı mahveden bir basitlikle. "Sorun olur mu? İşin falan varsa gidebilirim."

Dışarıda hafiften yağmur yağıyor olmalıydı. Alec'in dağınık, siyah saçlarında su damlaları parlıyordu. Magnus'un çöpte bulduğunu düşündüğü kapüşonlu bir üstle üzerinden düşen bir kor giymişti. Yüzü sırf Magnus'a baktığı için neşeyle parlıyordu.

"Sanırım," dedi Magnus, Alec'i gri renkli, korkunç kıyafetinin bağcıklarından içeri çekerek, "programımı iptal etmeye razı gelebilirim."

Derken Alec onu öpmeye başladı. Alec'in öpüşleri teklifsiz ve son derece samimiydi. Savaşçılara özgü o ince bedeni istediği şeye odaklanmış, kalbi yaptığı şeydeydi. Uzun süren, mutluluk dolu o an boyunca Magnus, Alec'in kendisiyle birlikte olmaktan başka hiçbir şeyi istemediğine, asla ayrılmayacaklarına inandı. Uzun bir süre boyunca.

"İyi ki doğdun Alexander," diye mırıldandı Magnus.

"Hatırladığın için teşekkürler," diye fısıldadı Alec, Magnus'un kulağına.

New York Enstitüsü'nün Son Çırpınışı

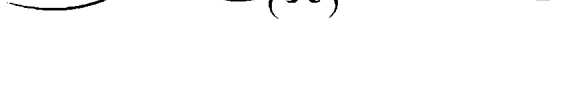
Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan ve

Maureen Johnson

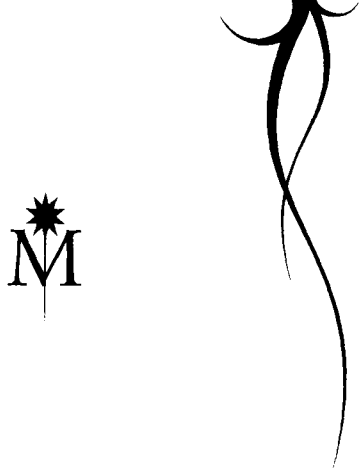

Magnus bir an için öfkeden kuduracak, fırtına gibi esecek oldu: Dalgalanan kara bulutlar, gürüldeyen gök ve çarpan şimşek misali bu fırtınanın tek amacı Valentine'in boğazına yapışmaktı. Magnus'un yaptığı büyü âdeta kendi iradesiyle saldırıya geçmiş, ellerinden çıkıp gitmişti. Öyle masmavi parlıyordu ki gözü alıyor, bir yıldırımı andırıyordu. Ayaklarını yerden kestiği Valentine'i duvara yapıştırdı. Valentine duvara o kadar büyük bir hızla çarpmıştı ki büyük bir gürültü koptu. Ardından duvarda kayarak yere düştü.

—New York Enstitüsü'nün Son Çırpınışı

GÜM!
CAT!

New York City, 1989

Adam çok yakındaydı. Magnus'tan iki metre kadar ilerideki posta kutusunun başında dikilmiş, Gray's Papaya'dan aldığı kırmızı bibere bulanmış, pis bir sosisli sandviç yiyordu. İşi bittiğinde kırmızı biber lekeli kâğıdı buruşturup Magnus'un bulunduğu yöne doğru, yere attı. Ardından kot ceketindeki bir deliği çekip gözlerini Magnus'a dikti. Bazı hayvanların avlarına attığı bakışa benziyordu bu.

Magnus belli ölçüde dikkatleri üstüne çekmeye alışkındı. Buna yol açan giyinme tarzıydı. Gümüş rengi *Doc Martens* botlar giymişti. Ustaca yıpratılmış kotu öyle büyüktü ki düşmemesini sağlayan tek şey gümüş rengi, parlak bir kemerdi. Üstünde ise kürek kemikleriyle göğsünün bir kısmını gösterecek kadar

kocaman pembe bir tişört vardı. İnsanları çıplaklığı düşünmeye sevk eden türden bir kıyafetti. Küçük küpeler kulağının birini süslüyor, kulak memesinden ise daha büyük bir küpe sarkıyordu. Bu küpe başında bir taç olan ve sırıtan büyük bir kedi biçimindeydi. Nil'in anahtarını taşıyan gümüş bir kolye kalbinin üstünde duruyordu. Oltutaşlarının süslediği özel yapım, siyah bir ceket geçirmişti. Akşamın serin havasından korunmaktansa ceketin işlevi daha ziyade kombini tamamlamaktı. Bu tarzı koyu pembe renkler atılmış, Mohavk saç stiliyle sonlanıyordu.

Hava karardığından beri West Village kliniğinin dış duvarına yaslanıyordu. Bu kadarı bazı insanların içindeki kötülükleri ortaya çıkarmaya yeter de artardı. Klinik AIDS hastaları için yapılmıştı. Çağdaş salgın meskeni. Merhamet, sağduyu ya da ilgi göstermek yerine pek çok insan kliniğe nefret ve tiksintiyle bakıyordu. Her çağ kendini fazlasıyla aydınlanmış zanneder, her çağ aynı cehalet ve korku karanlığında tökezlerdi.

"Ucube," dedi adam sonunda.

Magnus bu lafı duymazdan gelerek kliniğin girişindeki loş floresan ışığında kitabını, Gilda Radner'ın *Hep Bir Sorun Vardır*'ını okumaya devam etti. Cevap alamadığı için sinirlenmiş olan adam bıyık altından bir şeyler söylemeye başlamıştı. Magnus, adamın söylediklerini duyamamakla birlikte, tahminde bulunabilirdi. Magnus'un fark edilen cinsel tercihiyle ilgili küfürlerdi kuşkusuz.

"Neden işine bakmıyorsun?" dedi Magnus, sakin bir tavırla kitabın sayfasını çevirirken. "Sabaha kadar açık bir dükkân biliyorum. Şu tek kaşını hemencecik düzeltebilirler."

Söylenecek şey değildi bu fakat bazen insanın ağzından bu tür laflar çıkardı. Bunca körü körüne, aptalca cehaleti ancak sınırlendiğiniz takdirde kaldırabilirdiniz.

"*Ne* dedin sen?"

O sırada iki polis oradan geçti. Gözlerini Magnus'la yabancının bulunduğu yöne diktiler. Adama uyaran bakışlarla, Magnus'a ise pek de gizlemedikleri bir tiksintiyle baktılar. Bu bakış Magnus'u biraz üzse de ne yazık ki bu tür davranışlara alışkındı. Uzun zaman önce kimsenin onu değiştiremeyeceğine dair yemin etmişti. Her şeyden önce ne ondan nefret eden faniler ne de o sırada Magnus'u takip eden Gölge Avcıları.

Adam, Magnus'un yanından uzaklaştı. Yine de arkasına bakmaya devam ediyordu.

Magnus kitabını cebine koydu. Saat sekize geliyordu ve okumak için fazla karanlıktı. Zaten dikkati de dağılmıştı. Etrafına bakındı. Sadece birkaç sene önce, burası şehrin en canlı, en meşhur, en yaratıcı köşelerinden birisiydi. Her tarafta iyi yemekler, dolanan çiftler vardı. Şimdi ise kafelerde çok az kişi oturuyordu. İnsanlar hızlı hızlı yürüyorlardı. Pek çoğu, bir sürü harika insan ölmüştü. Magnus durduğu yerden eskiden arkadaşlarıyla sevgililerinin oturduğu üç apartmanı görebiliyordu. Köşeyi dönüp beş dakika yürüdüğü takdirde bir düzine daha karanlık pencereyle karşılaşırdı.

Faniler öyle kolay ölüyordu ki. Bunu kaç kez yaşamış olursa olsun alışmak hiçbir zaman kolaylaşmıyordu. Yüzyıllardır yaşamış olmasına rağmen, hâlâ ölümü daha rahat kaldırmayı bekliyordu.

Normalde tam da bu sebepten ötürü bu sokaktan geçmezdi. Ancak o akşam Catarina'nın klinikteki vardiyasının bitmesini bekliyordu. Ağırlığını bir ayağından ötekine veriyor, ceketini daha sıkı doluyordu. Bir an için ceketini gerçekten ısınmak veya rahat olmak yerine sırf tarz olmak uğruna seçtiğine pişman oldu. Yaz mevsimi uzamış, ağaçlar çabucak yapraklanmıştı. Şimdi ise bu yapraklar hızla dökülüyordu. Sokaklar çıplak, korunmasız kalmıştı. Aydınlık tek yer kliniğin duvarındaki Keith Haring'in resmiydi. Ana renklerde dans eden neşeli, çizgisel figürler, tepelerinde uçuşan bir kalp.

Adamın yeniden ortaya çıkmasıyla birlikte Magnus da daldığı düşüncelerinden çıkıverdi. Adam belli ki binanın etrafından dolanmış, Magnus'un yorumunu kafasına takarak triplere girmişti. Bu kez adam dosdoğru Magnus'a yürüdü ve hemen önünde durdu. Ayakları neredeyse birbirine değecekti.

"Sen ciddi misin?" dedi Magnus. "Hiç havamda değilim."

Adam buna karşılık bir sustalı çıkarıp açtı. Kimsenin görmemesi için Magnus'a bu kadar yakın duruyordu.

"Burada durduğun sürece," dedi Magnus, yüzünün hemen altındaki bıçağın ucuna bakmaksızın, "herkes öpüştüğümüzü zannedecek, farkındasındır herhâlde. Ve bu benim açımdan fena hâlde utanç verici. Erkek zevkim çok çok daha iyidir."

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun, seni *ucube*? Sen–"

Magnus elini havaya kaldırdı. Parmakları arasında sıcak, mavi ışıklar gezinmeye başladı. Bir sonraki saniyede karşısındaki saldırgan kaldırıma doğru uçuyordu. Ardından yere düşüp

başını bir yangın musluğuna çarptı. Bir an için, yüzükoyun duran adam hareket etmeyince Magnus onu yanlışlıkla öldürmüş olmaktan korktu. Fakat derken adamın kımıldadığını gördü. Adam kocaman açtığı gözlerle Magnus'a bakıyordu. Yüzünden korku ve öfke akıyordu. Az önce olanlar karşısında afalladığı belliydi. Alnından bir damla kan süzüldü.

O esnada Catarina klinikten çıktı. Durumu çarçabuk kavradı ve düşen adamın yanına gitti. Elini adamın başının üstünden geçirip kanamayı durdurdu.

"Çekil başımdan!" diye bağırdı adam. "Sen oradan çıktın! Çekil başımdan! *O şey* her yerine bulaşmıştır!"

"Seni salak," dedi Catarina. "HIV'i böyle kapmazsın. Ben bir hemşireyim. İzin ver de–"

Yabancı, Catarina'yı ittirip güçlükle ayağa kalktı. Sokağın karşısından geçen kimi insanlar bir parça merakla ikisine bakıyordu. Ancak adam sendeleyerek uzaklaşmaya başladığında ilgilerini yitirdiler.

"Bir şey değil," dedi Catarina, geri çekilen adama. "Ahmak."

Magnus'a döndü. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Magnus. "Başı kanayan oydu."

"Bazen böyle birini kanlar içinde *bırakabilmeyi* isterdim," dedi Catarina, bir mendil çıkarıp ellerini silerken. "Hem senin burada ne işin var?"

"Seni eve götürmeye geldim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Catarina göğüs geçirerek. "Ben iyiyim."

"Burası güvenli değil. Üstelik yorulmuşsun."

Catarina hafiften bir tarafa eğilmişti. Magnus onun elini tuttu. Catarina öyle yorgundu ki Magnus cazibe büyüsünün bir an için silindiğini, tuttuğu elin rengini yitirdiğini gördü.

"Ben iyiyim," dedi Catarina tekrar, gayet samimiyetsiz.

"Tabii," dedi Magnus. "Belli oluyor. Biliyor musun, eğer kendine dikkat etmeye başlamazsan sen iyileşene kadar evine gelip büyüyle şu iğrenç ton balığı çorbamdan yapmak zorunda kalacağım."

Catarina güldü. "Ton balığı çorbası dışında ne yaparsan yap."

"O hâlde bir şeyler yiyelim. Hadi gel. Seni Veselka'ya götüreyim. İhtiyacın olan şey biraz gulaşla büyük bir dilim kek."

Magnus'la Catarina ıslak, kaygan ve ezilmiş yaprakların üzerinden geçerek sessizlik içinde doğuya doğru ilerledi.

Veselka sakindi. Magnus'la Catarina pencere kenarında bir masa buldu. Etraflarındaki tek insanlar alçak sesle Rusça konuşup sigara içiyor, lahana sarması yiyordu. Magnus kahveyle rugelach aldı. Catarina büyük bir kâse pancar çorbası, büyük bir tabak soğanlı ve elma soslu kızarmış pierogi, yanında Ukrayna köftesiyle kirazlı ve limli rickey kokteyli sipariş etti. Ancak bunları bitirip de tatlı olarak bir tabak peynirli puf böreği ısmarladıktan sonra konuşabilecek enerjiyi buldu.

"Orası fena," dedi. "Çok zor."

Magnus'un söyleyebileceği pek bir şey olmadığından dinlemekle yetindi.

"Hastaların bana ihtiyacı var," dedi Catarina, pipetini boş bardağındaki buzlara daldırıp. "Bazı doktorlar -işin aslını *bil-*

mesi gerekenler- hastalara dokunmuyor bile. Ayrıca şu hastalık öyle korkunç ki. İnsanlar tükenip gidiyorlar. Kimse bu şekilde ölmemeli."

"Haklısın," dedi Magnus.

Catarina bir süre daha pipetini buza daldırıp oturduğu koltukta arkasına yaslandı ve iç geçirdi.

"Nefilimler'in tam da sorun yaratmak için şu zamanı bulmuş olduklarına inanamıyorum," dedi Catarina, bir eliyle yüzünü ovuşturarak. "Nefilim çocukları da geri kalmıyor. Nasıl oluyor da bunları yaşıyoruz?"

Magnus'un Catarina'yı eve götürmek için kliniğin kapısında beklemesinin nedeni buydu. Mahalle kötü olduğundan değil, mahallenin öyle pek bir kötülüğü yoktu. Catarina'yı beklemişti çünkü Aşağı Dünyalılar'ın yalnız kalması artık güvenli değildi. Magnus, Aşağı Dünya'nın bir kaos içinde olduğuna, budala Gölge Avcısı gençlerinden oluşan çetenin faaliyetlerinden korktuğuna inanmakta zorlanıyordu.

Sadece birkaç ay önce söylentileri ilk duyduğu zaman Magnus yüzünü ekşitmişti. Yaşları yirmi dahi olmayan, çocuk sayılacak bir grup Gölge Avcısı ailelerinin koyduğu kurallara karşı isyan ediyordu. Aman ne önemli. Meclis ve Yasa'yla saygıdeğer kıdemli zırvaları Magnus'a her zaman gençlik isyanı için ideal bir reçete gibi gelmişti. Aşağı Dünya'nın hazırladığı bir rapora göre bu grup kendine Çember diyor, Valentine adında karizmatik bir genç tarafından yönetiliyordu. Bu grup kuşağının en zeki ve başarılı gençlerinden bir kısmını içeriyordu.

Çember üyeleri Meclis'in Aşağı Dünyalılar'la yeterince sert mücadele etmediğini söylüyordu. Magnus'a kalırsa işler bu şekilde gelişmiş, bir kuşak diğerine düşman kesilmişti. Kurtadamların kellerini duvarda isteyen Aloysius Starkweather'dan yüreğindekileri saklamayı deneyen fakat pek de başaramayan Will Herondale'e. O günün gençliği belli ki Meclis'in soğuk tolerans prensibinin fazlasıyla cömert olduğunu düşünüyordu. O günün gençliği canavarlarla savaşmak istiyordu ve Magnus'un halkının toptan canavar olduğuna gayet net karar vermişlerdi. Magnus göğüs geçirdi. Tüm bunlar dünya açısından bir nefret dönemine işaret ediyordu.

Valentine'in Çember'i henüz pek bir şey yapmamıştı. Belki de hiçbir zaman yapmayacaklardı. Ancak yeterince zarara sebep olmuşlardı. İdris'i dolaşmışlar, çeşitli enstitülere yardım etmek için portallardan geçip şehir şehir gezmişlerdi ve gittikleri her şehirde Aşağı Dünyalılar ölmüştü.

Anlaşmalar'ı çiğneyen Aşağı Dünyalılar hep var olmuştu ve Gölge Avcıları onlara bunun bedelini ödetmişti. Ancak Magnus dünkü çocuk değildi. Geçen yüzyılki çocuk da değildi. Valentine ve arkadaşlarının gittiği her yere ölümün gelmesinin tesadüf olmadığını biliyordu. Aşağı Dünyalılar'dan kurtulmak için her türlü bahaneyi uyduruyorlardı.

"Şu Valentine denen çocuğun *istediği* ne ki?" diye sordu Catarina. "Planı ne?"

"Aşağı Dünya için ölüm ve yıkım istiyor," dedi Magnus. "Muhtemelen planı koca bir budala olmak."

"Peki, ya *sahiden* buraya gelirlerse?" diye sordu Catarina. "Whitelaw'lar ne yapabilir ki?"

Magnus on yıllardır New York'ta yaşıyordu ve bunca zamandır New York Enstitüsü'ndeki Gölge Avcıları'nı tanıyordu. Son birkaç on yıl içinde enstitü Whitelaw'lar tarafından yönetiliyordu. Whitelaw'lar her zaman vazifeşinas ve mesafeli olmuşlardı. Magnus onlardan hiç kimseyi sevmemiş, onlar da Magnus'u sevmemişti. Masum bir Aşağı Dünyalı'ya ihanet edip etmeyeceklerine dair Magnus'un elinden herhangi bir kanıt olmamasına rağmen, Gölge Avcıları kendi türlerini ve kanlarını öyle önemsiyorlardı ki Magnus, Whitelaw'ların yapabileceklerinden emin olamıyordu.

Magnus enstitü başkanı Marian Whitelaw'la görüşmeye gitmiş, Aşağı Dünyalılar'ın hazırladığı raporlara dayanarak Valentine ve küçük yardımcılarının Anlaşmalar'ı çiğnemeyen Aşağı Dünyalılar'ı öldürdüklerini, Çember üyelerinin sonrasında Meclis'e yalan söylediğini anlatmıştı.

"Meclis'e gidin," demişti Magnus ona. "Söyleyin, azılı veletlerini kontrol altında tutsunlar."

"Büyüklerinizden bahsederken," demişti Marian Whitelaw soğuk bir tavırla, "azılı dilinize hâkim olun, büyücü. Valentine Morgenstern tıpkı genç dostları gibi geleceği parlak bir Gölge Avcısı olarak kabul ediliyor. Karısı Jocelyn'i çocukluğundan beri tanırım. Tatlı, güzel bir kızdır. Onların iyiliğinden şüphe etmem. Özellikle de hiçbir delil yokken ve söylentiler sadece Aşağı Dünya'nın haince dedikodularından ibaretken."

"Halkımı öldürüyorlar!"

"Tamamen Anlaşmalar'a uygun şekilde Aşağı Dünya'nın suçlularını öldürüyorlar. Kötülüğü yok etme uğraşında azim gösteriyorlar. Bundan kötü hiçbir şey çıkmaz. Sizden bunu anlamanızı da beklemiyorum."

Elbette Gölge Avcıları en başarılı ve zeki evlatlarının biraz fazla kana susadığına inanmayacaktı. Elbette Valentine ve diğerlerinin sunduğu bahaneleri kabul edecek, Magnus ya da şikâyetçi olan herhangi bir Aşağı Dünyalı'nın suçluların adaletten kaçmasını istediğine inanacaktı.

Gölge Avcıları'ndan yardım alamayacaklarını bilen Aşağı Dünyalılar onlar yerine kendi muhafızlarını yerleştirmeye çalışmıştı. Chinatown'da güvenli bir yer kurulmuş, birbirlerine sürekli kin güden vampirlerle kurtadamlar arasında genel af ilan edilmişti. Herkes nöbetteydi.

Aşağı Dünyalılar tek başına kalmıştı. Öte yandan, her zaman tek başlarına değiller miydi?

Magnus göğüs geçirip tabaklarının üstünden Catarina'ya baktı.

"Yemeğini ye," dedi. "Şu anda bir şey olduğu yok. Muhtemelen bir şey de *olmayacak*."

"Geçen hafta Chicago'da vahşi bir vampir öldürdüler," dedi Catarina, çatalını puf böreğine daldırırken. "Buraya gelmek isteyecekler, bunu sen de biliyorsun."

Sessizlik içinde yemeklerini yediler. Magnus dalgın, Catarina ise yorgundu. Hesap geldiğinde ödemeyi Magnus yaptı.

Catarina para gibi şeyler üzerine pek düşünmezdi. Bir klinikte sınırlı kaynakları olan bir hemşireydi. Magnus'un elinde ise yeterince nakit vardı.

"Geri dönmem lazım," dedi Catarina. Bitkin yüzünü eliyle ovuşturunca Magnus parmak uçlarında gök mavisi izleri gördü. Konuşurken bile cazibe büyüsü siliniyordu.

"Eve gidip uyuyacaksın," dedi Magnus. "Ben senin dostunum. Seni tanıyorum. Bu geceyi dinlenerek geçirmek hakkın. Uyku gibi boş zevklerle geçirmelisin bu geceyi."

"Ya bir şey olursa?" diye sordu Catarina. "Ya *gelirlerse*?"

"Ragnor'dan yardım isteyebilirim."

"Ragnor, Peru'da," dedi Catarina. "Senin uğursuz varlığın olmadan huzur bulduğunu söylüyor ve bu doğrudan bir alıntıydı."

Ragnor yeterince kurnaz olduğu için Magnus'un onun adına endişelenmesi gereksizdi. Kendini tamamen güvende hissetmediği hiçbir yerde tedbiri elden bırakmazdı.

"Bu da demektir ki sadece ikimiz varız," dedi Catarina.

Magnus, Catarina'nın aklının fanilerde olduğunu ve Gölge Avcıları'yla savaşmak istemesindense bu işe daha ziyade arkadaşlık hatrına girdiğini biliyordu. Catarina'nın verilecek kişisel savaşları, savunacağı bireysel davaları vardı. Magnus'un karşılaştığı tüm Gölge Avcıları'ndan daha çok kahraman sayılırdı. Gölge Avcıları, Melek tarafından seçilmişti. Catarina ise savaşmayı kendisi seçmişti.

"Görünüşe bakılırsa sakin bir akşam," dedi Magnus. "Hadi ama. Yemeğini bitir de seni eve götüreyim."

"Kibarlık mı yapıyorsun?" dedi Catarina gülümseyerek. "Kibarlığın öldüğünü sanıyordum."

"Bizim gibi kibarlık da asla ölmez."

Geldikleri yönden geriye doğru yürüyorlardı. Hava hepten kararmış, gece ayaza çekiyordu. Yağmur yağma ihtimali vardı. Catarina kliniğin yakınında, Batı Yakası'ndaki 21. Cadde'de biraz köhne sayılabilecek, basit, asansörsüz bir binada yaşıyordu. Ocağı hiç çalışmaz, dışarıdaki çöp tenekeleri her zaman dolup taşardı. Yine de Catarina bunlara aldırış etmezdi. Bir yatağı, kıyafetlerini koyabileceği bir yeri vardı. İhtiyacı olan tek şey de buydu. Magnus'tan çok daha sade bir hayat yaşıyordu.

Magnus, Village'dan aşağı, Christopher Caddesi'nin ilerisine doğru ilerliyordu. Evine, dairesine dönüş yolundaydı. Onun yaşadığı bina da asansörsüzdü. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Catarina'nın evinin aksine, Magnus'un evi son derece konforluydu. Duvarları gül pembesi ve papatya sarısı tonlarıyla ferahtı. Dairesi yıllar boyunca biriktirdiği çeşitli eşyalarla döşenmişti. Fransız tarzı, muhteşem bir masa, Viktorya dönemine ait birkaç divan, tamamı aynalarla kaplı art deco stili döşenmiş bir yatak odası.

Sonbaharın erken dönemlerinden serin bir akşamda normalde Magnus kendine bir kadeh şarap doldurur, CD çalarına bir Cure albümü koyar, sesi açar ve işinin başlamasını beklerdi. Genelde geceleri çalışırdı. Pek çok rezervasyonsuz müşterisi olurdu ve her zaman için yapılacak bir araştırma, devam edilecek bir kitap bulunurdu.

O akşam ise bir demlik sert kahve yapıp pencere önüne oturdu ve aşağıdaki sokağa baktı. O akşam, kana susamış genç Gölge Avcıları'na dair söylentilerin başladığı günden beri geçen her akşam gibi, oturup sokağı seyredecek, düşünecekti. Çember oraya gelmişse, ki önünde sonunda bunu yapacaklar gibi görünüyordu, ne olurdu? Söylentilere göre Valentine kurtadamlara karşı özel bir kin besliyordu, fakat Berlin'de iblis çağırdığı için bir büyücüyü öldürmüştü. Magnus'un da iblis çağırdığı biliniyordu.

Çember mensupları New York'a geldikleri takdirde Magnus'un peşine düşme ihtimalleri çok yüksekti. Muhtemelen mantıklı olan şehri terk etmek, ülkede bir yerlerde saklanmaktı. Magnus kısa bir süre önce New York'un sert kışlarından kaçmak için Florida Keys'de kendine bir ev almıştı. Bu ev daha küçük ve daha az insanın yaşadığı adalardaydı. Üstelik güzel bir teknesi de vardı. Bir şey olduğu takdirde teknesine atlayıp denizde hızla ilerler, Karayipler'e veya Güney Amerika'ya gidebilirdi. Birkaç kez bavul yapmış, hemen ardından topladığı eşyalarını tekrar yerlerine yerleştirmişti.

Kaçmanın bir anlamı yoktu. Şayet Çember sözümona adalet mücadelelerini sürdürürse tüm dünya Aşağı Dünyalılar için tehlikeli hâle gelirdi. Kaçtığı ve Catarina gibi arkadaşları yapayalnız kendilerini korumak durumunda kaldığı sürece Magnus yaşayamazdı. Raphael Santiago veya vampirlerinden herhangi birinin, Broadway'de çalışan perilerin ya da Doğu Nehri'nde yüzen denizkızlarının öldürülmesi fikri de hoşuna gitmiyordu.

Magnus kendini her zaman bir seyyah olarak görmüştü, ancak uzun zamandır New York'ta yaşıyordu. Yalnız arkadaşlarını değil, şehrini de korumak istediğini fark ediyordu.

Bu yüzden burada kalacak, bekleyecek, Çember geldiği takdirde onlara karşı hazırlanmaya çalışacaktı.

En zoru da beklemekti. Belki de kliniğin önünde duran adama bulaşmasının nedeni de buydu. Magnus içten içe kavga anının gelmesini istiyordu. Parmaklarını oynatıp esnetince aralarında mavi ışıklı bir ağ oluştu. Pencereyi açıp gecenin havasını içine çekti. Dışarısı yağmur, yaprak ve köşedeki dükkândan gelen pizza kokularının bir karışımı kokuyordu.

"Gelin de bitsin şu iş," dedi kendi kendine.

Magnus tam dikkatini dağıtıp nihayet haftalardır masasında duran eski bir Yunanca metni çevirmek üzereyken çocuğun teki gece bir gibi Magnus'un penceresinin önünde belirdi. Magnus tesadüfen başını kaldırıp bakmış, çocuğun dışarıda şaşkın şaşkın dolandığını görmüştü. Çocuk dokuz, belki on yaşındaydı. Bol, gri bir eşofmanla muhtemelen büyük kardeşlerinden birine ait olan Sex Pistols tişörtü içinde küçük bir East Village pankçısıydı. Evde kesilmiş, bakımsız saçları vardı ve ceket giymemişti.

Tüm bunlar başı belada bir çocuğa işaret ediyordu. Zor durumda ayakta kalabilen görünüşüyle yürüyüşündeki belirgin akıcılıktan bir kurtadam olduğu anlaşılıyordu. Magnus pencereyi iterek açtı.

"Birini mi arıyorsun?" diye seslendi çocuğa.

"Muhteşem Bane sen misin?"

"Ta kendisiyim," dedi Magnus. "Gerisini boş ver. Bekle. Sinyali duyunca kapıyı aç."

Magnus pencere kenarından inip kapının yanındaki zile doğru gitti. Merdivenlerdeki seri ayak seslerini işitmişti. Bu çocuğun acelesi vardı. Magnus kapıyı açar açmaz çocuk içeri girdi. İçeri girdiği anda ışığın altında çocuğun yaşadığı endişe gerçek anlamda belli oldu. Yanakları kıpkırmızı olmuş, kurumuş gözyaşı izleriyle kaplıydı. Soğuğa rağmen ter döküyordu ve aceleyle konuşurken sesi titriyordu.

"Benimle gelmelisin," dedi çocuk sendeleyerek içeri girdiğinde. "Ailem ellerinde. Geldiler."

"Kim geldi?"

"Herkesin korktuğu şu manyak Gölge Avcıları. Geldiler. *Ailem ellerinde.* Hemen gelmen gerek."

"Çember mi?"

Çocuk başını iki yana salladı. Magnus'u onaylamadığı için değil, kafası karıştığı için. Magnus çocuğun Çember'den bihaber olduğunu biliyordu, ancak tarifinden onlar olduğu anlaşılıyordu. Çocuk Çember'den bahsediyor olmalıydı.

"Neredeler?" diye sordu Magnus.

"Chinatown'da. Korunma evinde." Çocuk sabırsızlıktan âdeta titriyordu. "Annem o manyakların buraya geldiğini duydu. Bu akşam erken saatlerde İspanyol Harlemi'nde az kalsın bir grup vampiri öldürüyorlardı. Dediklerine göre vampirler fanileri öldürmüş ama hiç kimse böyle bir şey duymamış. Bir peri

Chinatown'a bize saldırmaya geleceklerini söyledi. Annem de hepimizi alıp korunma evine götürdü. Fakat sonra oraya girdiler. Ben pencereden kaçtım. Annem sana gelmemi söyledi."

Çocuk bütün bu hikâyeyi öyle karman çorman, alelacele anlatmıştı ki Magnus'un olayı çözecek vakti kalmamıştı.

"Kaç kişisiniz?" diye sordu Magnus.

"Annem, erkek kardeşim, kız kardeşim ve sürümden altı kişi daha."

Demek ki dokuz kurtadam tehlike altındaydı. Büyük imtihanın vakti gelmişti. Öyle çabuk gelmişti ki Magnus'un duygularını sınayıp bir plan yapacak zamanı yoktu.

"Çember üyelerinin söylediği herhangi bir şey duydun mu?" diye sordu Magnus. "Aileni ne yapmakla suçladılar?"

"Sürümüzün bir şey yaptığını söylediler, ama bahsettikleri olay hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ne önemi var ki? Ne olursa olsun onları öldürecekler, herkesin söylediği bu! Benimle *gelmen lazım.*"

Çocuk, Magnus'un elini tutup çekmeye başladı. Magnus çocuktan ayrılıp bir kâğıt ve kalem aldı.

"Sen," dedi Catarina'nın adresini yazarken, "buraya gidiyorsun. Başka bir yere gitmek yok. Orada kal. Bu adreste mavi tenli, iyi bir kadın var. Ben de korunma evine gidiyorum."

"Seninle geleceğim."

"Sözümü dinlemezsen oraya gitmem," dedi Magnus öfkeyle. "Tartışacak vaktimiz yok. Kararı sen ver."

Çocuk ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Onları kurtaracaksın, değil mi?" diye sordu. "Söz mü?"

"Söz," dedi Magnus.

Magnus'un bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ancak kavga vakti gelmişti. Sonunda mücadele zamanı gelmişti.

Evden çıkmadan önce Magnus'un son yaptığı şey ayrıntıları yazmak oldu: korunma evinin -bir depoydu burası- bulunduğu yer, Çember üyelerinin oradaki kurtadamlara yapmalarından korktuğu şeyler. Bu kâğıdı katlayıp kuş biçimine getirdi ve parmaklarını şaklatıp mavi kıvılcımlar saçarak yolladı. İncecik küçük kâğıt rüzgârda hafif bir yaprak gibi savrularak gecenin karanlığında gökyüzünü parlak bıçaklar gibi kesen Manhattan'ın kulelerine doğru uçtu.

Magnus neden Whitelaw'lara mesaj göndermekle uğraşmıştı, bilmiyordu. Yardıma geleceklerini zannetmiyordu.

Magnus, Chinatown boyunca, cızırdayarak yanıp sönen neon ışıklarının altında, yoldan geçenlere yalvaran hayaletler gibi şehre yapışmış sisin arasından koştu. Bir sokak köşesinde uyuşturucu kullanan insan topluluklarının önünden geçerek nihayet deponun bulunduğu sokağa geldi. Deponun ince çatısı gece esintisinde tangırdıyordu. Bir fani tahta kaplı pencereleriyle burayı olduğundan daha küçük, köhne ve karanlık bulurdu. Magnus ışıkları gördü: Magnus kırılmış pencereyi gördü.

Magnus'un içinden bir ses dikkatli olmasını söylüyordu. Ancak Valentine'in Çember'inin savunmasız Aşağı Dünyalılar'ı bulduğunda yaptığı şeyler kulağına çalınmıştı.

Magnus korunma evine doğru koştu. Kırık kaldırımda az kalsın Doc Martens kotuna takılıp düşüyordu. Üstüne spreyle hareler, taçlar ve dikenler çizilmiş çift kanatlı kapılara geldiği ve kapıları ardına kadar açtı.

Korunma evinin ana salonunda bir grup kurtadam sırtları duvara yaslı duruyordu. Çoğu hâlâ insan görünüşünde olmasına karşın, Magnus bazılarının savunma pozisyonunda çömelmiş, pençeleriyle dişlerini çıkardıklarını görebiliyordu.

Etraflarında ise bir grup genç Gölge Avcısı vardı.

Herkes arkasını dönüp Magnus'a baktı.

Gölge Avcıları herhangi bir müdahaleyi, kurtadamlar ise bir kurtarıcıyı bekliyor olsa da görünüşe bakılırsa, hiç kimse böylesi çarpıcı birini ummamıştı.

Çember'le ilgili raporlar doğruydu. Pek çoğu son derece genç, Gölge Avcıları'nın yepyeni kuşağına mensup, kısa zaman önce yetişkinliğe adım atmış parlak, genç savaşçılardı. Magnus bu durum karşısında şaşırmamakla birlikte, hayatlarının baharında bu anlamsız nefretin peşinde koşmaları karşısında çok üzülmüş, öfkelenmişti.

Gölge Avcıları'ndan oluşan güruhun önünde genç olmakla birlikte, bir tür otoriter havaya sahip bir grup duruyordu: Valentine'in Çember'inin yakın çevresi. Magnus elebaşlarının tarifine uyan hiç kimseyi görememişti.

Magnus emin olmamakla birlikte, grubun o anki liderinin ya sapsarı saçlı ve tatlı, mavi gözlü güzel çocuk ya da yanında duran, siyah saçlı, uzun ve zeki yüzlü genç adam olduğunu

sanıyordu. Magnus uzun zaman yaşamıştı ve bir grubun üyelerinden hangi üyelerinin sürü liderleri olduğunu ayırt edebilirdi. Bu iki çocuk da etkileyici bir görünüşe sahip değildi, ancak diğerlerinin beden dilleri onlara boyun eğdiklerini açık ediyordu. Bu iki oğlan siyah saçları ve şahine benzer sert yüzleriyle bir erke ve bir kadının nezaretinde bulunuyor, siyah saçlı adamın arkasında ise kıvırcık saçlarıyla, yakışıklı bir genç dikiliyordu. Onların arkasında altı kişi daha duruyordu. Odanın öteki ucunda bir kapı vardı. Magnus'un içeri daldığı çift kanatlı kapılar yerine tek kanatlı, bir başka odaya açılan bir iç kapıydı bu. Tıknaz ve genç bir Gölge Avcısı bu kapının önünde dikilmişti.

Mücadele edilecek o kadar çok sayıda Gölge Avcısı vardı ki. Üstelik öyle gençtiler, İdris'in sınıflarından öyle yeni çıkmışlardı ki Magnus daha önce hiçbirini görmemişti. Magnus on yıllardır Gölge Avcıları akademisinde ders vermemişti. Bununla birlikte, sınıfları, Melek'in derslerini, kutsal görevlerine dair her bir kelimeyi içselleştirmeye çalışan o genç ve şaşkın yüzleri hatırlıyordu. Üstelik yetişkinliğe yeni adım atmış bu Nefilimler okullarından çıkıp bunu yapmaya gelmişlerdi.

"Valentine'in Çember'i sanırım?" dedi Magnus. Bu sözler üzerine tüm Gölge Avcıları'nın şaşırdığını gördü. Sanki avlanan Aşağı Dünyalılar'ın kendilerine özgü bilgi aktarma yöntemleri yoktu. "Fakat aranızda Valentine Morgenstern'i gördüğümü sanmıyorum. Duyduğuma göre kuşları tünedikleri ağaçlardan kaçırıp deniz altında yaşamaya ikna edecek bir karizması varmış.

Uzun boylu ve fena hâlde yakışıklıymış ve parlak, sarı saçlara sahipmiş. Oysa hiçbiriniz bu tarife uymuyorsunuz."

Magnus sustu.

"Üstelik parlak, sarı saçlarınız da yok."

Kendileriyle bu tarzda konuşulduğunu işiten Gölge Avcıları'nın hepsi afallamışa benziyordu. İdris'ten geldiklerine göre, kuşkusuz büyücülere dair bilgileri varsa, Nefilimler'le her türlü ilişkilerinde profesyonel ve medeni davranmaya özen gösteren Ragnor gibi büyücüleri tanımaları lazımdı. Marian Whitelaw, Magnus'a azılı dilini tutmasını söylemiş olabilirdi, ancak bu şekilde konuşması karşısında şaşırmamıştı. Bu aptal çocuklar uzaktan nefret etmeye, Aşağı Dünyalılar'la savaşıp asla konuşmamaya, bir anlığına da olsa belirlenmiş düşmanlarını insan gibi görme riskini almamaya alışkındı.

Her şeyi bildiklerini zannetmelerine karşın, o kadar az şeyden haberleri vardı ki.

"Ben Lucian Graymark," dedi grubun önünde duran, ince, zeki yüzlü genç. Magnus bu adı daha önce duymuştu. Valentine'in *parabatai*'si, muaviniydi, kardeşten bile yakındı. Lucian ağzını açar açmaz Magnus onu sevmediğini hissetmişti. "Ne cüretle buraya gelip ant içtiğimiz görevimize engel oluyorsun?"

Graymark başını dik tutuyor, yaşını maskeleyen net, otoriter bir sesle konuşuyordu. Her yerinden Melek'in mükemmel çocuğu, sert ve acımasız olduğu belliydi. Magnus başını çevirip odanın arka kısmında toplanmış kurtadamlara baktı.

Magnus bir elini kaldırıp büyülü bir çizgi, mavi ve sarıdan oluşan yanardöner bir set çizdi. Bu ışığı öyle parlatmıştı ki meleğin kılıcı gibi ışıldıyor, Gölge Avcıları'nın yolunu kesiyordu.

"Ben Magnus Bane. Ve sizler şehrime tecavüz ediyorsunuz."

Bu söz üzerine epey kahkaha atıldı. "Şehrin ha?" dedi Lucian.

"Bu insanları bırakmak zorundasınız."

"O *yaratıklar*," dedi Lucian, "*parabatai*'min ailesini öldüren bir kurtadam sürüsünün parçası. Buraya kadar izlerini sürdük. Artık hakkımız olduğu üzere, Gölge Avcıları'nın adaletini yerine getirebiliriz."

"Hiçbir Gölge Avcısı'nı öldürmedik biz!" dedi kurtadamlar arasındaki tek kadın. "Benim çocuklarım masumdur. Çocuklarımı öldürmek cinayet olur. Bane, ona söyle çocuklarımı bıraksın. Benim–"

"Kırma bir it gibi inlemelerini duymak istemiyorum artık," dedi şahine benzeyen yüzlü genç. Siyah saçlı kadının arkasında duruyordu. Birbirlerine uyumlu bir takıma benziyorlardı ve yüz ifadeleri aynı derecede vahşiydi.

Valentine merhametiyle ün yapmış biri değildi. Ayrıca Magnus Çember'in çocukları bağışlayacağına hiç güvenmiyordu.

Kurtadamlar kısmen insandan kurt biçimine bürünmüş olabilirdi, fakat savaşmaya hazır gibi görünmüyorlardı. Magnus bunun nedenini bilmiyordu. O kadar çok Gölge Avcısı vardı ki Magnus tek başına onları alt edebileceğinden emin değildi. Umabileceği tek şey, onları bir sohbetle oyalamak ve Çember üyelerinden bazılarında kuşku uyandırmaktı. Ya da Catarina'nın

veya Whitelaw'ların gelmesi ve kendi türlerinden ziyade Aşağı Dünyalılar'ın arkasında durmalarıydı.

Çok zayıf bir umuttu bu, fakat tutunabileceği tek şey buydu.

Magnus elinde olmadan grubun önündeki sarı saçlı gence tekrar baktı. Yüzünde çok tanıdık bir şeyler vardı. Aynı zamanda dudaklarında bir çeşit şefkat, koyu mavi gözlerinin derinliklerinde bir tür acı seziliyordu. Çember'in amacından vazgeçmesi için tek şans olarak Magnus'un dikkatini çeken bir şeyler vardı.

"Adın ne senin?" diye sordu Magnus.

Oğlanın mavi gözleri kısıldı. "Stephen Herondale."

"Bir zamanlar Herondale'leri çok iyi tanırdım," dedi Magnus. Stephen Herondale'in irkildiğini görünce hata yaptığını anladı. Gölge Avcısı kendi soyağacına dair bir şey biliyordu, korkunç bir söylenti işitmişti ve bunun doğru olmadığını kanıtlamak için can atıyordu. Magnus, Stephen Herondale'in ne kadar çaresiz olabileceğini bilmiyordu belki ve bunu öğrenmeyi istemiyordu da. Magnus candan bir tavırla tüm Gölge Avcıları'na hitap ederek konuşmasını sürdürdü: "Her zaman Gölge Avcıları'nın dostu oldum. Ailelerinizin çoğunu yüzlerce yıldır tanıyorum."

"Atalarımızın şaibeli yargılarını düzeltmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Lucian.

Magnus bu çocuktan nefret ediyordu.

"Ayrıca," diye devam ettiği konuşmasına Magnus, kasten Lucian Graymark'ı duymazdan gelerek, "hikâyenizden şüpheliyim. Valentine herhangi müphem bir bahaneye dayanarak her-

hangi bir Aşağı Dünyalı'yı avlamaya hazır. Harlem'de öldürdüğü vampirler ona ne yapmıştı ki?"

Stephen Herondale kaşlarını çatıp Lucian'a baktı. Lucian tedirgin görünüyordu fakat, "Valentine, Anlaşmalar'ı çiğnemiş bazı vampirleri avlamaya gideceğini söyledi," dedi.

"Ah, Aşağı Dünyalılar'ın hepsi öyle suçlu ki. Ayrıca bu sizin için gayet uygun, öyle değil mi? Peki, ya çocukları? Beni almaya gelen çocuk dokuz yaşlarındaydı. Gölge Avcıları'nın etiyle mi besleniyordu?"

"Enikler büyüklerinin getirdiği her kemiği kemirirler," diye homurdandı siyah saçlı kadın. Yanındaki adam onaylar bir tavırla başını salladı.

"Maryse, Robert, lütfen yapmayın. Valentine asil bir adamdır!" dedi Lucian. Magnus'a hitap etmek için döndüğünde sesini yükseltti. "Çocuklara zarar vermez o. Valentine benim *parabatai*'m, en sevdiğim kılıç kardeşim. Onun kavgası benim kavgamdır. Ailesi yok edildi, Anlaşmalar çiğnendi ve o, intikam almayı hak ediyor, alacak da. Kenara çekil, büyücü."

Lucian Graymark'ın eli silahında değildi fakat Magnus arkasındaki siyah saçlı kadının, Maryse'in, parmaklarının arasında parıldayan bir bıçak olduğunu görüyordu. Magnus tekrar Stephen'a dönünce yüzünün neden bu kadar tanıdık geldiğini anladı. Altın sarısı saçlar ve mavi gözler. Genç Edmund Herondale'in daha göksel ve ince hâliydi. Sanki Edmund cennetten iki kat meleksi dönmüştü. Magnus, Edmund'u tanıyalı uzun zaman olmamıştı, fakat Edmund, Will Herondale'in ba-

basıydı. Will ise Magnus'un hayatında ilk kez arkadaş belle-diği çok az Gölge Avcısı'ndan biriydi.

Stephen, Magnus'un kendisine baktığını görünce gözlerini kıstı. Öyle kısılmıştı ki gözleri o tatlı mavilikleri görünmez olmuş, kararmışlardı âdeta.

"Bu iblis yavrusuyla oyalandığımız yeter!" dedi Stephen. Birinin cümlesini tekrarlıyormuş gibi çıkmıştı sesi. Magnus bu kişiyi bildiğine bahse girebilirdi.

"Stephen, yapma–" diye emir verdi Lucian. Ancak sarı saçlı Stephen bıçağını çoktan bir kurtadama doğru fırlatmıştı bile.

Magnus elini şaklatıp bıçağı yere düşürdü. Öfkeyle kurtadamlara baktı. Önceden konuşan kadın samimi gözlerle ona bakıyordu. Sanki yalnız gözleriyle bir mesajı iletmeye çalışıyordu.

"Günümüzün genç Gölge Avcıları'nın geldiği nokta bu, değil mi?" diye sordu Magnus. "Bir düşüneyim, hepinizin ne kadar da mükemmel ötesi olduğunuza dair uyku öncesi masal nasıldı?.. Ah, evet. Çağlar boyunca size verilen emir insan soyunu kurmak, kötü güçlere karşı savaşıp onları yok etmek, böylece dünyanın barış içinde yaşamasını sağlamak oldu. Pek de barış ya da birilerini korumakla ilgilenmiyormuşsunuz gibime geliyor. Tam olarak ne için savaşıyorsunuz?"

"Kendim ve oğlum için daha iyi bir dünya için savaşıyorum," dedi Maryse isimli kadın.

"Sizin istediğiniz dünya beni zerre kadar ilgilendirmiyor," dedi Magnus ona. "Şunu da ekleyeyim ki, şu itici velediniz de umurumda değil."

Robert kol yeninden bir hançer çıkardı. Magnus büyü gücünün tamamını hançerleri saptırmak için harcamaya hazır değildi. Elini havaya kaldırdı ve salondaki ışıklar hepten sönüverdi. İçeriye giren tek şey şehrin gürültüsüyle neon parıltısıydı ve pek de görmeyi sağlayacak bir aydınlık vermiyordu. Ancak Robert hançeri yine de fırlattı. İşte o anda pencerelerin camları kırıldı ve karanlık figürler içeri doluştu: Genç Rachel Whitelaw tortop olmuş bir hâlde yere, Magnus'un önüne indi ve Magnus'a yönelmiş bıçak omzuna giriverdi.

Magnus karanlıkta pek çok kişiye kıyasla daha iyi görebiliyordu. Tüm umutları tükenmişken, Whitelaw'ların geldiğini gördü. Enstitü müdürü Marian Whitelaw, eşi Adam, Adam'ın erkek kardeşi ve Marian'la Adam'ın, aileleri öldükten sonra yanlarına aldığı genç Whitelaw kuzenleri. Whitelaw'lar bu akşam önceden savaşmıştı. Takımları kana bulanmış ve yırtılmıştı ve Rachel Whitelaw'un yaralandığı belliydi. Marian'ın aklar düşmüş kısa saçlarında kan vardı, fakat Magnus bunun onun kanı olduğunu sanmıyordu. Magnus'un bildiği kadarıyla, Marian ve Adam Whitelaw çocuk sahibi olamamışlardı. Söylentiye göre, kendileriyle birlikte yaşayan genç kuzenlere tapıyorlar, enstitülerine gelen her genç Gölge Avcısı'nı baş tacı ediyorlardı. Çember üyeleri Whitelaw kuzenlerin akranları, onlarla birlikte İdris'te büyümüş olmalılardı. Çember tam olarak Whitelaw'ların sempatisini kazanmak için tasarlanmıştı.

Bununla birlikte, Çember panik içindeydi. Magnus kadar iyi göremiyorlardı. Kendilerine kimin saldırdığını anlamıyor-

lar, sadece Magnus'un yardımına birinin koştuğunu biliyorlardı. Magnus bıçakların savrulduğunu görüp birbirine vurduğunu işitti. Öyle büyük bir gürültü kopmuştu ki Marian Whitelaw'un Çember'e durmaları ve silahlarını bırakmalarına dair bağırarak verdiği emri duymak imkânsızdı. Çember üyelerinden hangileri kimlerle savaştığının farkındaydı acaba? Magnus büyü yaparak avucundan ufak bir ışık çıkardı ve kurtkadını aradı. Kurtadamların neden saldırıya geçmediğini anlaması gerekiyordu.

Birisi Magnus'a çarptı. Magnus, Stephen Herondale'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Bu konuda hiç mi şüpheye düşmediniz?" dedi Magnus.

"Hayır," dedi Stephen nefes nefese. "Çok şey kaybettim. Bu dava için o kadar çok şey feda ettim ki artık vazgeçmem imkânsız."

Stephen konuşurken bıçağını Magnus'un boğazına dayadı. Magnus, genç adamın elindeki kabzayı çevirdi. Sonunda Stephen bıçağı elinden düşürdü.

Magnus o anda Stephen'ın neler feda ettiğini umursamamaya başladı. Ne de mavi gözlerindeki acıyı. Stephen'ın yeryüzünden silinmesini istiyordu. Stephen Herondale'in nefretle dolu, Magnus'un eskiden sevdiği kişileri hatırlatan yüzünü gördüğünü unutmak istiyordu. Büyücü elinde yeni bir büyü yaptı. Bunu tam Stephen'a doğru savuracakken bir düşünce aklını çeldi. Soyundan birini daha öldürdüğü takdirde Tessa'nın yüzüne bir daha nasıl bakardı bilemiyordu.

Derken Marian Whitelaw, Magnus'un büyüyle avucundan çıkardığı ışığın çemberine girdi ve Stephen'ın yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yayıldı.

"Madam, sizsiniz! Bizler... Bizler Gölge Avcıları'yız. Onlar için birbirimize girmemeliyiz. Onlar *Aşağı Dünyalılar*," diye tıslad Stephen. "Hain köpekler gibi size sırt çevirirler. Onların doğası bu. Uğruna savaşmaya değmezler. Ne diyorsunuz?"

"Bu kurtadamların Anlaşmalar'ı çiğnediğine dair herhangi bir delil yok."

"Valentine dedi ki," diye söze girdi Stephen, ancak Magnus sesindeki kararsızlığı sezmişti. Lucian Graymark yalnızca Anlaşmalar'ı çiğneyen Aşağı Dünyalılar'ı avladıklarına inanıyor olabilirdi, fakat en azından Stephen yasalara uyan Gölge Avcıları yerine kişileri kendi fikirlerine infaz ettiklerini biliyordu. Stephen ne olursa olsun kafasına eseni yapıyordu.

"Valentine Morgenstern'in ne dediği umurumda değil. Ben de yasa acımasızdır diyorum," diye karşılık verdi Marian Whitelaw. Bıçağını çıkarıp savurdu. Stephen'la karşı karşıya gelmişlerdi.

Bıçaklarının üstünde parlayan gözleri çakıştı.

Marian yumuşak bir tavırla konuşmasına devam etti, "Ama yasa yasadır. Benim ve soyumdan olanların cesedini çiğnemeden o Aşağı Dünyalılar'a dokunamazsınız."

Bir kıyamet kopuverdi. Yine de Magnus'un en kasvetli düşleri yalanlanmıştı. Kavga çıktığında Gölge Avcıları, Magnus'un yanına geçmiş, Gölge Avcıları'na karşı onunla birlikte, Aşağı

Dünyalılar ve üzerine anlaştıkları barış için, Anlaşmalar için savaşıyorlardı.

İlk ölen en genç Whitelaw oldu. Rachel Whitelaw, Maryse denen kadının üstüne atıldı. Bu saldırının vahşiliği karşısında Maryse öyle afalladı ki Rachel az daha onu alt ediyordu. Maryse sendeleyerek toparlandı ve yeni bir bıçak arandı. Derken Magnus'un onun eşi olduğunu düşündüğü siyah saçlı adam, Robert, Rachel'ın üstüne atılıp onu delik deşik etti.

Rachel kendisine saplanan iğnenin ucundaki bir kelebek misali Robert'ın bıçağının ucunda çöküverdi.

"Robert!" dedi Maryse usulca, sanki olanlara inanamıyordu.

Robert kılıcını Rachel'in göğsünden çıkarınca Rachel yere kapaklandı.

"Rachel Whitelaw bir Gölge Avcısı tarafından öldürüldü," diye bağırdı Magnus. O esnada dahi Robert'ın karısını koruduğunu söyleyerek feryat edeceğini düşünmüştü. Whitelaw'ların daha fazla Nefilim kanı dökmektense kılıçlarını bırakacağını zannetti.

Ancak Rachel ailenin en küçüğü, herkesin en sevdiği kişiydi. Whitelaw'lar saldırıya geçerek hep bir ağızdan gürledi ve iki misline çıkmış bir vahşilikle savaşa girişti. Her daim karısının izinden gidiyor gibi görünen beyaz saçlı, duygusuz, yaşlı bir adam olan Adam Whitelaw başının üstünde parlayan bir balta çevirerek Valentine'in Çember'ine saldırdı ve önüne gelen herkesi kesip biçti.

Magnus kurtadamlara doğru, dişleriyle pençeleri hızla büyümesine karşın insan kalmayı başarmış olan tek kadının yanına yanaştı.

"Neden savaşmıyorsunuz?" diye sordu.

Kurtkadın, Magnus'a onu aptallıkla suçlar gibi öfkeyle baktı.

"Çünkü Valentine burada," dedi kadın büyük bir sinirle. "Çünkü kızım elinde. Onu oraya doğru götürdü ve onları takip edersek kızımı öldüreceklerini söylediler."

Valentine'in savunmasız bir Aşağı Dünyalı çocuğa neler yapabileceği üzerine kafa yorulacak zaman yoktu. Böylece Magnus elini kaldırıp odanın öteki köşesindeki kapının önünde dikilen uknaz Gölge Avcısı'nı yerden fırlattı ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Arkasındaki çığlıkları, Whitelaw'ların, "Bane, neredesin?" sorularını duyabiliyordu. Bir de Stephen'ın bağırışını, "Valentine'in peşinden gidiyor! Öldürün onu!"

Magnus kapının ardından boğuk, korkunç bir ses işitti. Kapıyı iterek açtı.

Kapının öteki tarafı küçük, sıradan bir odaydı. Yatak odası büyüklüğündeydi. İçeride yatak yerine tek bir sandalyede oturan iki kişi vardı. Omuzlarına dökülen parlak sarı saçlarıyla, Gölge Avcıları'na özgü siyahlar içinde, uzun boylu bir adam on iki yaşlarında görünen bir kızın üstüne eğilmişti. Kız gümüş bir telle sandalyeye bağlanmış, boğuk ve korkunç bir ses çıkarıyordu - ağlamayla inleme arası bir ses.

Kızın gözleri parlıyordu. Magnus bir an için ay ışığının bu gözleri aynaya çevirdiğini düşündü.

Bu hatası saniyeler sürdü. Derken Valentine hafiften kenara çekilince kızın gözlerindeki ışıltı sönüverdi. Parlayan kızın göz-

leri değildi. Ay ışığı parıltısı kızın gözlerine sokulmuş gümüş, madeni paralardan geliyordu. Işıl ışıl disklerin altından hafif dumanlar çıkarken kızın dudaklarının arasından boğuk sesler yükseliyordu. Acısını bastırmaya çalışıyordu, çünkü Valentine'in kendisine yapacaklarından çok korkuyordu.

"Kardeşin nereye gitti?" diye sordu Valentine. Kızın hıçkırıkları kesilmemekle birlikte cevap vermedi.

Magnus bir an için öfkeden kuduracak, fırtına gibi esecek oldu: Dalgalanan kara bulutlar, gürüldeyen gök ve çarpan şimşek misali bu fırtınanın tek amacı Valentine'in boğazına yapışmaktı. Magnus'un yaptığı büyü âdeta kendi iradesiyle saldırıya geçmiş, ellerinden çıkıp gitmişti. Öyle masmavi parlıyordu ki gözü alıyor, bir yıldırımı andırıyordu. Ayaklarını yerden kestiği Valentine'i duvara yapıştırdı. Valentine duvara o kadar büyük bir hızla çarpmıştı ki büyük bir gürültü koptu. Ardından duvarda kayarak yere düştü.

Bu hamle tek başına Magnus'un gücünü fazlasıyla tüketmişti, ancak o sırada bunu düşünecek durumda değildi. Kızın sandalyesine doğru koşup acı içinde, şefkatle yüzüne dokundu.

Kız artık daha özgürce ağlıyor, Magnus'un ellerinin altında titriyor, hıçkırıyordu.

"Şşş, şşş. Beni kardeşin gönderdi. Ben bir büyücüyüm, artık güvendesin," diye mırıldandı Magnus ve ensesini tuttu.

Madeni paralar kızın canını yakıyordu. Bunların çıkarılması gerekiyordu. Ancak onları çıkarmak daha fazla hasara yol açar mıydı? Magnus kızı iyileştirebilirdi fakat Catarina gibi şifa bü-

yüsü hiçbir zaman uzmanlık alanı olmamıştı. Üstelik nadiren kurtadamları iyileştirmek zorunda kalmıştı. Zira çok dirençliydiler. Magnus'un tek umudu kızın direnç göstermesiydi.

Elinden geldiğince yavaşça madeni paraları kaldırdı ve duvara doğru fırlattı.

İş işten geçmişti. Odaya girdiğinde bile çok geç kalmıştı. Kız kör olmuştu.

Kızın dudakları açıldı. "Kardeşim güvende mi?" dedi.

"Olabildiğince güvende, tatlım," dedi Magnus. "Seni onun yanına götüreceğim."

"Ah, sahiden mi?" diye sordu Valentine, Magnus'un kulağına doğru.

Magnus'a saplanan bıçak çıkarken de girdiği kadar acıtmıştı. Magnus dişlerini sıkıp sandalyenin arkalığını daha da sıkı tuttu. Çocuğu korumak için büküldü ve yüzünü Valentine'e doğru döndü. Beyaz saçlı adam diğer liderlerden daha yaşlı görünmesine karşın, Magnus gerçekten daha mı yaşlıydı yoksa amacı uğrunda gözünü kararttığı için mi yüzü mermerden oyulmuşa benziyordu kestiremiyordu. Magnus bu yüzü ezmek istiyordu.

Valentine'in eli hareket ettiğinde Magnus bileğini tam zamanında yakalamayı başardı. Aksi hâlde bıçak Magnus'un kalbine saplanacaktı.

Magnus dikkatini toplayarak parmaklarının arasından çıkarttığı mavi elektrikle Valentine'in bileğini tuttuğu yeri yaktı. Gümüş para kızın gözlerini nasıl yaktıysa öyle yakmak istiyordu temas ettiği bileği. Valentine'in acıdan tısladığını duyunca sırıttı.

Valentine diğerleri gibi Magnus'a adını sormamıştı. Ona önemli bir kişiymiş gibi davranmadı. Tek yaptığı soğuk bakışlarını Magnus'a dikmekti. Tıpkı yollarına çıkıp da ilerlemelerini engelleyen tiksinç bir hayvana bakan biri gibi. "İşime karışıyorsun, büyücü."

Magnus, Valentine'in yüzüne kan tükürdü. "Şehrimde bir çocuğa işkence yapıyorsun, Gölge Avcısı."

Valentine boştaki eliyle Magnus'a bir yumruk attı. Magnus arkaya doğru sendeledi. Valentine durmaksızın Magnus'a doğru ilerledi. Magnus, *iyi,* diye düşündü. Bu, kızdan uzaklaştığı anlamına geliyordu.

Kız kör kalmış olsa da bir kurtkadındı, koku ve ses en az görüşü kadar güçlüydü. Kaçabilir, ailesini bulabilirdi.

"Karşıdakinin ne olduğunu ve ne yaptığımızı söylediğimiz bir oyun oynadığımızı sanıyordum," dedi Magnus, Valentine'e. "Yanlış mı anladım? Tekrar tahminde bulunabilir miyim? Kendi kutsal yasalarınızı mı çiğniyorsunuz, seni aşağılık herif?"

Magnus kıza doğru baktı. Kaçmasını umuyordu. Ancak kız dehşet içinde olduğu yerde mıhlanıp kalmıştı. Magnus kıza seslenmeye cesaret edemiyordu çünkü bu, Valentine'in dikkatini çekebilirdi.

Magnus bir elini kaldırıp havaya bir büyü çizdi. Ancak Valentine gelen büyüyü görünce menzilinden kaçtı. Havaya sıçrayıp Nefilimlere özgü bir süratle duvardan sekti ve Magnus'un üstüne saldırdı. Magnus'un bacaklarını yerden kesti. Magnus tekrar yere bastığında var gücüyle tekme attı. Kılıcını çekip

Magnus'a doğru indirdi. Magnus yerde yuvarlanarak kılıçtan kaçtı. Darbeyi sadece kaburgalarına almıştı. Kılıç gömleğiyle derisini kesmiş, yine de hayati organlarına isabet etmemişti. En azından bu sefer.

Magnus tüm samimiyetiyle burada, bu soğuk depoda, sevdiği herkesten uzakta ölmemeyi umuyordu. Yerden kalkmaya çalıştı ama kendi kanına bulanmış zemin kaygandı. Çok azalmış büyü gücüyle bırakın iyileşip savaşmayı, bunlardan birini dahi yapabileceğini sanmıyordu.

Marian Whitelaw kollarında parlayan yeni mühürleriyle, bıçaklarını çekmiş Magnus'un önünde dikiliyordu. Magnus'un buğulanmış gözlerinde saçları gümüş rengi parlıyordu.

Valentine kılıcını savurup Marian'ı âdeta ikiye ayırdı.

Magnus'un nefesi kesildi. Kurtuluş ihtimali geldiği gibi gitmişti. Derken, başını taş döşemeye vuran ayak seslerine doğru çevirdi.

Bir başka kurtuluş ihtimalini beklemekle budalalık ediyordu. Valentine'in Çember'inden birini gördü. Gözlerini kurtkıza dikmiş, kapı eşiğinde dikiliyordu.

"Valentine!" diye bağırdı Lucian Graymark ve kızın yanına koştu. Magnus gerildi, atılmak için büküldü. Derken Lucian'ın kızı kucağına alıp efendisinin üzerine yürüdüğünü görünce olduğu yerde donakaldı. "Nasıl yapabildin bunu? O sadece bir çocuk!"

"Hayır, Lucian. Çocuk biçiminde bir canavar o."

Lucian, kızı tutuyordu, elini eline almış, okşuyor, kızı teselli ediyordu. Magnus, Lucian Graymark hakkında sahiden yanlış

bir fikre kapıldığını düşünmeye başladı. Valentine'in beti benzi atmıştı. Her zamankinden daha çok bir heykeli andırıyordu.

Valentine ağır ağır, "Bana mutlak itaat sözü vermedin mi?" dedi. "Söyler misin bana, bu şekilde benim kuyumu kazan bir yardımcıyı ne yapayım ben?"

"Valentine, seni seviyorum ve acını paylaşıyorum," dedi Lucian. "İyi bir adam olduğunu biliyorum. Eminim, durup düşünürsen bunun bir delilik olduğunu anlayacaksın."

Valentine ona doğru bir adım atınca Lucian geri çekildi. Elini kurtkızı korumak için başının üstüne sardı. Kız küçücük bacaklarını Lucian'ın beline dolamıştı. Lucian'ın diğer eli silahını çekecekmiş gibi titriyordu.

"Pekâlâ," dedi Valentine nazikçe, sonunda. "Nasıl istersen öyle olsun."

Lucian Graymark'ın kapıdan geçmesi için kenara çekildi. Lucian koridora çıkıp kurtadamların güvende hissettikleri odaya doğru ilerledi. Valentine, Lucian'ın kurtadamların kızını teslim etmesine izin verdi ve uzaktan onu izledi.

Magnus bir an için dahi Valentine'e güvenmemişti. Kız annesinin kollarında olmadığı sürece güvende olacağına inanmıyordu.

Lucian Graymark büyü gücünü toplaması için Magnus'a gereken zamanı vermişti. Magnus dikkatini topladı, kuvveti azalmasına rağmen derisinin gerildiğini hissetti.

Yerden kalkıp peşlerinden koştu.

* * *

Odadaki kavga bıraktıkları zamana kıyasla sakinleşmişti, zira bir sürü ölü vardı. Birisi ışıkları yeniden yakmayı başarmıştı. Yerde yığılıp kalmış bir kurt ağır ağır solgun yüzlü, genç bir adama dönüşüyordu. Çember üyelerinden birisi, bir başka genç adam onun yanında ölü yatıyordu. Görünüşe bakılırsa, ölünce herkes birbirine benziyordu.

Valentine'in Çember'indeki pek çok Gölge Avcısı hâlâ ayaktaydı. Buna karşılık, Whitelaw'ların hiçbiri yoktu. Maryse Lightwood yüzünü ellerinin arasına almıştı. Diğerleri ise net bir şekilde sarsılmıştı. Artık karanlık gittiğine ve savaşın coşkusu tükendiğine göre, ışıklar altında yaptıkları şeylere bakıyorlardı.

"Valentine," dedi Maryse dedi soran bir tavırla, lideri yanına yaklaşırken. "Valentine, ne yaptık biz? Whitelaw'lar öldü... Valentine..."

Valentine yanlarına yaklaşırken hepsi ona bakıyordu. Yetişkinlerden ziyade korkmuş çocuklar gibi bir araya toplanmışlardı. Magnus'a kalırsa, Valentine onları çok küçükken ele geçirmişti. Buna karşın, beyinleri mi yıkanmıştı yoksa kandırılmışlar mıydı, yaptıkları onca şeyin ardından, umursamıyordu. Görünüşe bakılırsa, Magnus'un içinde zerre kadar acıma duygusu kalmamıştı.

"Yasaları savunmaktan başka hiçbir şey yapmadınız," dedi Valentine. "Türümüze karşı hainlik eden herkesin bir gün bunun bedelini ödemesi gerektiğini biliyorsunuz. Kenara çekilip bizelere, Melek'in çocukları olan dostlarına güvenmeyi seçmiş olsaydılar şimdi hayatta olacaklardı."

"Peki ya Meclis?" dedi kıvırcık saçlı adam, bir parça meydan okur gibi.

"Michael," diye mırıldandı Maryse'in kocası.

"Ne olmuş onlara, Wayland?" diye sordu Valentine, sert bir sesle. "Whitelaw'lar vahşi kurtadamlar yüzünden öldü. Gerçek bu ve Meclis'e de bunu söyleyeceğiz."

Çember üyeleri arasında Valentine'i çaresizce dinlemeyen tek kişi Lucian Graymark'tı. Kurtkadının yanına gidip küçük kızı kucağına verdi. Magnus kızının gözlerini görünce kadının şok içinde çıkardığı sesi işitti. Usul usul ağladığını duydu. Lucian annesiyle kızının yanında duruyor, fena hâlde üzgün görünüyordu. Derken kararlı adımlarla karşı tarafa geçti.

"Hadi gidelim, Valentine," dedi. "Whitelaw'larla yaşananlar... korkunç bir kazaydı. Çember'imizin bu yüzden acı çekmesine izin veremeyiz. Artık gitmeliyiz. Bu yaratıklar için vakit harcadığına değmez, hiçbirisi için. Bu kurtadamlar sürülerinden kopmuş serserilerden ibaretler. Sen ve ben bu gece asıl tehdidin olduğu kurtadam karargâhına ava çıkacağız. Sürü liderini beraber indireceğiz."

"Beraber, evet. Ama yarın akşam. Bu akşam eve gel, olur mu?" diye sordu Valentine alçak sesle. "Jocelyn'in sana söylemesi gereken bir şey var."

Lucian, Valentine'in kolunu tuttu. Belli ki rahatlamıştı. "Tabii ki. Jocelyn için her şeyi yaparım. İkiniz için de her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun."

"Dostum," dedi Valentine. "Biliyorum."

Valentine de karşılığında Lucian'ın kolunu tuttu. Ancak Magnus, Valentine'in Lucian'a attığı bakışı görmüştü. Bu bakışta sevginin yanı sıra nefret de vardı ve kazanan nefret oluyordu. Valentine'in siyah gözlerindeki karanlık dehlizlerde gümüşi bir köpekbalığı yüzgeci gibi net görülüyordu bu. Bu gözlerde ölüm vardı.

Magnus şaşırmamıştı. Sevebilen pek çok canavar görmüştü. Ancak çok azı bu sevginin kendilerini değiştirmesine izin verir, çok azı bir kişiye duydukları sevgiyi çoğunluğa karşı iyiliğe dönüştürebilirdi.

Çember lideri Marian Whitelaw'ın bedenini ikiye ayırırken Valentine'in yüzünü görmüştü. Valentine gibi biriyle yaşamak nasıldı, Marian'ın tatlı diye tarif ettiği karısı için neye benziyordu, merak ediyordu. Yatağınızı bir canavarla paylaşabilir, cinayet ve delilikle dolu bir kafayla aynı yastığa baş koyabilirdiniz. Aynı şeyi Magnus da yapmıştı.

Ancak gözü kör eden aşk uzun sürmezdi. Bir gün gelir başınızı yastıktan kaldırır bir kâbusu yaşadığınızı görürdünüz.

Lucian Graymark bu grupta dikkate alınacak tek kişi olabilirdi ve Magnus, onun ölmüş sayılacağına bahse girebilirdi.

Magnus geçmişin kendisini yanıltmasına izin vermekle büyük hata etmişti. İçinde bir yerlerde iyilik olan kişinin Stephen Herondale olduğunu düşünmekle yanılgıya düşmüştü. Magnus, Stephen'a, güzel yüzüne, ince dudaklarına baktı. Birdenbire Gölge Avcısı'na atalarını tanıdığını ve sevdiğini, Tessa'nın nasıl da hayal kırıklığına uğrayacağını söylemek için bir dürtü hissetti

içinde. Ancak Valentine'in Çember'inin ne Tessa'yı hatırlamasını ne de onun peşine düşmesini istiyordu.

Böylece hiçbir şey demedi. Stephen Herondale kendi tarafını, Magnus kendi tarafını seçmişti.

Valentine'in Çember'i küçük bir ordu misali düzenli adımlarla depodan çekildi.

Magnus yaşlı Adam Whitelaw'ın kanlar içinde yattığı yere gitti. Baltası aynı kara birikintide soluk ve kıpırtısız yatıyordu.

"Marian?" diye sordu Adam. Magnus kan birikintisinde dizleri üstüne çöküp el yordamıyla en kötü yaraları bulup kapatmaya çalıştı. Öyle çok yara vardı ki.

Magnus, Adam'ın feri sönen gözlerinin içine baktı. Ona yalan söylemeyi düşünmeden, vereceği cevabı Adam'ın yüzünde okuduğunu biliyordu.

"Kardeşim?" diye sordu Adam. "Ço-çocuklar?"

Magnus ölülerle dolu odaya bakındı. Tekrar döndüğünde Adam Whitelaw yüzünü çevirmiş, acısını, yasını ele vermemek için ağzını sımsıkı kapatmıştı. Magnus kalan tüm gücüyle adamın acısını dindirmeye çalıştı. Sonunda Adam bir elini kaldırıp Magnus'un elini durdurdu ve başını Magnus'un koluna yasladı.

"Bu kadar yeter, büyücü," dedi, hırıltılı bir sesle. "Yaşayabilecek... Yaşabilecek olsam da bunu istemezdim." Korkunç bir sesle öksürdü ve gözlerini kapadı.

"*Ave atque vale*, Gölge Avcısı," diye fısıldadı Magnus. "Meleğin seninle gurur duyardı."

Görünüşe bakılırsa, Adam Whitelaw artık onu duyamıyordu. Çok kısa bir süre sonra Whitelaw ailesinin son üyesi de Magnus'un kollarında can verdi.

Meclis, Whitelaw'ların vahşi kurtadamlar tarafından öldürüldüğüne inanmıştı. Magnus'un söylediği hiçbir şey bu kararlarını değiştirmedi. Zaten onlardan kendisine inanmalarını da beklememişti. Yaşadıklarını neden açıkça söylemişti, onu da bilmiyordu. Nefilimlerin çok net bir şekilde susmasını tercih ettiği belliydi.

Magnus, Çember'in geri dönmesini bekliyordu.

Çember bir daha New York'a gelmedi ancak Magnus onlarla bir kez daha karşılaştı. Ayaklanma sırasında.

Depodaki gecenin ardından kısa bir süre sonra Lucian Graymark ölmüş gibi ortadan kayboldu. Magnus da öldüğünü tahmin ediyordu. Bir sene sonra Magnus, Lucian'dan haber aldı. Ragnor Fell bir zamanlar Gölge Avcısı olan bir kurtadamdan, zamanın geldiğini duyduğundan, Aşağı Dünya'nın artık Çember'e karşı savaşmaya hazır olduğunu herkese duyurduğundan bahsetti. Valentine, Nefilimler'le Aşağı Dünyalılar arasında tekrar Anlaşmalar'ın imzalanacağı zamanda planını açıklayıp Çember'i silahlandırdı. Çember, Melek'in Büyük Sarayı'nda Gölge Avcısı, Aşağı Dünyalı demeden önüne geleni öldürdü.

Lucian Graymark'ın uyarısı sayesinde Aşağı Dünyalılar saraya girip Valentine'in Çember'ini şaşırtmayı başardı. Tedbirli davranmalarının yanı sıra önlemlerini de almışlardı.

O sırada Gölge Avcıları tıpkı Whitelaw'ların yaptığı gibi Magnus'u şaşırttı. Meclis, Aşağı Dünyalılar'ı yüzüstü bırakmayıp Çember'e karşı onlarla birleşti. Meclis ve enstitü liderlerinin büyük çoğunluğu Whitelaw'ların kendilerinden önce yaptığı seçimi yaptı. Can dostları ve barış için savaştılar ve Valentine'in Çember'i alt edildi.

Ancak savaş biter bitmez, Gölge Avcıları kendi halklarından çok fazla kişiyi kaybetmelerinin suçunu Aşağı Dünyalılar'a attı. Sanki bu savaş Aşağı Dünya'nın başının altından çıkmıştı. Gölge Avcıları hakkaniyetleriyle iftihar ederdi, ancak Magnus'un türüne karşı adalet duyguları her zaman sert olmuştu.

Nefilimler'le Aşağı Dünya arasındaki ilişkiler düzelmedi. Magnus bunun gerçekleşeceği ihtimalinden ümidini kesmişti.

Özellikle de Meclis, Çember'in geriye kalan son üyelerini de -Lightwood'larla Hodge Starkweather adındaki bir Çember üyesi- işledikleri suçların kefaretini ödemeleri için Camlar Şehri'nden New York Enstitü'süne, Magnus'un şehrine, sürgün ettiği zaman bu ümit hepten yok olmuştu. Gölge Avcıları, katliamın ardından sayıca epey azalmıştı ve Valentine'le birlikte kaybolan Cehennem Kupası olmaksızın yerlerine yenileri gelemeyecekti. Lightwood'lar Meclis'teki önemli bağlantıları sayesinde merhametli bir muameleye tabi tutulduklarının farkındaydı. Bir kereliğine de olsa hata yaptıkları takdirde Meclis onları ezecekti.

Magnus'a bir yığın iyilik borçlu olan vampirlerden Raphael Santiago, Lightwood'ların iletişime geçtikleri tüm Aşağı Dünyalılar'a karşı mesafeli fakat adil davranmaya özen göster-

diklerini bildirdi. Magnus er ya da geç onlarla çalışması, onlara karşı nezaketli davranması gerekeceğini biliyordu. Tek tercihi bunun hemen değil, sonra olmasıydı. Valentine'in Çember'inin yaşattığı kanlı trajedi sona ermişti ve Magnus geçmişin karanlığına değil, aydınlık günlerin umuduyla geleceğe bakmayı yeğliyordu.

Ayaklanma'nın ardından iki seneden uzun bir süre boyunca Magnus, Valentine'in Çember'inden kimseyi görmedi. Sonunda bir gün o an gelip çatıverdi.

New York City, 1993

Büyücülerin hayatı yüzyıllar boyunca ölümsüzlük, sihir, göz boyama büyüsü ve heyecanla geçerdi.

Bununla birlikte, kimi zaman Magnus da herkes gibi evde oturup kanepede televizyon izlemek isterdi. Tessa'yla birlikte kanepeye kıvrılmış, *Gurur ve Önyargı*'yı seyrediyorlardı. Tessa kitabın daha iyi olduğunu söyleyerek uzun uzadıya şikâyet ediyordu.

"Jane Austen olsaydı böyle istemezdi," dedi Tessa, Magnus'a. "Bunu görebilseydi, eminim dehşet içinde kalırdı."

Magnus kanepeden kalkıp pencerenin önünde dikildi. Paket servisten Çin yemeği gelmesini bekliyordu ve boşluk ve sefahatle geçen uzun bir günün ardından açlıktan ölüyordu. Oysa yolda kurye falan yoktu. Sokaktaki tek kişi soğuk havaya karşı bebeğini sımsıkı sarmış genç bir kadındı. Hızlı hızlı yürüyordu. Kuşkusuz eve dönüyor olmalıydı.

"Jane Austen bunu görebilseydi," dedi Magnus, "herhâlde, *bu küçük kutuda minik iblisler var, bir rahip çağırın,* diye bağırır, televizyona güneş şemsiyesiyle vururdu."

Kapı zili çalınca Magnus başını pencereden çevirdi.

"Sonunda," dedi Magnus, kapının yakınındaki bir masadan on dolar alıp. Kuryenin gelmesi için kapı ziline bastı. "Daha fazla Bay Darcy izleyebilmek için biraz biftekle brokoliye ihtiyacım var. Şu evrensel olarak bilinen bir gerçektir ki boş mideyle çok fazla televizyon izlersen başın düşer."

"Başın düşseydi," dedi Tessa, "kuaförlük endüstrisi iflasa giderdi."

Magnus bu sözü onaylarcasına başını sallayıp o sırada çenesine gelen saçlarına dokundu. İstifini bozmadan kapıyı açtı ve kendini kızıl buklelerin taçlandırdığı saçıyla bir kadına bakarken buldu. Kadının kucağında bir çocuk vardı. Birkaç saniye önce sokakta gördüğü kadındı bu. Magnus kapısında böylesi... fani görünümlü biriyle karşılaştığına şaşırmıştı.

Genç kadının üstünde bol bir kotla kıravat desenli bir tişört vardı. Kapıya vurmak için kaldırmış gibi görünen elini indirince Magnus kadının kolundaki gümüşi, solmuş yaraların ışıltısını gördü. Bunlardan o kadar fazla sayıda görmüştü ki ne oldukları konusunda yanılması imkânsızdı.

Kadın kollarında Yasa'nın işaretlerini taşıyordu. Tenindeki eski mühürlerin izleri bir hatıra gibiydi. Kadın bir Gölge Avcısı'ydı. Ancak yeni işaretler taşımayan, takımları içinde olmayan bir Gölge Avcısı.

Buraya bir Gölge Avcısı olarak, resmi bir iş için gelmemişti. Başı dertteydi.

"Sen de kimsin?" diye sordu Magnus.

Kadın yutkundu ve "Ben–" diye cevap verdi, "Jocelyn Morgenstern'dim."

Bu isim yıllar öncesine dayanan anıları akla getiriyordu. Magnus sırtındaki bıçağı ve kan tadını hatırladı. İçinden tükürmek gelmişti.

Canavarın karısı kapısındaydı. Magnus gözlerini ondan alamıyordu.

Kadın da gözlerini ona dikmişti. Pijamaları karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Doğrusu, Magnus bu tepkiye alınmıştı. Kafayı sıyırmış hiçbir nefret kültü liderinin karısını, kıyafetlerini yargılasın diye evine çağırmamıştı. Canı sıradan bir tişört yerine siyah kutup ayısı desenli, eski moda bir pijama takımıyla siyah, ipek sabahlık giymek istiyorsa ona kimse karışamazdı. Magnus'u yatak kıyafetleriyle görme şansına ulaşabilen hiç kimse daha önce şikâyetçi olmamıştı.

"Şeytani bir manyağın karısını sipariş ettiğimi hatırlamıyorum," dedi Magnus. "Biftek ve brokoli sipariş ettiğimi çok iyi hatırlıyorum ama. Ya sen, Tessa? Şeytani bir manyağın karısını *sen* mi sipariş ettin?"

Tessa'nın görebilmesi için kapıyı daha da açtı. Bir süre sessizlik oldu. Ardından Magnus, Jocelyn'in kollarındaki tortop edilmiş battaniyenin oynadığını gördü. İşte o anda kadının bir de çocuğu olduğu aklına geldi.

"Buraya gelmemin nedeni, Magnus Bane," dedi Jocelyn, "sizden yardım istemek."

Magnus kapının kenarını öyle sıkı tutuyordu ki sonunda eklemleri bembeyaz kesildi.

"Dur bir düşüneyim," dedi Magnus. "Olmaz."

Tessa yumuşak sesiyle konuşup onu engelledi, "Bırak gelsin, Magnus," dedi.

Magnus dönüp Tessa'ya baktı. "Ciddi misin sen?"

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Tessa.

Tessa'nın ses tonunda bir tuhaflık vardı. Ayrıca, siparişi getiren çocuk elinde ısmarladıkları yemeklerle koridorda görünmüştü. Magnus, Jocelyn'in içeri girmesi için başıyla işaret verdi. On doları kuryeye uzatıp şaşkın adamın yemekleri vermesine kalmadan kapıyı suratına kapattı.

Şimdi Jocelyn kapının önünde mahcup mahcup dikiliyordu. Kollarındaki ufaklık tekme atıp ayaklarını uzattı.

"Bebeğin var," dedi Magnus, sanki belli olmuyormuş gibi.

Jocelyn huzursuzca sallanıp bebeği göğsüne bastırdı.

Tessa sessizce onlara doğru ilerleyip Jocelyn'in yanında durdu. Üstünde siyah taytla WILLIAM OYUNCAK BEBEK İSTİYOR yazan bir tişört olmasına rağmen, her zamanki gibi resmi ve otoriter havası sezinleniyordu. Tişört aslında oğlanların bebeklerle kızlarınsa kamyonlarla oynamak istediğine dair feminist bir söylem içeriyordu. Yine de Magnus, kadının bunu kısmen de olsa isimden dolayı seçtiğinden şüpheleniyordu. Tessa'nın eşi uzun zaman önce öldüğü için ismi, onu kaybetmesinin ardından yaşadığı

ızdıraptan ziyade soluk, mutlu hatıraları canlandırıyordu. Başka büyücüler de âşık olmuş, sevdiklerini kaybetmişti, ancak çok azı Tessa kadar korkunç bir sadakat duyardı. On yıllar sonra dahi hiç kimseyi kalbini kazanacak kadar yakınına almamıştı.

"Jocelyn Fairchild," dedi Tessa. "Henry Branwell ve Charlotte Fairchild'ın çocuğu."

Jocelyn soyağacağına dair nutuk atılmasını beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Doğru," dedi temkinli bir tavırla.

"Anlayacağın, onları tanıyordum," diye açıklama yaptı Tessa. "Henry'ye çok benziyorsun."

"Onları *tanıyor muydunuz?* O hâlde siz..."

Henry öleli yarım yüzyıldan fazla zaman geçmişti ve Tessa yirmi beş yaşından büyük görünmüyordu.

"O hâlde siz de mi büyücüsünüz?" diye sordu Jocelyn şüpheyle. Magnus, Jocelyn'in gözlerinin Tessa'yı baştan aşağı süzdüğünü gördü. Bir iblis işareti, Gölge Avcıları'na insan olmadığını, pis ve küçümsenecek biri olduğunu belli edecek bir sembol arıyordu. Kimi büyücüler, işaretlerini kıyafetlerinin altında saklayabiliyordu. Fakat Jocelyn, Tessa'ya ne kadar bakarsa baksın asla bir işaret bulamayacaktı.

Tessa onun karşısında diklenmemekle birlikte, birdenbire Jocelyn'den daha uzun göründü. Üstelik kül rengi gözleriyle insanın kanını dondurabiliyordu.

"Ben," dedi Tessa. "Ben Theresa Gray, Büyük İblis ve Elizabeth Gray'in kızı. Annem Adele Starkweather olarak, siz-

den biri olarak doğmuştu. Londra Ensitüsü Başkanı William Herondale'in karısı ve James'le Lucie Herondale'in annesiydim. Will'le Gölge Avcısı çocuklarımızı fanileri korumaları, Meclis ve Yasa'ya uygun yaşamaları, Anlaşmalar'a bağlı kalmaları için yetiştirdik."

Çok iyi bildiği şekilde, Nefilimler gibi konuşuyordu.

"Bir zamanlar Gölge Avcıları'nın arasında yaşadım," dedi Tessa yumuşak bir tavırla. "Bir zamanlar senin gözüne bir insan gibi görünebilirdim."

Jocelyn şaşkına dönmüş görünüyordu. Tıpkı çok garip bir gerçeği öğrendikten sonra dünyaları başlarına yıkılan insanlar gibi.

"Aşağı Dünyalılar'a karşı işlediğim suçları affetmiyorsanız sizi anlarım," dedi Jocelyn, "ama gidecek... gidecek hiçbir yerim yok. Ve yardıma ihtiyacım var. Kızımın yardımınıza ihtiyacı var. O bir Gölge Avcısı ve Valentine'in kızı. Kendi türleri arasında yaşayamaz. Asla onlara dönemeyiz. Fani dünya dışında her şeye gözlerini kapamanız için bir büyüye ihtiyacım var. Fani dünyada güvende ve mutlu büyüyebilir. Babasının kim olduğunu hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmaz." Jocelyn boğulacak gibiydi. Yine de çenesini kaldırıp "Annesinin yaptıklarını da," diye ekledi.

"Demek bize gelip yalvarıyorsun," dedi Magnus. "Biz canavarlara."

"Aşağı Dünyalılar'la hiçbir derdim yok," dedi Jocelyn sonunda. "Ben... En yakın arkadaşım Aşağı Dünyalı ve o hep sevdi-

ğim kişiden başka bir kişiye dönüştüğüne inanmıyorum. Hata ettim. Yaptığım şeyin bedelini hayatım boyunca ödeyeceğim. Ama yalvarırım, kızım hiçbir şey yapmadı."

En yakın arkadaşı bir Aşağı Dünyalı'ydı. Magnus'a kalırsa, Lucian Graymark, Ayaklanma'dan beri hiç kimse tarafından görülmemesine karşın hâlâ hayatta olmalıydı. Jocelyn'in ondan en yakın arkadaşı olarak bahsetmesi Magnus'u biraz yumuşatmıştı. İnsanlar Jocelyn'in Lucian'la birlikte Valentine'i bozguna uğratma planları yaptığını söylemişti. Gerçi savaştan sonra Jocelyn ortalarda görünmediğinden bu söylenti doğrulanmamıştı. Magnus Ayaklanma sırasında da Jocelyn'e rastlamamıştı. Bu iddiasına inanıp inanmamak konusunda ne yapacağını bilemiyordu.

Magnus, Gölge Avcıları'nın adaletinin genelde daha ziyade zalimliğe benzediğini düşünürdü ve asla zalim davranmak istemezdi. Kadının bitkin, çaresiz yüzüne, kucağındaki kundağa bakınca zalim olamıyordu. Telafiye, tanıştığı herkesin içinde var olduğunu düşündüğü inceliğe inanıyordu. İnanması gereken çok az şeyden biriydi bu. Onca çirkin gerçeğin karşısında güzelliğin var olması ihtimaline.

"Herondale'le evli olduğunu söyledin," dedi Jocelyn, Tessa'ya. Bu iddiasının zayıflığını zaten anlayabiliyormuş, fakat söyleyecek başka sözü yokmuş gibi güçsüzdü sesi. "Stephen Herondale arkadaşımdı–"

"Stephen Herondale'le tanışmış olsaydık beni öldürürdü," dedi Tessa. "Ne sizin gibi insanların ne de onun gibilerinin ara-

sında yaşarken güvende olabilirdim. Savaşmış ve hayatını kaybetmiş, asla sizler gibi onursuzluk etmemiş savaşçıların karısı ve annesiyim ben. Ben de takımlar kuşandım, bıçak kullandım, iblisleri katlettim ve dilediğim tek şey sevdiklerimle birlikte mutlu yaşayabilmek için kötülüğü yenmekti. Umuyorum ki bu dünyayı çocuklarım için çok daha iyi ve güvenli bir yer hâline getirmişimdir. Valentine'in Çember'i yüzünden, Herondale soyu, oğlumun çocuklarının çocuklarının ait olduğu soy yok oldu. Bu senin, Çember'inizin ve kocanın elinden oldu. Stephen Herondale yüreğinde nefretle ve ellerinde halkımın kanıyla öldü. Kendi soyum ve Will'in soyunun bundan daha korkunç bir şekilde yok olmasını hayal edemezdim. Valentine'in Çember'inin bana yaptığı şeyin yarasını hayatım boyunca taşıyacağım, ki biliyorsun, sonsuza dek yaşayacağım."

Tessa sustu, Jocelyn'in bembeyaz kesilmiş, çaresiz yüzüne baktı. Ardından daha nazik bir tavırla, "Ancak Stephen Herondale kendi seçimlerini yaptı," dedi. "Ve sen de nefret edilecek kişiden bağımsız seçimlerini yaptın. Senin yardımın olmasaydı Valentine'i asla yenemezdik, bunu biliyorum. Ve çocuğun kimseye kötülük etmedi."

"Bu, yardımımızı hak ettiği anlamına gelmez," diye araya girdi Magnus. Jocelyn'i geri çevirmek istememesine karşın, içinde hâlâ onun bir düşman olduğunu söyleyen, şikâyetçi bir yan vardı. "Ayrıca ben Gölge Avcıları hayır kurumu değilim. Hem yardımımın karşılığını verecek parası olduğundan da şüpheliyim. Kaçaklar nadiren yeterli kaynaklara sahip olur."

"Parayı bulurum," dedi Jocelyn. "Ben sadaka istemiyorum, ayrıca artık bir Gölge Avcısı değilim. Gölge Avcıları'yla hiçbir işim olsun da istemiyorum. Başka biri olmak istiyorum. Kızımı da bir başkası gibi yetiştirmek istiyorum. Meclis'e bağlı olmasın, kimse tarafından aklı çelinmesin. Benden daha cesur olmasını, kaderini kendisini dışında kimsenin çizmesine izin vermemesini istiyorum."

"Kimse çocuğu için bundan daha fazlasını isteyemez," dedi Tessa ve Jocelyn'e doğru yaklaştı. "Kucağıma alabilir miyim?"

Jocelyn bir an tereddüt içinde battaniyeye sardığı çocuğa sımsıkı sarıldı. Derken, yavaş yavaş, gönülsüzce, sarsak hareketlerle, öne doğru uzanıp bebeğini büyük bir dikkatle az önce tanışmış olduğu kadının kollarına bıraktı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Tessa. Tessa on yıllardır bir bebeğe sarılmış mıydı, Magnus bilemiyordu. Yine de Tessa koluyla desteklediği çocuğu bir annenin içgüdüsel sevgisi ve rahatlığıyla kalçasına doğru kaydırdı. Magnus bir keresinde Tessa'nın tam bu şekilde torunlarından birini kucakladığını görmüştü. "Adı ne?"

"Clarissa," dedi Jocelyn, dikkatle Tessa'ya bakarken. Ardından, onlara bir sır verirmiş gibi, "Ben ona Clary diyorum," diye ekledi.

Magnus, Tessa'nın omzunun üstünden çocuğun yüzüne baktı. Çocuk, Magnus'un zannettiğinden daha büyüktü, yaşına göre küçük görünüyordu. Yüzü bebeklik çağına özgü yuvarlaklığını yitirmişti: Neredeyse 2 yaşında olmalıydı ve şimdiden annesine

benziyordu. Tam bir Fairchild gibi görünüyordu. Henry'ninki gibi kızıl bukleleri küçük başını sarıyordu. Cam gibi parlak, mücevherler gibi ışıltılı gözleriyle merakla etrafına bakıyordu. Bir yabancının kucağına verilmekten karşı çıkıyormuş gibi değildi. Tessa bebeğin battaniyesini daha da sıkı sardı. Clary'nin küçük, tombul eliyle kararlı bir şekilde Tessa'nın parmağını tuttu. Çocuk, Tessa'nın parmağını ileri geri salladı. Sanki yeni sahibini kabullendiğini göstermek istiyordu.

Tessa bebeğe doğru gülümsedi. Hafif, tatlı bir tebessümdü bu. "Selam, Clary," diye fısıldadı.

En azından Tessa'nın kararını verdiği açıktı. Magnus omzunu Tessa'nın omzuna dayayıp eğildi ve çocuğun yüzüne baktı. Çocuğun dikkatini çekmek için elini salladı. Parmaklarını öyle hareket ettiriyordu ki bütün yüzükleri ışıkta parlıyordu. Clary inci gibi bembeyaz dişleriyle büyük bir neşeyle gülünce Magnus yüreğindeki kırgınlığın hafiflediğini hissetti.

Clary net ve buyurgan bir tavırla kıpırdanarak bırakılmak istediğini belli etti. Tessa bu seçimi annesinin yapması için onu Jocelyn'e verdi. Jocelyn çocuğunun bir büyücünün evinde dolanmasını istemiyor olabilirdi.

Jocelyn kaygı dolu gözlerle etrafına bakındı. Bebeğini bırakmanın ya güvenli olduğuna karar verdi ya da hevesle kıpırdanan küçük Clary'nin inadına boyun eğdi. Böylece Clary'yi yere indirdi. Clary büyük bir kararlılıkla etraftaki arayışına başladı. Magnus ve diğerleri Clary'nin o küçük başının sallanarak Tessa'nın kitabıyla Magnus'un mumlarından birini (bir süre bu

mumu dalgın dalgın çiğnedi), Magnus'un kanepenin altında bıraktığı gümüş tepsiyi almasını izledi.

"Nasıl da meraklı bir ufaklık, değil mi?" diye sordu Magnus. Jocelyn, Magnus'a baktı. Yine de kaygılı gözlerini çocuğundan ayırmıyordu. Magnus farkında olmadan ona gülümsedi. "Kötü bir özellik değil bu," dedi ona güven verir bir tavırla. "Büyüdüğünde bir maceraperest olabilir."

"Büyüdüğünde güvende ve mutlu olmasını istiyorum," dedi Jocelyn. "Maceralar yaşamasını istemiyorum. Macera, hayat size zalim davrandığında yaşanır. Fani bir hayat sürmesini istiyorum. Sessiz sakin, rahat. Ve umarım büyüdüğü zaman gölgeler dünyasını görmez. Çocuklara göre bir dünya değil orası. Ama umuttan yana şansım hiç yaver gitmemiştir. Bu öğleden sonra çitle çevrili bir yerde bir periyle oynamaya çalıştığını gördüm. Yardımınıza ihtiyacım var. Ona yardım etmeniz lazım. Gölgeler dünyasına dair her şeye gözlerini kapatabilir misiniz?"

"Çocuğunun doğasına ait temel bir bölümü koparıp sana daha uygun bir şekle getirebilir miyim onu?" diye sordu Magnus Jocelyn'e. "Sonunda delirmesini istiyorsan, evet."

Magnus bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Jocelyn tokat yemiş gibi bembeyaz bir suratla gözlerini ona dikmişti. Ancak Jocelyn Morgenstern gözyaşları dökecek, kontrolünü kaybedecek türden bir kadın değildi. Ya da Valentine ona çoktan gözyaşlarını döktürmüştü. Dimdik bir şekilde, dengeli bir ses tonuyla, "Yapabileceğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Deneyebileceğim... bir şey var," dedi Magnus.

Bunu yapacağını söylememişti. Gözlerini küçük kızdan ayırmaksızın Valentine'in kör ettiği küçük kurtkızı düşünüyordu. Yüzyıllar önce işaretleri alınan Edmund Herondale'i, Tessa'nın çocukları Jamie ve Lucie'yi, sineye çektikleri diğerlerini. Bir çocuğu yasayı merhametten daha önemli addeden Gölge Avcıları'nın eline vermeyecekti.

Clary uzaktan Magnus'un zavallı kedisini gördü. Yıllar içinde yaşlanmış Büyük Catsby kadife bir yastığın üstüne yüzükoyun yatmış, tüylü, gri kuyruğu aşağı sarkıyordu.

Yetişkinler felaketin yaklaşmakta olduğunu görmüştü. Hep birlikte bir adım öne çıktılar. Fakat Clary, hizmetçisini çağırmak için zile elini uzatan bir kontesin asil havasıyla çoktan Büyük Catsby'nin kuyruğunu çekmişti.

Büyük Catsby bu saygısızlığa karşı çıkmak için yürek paralayıcı bir şekilde miyavladı ve dönüp Clary'yi tırmaladı. Clary bağırmaya başladı. Jocelyn bir saniye içinde Clary'nin yanında diz çökmüştü. Kızıl saçları hayata karşı Clary'yi koruyan bir perde misali çocuğun tepesine düşmüştü.

"Soyunda ölüm periliği var mı?" diye sordu Magnus, kulak tırmalayıcı feryadın üstünden. Clary polis sireni gibi bağırıyordu. Magnus yirmi yedinci kez tutuklanacakmış gibi hissediyordu. Jocelyn saçlarının arasından öfkeyle ona baktı. Buna karşılık Magnus şakadan teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Ah, Valentine'in çocuğunun soyunun saf olmadığını ima ettiğim için özür dilerim."

"Yapma, Magnus," dedi Tessa alçak sesle. Tessa, Magnus'tan çok daha fazla Gölge Avcısı sevmişti. Gidip Jocelyn'in yanında durdu. Jocelyn'in omzuna elini koydu. Jocelyn buna karşı herhangi bir tepki vermedi.

"Çocuğunun güvende olmasını istiyorsan," dedi Magnus, "görüş yetisini gizleyecek bir büyüden daha fazlasına ihtiyacı var. Doğaüstü dünyadan da korunması lazım, yanına yaklaşabilecek iblislerden."

"Peki hangi Demir Kızkardeş ya da Sessiz Birader, Clary'yle beni Meclis'e teslim etmeden bu seremoniyi yapar?" diye sordu Jocelyn. "Olmaz. Bunu riski atamam. Gölgeler dünyasına dair hiçbir şey bilmezse güvende olacaktır."

"Annem gölgeler dünyasına dair hiçbir şey bilmeyen bir Gölge Avcısı'ydı," dedi Tessa. "Ve bu güvende kalmasını sağlamadı."

Jocelyn dehşet içinde Tessa'ya bakıyordu. Belli ki bahsettiği hikâyeye dair çıkarımlar yapabiliyordu. Bir iblis korunmasız bir Gölge Avcısı kadına ulaşmayı başarmıştı ve sonucunda Tessa doğmuştu.

Bir sessizlik oldu. Tessa yaklaşırken Clary merakla ona döndü. Çığlıklarını unutuvermişti. Şimdi tombul kollarını Tessa'ya doğru kaldırıyordu. Jocelyn, Tessa'nın çocuğu tekrar kucağına almasına izin verdi. Bu sefer Clary, Tessa'nın kucağından inmek istemedi. Clary gözyaşlarının ıslattığı küçük yüzünü Tessa'nın tişörtüne sürdü. Bu bir sevgi göstergesine benziyordu. Magnus o anki yapış yapış durumunda kimsenin Clary'yi kucağına vermemesini umuyordu.

Jocelyn gözlerini kırpıştırdı. Yavaş yavaş yüzüne bir gülümseme yayıldı. Magnus ilk kez bu kadının güzel olduğunu fark ediyordu. "Clary asla yabancıların kucağına gitmez. Belki de... Belki de Fairchild'ların yabancısı olmadığını fark etmiştir."

Tessa, Jocelyn'e doğru baktı. Kül rengi gözleri parlıyordu. Magnus bu koşullar altında Tessa'nın kendisinden çok daha fazlasını gördüğünü düşünüyordu. "Olabilir. Seremoni konusunda sana yardım ederim," diye söz verdi. "Rica edersem her tür sırrı saklayacak bir Sessiz Birader tanıyorum."

Jocelyn başını eğdi. "Teşekkür ederim, Theresa Gray."

Magnus, Valentine'in, karısının Aşağı Dünyalılar'a yalvardığını, çocuğunun bir büyücünün kucağında olduğunu görse ne kadar öfkeleneceğini düşündü. Magnus'un Jocelyn'nin isteğine zalimlikle karşılık verme düşüncesi giderek zayıflıyordu. Böylesi bir intikamı almaya değerdi. Valentine'in ölümünden sonra dahi ne kadar yanlış yaptığını kanıtlamak.

Magnus iki kadınla çocuğun yanına gitti ve Tessa'ya baktı. Tessa onaylar bir şekilde başını salladı.

"Pekâlâ o hâlde," dedi Magnus, "öyle görünüyor ki sana yardım edeceğiz, Jocelyn Morgenstern."

Jocelyn irkildi. "Bana bu şekilde hitap etme. Ben... ben Jocelyn Fairchild'ım."

"Artık bir Gölge Avcısı olmadığını sanıyordum," dedi Magnus. "Seni bulmalarını istemiyorsan ilk adım olarak soyadını değiştirmen çok önemli. İnan bana, bu konularda uzmanımdır. Çok fazla casusluk filmi izledim."

Jocelyn kuşkulu görünüyordu. Magnus yüzünü ekşitti.

"Ben de Magnus Bane adıyla doğmadım," dedi. "Bu isme tamamen kendim karar verdim."

"Ben aslında Theresa Gray olarak doğdum," dedi Tessa. "Ama hangi isim aklına yatıyorsa onu seçmelisin. Her zaman demişimdir, kelimelerin büyük bir gücü vardır ve buna isimler de dâhil. Kendin için seçeceğin isim kaderini, kim olmak istediğini belirler."

"Bana Fray deyin. İzin verin Fairchild'ların ve kaybettiğim ailemin, Gray'lerin isimlerini birleştireyim. Çünkü sizler... aile dostumsunuz," dedi Jocelyn, birdenbire kararlılıkla.

Tessa, Jocelyn'e gülümsedi. Şaşırmış fakat hoşnut görünüyordu. Jocelyn ise kızına bakıp tebessüm etti. Magnus, Jocelyn'in yüzünde kararlılığı görüyordu. Valentine, Magnus'un bildiği dünyayı yok etmek istemişti. Oysa bu kadın Valentine'i ortadan kaldırmaya yardım etmişti. Şimdi ise kızına bambaşka, aydınlık ve yepyeni bir dünya yaratacakmış gibi bakıyordu. Sadece Clary için, geçmişin karanlığı Clary'ye asla dokunmasın diye. Magnus Jocelyn gibi unutmayı böylesi tutkuyla istemenin, sevgiyle birlikte gelen şiddetli koruma isteğinin ne demek olduğunu biliyordu.

Belki de yeni kuşağın hiçbir çocuğu geçmişin kötülüklerine dair tüm gerçeği öğrenmek zorunda kalmayacaktı. Bu kızıl saçlı, inatçı ufaklık, Los Angeles Enstitüsü'ndeki yarı peri Helen ve Mark Blackthorn, hatta Camlar Şehri'nden uzakta, New York'ta yetişen Maryse Lightwood'un çocukları.

Jocelyn, küçük kızının yüzünü okşadı. Bebek gülümserken, yaşamanın saf neşesiyle gözleri parlarken, hepsi onu izledi. Kendi içinde bir hikâyeydi bu çocuk. Henüz yeni başlayan, tatlı ve umutla dolu bir hikâye.

"Jocelyn ve Clary Fray," dedi Magnus. "Sizinle tanıştığıma sevindim."

Gerçek Aşkın Seyri (Ve İlk Randevular)

Cassandra Clare

Alec'in gözleri açılmıştı. Magnus onun tepkisel davrandığından, aslında bir fani karşısında iblis düşmanlar için verilmiş gücü kullanmaya niyetli olmadığından şüpheleniyordu.

Kızıl saçlı adam ciyaklayınca diş telleri ortaya çıktı. Görünüşe bakılırsa, ya telaş içinde teslim olduğundan ya da yaşadığı panikten bir kuş gibi çırpınarak kollarını salladı.

Gerçek Aşkın Seyri

ÇAT!
DOSTUM! ÜZGÜNÜM! CİDDEN! NİNJA OLDUĞUNU BİLMİYORDUM!
PADAT!
BEN NİNJA DEĞİLİM.

Brooklyn'de cuma gecesiydi ve şehir ışıkları yaz sıcağı bir kitabın sayfaları arasındaki çiçek gibi kaldırımları eziyordu. Magnus dairesinin bulunduğu katta tek başına yürürken bir parça merakla ekilecek mi, düşünüyordu.

Bir Gölge Avcısı'nın ona çıkma teklif etmesi Magnus'un başına gelip gelebilecek en tuhaf ve beklenmedik on şey içindeydi. Magnus her zaman beklenmedik olaylarla dolu bir hayat sürmeye çalışırdı.

Bu teklifi kabul etmek, onu bile şaşırtmıştı.

Geçen salıyı evde kedisiyle ve boynuzlu karakurbağalarını içeren bir envanter listesiyle bomboş geçirmişti. Derken New York Enstitüsü'nü yöneten Gölge Avcıları'nın en büyük oğlu Alec Lightwood, Magnus'un kapısına çıkagelmiş, hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmiş ve morla leylak rengi arasında

tüm tonlarda morararak ona çıkma teklif etmişti. Buna karşılık Magnus o anda aklını kaybetmiş ve onu öpmüş, cuma günü için randevu vermişti.

Tüm bunlar aşırı derecede tuhaftı. Öncelikle Alec, Magnus'a gelip hayatını kurtardığı için teşekkür etmişti. Gölge Avcıları'ndan çok azı böyle bir şey yapmayı akıl ederdi. Büyüye ihtiyaç duydukları her anda bunu kendilerine hak görürler ve büyücülere ya işlerini kolaylaştıracak bir alet ya da bir baş belası gibi bakarlardı. Nefilimlerin çoğu doğru kata geldikleri için bir asansöre teşekkür etmeyi akıl etmezlerdi.

Öte yandan, daha önce hiçbir Gölge Avcısı'nın Magnus'a çıkma teklif etmemiş olduğu gerçeği vardı. Yalnızca büyü anlamında, cinsel ve tuhaf olan çeşitli türden dileklerde bulunmuşlardı. İçlerinden hiçbirisi onunla vakit geçirmek, filme gitmek ve birlikte patlamış mısır yemek istememişti. Magnus, Gölge Avcıları'nın film *izlediğinden* dahi emin değildi.

Alec'inki öyle basit, öyle doğrudan bir istekti ki, daha önce hiçbir Gölge Avcısı sırf Magnus dokundu diye bir tabağı kırmamış ya da lanet okur gibi ona "büyücü" dememişti sanki. Bütün eski yaralar asla açılmamış gibi iyileşebilecek, dünya Alec Lightwood'un parlak gözlerinden geçiyormuş gibi görünecekti sanki.

O esnada Magnus teklifi kabul etmişti çünkü evet demek istemişti. Bununla birlikte, budalalık ettiği için evet demiş olma ihtimali de vardı.

Ne de olsa, Magnus sürekli Alec'in kendisinden o kadar da hoşlanmadığını hatırlamak zorundaydı. Sadece hayatında gör-

düğü ilk erkeğin ilgisine cevap veriyordu. Alec içine kapanık, utangaç, açıkça güvensiz biriydi ve belli ki sarışın arkadaşı Trace Wayland'e takılıp kalmıştı. Magnus isminin bu olduğundan gayet emindi fakat Wayland, Magnus'a açıklanamayacak derecede Will Herondale'i anımsatıyordu. Oysa Magnus, Will'i düşünmek istemiyordu. Kalp kırıklığından korunmanın en iyi yolunun kaybettiği arkadaşlarını düşünmemek ve bir daha Gölge Avcıları'yla ilişkiye girmemek olduğunu biliyordu.

Magnus kendi kendine bu buluşmanın biraz heyecanlı geçeceğini, fazlasıyla rutine girmiş hayatında münferit bir olaydan daha fazlası olmayacağını söylemişti.

Alec'e nasıl teslim olduğunu ve Alec'in kendisine nasıl baktığını ve insanı mahveden bir basitlikle nasıl, *senden hoşlanıyorum,* dediğini düşünmemeye çalışıyordu.

Magnus her zaman gerektiğinde kelimeleri nasıl da eğip insanları yanılttığını veya gözlerine perde çektiğini bilen biri olarak düşünmüştü kendini. Alec'in tüm bunları ezip geçmesi olağanüstüydü. Buna çabalamıyor gibi görünmesi daha da muhteşemdi.

Alec gider gitmez Magnus, Catarina'yı aramış, sırrını tutması için ona yemin ettirmiş ve olan biten her şeyi anlatmıştı.

"Onunla çıkmayı kabul etmenin nedeni Lightwood'ların aşağılık insanlar olduğunu düşünmen ve oğullarını yoldan çıkarabileceğini onlara göstermek istemen mi?" diye sordu Catarina.

Magnus ayaklarını Başkan Miyav'ın üstünde dengeledi. "Lightwood'ların gerçekten de aşağılık olduğunu düşünüyo-

rum," diye itiraf etti. "Ve söylediğin sahiden de benim yapabileceğim türden bir şey. *Kahretsin.*"

"Hayır, pek öyle değil," dedi Catarina. "Günün yarısında dalga geçip duruyorsun ama hiçbir zaman kinci biri olmadın. O maskenin ardında iyi bir yüreğin var."

Asıl iyi yürekli olan Catarina'ydı. Magnus kimin oğlu olduğunu ve nereden geldiğini çok iyi biliyordu.

"Cevabın kindarlıktan kaynaklansa bile kimse seni suçlayamaz. Özellikle de Çember'den ve yaşanan onca şeyden sonra."

Magnus pencereden dışarı baktı. Evinin karşı tarafında bir Polonya restoranı vardı. Parlayan ışıkları yirmi dört saat boyunca pancar çorbası ve kahve verdiklerine dair reklam yapıyordu (Magnus bu ikisinin aynı anda servis edilmediğini umuyordu). Alec'in Magnus'a çıkma teklif ederken ellerinin nasıl titrediğini, Magnus teklifini kabul ettiğinde ne kadar mutlu ve şaşkın göründüğünü düşündü.

"Hayır," dedi Magnus. "Muhtemelen bu kötü bir fikir. Son on yılda aklıma gelen en berbat fikir olabilir. Yine de teklifini kabul etmemin ailesiyle hiçbir ilgisi yok. Evet demem tamamen onun eseri."

Catarina birkaç saniye boyunca sustu. Ragnor orada olsaydı buna gülerdi. Fakat Ragnor yeşil tenini ortaya çıkarmak için bir dizi karmaşık yüz maskesi için İsviçre'de bir kaplıcaya kaçmıştı. Catarina bir şifacının içgüdülerine sahipti: Ne zaman iyi davranması gerektiğini biliyordu.

"O hâlde, randevunda bol şanslar," dedi Catarina sonunda.

"Çok teşekkürler ama şansa ihtiyacım yok, ihtiyacım olan yardım," dedi Magnus. "Sırf bu randevuya gidiyorum diye keyifli vakit geçirecek değiliz. Oldukça etkileyici biriyim ama tango yapmak için iki kişi gerekir."

"Magnus, en son tango yapmaya çalıştığında olanları hatırlasana. Ayakkabın ayağından fırlamıştı ve neredeyse birinin ölümüne sebep oluyordun."

"Tangoyu metafor olarak söylemiştim. Alec bir Gölge Avcısı, bir Lightwood ve sarışınlardan hoşlanıyor. Flört bakımından felaket biri. Bir kaçış stratejisine ihtiyacım var. Şayet buluşmamız tam bir felaketle sonuçlanırsa sana mesaj atacağım. *Mavi sincap, ben seksi tilki. Görev büyük bir önyargıyla iptal edilmeli,* yazacağım. Sonra sen beni arayacak ve uzman büyücü yardımıma ihtiyaç duyduğun acil bir durum olduğunu söyleyeceksin."

"Bu gereksiz derecede karmaşık görünüyor. Telefon senin Magnus, şifre oyunları yapmamıza gerek yok."

"Pekâlâ. Sadece, *iptal* yazacağım." Magnus elini uzatıp parmaklarını Başkan Miyav'ın başından kuyruğuna doğru kaydırdı. Başkan Miyav gerinerek Magnus'un erkek zevkini onayladığını belirtmek için büyük bir heyecanla mırıldadı. "Bana yardım edecek misin?"

Catarina sinirli bir tavırla derin bir nefes aldı. "Sana yardım edeceğim," diye söz verdi. "Ama bu yüzyıldaki randevularında yapacağım son iyilik bu ve bana borçlusun."

"Anlaştık," dedi Magnus.

"Ve her şey yolunda giderse," dedi Catarina kıkır kıkır gülerek, "düğününde sağdıcın olmak istiyorum."

"Artık kapatıyorum," dedi Magnus ona.

Catarina'yla bir anlaşma yapmıştı. Bundan daha fazlasını yapmıştı: Bir restorana telefon edip rezervasyon yaptırmıştı. Buluşmasında giymek için kırmızı Ferragamo pantolon, buna uyan ayakkabılar ve siyah, ipek yelek seçmişti. Yeleği gömleksiz giyecekti zira kollarıyla omuzlarını harika gösteriyordu. Ve tüm bunlar boşu boşunaydı.

Alec yarım saat geç kalmıştı. Muhtemelen sinirleri bozulmuştu -çok da hoşlanmadığı bir adamla randevusu karşısında bir Gölge Avcısı olarak göreviyle dolu hayatını tartmıştı- ve gelmeyecekti.

Magnus soğukkanlı bir tavırla omuz silkti ve pek de hissetmediği bir rahatlıkla içki dolabına doğru gidip boynuzlu at gözyaşları, enerji iksiri ve biraz limle ilginç bir kokteyl hazırladı. Günün birinde bunu hatırlayıp gülecekti. Hatta muhtemelen ertesi gün. Eh, belki de ondan sonraki gün. Ertesi gün akşamdan kalma olacaktı.

Kapı zili dairenin içinde yankılandığında yerinden sıçrayabilirdi fakat Başkan Miyav dışında kimseler görünmüyordu. Alec merdivenlerden koşarak çıkıp da kapıdan içeri girene dek Magnus sakinliğini korumuştu.

Alec pek de sakin olarak tanımlanamazdı. Siyah saçları küle düşmüş bir ahtapot gibi her yandan çıkıyordu. Göğsü soluk mavi

tişörtünün altında hızlı hızlı inip kalkıyordu ve yüzündeki ter damlaları hafifçe parlıyordu. Gölge Avcıları'nın terlemesi çok zordu. Magnus ne kadar hızlı koştuğunu merak ediyordu.

"Eh, bunu beklemiyordum," dedi Magnus, kaşlarını kaldırarak. Kucağında kedisi olduğu hâlde kendini kanepeye attı. Bacaklarından biri kanepenin oyulmuş, ahşaptan kollarından birine dolandı. Başkan Miyav karnının üstünde uzanmış, vaziyetindeki ani değişimin verdiği şaşkınlık içinde miyavlıyordu.

Magnus rahat ve ilgisiz görünmek için fazla çabalıyor olabilirdi, ancak Alec'in yüzündeki mahzun ifadeye bakılırsa bu konuda sahiden başarılıydı.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Alec, nefes nefese. "Jace biraz silah eğitimi yapmamızı istedi. Ben de nasıl kaçacağımı bilemedim. Demek istediğim, ona söyleyemezdim–"

"Ah, demek Jace'ti," dedi Magnus.

"Ne?" dedi Alec.

"Şu sarışının ismini bir an unutuvermişim," diye açıklama yaptı Magnus, ilgisiz bir tavırla parmaklarını şaklatarak.

Alec şaşırmışa benziyordu. "Ah. Ben... Ben Alec."

Magnus kaygısız bir tavırla parmaklarını şaklatmak üzereyken duruverdi. Pencereden görünen şehir ışıklarının pırıltısı parmaklarındaki mavi mücevherlerden yansıyor, alev almış gibi görünen ışıltılı mavi kıvılcımlarla Alec'in gözlerinin koyu mavisine karışıyor, bu gözlerde yok oluyordu.

Magnus, Alec'in çabaladığını düşünüyordu. Yine de bunu anlamak için deneyimli bir göz gerekiyordu. Açık mavi tişörtü

salı günü giydiği şu berbat gri üstten çok daha iyi oturmuştu üstüne. Belli belirsiz parfüm kokuyordu. Magnus beklenmedik bir şekilde etkilendiğini hissetti.

"Evet," dedi Magnus ağır ağır. Ardından gülümsedi. "Senin adını hatırlıyorum."

Alec tebessüm etti. Belki de Alec'in *Anlaşılan-Jace*'e karşı bir şeyler hissetmesinin önemi yoktu. *Anlaşılan-Jace* sahiden güzeldi fakat güzelliğinin de farkında olan biriydi ve böyle kimseler çoğunlukla hak ettiklerinden daha çok sorun çıkarırlardı. Şayet Jace ışığı ve dikkatleri toplayan altınsa, Alec gümüştü: Herkesin Jace'e bakmasına o kadar alışkındı ki o da ona bakıyordu, Jace'in gölgesi altında yaşamaya o kadar alışmıştı ki görülmeyi hiç beklemiyordu. Belki de Alec'e bir odada herkesten çok görülmeye, uzun uzun bakılmaya değer tek kişi olduğunu söyleyen ilk kişi olmak yeterdi.

Üstelik çok az insan bilse de gümüş altından daha nadir bulunan bir madendi.

"Takma kafanı," dedi Magnus, kanepeden sarkıp indi ve Başkan Miyav'ı şaşkınca ve hüzünle dolu miyavlanmasına rağmen nazikçe kanepe yastıklarından birine koydu. "Bir içki al."

Magnus kendi içkisini misafirperver bir şekilde Alec'in eline tutuşturdu. Zaten bardağından bir yudum bile içmemişti ve kendisine yenisini hazırlayabilirdi. Alec şaşırmışa benziyordu. Magnus'un sandığından çok daha gergin olduğu belliydi, zira bardağı elinde tutmaya çalışırken yere düşürdü. Kırmızı renkli içeceği hem üstüne hem de yere döktü. Bardak ahşap döşemeye çarpıp parçalandığında büyük bir gürültü koptu.

Alec kurşun yemişe benziyordu ve çok utanmış görünüyordu.

"Vay canına," dedi Magnus. "Halkın sahiden Nefilimlere özgü elit reflekslerini gereğinden fazla övüyormuş."

"Ah, Melek adına. Çok... çok özür dilerim."

Magnus başını sallayıp havada mavi kıvılcımlar bırakarak bir el hareketi yaptı ve kırmızı sıvıyla kırık bardak gözden kayboldu.

"Özür dilemene gerek yok," dedi. "Ben bir büyücüyüm. Temizleyemeyeceğim hiçbir kir yoktur. Neden bu kadar parti veriyorum sanıyorsun? Sana bir şey diyeyim, eğer tuvaletleri kendim temizlemek zorunda kalsaydım asla parti vermezdim. Daha önce bir vampirin kustuğunu görmüş müydün? İğrençtir."

"Ben, ıı, pek vampir tanıdığımı söyleyemem."

Alec'in gözleri dehşet içinde kocaman açılmıştı. Sanki sefih bir şekilde masumların kanını kustuğunu hayal ediyordu. Magnus, Alec'in hiçbir Aşağı Dünyalı'yla tanışmamış olmasının nedenini bilmediğine dair bahse girebilirdi. Melek'in çocukları kendi türlerine bağlıydı.

Magnus, Alec'in dairesinde tam olarak ne aradığını merak ediyordu. Alec'in de aynı şeyi düşündüğüne bahse girebilirdi.

Uzun bir gece olabilirdi, fakat en azından ikisi de iyi giyinebilirdi. Tişört Alec'in çabaladığını gösteriyor olabilirdi belki ama Magnus çok daha iyisini yapabilirdi.

"Sana yeni bir tişört vereyim," diye önerdi Magnus. Alec zayıf bir şekilde karşı koymaya çalışırken yatak odasına doğru gitti.

Magnus'un dolabı odasının yarısını kaplıyordu. Hatta dolabını daha da büyütmek istiyordu. Dolabın içinde Magnus'un

Alec'te mükemmel duracağını düşündüğü pek çok kıyafet vardı. Ancak kıyafetlere bakarken Magnus'un kendine özgü moda anlayışını benimsetmeye çalışmasının Alec'in hoşuna gitmeyebileceğini fark etti.

Daha makul bir seçimde karar kıldı: Salı günü giymiş olduğu siyah tişörtü seçti. Belki de Magnus bu seçimle biraz duygusal davranmıştı.

Tişörtün üstünde herkesin görebileceği şekilde payetlerle BENİ İSTİYORSAN GÖZ KIRP yazıyordu, ancak Magnus'un bulabildiği en makul şey buydu. Tişörtü askısından çıkarıp vals yaparak salona doğru ilerledi. Alec çoktan tişörtünü çıkarıp eline almış, çaresizce duruyordu.

Magnus olduğu yerde donakaldı.

İçerisi sadece bir okuma lambasıyla aydınlanıyordu. Işığın geri kalanı pencerelerden geliyordu. Sokak lambalarıyla ay ışığı Alec'in üstüne düşmüş, pazılarıyla köprücük kemiklerinin ince girintileri etrafında gölgeler oynaşıyordu. Gövdesi düzgün, pürüzsüzdü. Biri kalça çıkıntısında olan eski işaretlerinden kalma gümüşi izler kaburgalarını sarıyordu. Başını eğmişti. Saçları mürekkep kadar siyah, parlak, solgun teni kâğıt gibi beyazdı. Işık ve gölgenin muhteşem kullanımıyla, usta ellerden çıkmış olağanüstü güzellikte bir sanat eserini andırıyordu.

Magnus, Nefilimler'in yaratılış hikâyesini pek çok kereler duymuştu. Bu hikâyelerin geçiştirdiği bir kısım vardı: *Ve Melek göklerden inerek seçilmişlerine muhteşem karın kasları bahşetti.*

Alec başını kaldırıp Magnus'a baktı ve dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı. Kocaman açtığı gözlerini Magnus'a dikmiş, izlenip izlenmediğini merak ediyordu.

Magnus kahramanvari bir iradeyle gülümsedi ve tişörtü Alec'e uzattı.

"Korkunç bir flört olduğum için özür dilerim," diye mırıldandı Alec.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Magnus. "Muhteşem bir flörtsün. Buraya geleli on dakika bile olmadı ve şimdiden kıyafetlerinin yarısını çıkardım."

Alec hem utanmış hem sevinmişe benziyordu. Magnus'a bu tür şeylerin yenisini olduğunu söylemişti, yani mülayim bir flörtten fazlası onu korkutup kaçırabilirdi. Magnus gayet sakin ve sıradan bir randevu planlamıştı: Sürpriz yok, beklenmedik bir şey yok.

"Hadi gel," dedi Magnus ve kırmızı deriden bir trençkot kaptı. "Yemeğe gidiyoruz."

Magnus'un planının ilk bölümü, yani metroya binmek, çok basit görünmüştü. Son derece sağlam.

Gölge Avcısı bir çocuğun görünürlüğe ve fanilerle etkileşime girmeye alışkın olmadığı aklına gelmemişti.

Cuma akşamı olduğu için metro kalabalıktı ki bu da şaşırtıcı değildi. Ancak görünüşe bakılırsa, Alec'i ürkütmüştü. Alec'in fanilere öyle bir bakışı vardı ki kendini tehditkâr maymunlarla çevrili bir ormanda bulmuş gibiydi. Üstelik Magnus'un tişörtünü giymenin yarattığı sarsıntıyı hâlâ atlatamamışa benziyordu.

"Göz boyama mührü kullanabilir miyim?" diye sordu Alec, F trenine bindikleri sırada.

"Hayır. Sırf fanilerin sana bakmasını istemiyorsun diye cuma akşamı tek başımaymışım gibi görünmek istemiyorum."

İki koltuk kapmayı başardılar, ancak bu durumu pek de düzeltmemişti. Acemice yan yana oturmuşlar, diğer insanların konuşmaları etraflarını sarıyordu. Alec tek kelime etmiyordu. Magnus eve gitmek dışında hiçbir şey istemediğine gayet emindi.

Etraflarında üzgün üzgün birbirine bakan yaşlı çiftleri gösteren mor ve mavi afişler vardı. Afişlerin üstünde GEÇEN YILLARLA BİRLİKTE... İKTİDARSIZLIK GÖRÜLÜR! yazıyordu. Magnus kendini bir çeşit tuhaf dehşet içinde bunlara bakarken buldu. Alec'e dönünce onun da gözlerini afişlerden alamadığını gördü. Acaba Alec, Magnus'un üç yüz yaşında olduğunun farkında mıydı ve bu kadar uzun zamandan sonra kişinin ne kadar iktidarsız olabileceğini mi düşünüyordu diye merak ediyordu Magnus.

Bir sonraki durakta trene iki erkek bindi ve Magnus'la Alec'in hemen önünde durdular.

İçlerinden birisi abartılı tavırlarla direğin etrafında sallanarak dans etmeye başladı. Diğeri bacak bacak üstüne atıp oturdu ve yanında taşıdığı davulla tempo tutmaya koyuldu.

"Selam bayanlar baylar ve aranızda başka kim varsa!" diye bağırdı davullu eleman. "Şimdi sizleri eğlendirmek için bir performans yapacağız. Umarım hoşunuza gider. Şarkımızın adı... Popo Şarkısı."

İkisi birden rap yapmaya başladı. İkisinin birlikte yazdığı bir şarkı olduğu belliydi.

"Güller kırmızıdır ve sürmez derler aşk,

Ama şunu biliyorum ki bir türlü doyamıyorum o tatlı mı tatlı kıçına.

Kotundaki şu popon, şu kalçaların,

Benim olmalı. Mahvoluyorum bir kez baktım mı.

Eğer neden sana sahip olmam gerektiğini sorarsan,

Hiçbir kadının bu kadar güzel bir arkası yoktur derim.

Güzel olmadığını söylüyorlar oysa umurumda değil benim.

Benim baktığım yer arka bahçenin manzarası.

Asla romantik olmadım, aşk nedir bilmem,

Bildiğim bir şey varsa, o da şu kotunu giyişine bayıldığım.

Gittiğini görmekten nefret etsem de bayılıyorum gidişini izlemeye.

Arkanı dön ve tekrar git. Acele etme, bebeğim.

Hemen arkandan geliyorum, iş atacağım,

O tatlı mı tatlı kıçına bir türlü doyamıyorum."

Trendekilerin çoğu afallamışa benziyordu. Alec şaşırmış mıydı yoksa derinden sarsılmış ve içten içe ruhunu Tanrı'ya mı teslim ediyordu, Magnus kestiremiyordu. Yüzünde aşırı derecede tuhaf bir ifade vardı ve dudaklarını sımsıkı kapatmıştı.

Normal şartlar altında Magnus bu performansa kahkahalarla güler ve bu sokak sanatçılarına yığınla para verirdi. Ancak içinde bulunduğu durumda inecekleri durağa gelmelerine çok sevindi. Alec'le birlikte trenden inerken çalgıcılara birkaç dolar çıkarıp verdi.

Zayıf, çilli bir adam yanlarından geçip giderken Magnus'un aklına bir kez daha fanilerin görünürlüğünün büyük dezavantajları geldi. Magnus gizlice cebine girmeye çalışan bir el hissetmiş olabileceğini düşündüğü anda adam ulumayla feryat arasında bir ses çıkardı.

Magnus aylak bir şekilde soyulup soyulmadığını düşünedursun, Alec tam eğitimli bir Gölge Avcısı gibi davrandı: Adamı kolundan yakalayıp havaya fırlattı. Hırsız adam bir bez bebek gibi açtığı kolları gevşekçe sallanarak havada uçtu. Büyük bir gürültüyle platforma düştü ve Alec botlarını boğazına dayadı. Bir başka tren bütün ışıkları ve gürültüsüyle zangırdayarak geçti. Cuma akşamı yolcuları trene aldırış etmeksizin, şık kıyafetleri ve yapılı saçlarıyla Magnus ve Alec'in etrafında kümelenmişlerdi.

Alec'in gözleri açılmıştı. Magnus onun tepkisel davrandığından, aslında bir fani karşısında iblis düşmanlar için verilmiş gücü kullanmaya niyetli olmadığından şüpheleniyordu.

Kızıl saçlı adam ciyaklayınca diş telleri ortaya çıktı. Görünüşe bakılırsa, ya telaş içinde teslim olduğundan ya da yaşadığı panikten bir kuş gibi çırpınarak kollarını salladı.

"Dostum!" dedi adam. "Üzgünüm! Cidden! Ninja olduğunu bilmiyordum!"

Alec botunu adamın boğazından çekip büyülenmiş bakışlarla etrafında duran seyircilere gergin bir bakış attı.

"Ben ninja değilim," diye homurdandı.

Rastalarının arasında kelebek biçimli tokaları olan güzel bir kız elini Alec'in koluna koydu. "Muhteşemdin," dedi ona, ne-

şeli bir sesle. "Saldırıya geçmiş bir yılanın refleksleri var sende. Dublör falan olmalıymışsın. Sahiden, şu elmacık kemiklerinle bir aktör olabilirmişsin. Bir sürü kişi senin gibi kendi dublörlüğünü yapan yakışıklıları arıyor."

Alec, Magnus'a dehşet içinde ve yalvarır gözlerle baktı. Magnus ona acıdığı için Alec'in sırt çukuruna bir elini koyup ona yaslandı. Bu tavrı ve kıza attığı bakışlardan *benim flörtüm* dediği açıktı.

"Alınma," dedi kız, çabucak elini çekip çantasına götürerek. "Size kartımı vereyim. Yeni yetenekler keşfedilen bir ajansta çalışıyorum. Bir yıldız olabilirsiniz."

"Kendisi yabancıdır," dedi Magnus kıza. "Yani sosyal güvenlik numarası yok. Onu işe alamazsınız."

Kız, Alec'in eğdiği başına kederle baktı. "Ne yazık. Çok meşhur olabilirdi. Şu gözlere bakın!"

"Bir içim su olduğunun ben de farkındayım," dedi Magnus. "Ama korkarım onu götürmek zorundayım. Interpol tarafından aranıyor."

Alec, Magnus'a şaşkın bir bakış attı. "Interpol mü?"

Magnus omuz silkti.

"Bir içim su?" dedi Alec.

Magnus ona doğru bir kaşını kaldırdı. "Böyle düşündüğümü bilmek hakkın. Aksi hâlde neden seninle çıkmayı kabul edecektim ki?"

Isabelle ve Jace onun hakkındaki fikirlerini söylemiş olsa da Alec'in bunun cevabını bilmediği belliydi. Belki de vampirlerin

hepsi evlerine dönüp Magnus'un Gölge Avcıları'ndan birini hayatının erkeği olarak gördüğü gerçeğiyle ilgili dedikodu yapmışlardı. Muhtemelen Magnus'un inceliği öğrenmesi gerekiyordu ve büyük ihtimalle Alec'in enstitüdeki aynalara ulaşımı yoktu. Hem şaşkın hem memnun görünüyordu.

"Ben de sanmıştım ki... Biliyorsun, teklifime soğuk bakmadığını söylemiştin–"

"Ben hayır kurumu değilim," dedi Magnus. "Hayatımın hiçbir alanında."

"Cüzdanınızı geri vereyim," dedi birisi yardımsever bir tavırla.

Kızıl saçlı haydut sendeleyerek ayağa kalkıp Magnus'un cüzdanını cebinden çıkarmakla gayet hoş geçebilecek bir anı bozuvermişti. Ardından Magnus'un cüzdanını acı içinde bağırarak yere attı.

"O cüzdan beni ısırdı!"

Bu sana büyücülerin cüzdanını çalmamak için iyi bir ders oldu, diye geçirdi aklından Magnus. Beton üstünde parlayan yüksek topukluların oluşturduğu ormandan cüzdanını almak için eğildi.

"Bu akşam şansın yokmuş, desene?" dedi yüksek sesle.

"Cüzdanın insanları mı ısırıyor?" diye sordu Alec.

"Bu cüzdan insanları ısırıyor," dedi Magnus, cüzdanını cebine koyarken. Cüzdanı geri aldığına sevinmişti. Yalnızca parayı sevdiği için değil, aynı zamanda cüzdan timsah derisinden kırmızı pantolonuna uyduğu için. "John Varvatos cüzdanları yıkılıyor."

"Kim?" dedi Alec.

Magnus hüzünle Alec'e baktı.

"Harika bir tasarımcıdır," diye araya girdi, kelebek tokalı kız. "Biliyor musun, film yıldızı olduğunda tasarımcı ürünlerini bedavaya veriyorlar."

"Her zaman bir Varvatos cüzdanı yürütebilirim," dedi kızıl saçlı haydut, hemfikir olduğunu belirtircesine. "Bu platformda duranlara ait bir şey çalıp satacağımdan değil. Özellikle de sizlere ait, dostlar." Alec'e kahramanlara tapan birinin gözleriyle baktı. "Siz eşcinsellerin böyle dövüşebildiğini bilmezdim. Yani, alınmayın ama. Epey sertti."

"Tolerans ve dürüstlükle ilgili iki önemli ders öğrenmiş oldun," dedi Magnus ona sert bir tavırla. "Ayrıca ilk randevumda beni soymaya kalkmana karşın tüm parmakların yerli yerinde, nihayetinde bekleyebileceğin en iyi sonuç buydu."

Çevredekilerden Magnus'u anladıklarına dair mırıltılar yükseldi. Magnus etrafına bakınca Alec'in şaşkınlıkla, diğerlerinin ise endişeyle dolu bakışlarıyla karşılaştı. Belli ki çevrelerinde toplanan kalabalık büyük bir içtenlikle sevgilerine inanmıştı.

"Ayyy, dostum, gerçekten özür dilerim," dedi haydut. "Kimsenin bir ninjayla ilk randevusunu mahvetmek istemezdim."

"ARTIK GİDİYORUZ," dedi Magnus, kıdemli bir büyücüye yakışır bir tavırla. Alexander'ın yaklaşan bir trenin altına kendini atmasından korkuyordu.

"Size iyi eğlenceler çocuklar," dedi kelebek tokalı ve kartını Alec'in kotunun cebine sıkıştırdı. Alec ürkek bir tavşan gibi

sıçradı. "Para ve şöhret sahibi olmakla ilgili fikrini değiştirirsen beni ara!"

"Tekrar özür dilerim!" dedi haydut, neşeyle el sallayarak.

İnsanların iyi dilekleri arasında platformdan ayrıldılar. Alec kurtuluşunun ölümün tatlı ellerinden olmasını ister gibi görünüyordu.

Restoran 13. ve 3. Doğu Caddesi'nde, bir *American Apparel* mağazasının yakınında, bir dizi yorgun görünümlü kırmızı tuğlalı binanın arasındaydı. Aşağı Dünyalılar'ın işlettiği Etiyopya ve İtalya mutfağından seçkiler sunan bir restorandı. Şehrin köhne ve pespaye bir yerinde bulunduğu için Gölge Avcıları buraya uğramazdı. Magnus, Alec'in herhangi bir Nefilim'in onları görme ihtimalini göze almak istemediğinden son derece emindi.

Magnus kendi dünyasına alıştırmak için buraya pek çok fani sevgilisini de getirmişti. Restoran fanilerin âdetlerine göre düzenlenmişti fakat müşterileri ekseriyetle Aşağı Dünyalılar'dı. Bu yüzden göz boyama büyüleri nadiren de olsa kullanıyordu.

Restoranın tabelası büyük bir dinazor grafitisiyle gizlenmişti. Alec gözlerini kısarak buraya baktı. Yine de kapıdan içeri giren Magnus'u seve seve takip etti.

Magnus restorana adım atar atmaz korkunç bir hata yapmış olduğunu fark etti.

Kapı Magnus'la Alec'in ardından kapandığı an büyük, loş salona korkunç bir sessizlik çöktü. Yemek yiyenlerden birisi, kaşlarını çatmış bir ifrit, masanın altına girerken bir gürültü koptu.

Magnus, Alec'e bakınca salondaki diğer kişilerin gördüğünü gördü: Takımlarını kuşanmamış olsa da kollarında mühürleri vardı kıyafetlerinden silah taşıdığı belliydi. *Nefilim.* Magnus içki yasağı döneminde makineli tüfek taşıyan polis memurlarının bastığı el altından içki satılan bir yere girse daha iyi ederdi.

Tanrım, bu tür buluşmalar berbattı.

"Magnus Bane!" diye tısladı restoran sahibi Luigi, aceleyle ona doğru ilerlerken. "Buraya bir Gölge Avcısı getirmişsin! Baskın mı var yoksa? Magnus, dost olduğumuzu sanıyordum! En azından önceden bir haber verseydin!"

"Buraya vakit geçirmek için geldik," dedi Magnus. Avuçlarını açarak ellerini kaldırdı. "Yemin ederim. Sadece muhabbet edip yemek yiyeceğiz."

Luigi başını salladı. "Sırf senin hatrına kabul ediyorum, Magnus. Ama diğer müşterilerime karşı tek bir hareketini görürsem..." Alec'e doğru işaret etti.

"Merak etmeyin," dedi Alec ve boğazını temizledi. "Şu anda... görev başında değilim."

"Gölge Avcıları asla görev bırakmaz," dedi Luigi kasvetli bir tavırla. Magnus'la Alec'i restoranın en uzak yerine, mutfağa giden döner kapıların yakınındaki köşedeki bir masaya aldı.

Ya sıkıntı ya da kabızlık belirtisi olan ruhsuz bakışlarıyla kurtadam bir garson salınarak masalarına geldi.

"Merhaba, benim adım Erik ve bu akşam size ben hizmet ede– Aman Tanrım, sen bir Gölge Avcısı'sın!"

Magnus bir an acı içinde gözlerini kapadı. "İstersen gidebiliriz," dedi Alec'e. "Belki de seni buraya getirmekle hata ettim."

Ancak Alec'in mavi gözleri inatçı bir ışıkla parlıyordu. O kırılgan görünüşünün altında Magnus çelik gibi iradesini görebiliyordu. "Hayır, sorun yok, burası gayet... iyi."

"Kendimi büyük bir tehdit altında hissediyorum," dedi garson Erik.

"Hiçbir şey yaptığı yok," dedi Magnus öfkeyle.

"Yaptığı bir şeyden değil, mesele beni nasıl *hissettirdiği*," dedi Erik dudak bükerek. Kendisini şahsen rencide etmişler gibi menüleri masaya çarptı. "Stresten ülserim azıyor."

"Stresin ülsere sebep olduğu masalı yıllar önce yalanlandı," dedi Magnus. "Aslına bakarsan, ülserin nedeni bir tür bakteri."

"Iıı, spesiyalleriniz neler?" diye sordu Alec.

"Kendimi bu kadar büyük baskı altında hissederken bir şey hatırlayamıyorum," dedi Erik. "Gölge Avcıları'ndan biri amcamı öldürmüştü."

"Ben kimsenin amcasını öldürmedim," dedi Alec.

"Nereden bileceksin ki?" diye sordu Erik. "Birini öldürmek üzereyken durup yeğenlerin var mı diye soruyor musun?"

"Ben iblisleri öldürürüm," dedi Alec. "İblislerin *yeğenleri* yoktur."

Magnus bu iddianın yalnızca teknik açıdan doğru olduğunu biliyordu. Yüksek sesle boğazını temizledi. "İstersen ikimiz için de siparişleri ben vereyim ve paylaşalım, ne dersin?"

"Tabii," dedi Alec, elindeki menüyü masaya fırlatıp.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu garson, manidar bir şekilde. Ve fısıltıyla, "Yoksa birini bıçaklamak mı isterdiniz?" diye ekledi. "Buna kesinlikle mecbursanız, köşedeki kırmızı tişörtlü adamı bıçaklayabilirsiniz. Bahşiş konusunda pek cimridir."

Alec konuşmak için ağzını açıp kapadı. Ardından tekrar açtı. "Tuzak sorusu muydu bu?"

"Lütfen git başımızdan," dedi Magnus.

Sinir bozucu garson gitmesine karşın Alec çok sessizdi. Magnus berbat vakit geçirdiğine emindi ve onu suçlayamazdı. Diğer müşterilerin çoğu aceleyle hesaplarını öderken başlarını çevirip korku dolu bakışlar atmış ve ardından restoranı terk etmişlerdi.

Yemekler geldi ve Magnus'un *kitfo*'yu çiğ ısmarlamış olduğunu gören Alec'in gözleri kocaman açıldı. Luigi elinden geleni yapmıştı: Leziz *tibs,* kırmızı soğanlı, baharatlı bir yemek olan *doro wat,* mercimek ve kara lahana püresi hep birlikte kalın, yumuşacık Etiyopya ekmeği *injera*'nın üstündeydi. Luigi'nin İtalyan kökleri bir yığın *penne*'yle temsil ediliyordu. Alec yemekleri çabucak yemeye başladı. Üstelik kendisine söylenmemesine karşın elleriyle yemesini biliyor gibiydi. Her ne kadar bir Gölge Avcısı olsa da aynı zamanda bir New York'luydu.

"Hayatımda yediğim en lezzetli Etiyopya yemeğiydi. Yemek bilgin iyi midir?" diye sordu Alec. "Demek istediğim, yemek hakkında çok şey bildiğin belli. Boş ver. Saçma bir şey söyledim."

"Hayır, hiç de değil," dedi Magnus, kaşlarını çatarak.

Alec *penne arabiata*'dan bir lokma almak için elini uzattı. Yemeği ağzına atar atmaz boğulacak gibi oldu ve gözlerinden yaşlar geldi.

"Alexander!" dedi Magnus.

"Ben iyiyim!" dedi Alec nefes nefese. Dehşet içinde görünüyordu. Elini ilk attığı şey ekmeği oldu. Ancak gözlerine bastığı anda elindekinin ekmek olduğunu anladı. Ekmeği aceleyle bırakıp onun yerine mendilini kaptı. O mendille hem yaşlar akan gözlerini hem de kızarmış yüzünü kapattı.

"Hiç de iyi olmadığın belli!" dedi Magnus ona ve *penne*'den biraz alıp tadına baktı. Ateş gibi yakıyordu: Alec hâlâ mendiline doğru öksürüyordu. Magnus buyurgan bir tavırla garsona işaret etti. Bunu yaparken diğer insanların masa örtülerine çarpıp cazırdayan birkaç mavi kıvılcım da çıkarmış olabilirdi.

Magnus'la Alec'in yakınında yemek yiyen insanlar sinsi bir şekilde masalarını onlardan uzaklaştırdı.

"Bu *penne* fazlasıyla *arabiata* olmuş ki bunu kasten yaptın," dedi Magnus, suratsız kurtadam görüş alanına girdiğinde.

"Kurtadam hakları," diye homurdandı Erik. "Alçak zalimleri ezin."

"Hiç kimse makarnayla devrim yapmamıştır Erik," dedi Magnus. "Şimdi git ve bize yeni bir servis getir, yoksa seni Luigi'ye şikâyet ederim."

"Ben–" diye konuşacak oldu Erik küstahça. Magnus kedi gözlerini kısarak ona baktı. Erik, Magnus'la göz göze gelince

kahraman bir garson olmak istemediğine karar verdi. "Elbette. Özür dilerim."

"Ne sıkıcı adam," diye yorum yaptı Magnus yüksek sesle.

"Aynen," dedi Alec, *injera*'dan bir parça daha koparırken. "Gölge Avcıları ona ne yapmış ki?"

Magnus bir kaşını havaya kaldırdı. "Aslına bakarsan, ölmüş amcasından bahsetmişti."

"Ah," dedi Alec. "Doğru ya."

Ve gözlerini tekrar masa örtüsüne dikti.

"Yine de sıkıcılıktan ölecek," dedi Magnus. Alec, Magnus'un çıkaramadığı bir şeyler mırıldandı.

İşte o esnada kapı açıldı ve içeri çukur, yeşil gözleriyle yakışıklı bir insan girdi. Ellerini pahalı takımının ceplerine sokmuştu ve etrafı kadınlı erkekli bir gruptan oluşan göz kamaştırıcı güzellikte genç perilerle çevrilmişti.

Magnus sandalyesine gömülüverdi. Richard. Richard perilerin bazen yaptığı gibi -özellikle de hoş olanlarına- sahip çıktığı bir faniydi. Aynı zamanda bir özelliği daha vardı.

Magnus boğazını temizledi. "Şimdiden uyarayım. Az önce içeri giren adam benim eskilerden," dedi. "Aslında, pek de öyle sayılmaz. Öylesine bir şeydi. Üstelik gayet dostça ayrıldık."

O sırada Richard birdenbire Magnus'u fark etti ve tüm yüzü kasılmaya başladı. Ardından iki adımda masalarına doğru gitti.

"Pisliğin tekisin sen!" diye tısladı Richard. Ardından Magnus'un kadehini alıp içinde şarabı yüzüne fırlattı. "Vaktin varken çık git buradan," diye sürdürdü konuşmasına Alec'e hi-

taben. "Asla bir büyücüye güvenme. Büyü yaparak hayatından yıllarını, yüreğinden sevgini çalarlar!"

"Yıllar mı?" dedi Magnus tükürükler saçarak. "Sadece yirmi dakikaydı!"

"Bu periler için bambaşka anlamlara geliyor," dedi Richard. Kasıntı budalanın tekiydi. "Hayatımın en güzel yirmi dakikasını mahvettin!"

Magnus mendilini kapıp yüzünü silmeye başladı. Gözlerindeki kırmızı bulanıklıktan uzaklaşmakta olan Richard'a ve Alec'in şaşkın yüzüne baktı.

"Pekâlâ," dedi Magnus. "Dostça ayrılma kısmında yanılmış olmam mümkün." Tatlı tatlı gülümsemeye çalıştı ki saçları şarap içindeyken bu epey zordu. "Eh işte. Eski sevgilileri bilirsin."

Alec masa örtüsünü inceliyordu. Müzelerde bu masa örtüsüne kıyasla çok daha az ilgi gösterilen sanat eserleri mevcuttu.

"Pek sayılmaz," dedi Alec. "Hayatımda çıktığım ilk kişi sensin."

İşe yaramıyordu. Magnus neden bunun işe yarayacağını düşünmüştü bilmiyordu. Bu randevudan kurtulması, Alec Lightwood'un gururunu daha fazla kırmaması gerekiyordu. Bunun yerine bir planı olduğu için sevinebilmeyi dilerdi, ancak masanın altından Catarina'ya mesaj yazarken hissettiği tek şey içini kaplayan sıkıntıydı.

Magnus sessizce oturup Catarina'nın aramasını bekledi ve söyleyeceklerini bir araya getirmeye çalıştı: "Sakın alınma. Son yüzyıldır tanıştığım tüm Gölge Avcıları'ndan daha fazla hoşlan-

dım senden. Ve umarım, kendine tatlı bir Gölge Avcısı çocuk bulursun... tabii senin dışında tatlı Gölge Avcısı varsa."

Magnus söyleyeceklerini kafasında kuradursun, o esnada telefonu çaldı. Alec'le aralarında hüküm süren sessizlikte telefonun sesi kulakları tırmalamıştı. Elleri titriyordu ve bir an tıpkı Alec'in bardağını düşürdüğü gibi telefonu düşüreceğinden korktu. Fakat bir şekilde telefonu açmayı başardı. Hattın karşı tarafında Catarina'nın sesi net ve beklenmedik şekilde ivecen duyuldu. Catarina açık bir şekilde metot oyuncusuydu.

"Magnus, acil bir–"

"Acil bir durum mu var, Catarina?" diye sordu Magnus. "Korkunç bir şey! Neler oldu?"

"Gerçekten acil bir durum var, Magnus!"

Magnus Catarina'nın rolüne kendini kaptırmasını takdir ediyordu, fakat kulağına bu kadar yüksek sesle bağırmamasını dilerdi.

"Çok kötüymüş Catarina. Aslında gerçekten işim var ama sanırım insanların hayatı tehlike altındaysa sana hayır d–"

"İnsanların hayatı tehlikede, seni zevzek budala!" diye bağırdı Catarina. "Gölge Avcısı'nı buraya getir!"

Magnus sustu.

"Catarina, burada yapman gereken şeyi tam olarak anladığından emin değilim."

"Şimdiden sarhoş mu oldun, Magnus?" diye sordu Catarina. "Orada insanları ayartmaya çalışıp Nefilimler'den birini -yirmi bir yaşında bile olmayan bir Nefilim'i- *sarhoş* mu ediyorsun?"

"Dudaklarımdan geçen tek alkol yüzüme fırlatılan şarapti," dedi Magnus. "Ayrıca bu olayda tamamen suçsuzdum."

Bir duraksama oldu. "Richard?" dedi Catarina.

"Richard," diye onayladı Magnus.

"Bak, boş ver gitsin. Şimdi beni dikkatle dinle Magnus, çünkü şu anda çalışıyorum ve ellerimden biri sıvıyla kaplı ve sadece bir kez konuşacağım."

"Sıvı," dedi Magnus. "Ne tür bir sıvı?"

Alec yan yan ona baktı.

"Sadece bir kez söyleyeceğim, Magnus," diye tekrarladı Catarina, kararlılıkla. "Şehirdeki Beauty Bar'da genç bir kurtkadın var. Dolunay gecesi dışarı çıkmış çünkü hâlâ normal bir hayat sürebileceğini kendine kanıtlamak istiyormuş. Bir vampir bunu haber verdi ve vampirler yardım etmeyecek çünkü hiçbir zaman yardım etmezler. Kurtkadın dönüşüyor, tanımadığı, kalabalık bir yerde ve muhtemelen kontrolünü kaybedip birini öldürecek. Ben hastaneden ayrılamıyorum. Lucian Graymark'ın telefonu kapalı ve sürüsünden duyduğum kadarıyla, sevdiği biriyle bir hastanede. Sense hastanede değilsin, aptal bir randevudasın. Eğer bana gideceğini söylediğin restorandaysan yardım edebilecek tek kişi sensin, çünkü en yakında sen varsın. Yardım edecek misin, yoksa vaktimi harcamaya devam mı edeceksin?"

"Vaktini başka zaman harcarım, canım," dedi Magnus.

"Ona şüphem yok," dedi Catarina. Magnus bunu söylerken Catarina'nın acı acı gülümsediğini görmüş gibiydi.

Catarina telefonu kapadı. Genelde veda edemeyecek kadar işi olurdu. Magnus kendisinin de yeterince vakti olmadığını fark etti, ancak Alec'e bakarak bir saniyesini harcadı.

Catarina yanında Gölge Avcısı'nı götürmesini söylemişti. Oysa Catarina'nın Nefilimler'le pek işi olmazdı. Magnus, Alec'in yasayı çiğnediği için zavallı bir kızın kafasını kestiğini görmek istemiyordu: Yanlış bir yargıya vardığı takdirde bunun acısını bir başkasının çekmesini, çoğu Nefilim'den nefret ettiği gibi kendini Alec'ten nefret ederken bulmayı istemiyordu.

Ayrıca fanilerin ölmesini de istemiyordu.

"Çok üzgünüm ama," dedi Magnus, "acil bir durum var."

"Hı," dedi Alec, omuzlarını kamburlaştırıp, "sorun değil. Anlıyorum."

"Buraya yakın bir barda kontrolden çıkmış bir kurtkadın varmış."

"Ah," dedi Alec.

Magnus'un içinde bir şeyler kopuverdi. "Gidip onu kendine getirmeye çalışmam gerek. Sen de gelip bana yardım eder misin?"

"Ah, gerçekten acil bir durum mu var?" diye bağırdı Alec ve ölçüsüzce neşelendi. Magnus bir an çıldırmış bir kurtkadının Manhattan'ın merkezini kırıp geçirmesine sevinmişti. Alec böyle baktığı sürece sorun değildi. "Ben de sanmıştım ki, kötü giden bir buluşmadan kurtulabilmen için daha önceden bir arkadaşını seni araması için ayarladın."

"Ha ha," dedi Magnus. "İnsanların böyle şeyler yaptığını bilmiyordum."

"Hı-hı." Alec çoktan ayağa kalkmış, ceketini giyiyordu. "Hadi gidelim, Magnus."

Magnus içinde büyük bir sevginin kabardığını hissediyordu. Sanki göğsünde hem hoş hem de ürkütücü, ufak bir patlama olmuştu. Alexander'ın başka insanların düşünüp de dile getirmediği şeyleri söylemesi hoşuna gidiyordu. Alec'in ona "büyücü" değil de Magnus deyişi hoşuna gidiyordu. Alec'in omuzlarının ceketi altında hareket edişini seviyordu. (Bazen öyle yüzeyseldi ki.)

Ayrıca Alec'in kendisiyle birlikte gelmek istemesine sevinmişti. Alec'in huzursuz geçen bir randevudan kurtulma bahanesi karşısında memnun olacağını zannetmişti. Belki de vaziyeti yanlış değerlendirmişti.

Magnus masaya para fırlattı. Alec karşı çıktığını belirten bir ses çıkardığında ise sırıttı. "Lütfen," dedi Magnus. "Nefilimler'e verdiğim hizmetlerden ne kadar fazla ücret aldığıma dair hiçbir fikrin yok. Bu gayet adil. Hadi gidelim."

Magnus'la Alec kapıdan dışarı çıkarken garsonun arkalarından bağırdığını işittiler: "Kurtadam hakları!"

Beauty Bar cuma akşamları bu saatlerde genellikle dolu olurdu. Ancak kapıdan taşan insanlarda sigara içmek veya öpüşmek için dışarıda takılanların o rahat havası yoktu. Keskin harflerle üstünde BEAUTY yazan ve altında görünüşe bakılırsa Medusa'nın başına benzeyen bir resim olan parlak, beyaz tabelanın altında durmuşlardı. Kalabalıktaki herkese oradan kaçmak isteyen,

buna karşın dehşet içinde bir merakla oldukları yere mıhlanmış, bekleşip duran kimselerin havası hâkimdi.

Kızın biri Magnus'u kol yeninden tutup ona baktı. Takma kirpiklerinde gümüş pırıltılar vardı.

"İçeri girme," diye fısıldadı. "Orada bir canavar var."

Ben de bir canavarım, diye düşündü Magnus. *Ve canavarlar uzmanlık alanımdır.*

Magnus aklından geçenleri dile getirmedi. Onun yerine "Sana inanmıyorum," deyip içeri girdi. Bu sözlerinde ciddiydi de. Gölge Avcıları, hatta Alec bile Magnus'un bir canavar olduğuna inanabilirdi, oysa Magnus buna inanmıyordu. Annesi, eskiden babası olarak bildiği adam ve binlerce kişi bunun gerçek olduğunu söylemiş olsa da kendi kendine buna inanmamayı öğretmişti.

Magnus içerideki kızın da fanilerle Nefilimler'e nasıl görünürse görünsün bir canavar olduğuna inanmıyordu. Bir ruhu vardı, bu da demektir ki kurtarılabilirdi.

Bar karanlıktı ve Magnus'un beklentilerinin aksine içeride hâlâ insanlar vardı. Normal bir akşamda Beauty Bar mutlu insanlarla dolu ucuz bir yerdi. Müşteriler personele manikür yaptırır, dev saç kurutma makinelerinin arkalıklara tutturulduğu eski tarz kuaför koltuklarını andıran sandalyelere oturur, satranç tahtasını andıran siyah-beyaz döşemeli pistte dans ederlerdi.

O akşam ise kimse dans etmiyordu ve sandalyeler boşaltılmıştı. Magnus satranç tahtasına benzeyen pistteki lekeye gözlerini kısarak baktı. Siyah-beyaz döşemeler açık kırmızı kana bulanmıştı.

Alec'in de bunu fark edip etmediğini görmek için ona döndü. Alec ağırlığını bir ayağından ötekine verirken tedirgin olduğu belliydi.

"Sen iyi misin?"

"Bunu hep Isabelle ve Jace'le yapardım," dedi Alec. "Ve burada değiller. Ayrıca onları arayamıyorum."

"Neden ki?" diye sordu Magnus.

Magnus ne demek istediğini anladığında Alec kızardı. Alec arkadaşlarını arayamazdı çünkü Magnus'la randevuya çıktığını bilmelerini istemiyordu. Özellikle de Jace'in bilmesini istemiyordu. Bunu düşünmek pek de hoş değildi, ancak bu Alec'in sorunuydu.

Bunun yanı sıra, Magnus daha fazla Gölge Avcısı'nın sert adalet anlayışlarını dağıtma isteğiyle buraya gelmesini istemiyordu. Yine de Alec'in sorununu anlayabiliyordu. Jace ve Alexander'ın havalı kardeşini gördüğü kadarıyla, Alec'in onları korumaya, onları gözükara eylemlerinden uzak tutmaya alışkın olduğuna emindi. Bu da Alec'in saldırmayı değil, korumayı bildiği anlamına geliyordu.

"Onlarsız da gayet başarılı olacaksın," dedi Magnus, cesaret verici bir şekilde. "Sana yardım edebilirim."

Bu söz üzerine Alec kuşkulu göründü. Bu da saçma bir şeydi, zira Magnus gerçek büyü yapabilirdi - Gölge Avcıları'nın ne kadar üstün olduklarına dair düşünceye daldıkları zamanlarda unutmak istedikleri bir şeydi bu. Gerçi Alec bunu unutmayı başarıp başını salladı ve ilerledi. Magnus ne zaman önden git-

meye çalışsa Alec'in kolunu uzattığını veya biraz daha hızlı davrandığını, korumacı bir tavırla Magnus'un önünde durduğunu şaşkınlık içinde fark etmişti.

Hâlâ barda duran insanlar mıhlanmış gibi duvarlara yaslanmış, yaşadıkları korkudan yerlerinden kımıldayamıyorlardı. Birisi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Barın arkasındaki salondan boğuk, ağlak bir hırıltı yükseliyordu.

Alec, Gölge Avcıları'na yaraşır şekilde yumuşak ve çevik adımlarla sesin geldiği yöne doğru sessizce ilerledi. Magnus da onu takip etti.

Salon 1950'lerden siyah-beyaz kadın fotoğrafları ve açıkça işe yarar ışık sağlamayan bir disko topuyla dekore edilmişti. Kutularla gerçek anlamda biraz aydınlık veren bir okuma lambasından yapılmış boş bir sahne vardı. Kanepeler salonun ortasında, sandalyeler arka taraftaydı. Her yer gölgelerle kaplıydı.

Tüm bu gölgelerin arasında hareket edip hırıldayan bir karaltı vardı. Alec sessizce ilerleyerek bu karaltıyı yakaladı. Kurtkadın meydan okurcasına homurdandı.

Birdenbire üstünden dökülen şeritler ve kanlarla, uzun, siyah bukleler hâlinde saçlarıyla ince bir kız dosdoğru üstlerine atıldı. Magnus kızın şaşırtmasına kalmadan, Alec'in saldırmasına izin vermeden ileriye sıçrayarak onu kollarına aldı.

"Nolur, ona zarar vermesin!" diye bağırdı kız. Bu sırada Magnus "Sana ne kadar zarar verdi?" diye sordu.

Magnus durdu ve "Zor bir durum içerisinde olabiliriz," dedi. "Bundan sonra evet-hayır cevaplı sorular soracağım: Yaran ağır mı?"

Magnus nazikçe kızın omuzlarından tutup şöyle bir gözden geçirdi. Esmer, pürüzsüz kolunda baştan aşağı derin bir çizik vardı. Çizikten kanlar akıyor, konuşurken dolgun damlalar hâlinde yere düşüyordu. Dışarıdaki döşemedeki kanın kaynağı oydu.

Kız öfkeyle Magnus'a bakıp "Hayır," diye yalan söyledi.

"Fanisin, değil mi?"

"Evet. Ya da demek istediğin oysa kurtadam ya da başka bir şey değilim."

"Ama onun bir kurtkadın olduğunu biliyorsun."

"Evet, ahmak herif!" dedi kız öfkeyle. "Bana söyledi. Her şeyi biliyorum. Umurumda değil. Benim hatam. Dışarı çıkmaya onu ben teşvik ettim."

"Kurtadamları dolunayda dışarı çıkıp dans pistinde insanlara saldırsın diye teşvik eden ben değilim," dedi Magnus. "Ama belki de insanların hayatının tehlikede olmadığı daha iyi bir zamanda hangimizin daha ahmak olduğuna karar verebiliriz."

Kız, Magnus'un kolunu tuttu. Alec'i görebiliyordu. Alec, Gölge Avcıları'nın fanilere hiç olmadığı kadar görünürdü. Alec'in silahlarını görebiliyordu. Kız öyle çok kanıyordu ki. Yine de bambaşka biri için korkuyordu.

Magnus kızın koluna asıldı. Elinde malzeme ve iksirleri olsaydı daha iyisini yapabilirdi. Buna karşın, kızın acısını dindirip kanamasını durdurmak için koluna cazırdayan mavi kıvılcımlar yaydı. Magnus gözlerini açtığında kızın bakışlarını üstüne diktiğini gördü. Dudakları açılmış, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Magnus kızın dünyada kurtadamlar dışında büyü yapabilen insanlardan haberdar olup olmadığını merak ediyordu.

Kızın arka tarafında Alec'in kurdun üstüne atılıp savaşa girıştiğini gördü.

"Son bir soru," dedi Magnus, yumuşak bir tavırla, hızlı hızlı konuşarak. "Arkadaşın güvende mi diye bakmama izin verir misin?"

Kız tereddüt ettikten sonra, "Evet," dedi.

"O hâlde git, dışarıda bekle," dedi Magnus. "Barın dışında, bu odada değil. Git dışarıda bekle ve gönderebildiğin herkesi gönder. İçeri girenin bir sokak köpeği olduğunu söyle - insanlara öyle bir bahane uydur ki hepsi de kaçıp gitmek istesin. Ağır yaralı olmadığını söyle. Arkadaşının adı neydi?"

Yutkundu. "Marcy."

"Ona ulaştığımız zaman Marcy güvende olduğunu bilmek isteyecek," dedi Magnus. "Onun hatırına git."

Kız sert, sarsak bir hareketle başını salladı. Ardından Magnus'un elinden kurtuldu. Magnus, kız uzaklaşırken platform topuklarının karolara çarptığını işitti. Sonunda Alec'e dönmeye fırsat bulmuştu.

Karanlıkta parlayan dişleri görmesine karşın Alec ortada yoktu. Zira Alec öyle hızlı hareket ediyordu ki yuvarlanıp kurdun yanına dönerken bir lekeyi andırıyordu.

Hem Marcy'ye saldırıyor, diye düşündü Magnus, *hem de Alec, Marcy'nin bir insan olduğunu ya da en azından Magnus'un ona yardım etmesini istediğini unutmamış.*

Alec melek bıçaklarını kullanmıyordu. Yırtıcı dişleriyle pençeleri olan birine zarar vermemeye çalışıyordu. Magnus, Alec'in pençe yemesini istemiyordu ve ısırılmasını riske atmaya kesinlikle niyeti yoktu.

"Alexander," diye seslendi Magnus. Alec başını çevirip ona baktığında hata ettiğini anladı. Zira kurtkadının şiddetli darbesinden kurtulmak için aceleyle geriye çekilmek zorunda kalmıştı. Alec bükülerek yuvarlandı ve çömelmiş hâlde Magnus'un önüne indi.

"Geride durmalısın," dedi Alec, nefes nefese.

Kurtkadın, Alec'in dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek hırladı ve sıçradı. Magnus ona mavi bir ateş topu fırlattı ve kurt sırtüstü yere düşüp döndü. Hâlâ barda duran birkaç kişiden çığlıklar yükseldi. Hepsi de çıkışlara doğru koşturuyordu. Magnus buna aldırış etmedi. Gölge Avcıları'nın sivilleri korumak için var olduğunu biliyordu ve Magnus kesinlikle onlardan biri değildi.

"Bir büyücü olduğumu unutma."

"Biliyorum," dedi Alec, gözleriyle gölgeleri tararken. "Sadece–" Söylediklerinde hiçbir mantık yoktu fakat bir sonraki cümlesi gayet anlamlıydı. "Bana kalırsa," dedi net bir ses tonuyla, "bana kalırsa onu çok kızdırdın."

Magnus, Alec'in gözlerini diktiği yere baktı. Kurtkadın ayağa kalkmış, gözlerinde uğursuz bir ışıltıyla onlara doğru yaklaşıyordu.

"Gözlem yeteğin mükemmel, Alexander," dedi Magnus.

Alec, Magnus'u geriye doğru itmeye çalıştı. Magnus, Alec'in siyah tişörtünden tutup kendisiyle birlikte onu da çekti. Yavaş yavaş arka salondan çıktılar.

Kurtkadının arkadaşı sözünde durmuştu: Bar boşalmış, kurtkadının onları takip etmesi için geriye ışıltılar ve gölgelerle kaplı oyun alanı kalmıştı.

Alec yerinden fırlayıp Marcy'ye saldırarak hem Magnus'u hem kurtkadını şaşırttı. Planladığı her ne ise işe yaramamıştı. Kurdun darbesi bu sefer tam göğsüne geldi. Alec yaldızlarla süslenmiş pembe duvara doğru uçtu. Altından kıvrımlı oymalarla süslenmiş, duvara monte edilmiş bir aynaya çarptı. Öyle hızlı çarpmıştı ki ayna kırıldı.

"Ah, aptal Gölge Avcıları," diye inledi Magnus bıyık altından. Oysa Alec bir kaldıraç olarak gövdesinin duvara çarpmasına alışkındı. Böylece duvardan sekip fırladı, parlak bir avizeyi tuttu ve sallandı. Ardından sıçrayan bir kedi gibi yumuşak yere indi ve çömelip rahat bir hamleyle tekrar saldırdı. "Aptal, seksi Gölge Avcıları."

"Alec!" diye seslendi Magnus. Alec dersini almıştı. Ne etrafına bakıyor ne de dikkatinin dağılmasına izin veriyordu. Magnus parmaklarını şaklatınca aralarında bir çakmağın yanmasına benzer, oynaşan, mavi bir alev çıktı. İşte bu Alec'in dikkatini çekmişti. "Alexander. İzin ver de şu işi birlikte halledelim."

Magnus, kurtkadını şaşırtmak ve fanileri korumak için ellerini kaldırıp parmaklarından bir ağ gibi şeffaf, mavi ışınlar yansıttı. Parıldayan her bir ışık hüzmesi kurdun bocalamasına yetecek kadar güç yayıyordu.

Alec bu hüzmelerin etrafından dolandı ve Magnus aynı anda ışıkla onun etrafını sardı. Alec'in yaptığı büyüyle bu kadar rahat

etmesine şaşırmıştı. Tanıdığı Gölge Avcıları'ndan hemen hemen hepsi Magnus'un büyüsü karşısında temkinli davranıyor, şaşırıyordu.

Belki de bunun nedeni Magnus'un daha önce hiç ona bu şekilde yardım etmek ve onu korumak istememiş olmasıydı. Magnus'un büyüsüyle Alec'in gücünün bir araya gelmesi bir şekilde işe yarıyordu.

Kurt hırıldayıp eğildi ve sızlandı. Kör edici ışık gözlerini almıştı. Ne tarafa gitse Alec oradaydı. Magnus, kurdun nasıl hissettiğini bir nebze olsun anlayabiliyordu.

Kurt yorulmuş, inliyordu. Mavi bir ışık hüzmesi benekli postunu delip geçiyordu ve Alec bunun üstündeydi. Alec'in dizi kurdun böğrüne baskı yaparken eli kemerine doğru gitti. Her şeye rağmen, Magnus'un tüyleri korkudan diken diken oldu. Bıçağı, Alec'in kurtkadının boğazını kestiğini kafasında canlandırabiliyordu.

Oysa Alec'in kemerinden çıkardığı şey ipti. Tüm bedeniyle kurtkadını yere mıhlanmış hâlde tutarken ipi boynuna doladı. Kurtkadın debelendi ve itiraz içinde hırladı. Magnus büyülü ışık hüzmelerini geri çekip dudaklarının arasında sönümlenen mavi dumanlarla çıkan büyülü sözleri -şifa ve huzur efsunlarını, güvenlik ve sükûnet sanrılarını- mırıldandı.

"Hadi ama Marcy," dedi Magnus net bir sesle. "Hadi *ama!*"

Kurtkadın titreyerek dönüşmeye başladı. Kemikleri çıkıyor, kürkü kayboluyordu. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen birkaç acı verici saniyede Alec kendini bir elbisenin yırtık şe-

ritleri içinde bir kıza sarılırken buldu. Kız neredeyse çıplak sayılırdı.

Alec, kızın kurt hâline kıyasla çok daha rahatsız görünüyordu. Çabucak kızı bıraktığında Marcy onun kollarından kayarak yere oturdu. Kollarını gövdesine dolamıştı. Belli belirsiz inildiyordu. Magnus kırmızı deriden uzun ceketini çıkarıp eğildi ve bununla kızı sarmaladı. Marcy ceketin klapalarına yapıştı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Marcy, kocaman açılmış, yalvaran gözleriyle Magnus'a bakarak. İnsan formunda ufak tefek, alımlı, sarışın bir kızdı. Buna kıyasla az önceki dev, öfkeli kurt biçimi komik geliyordu. Derken yüzü acıyla gerildi. Artık hiçbir şey komik değildi. "Ben... N'olur söyleyin, birine zarar verdim mi?"

"Hayır," dedi Alec, kendisinden nadiren beklenecek güçlü, kararlı bir sesle. "Hayır, hiç kimseye zarar vermedin."

"Yanımda biri vardı..." diye söze girdi Marcy.

"Bir sıyrık almıştı," dedi Magnus, dengeli ve güven verici bir tavırla. "Gayet iyi durumda. Onu iyileştirdim."

"Ama ona zarar verdim," dedi Marcy ve yüzünü kanlı ellerinin arasına gömdü.

Alec elini uzatıp Marcy'nin sırtına dokundu ve bu yabancı kurtkadın kendi kız kardeşiymiş gibi şefkatle okşamaya başladı.

"O iyi," dedi. "Sen... Ona zarar vermek istemediğini *biliyorum*, kimseye zarar vermek istemediğinin farkındayım. Neysen osun, elinden bir şey gelmez. Her şeyi zamanla çözeceksin."

"Seni affediyor," dedi Magnus, Marcy'ye. Ancak Marcy, Alec'e bakıyordu.

"Aman Tanrım, sen bir Gölge Avcısı'sın," diye fısıldadı Marcy, tıpkı garson Erik'in yaptığı gibi. Ancak kızın sesinde aşağılama yerine korku vardı. "Bana ne yapacaksın?" Gözlerini kapadı. "Hayır. Özür dilerim. Bana engel oldun. Burada olmasaydın... Bana ne yaparsan yap, hak ediyorum."

"Sana hiçbir şey yapmayacağım," dedi Alec. Bunun üzerine Marcy gözlerini açıp Alec'in yüzüne baktı. "Söylediğimde ciddiyim. Hiç kimseye bir şey anlatmayacağım. Söz veriyorum."

Alec tıpkı partide ilk tanıştıkları zamanki gibi, Magnus'un çocukluğundan bahsettiği zamanlardaki gibi görünüyordu. Magnus'un pek yaptığı bir şey olmamakla birlikte, evine bir sürü Gölge Avcısı'nın gelmesiyle sertleştiğini, savunmaya geçtiğini hissetmişti. Jocelyn Fray'in kızı Clary, yanında annesi olmadan çıkagelip öğrenmeyi hak ettiği bir sürü soru sorunca mesela. Bir Gölge Avcısı'nın gözlerinin içine bakıp şefkat görmeyi beklememişti.

Marcy dikleşip cekete sıkı sıkı sarıldı. İçinde bulunduğu durumda belli hakları olduğunu fark etmiş gibi birden ağırbaşlı bir tavır takınmıştı. Ne de olsa bir insandı. Bir ruhu vardı ve bu ruha hak ettiği saygı gösterilmeliydi.

"Teşekkür ederim," dedi Marcy sakin bir tavırla. "İkinize de teşekkür ederim."

"Marcy?" dedi arkadaşı kapıdan.

Marcy başını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. "Adrienne!"

Adrienne aceleyle içeri girdi. Az kalsın karo döşemeli zeminde kayacaktı. Kendini yere atıp Marcy'yi kollarına aldı.

"Yara aldın mı? Göster bana," diye fısıldadı Marcy omzuna doğru.

"Merak etme, bir şey yok, kesinlikle bir şey yok," dedi Adrienne, Marcy'nin saçlarını okşarken.

"Çok üzgünüm," dedi Marcy ve Adrienne'in yüzünü avucuna aldı. Alec ve Magnus'un yanlarında dikiliyor olmasını önemsemeden öpüştüler.

Ayrıldıklarında Adrienne, Marcy'yi kollarında sallayıp "Bu işi çözelim ki," dedi fısıldayarak, "bir daha asla yaşanmasın. Merak etme, bunu başaracağız."

Diğer insanlar Adrienne'i takip edip ikişer üçer gruplar hâlinde içeri girdi.

"Köpekleri yakalayan birine göre oldukça şık giyinmişsin," dedi Magnus'un barmen olduğunu sandığı adam.

Magnus başını eğdi. "Çok teşekkür ederim."

Daha çok sayıda insan içeri giriyordu. İlk başta temkinli bir tavır takınırlarken giderek daha çok sayıda dolmaya başladılar. Kimse köpeğin tam olarak nereye gittiğini sormuyordu. Pek çoğu içki istiyor gibiydi.

Belki de bir kısmı sonradan, şokun etkisi geçince soru sorar, bu geceki iş açıklanması gereken bir durum hâline gelirdi. Magnus bunun daha sonradan halledilecek bir soru olduğuna karar verdi.

"Kıza söylediklerin çok güzeldi," dedi Magnus. İnsan kalabalığı Marcy ve Adrienne'i içine almış, ikisi birlikte gözden kaybolmuşlardı.

"Iı... önemli bir şey değildi," dedi Alec, huzursuzca kıpırdanıyor, utanmışa benziyordu. Herhâlde Gölge Avcıları iyiliğin pek de takdir edilecek bir şey olduğunu düşünmüyordu. "Demek istediğim, biz bunun için varız, öyle değil mi? Yani Gölge Avcıları. Yardıma ihtiyacı olan herkese yardım etmemiz gerek. İnsanları korumamız gerek."

Magnus'un tanıdığı Nefilimler, Aşağı Dünyalılar'ın *kendilerine* yardım etmek için yaratıldığına ve yeterince yardım etmedikleri takdirde elden çıkarılmaları gerektiğine inanmışa benziyordu.

Magnus, Alec'e baktı. Alec kan ter içindeydi ve hâlâ soluklanmakta biraz zorlanıyordu. Kollarıyla yüzündeki çizikler derisindeki *iratze*'ler sayesinde çabucak iyileşiyordu.

"Burada içki içebileceğimizi sanmıyorum, çok fazla kuyruk var," dedi Magnus ağır ağır. "Hadi bize gidip yatmadan birer içki içelim."

Birlikte eve yürüdüler. Yol uzun olmakla birlikte bir yaz gecesinde yürüyüş yapmak güzeldi. Hava Magnus'un çıplak kollarında ılıktı ve ay ışığı Brooklyn köprüsünü bembeyaz aydınlanmış bir otobana çeviriyordu.

"Arkadaşının o kıza yardım etmek için seni aramasına gerçekten çok sevindim," diye itirafta bulundu Alec yürürlerken. "Yanında gelmemi istemene çok sevindim. Daha önceden işlerin gidişatına bakılırsa, bunu... bunu yapman beni şaşırttı."

"Korkunç vakit geçiriyorsun diye endişeleniyordum," dedi Magnus ona. Bunu söylemekle Alec'in eline büyük bir güç vermiş gibi hissediyordu. Ancak Alec ona karşı dürüst davrandığı

için Magnus da karşılığında dürüst olması gerektiğini düşündüğü tuhaf bir dürtüye kapılmıştı.

"Hayır," dedi Alec ve kızarıverdi. "Hayır, hiç de öyle değildi. Öyle mi görünüyor? Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi Magnus ona sevecen bir tavırla.

Alec kendini tutamıyor, kelimeler ağzından dökülüveriyor gibiydi. Bununla birlikte, yüz ifadesine bakılırsa, bu sözleri hiç söylememiş olmayı umduğu açıktı. "Benim hatamdı. Evine bile gelmeden her şeyi yanlış yaptım. Üstelik sen bir restoranda nasıl sipariş vereceğini biliyordun. Ayrıca metrodaki şarkıya gülmemek için kendimi tutmam gerekti. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Oysa sen iii, büyüleyiciydin."

"Ne?"

Alec sarsılmış bir şekilde Magnus'a baktı. Sanki her şeyi bir kez daha yanlış yaptığını düşünüyordu.

Magnus'un söylemek istedikleri ise şunlardı: *Hayır, seni korkunç bir restorana götüren ve bir fani gibi davranan bendim, çünkü bir Gölge Avcısı'yla nasıl flört edilir bilmiyordum. Üstelik ilk çıkma teklifini edecek kadar cesur davranmana rağmen az kalsın seni ekiyordum.*

Sonunda Magnus'un ağzından çıkan şunlar oldu: "O berbat şarkı bence çok komikti." Başını geriye atıp güldü. Alec'e bakınca onun da güldüğünü fark etti. Gülerken Alec'in yüzünün tamamen değiştiğini düşündü. Bu akşam hiç kimsenin hiçbir şey için özür dilemesine gerek yoktu.

* * *

Eve vardıklarında Magnus elini giriş kapısına dayadı ve kapı açılıverdi.

"Anahtarlarımı kaybedeli herhâlde on beş sene olmuştur," diye açıklama yaptı Magnus.

Sahiden zaman ayırıp daha fazla anahtar yaptırmalıydı. Buna pek ihtiyaç duyduğu söylenemese de uzun zamandır anahtarlarını vermek istediği biri olmamıştı. Gelmek istedikleri her an evine gelebilmelerini istediği için erişebilmeliydiler. Yarım yüzyıl öncesinden, Etta'dan beri böyle biri olmamıştı.

Köhne merdivenleri çıkarken Magnus, Alec'e göz ucuyla baktı. Alec bu bakışları yakalayınca soluklanması hızlandı. Mavi gözleri parlıyordu. Alt dudağını ısırınca Magnus yürümeyi bıraktı.

Yalnızca anlık bir duraksamaydı bu. Derken Alec elini uzatıp Magnus'un kolunu tuttu. Parmakları dirseğini sımsıkı sarıyordu.

"Magnus," dedi alçak sesle.

Magnus bir şeyi fark etmişti. Salı günü nasıl Alec'in kollarını yakalamışsa, Alec de şimdi aynı şeyi ona yapıyordu. Alec'le ilk öpüştüğü gündü bu.

Magnus'un nefesi boğazında düğümlendi.

Anlaşılan o ki, Alec'in ihtiyaç duyduğu teşvik tam olarak buydu. Merdivenlerdeki karanlıkta, o anın sessizliği içinde açıkça ateşli bir ifadeyle Magnus'a doğru sokuldu. Alec'le Magnus dudak dudağa geldi. Yumuşak, şefkatli bir öpücüktü bu. Magnus'un nefes alması artık ne mümkündü ne de gerekliydi.

Magnus gözlerini kapattı ve davetsiz imgeler aklına gelmeye başladı: Metroda gülmemeye çalışan Alec, yeni yemeklerin tadını alınca şaşkınlıkla beğenen Alec, ekilmediğine sevinen Alec, bir kurtkadınla yerde oturan ve ona neysen osun diyen Alec. Magnus gece sona ermeden az kalsın Alec'i bırakmakla neler yapmış olabileceğini düşününce korktuğunu fark etti. Alec'i terk etmek şu anda yapmak istediği son şeydi. Alec'i kemerinin halkalarından çekip bedenleri arasındaki mesafeyi tamamen kapattı. Alec'in arzu dolu soluğunu ağzıyla yakaladı.

Ateşli bir öpüşme başladı. Magnus kapalı gözlerinin ardında yalnızca altın rengi kıvılcımları görebiliyordu. Farkında olduğu tek şey Alec'in dudakları, bir kurtkadını alt etmiş ve ona zarar vermemeye çalışmış güçlü, şefkatli elleri, Alec'in onu tırabzana bastırmasıyla çürük ahşaptan çıkan korkutucu çatırtıydı, ki Magnus bunu dikkate bile almamıştı. Alec yanında, *şimdi*de, ağzındaki tattaydı. Magnus'un elleri Alec'in çıplak tenine ulaşmak için kendi yıpranmış tişörtünün kumaşını itiyordu.

Magnus'un bir dairesi olduğunu hatırlamaları utanç verici derecede uzun sürmüştü. Birbirlerinden ayrılmaksızın düşe kalka oraya doğru ilerlediler. Magnus başını bile çevirmeden kapıyı büyük bir güçle açtı: Kapı öyle büyük bir gürültüyle duvara çarptı ki Magnus bir gözünü açıp dikkatsizlikten kapısını kırıp kırmadığını kontrol etti.

Alec, Magnus'un boynunu yukarıdan aşağı tatlı tatlı öptü. Kulağının hemen altından başlayıp boynunun dibindeki boşluğa doğru ilerlemişti. Kapı iyi durumdaydı. Her şey harikaydı.

Magnus, Alec'i kanepeye doğru çekti. Alec gevşekçe Magnus'un üstüne düşüverdi. Magnus dudaklarını Alec'in boynuna yapıştırdı. Alec'in teni ter ve sabun kokuyordu. Magnus buradaki soluk tende bir iz bırakma umuduyla, iz bırakma isteğiyle boynunu ısırdı. Alec boğuk bir inilti çıkarıp vücudunu iyice Magnus'a yapıştırdı. Magnus'un elleri Alec'in buruşmuş tişörtünün altına doğru kayarak vücudunun biçimini öğrenmeye başladı. Parmaklarını Alec'in omuzlarındaki şişkinlikten sırtının uzun, ince kıvrımına doğru kaydırırken görevinin getirdiği yara izlerini, öpüşlerinin vahşiliğini hissetti. Alec çekingen bir tavırla Magnus'un yeleğinin düğmelerini çözüp çıplak tenini ortaya çıkardı. Elini yeleğin altından kaydırıp Magnus'un göğsüne, karnına dokundu. Magnus soğuk ipeğin yerini ılık ellerin aldığını hissetti - meraklı, sevecen ellerdi bunlar. Alec'in parmaklarının teninde titrediğini hissetti.

Magnus elini uzatıp Alec'in yanağına bastırdı. Yüzüklerle dolu esmer parmakları Alec'in ay ışığı kadar soluk teniyle tam bir tezat oluşturuyordu: Alec yüzünü Magnus'un avucunun kıvrımına doğru çevirip öptü. Magnus yüreğinin sızladığını hissetti.

"Alexander," diye mırıldandı. "Alec"ten daha fazlasını söylemek istemişti. Herkesin ona hitap ettiği isimden daha uzun, daha farklı, bir ağırlığı, bir anlamı olan bir isimle çağırmak istemişti onu. Adını öyle bir fısıldadı ki onu acele ettirmeyeceğine söz veriyordu sanki. "Belki de biraz beklesek iyi olur."

Alec'i itti. Bunu gayet nazikçe yapmasına karşın Alec ne ima ettiğini anlamıştı. Magnus'un niyetlendiğinden çok daha ileri

götürmüştü işi. Sarsak bir şekilde kanepeden kalkıp Magnus'tan uzaklaştı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Alec. Sesi de kendisi gibi titriyordu.

"Hayır," dedi Magnus. "Tam tersine."

"Beni eve mi gönderiyorsun?"

Magnus ellerini havaya kaldırdı. "Sana ne yapman gerektiğini söylemek gibi bir derdim yok, Alexander. Herhangi bir şey yapman veya yapmaman için seni ikna etmeye çalışmak istemiyorum. Tek söylemek istediğim biraz durup düşünmek isteyebileceğindi. Sonrasında kararını verebilirsin. Neye karar vermek istiyorsan."

Alec hüsrana uğramış görünüyordu. Magnus onu anlayabiliyordu.

Derken iki elini birden saçlarına daldırdı. Magnus sayesinde zaten darmadağın olmuştu bu saçlar, daha fazla mahvetmek imkânsızdı, en berbat hâline bürünmüştü çoktan. İçeride volta atmaya başladı. Magnus, Alec'in düşündüğünü görebiliyordu. Aklından geçenleri merak etmemeye çalıştı: Jace, Magnus, ailesi veya görevi, kendine nasıl iyi davranacağı.

Magnus'un kapısına geldiğinde volta atmayı bıraktı.

"Muhtemelen eve gitsem iyi olacak," dedi Alec sonunda.

"Muhtemelen," dedi Magnus, büyük bir pişmanlıkla.

"Gitmek istemiyorum," dedi Alec.

"Ben de gitmeni istemiyorum," dedi Magnus. "Ama gitmezsen..."

Alec aceleyle başını salladı. "O hâlde görüşürüz," dedi ve ufak bir öpücük kondurmak için eğildi. En azından Magnus ufak bir öpücük olmasını bekliyordu. Bunun ardından neler olmuştu, pek emin değildi, fakat her nedense kendini Alec'e dolanmış bir hâlde ve yerde buluverdi. Alec nefes nefese onu tutup sıkıyordu. Birinin elleri diğerinin kemer tokasında, Alec, Magnus'u öyle şiddetle öpüyordu ki Magnus'un ağzına kan tadı geliyordu. Magnus, "Ah, *Tanrım*," dedi ve ardından–

Ardından Alec ayağa kalkmış, kapı çerçevesini kavramıştı. Sanki havada öyle bir esinti vardı ki destek olacak bir şeye tutunmasa gerisin geri Magnus'a doğru savrulacaktı. Bir konuda zorlanıyor gibi görünüyordu. Magnus her şeye rağmen kalmak mı isteyeceğini yoksa bütün akşamın başından beri bir hata olduğunu mu söyleyeceğini merak ediyordu. Magnus rol yapamayacak kadar korkuyordu ve beklenti içine girmiş, bu kadar kısa süre içinde Alec'i gereğinden fazla önemsediğini fark etmişti.

Gergin bir şekilde bekledi. Alec, "Seni bir daha görebilir miyim?" dedi.

Bu sözler Alec'in ağzından aceleyle dökülmüştü. Alec aynı anda hem utangaç hem hevesli, Magnus'un vereceği cevaptan emin değildi. Magnus yeni bir maceranın başlamasıyla birlikte gelen adrenalin ve heyecan patlamasını hissetti.

"Evet," dedi Magnus, hâlâ yerdeyken. "Bunu çok isterim."

"Iıı," dedi Alec, "o hâlde, gelecek cuma akşamına ne dersin?"

"Eh..."

Alec anında üzülmüş göründü. Sanki Magnus söylediği her şeyi geri alacak, fikrini değiştirdiğini bildirecekti. Alec güzel, umutlu ve ikircikliydi. İçi dışı bir olan bir gönül avcısıydı. Magnus farkında olmadan niyetini açık etmek isterken buldu kendini. Risk alacak, korunmasız kalacaktı. Bu yepyeni, tuhaf hissi anlayıp kabullendi. Alec'e acı çektirmektense kendisi acı çekmeyi tercih ederdi.

"Cuma akşamı gayet iyi olur," dedi Magnus. Bunun üzerine Alec o dünyayı aydınlatan, enfes gülümsemesiyle gözlerini Magnus'tan ayırmadan daireden çıktı.

Merdivenlerin başına kadar tüm yolu geri geri yürüdü. Derken bir çığlık duyuldu. Fakat Magnus çoktan ayağa kalkmış ve kapıyı kapatmış olduğu için Alec'in merdivenlerden düştüğünü görmedi. Zaten bu bir erkeğin kendi başına yapması gereken bir şeydi.

Buna karşılık, pencere pervazına yaslanıp Alec'in binanın giriş kapısından çıkışını izledi. Uzun boyu, soluk teniyle, saçları darmadağın, belli bir melodi olmaksızın ıslık çalarak Greenpoint Bulvarı'ndan aşağı yürüdü. Magnus bunu görünce umutlara kapıldığını fark etti.

Pek çok kereler umudun budalalık olduğunu öğrenmesine karşın elinde değildi. Bir yangına doğru ilerleyen ve inatla deneyimlerinden ders almayı reddeden bir çocuk kadar umarsızdı. Belki bu sefer her şey farklı olurdu.

Belki bu aşk bambaşkaydı. Öyle farklı geliyordu ki, elbette bunun bir anlamı olmalıydı. Belki de gelecek yıl ikisi için de gü-

zel bir yıl olacaktı. Belki bu kez işler Magnus'un istediği şekilde gidecekti.

Belki de Alexander Lightwood kalbini kırmayacaktı.

Magnus Bane'in Sesli Mesajları

Cassandra Clare ve Sarah Rees Brennan

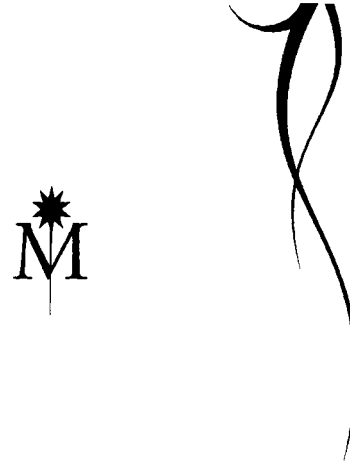
"Selam, Magnus. Ben Alec. Alexander. Eh, biliyorsun işte. Seni aradım çünkü konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Sanırım meşgulsün. Beni ara, olur mu?"

Biiiip

Magnus Bane'in Sesli Mesajları

ZIIIIIRRR
ZIIIIIRRR
ZIIIIIRRR
ZIIIIIRRR
KLİK
Biiip
SELAM MAGNUS.
BEN ALEC. ALEXANDER...

Kayıp Ruhlar Şehri'ndeki Belli Bir Olayı Takip Eden Günlerde Brooklyn'in Kıdemli Büyücüsü Magnus Bane'in Sesli Mesajları

Bugün 02:00

"Selam, Magnus. Ben Alec. Alexander. Eh, biliyorsun işte. Seni aradım çünkü konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Sanırım meşgulsün. Beni ara, olur mu?

Biiiip

Bugün 02:10

"Selam Magnus. Ben Isabelle Lightwood. Görünüşe bakılırsa ufak bir yanlış anlaşılma olmuş. Ağabeyim yanlışlığından emin olduğum bir izlenimle eve geldi. Beni ara, yoksa... Şu mesele-

yi bir açıklığa kavuşturalım! Neden 'yoksa' dedim bilmiyorum. Burada hepimiz arkadaşız.

Biiip

Bugün 02:35

"Ben Isabelle. Belki de bir yanlış anlaşılma olmamıştır. Belki de korkunç bir hata yapmışsındır. Sorun değil! İnsanlar hata yapar. Yapmaları gereken tek şey diz çöküp affedilmeyi dilemek, sonrasında her şey yoluna girer. Ancak böyle olabilir. Bu seferlik seni affetmeye hazırım, Magnus."

Biiip

Bugün 03:00

"Isabelle. Öncelikle Alec'ten ayrılmakla ne kadar büyük bir hata yapacağını açıklamama izin ver. Lightwood'lar cidden seksi insanlardır. Bazıları eskiden Herondale'lerin seksi olduğunu söylüyor, ama bir düşün, yalnızca sayıca onlardan fazla değiliz, aynı zamanda son seksi oğullarını da aldık ve artık bizden biri oldu. Açıkça, zaferi biz kazandık.

"Atalarımızın portrelerine baktım. Gabriel Lightwood belli ki baca gibi tütüyormuş. Söylentilere göre, Konsül büyük-büyük halam Felicia Lightwood'un söylediği her şeye onay veriyormuş, çünkü konuştuğu zaman konsülün duyduğu tek şey *Kurnaz seksi vamp*'mış. Alec'ten ayrılırsan sadece seksi ötesi birini değil aynı zamanda seksi insanlarla dolu bir aileyi kaybedeceksin. Bu hikâyeyi çocuklarımın çocuklarına aktaracağım.

Hiçbir Lightwood sana bir barda göz kırpmaktan fazlasını yapmayacak. Bir düşün. Bugünden itibaren beş yüz yıl boyunca ayda hüzünlü ve soğuk bir gece kulübünde Lightwood'suz ve yalnız kalmayı düşün."

Biiip

Bugün 11:00

"Selam, ben Alec. Sanırım hâlâ meşgulsün. Sorun değil. Yapacak çok işin olduğunu biliyorum. Sadece... müsait olduğunda beni arar mısın? Ne zaman müsait olursan, saati önemli değil. Uyumamış olurum. Seninle cidden konuşmak istiyorum.

Biiip

Bugün 14:30

"Selam Bay Bane, ben Hadrian Sanayi'den arıyorum. Geçen şubat ayında bizim adımıza yaptığınız gibi basit bir ayin için yardımlarınızı istemek için arıyoruz. Yanınızda bir sandık boynuzlu karakurbağası getirmenizi rica ediyoruz. Elbette kurbağaların masraflarını fazlasıyla karşılayacağız."

Biiip

Bugün 17:14

"Miiiyaaav. Miiiyaaav."

"Ay! Ay, seni salak kedi! Öhö. Bana, *beni aramayı bırak Isabelle*, demişsin ama seni arayan ben değilim. Seni arayan Kilise. Benimkisi sadece telefon tuşlarını çeviren parmaklar.

"Anlayacağın, son zamanlardaki sabırsız davranışlarını gerçekleştirmeden önce bilmediğin bir şey olabilir. Kedimiz, Kilise ve kedin Başkan Miyav? Birbirlerine âşıklar. Hayatımda böyle büyük bir aşk görmemiştim hiç. Böylesi bir aşkın bir... kedinin yüreğinde var olabileceğini bilmezdim. Bazıları iki erkek kedi arasındaki aşkın yanlış olduğunu söylüyor, oysa ben çok güzel buluyorum. Sevgi Kilise'yi daha önce hiç görmediğim kadar mutlu ediyor. Başkan Miyav kadar onu mutlu eden bir şey yok. Ton balığı bile. Yüzyıllık goblenleri parçalamak bile. Hiçbir şey. Lütfen bu iki kediyi ayırma. Lütfen aşkın neşesini Kilise'nin elinden alma.

"Bak, bu senin iyiliğin için bir uyarı. Kilise'yle Başkan Miyav'ı ayırırsan Kilise kızmaya başlayacak.

"Kilise kızdığı zaman hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Biiip

Bugün 18:00

"Selam Magnus. Ben Clary. Bu telefonu açmamı kimse istemedi.

"Aslında Isabelle seni aramamı istedi ama ben kabul etmedim. Bu aramayı yaptığımdan haberi yok.

"Dürüst olmak gerekirse, Alec'le ilk tanıştığımda sahiden korkunçtu. Kuşkusuz büyü dünyalarıyla annemin kaçırıldığını öğrendiğim için ben de pek havamda değildim. Kötü bir zamanlamaydı, yine de Alec hâlâ en sevdiğim insanlardan biri değil.

"Pisliğin teki, ama kötü biri olduğu için pislik değil. Pisliğin teki çünkü mutsuz ve olmadığı biri gibi davranmak zorundaymış gibi hissediyor. Sanırım çocukluğunda sürekli bir şeyleri saklaması gerektiğini öğrendi. Ya sır saklayacak ya insanları kaybedecekti. Seninle birlikteyken çok daha iyi. Daha iyi çünkü daha mutlu.

"İlişkiler nasıl yürüyor gerçekten pek bilmiyorum. Jace hayatımdaki ilk erkek arkadaşım ve bana söylediklerine göre ilişkimiz geleneksel bir seyirde ilerlemiyor. Ama sanırım ilişki denen şey bana öyle geliyor: Ne olursa olsun birlikteyken insan çok daha mutlu.

"Aramamın nedeni sadece Alec için endişelenmem değil. Sen de onunla birlikteyken çok mutlu görünüyordun.

"Nasıl olduğunu merak ettim. Umarım iyisindir."

Biiip

Bugün 20:26

"Selam Magnus. Ben Alec. Alexander. Sanırım benimle konuşmak istemiyorsun.

"Bunu anlayabiliyorum. Ama sahiden birlikte olsaydık... sana açıklayabilseydim...

"Kelimeler konusunda çok kötüyüm. Üzgünüm. Ama sen her zaman ne demek istediğimi anlıyor gibiydin. Bunu kaybetmek istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Seninle konuşmayı çok istiyorum, fakat bunu yapamıyorsam, sanırım aramamın nedeni...

"Gerçekten çok üzgünüm. Bunu söylemek için aradım."
Biiip

Bugün 21:39

"Selam Magnus. Ben Simon. Beni tanıyorsun. Aslında, en son konuştuğumuzda bana Soames demiştin, oysa bir ara seninle takılmıştık. Seni aramamın nedeni, ıı... eğer uygunsuz kaçarsa özür dilerim, Alec'i geri almanı önermekti.

"Bana kalırsa bu moral açısından iyi olur. Cidden, Alec, Clary'yle ilk tanıştığında çok kötü davrandı. Ve bir kez daha huysuzlaşırsa Clary ne yapar bilmiyorum. Bu günlerde, Clary'nin çok daha az silahı ve arkadaşı var.

"Bu sefer her şey farklı. Erkek arkadaşı tutuşmuş vaziyette. Yeterince sorunu var. Sanırım söylemek istediğim elini taşın altına sokarsan hepimiz minnettar oluruz.

"Gölge Avcıları'ndan biri olduğumdan değil.

"Gölge Avcıları vampirlerin aralarına katılmasına izin vermiyor.

"Bu mesaj muhtemelen sana bencilce, hatta delice gelecek. Fakat sahiden Alec için üzülüyorum. İyi biri o. Jace'ten çok daha az sinir bozucu. Fırsatını bulabilseydik hep arkadaş olabilecekmişiz gibi hissetmişimdir. Belki de kanka. Belki de birlikte ok atan kankalar olabiliriz.

"Tam da bu noktada Isabelle'in bu telefonu açmam için beni zorladığı belli olmuştur herhâlde. Ne diyeceğimi sahiden bilemiyorum.

"Aklıma bir şey geldi. Alec gerçekten kötü görünüyor.

"Ay, Isabelle! Yani iyi görünüyor, çok yakışıklı bir çocuk. Bana sorarsan Jace'ten çok daha yakışıklı. Ama moralinin bozuk olduğu çok açık. Bunu herkes görebilir.

"Çoğu kez erkeklerin nasıl göründüğünü fark etmiyorum ama bunu ben bile görebiliyorum. Gözlerinin altında halkalar var ve kazakları kederden parçalanacakmış gibi duruyor. Yemek yemediği için annesi endişeleniyor. Ayrıca dün Jace'in saç fırçalarından bahsettiğini duydum. Elbette, başbelası bir savaşçı için Jace fazla titiz kaçıyor.

"Aranızda neler oldu bilmiyorum ama birisi üzgün olduğunda anlarım. Gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki, Alec her ne yaptıysa çok üzgün.

"Ona bir şans verirsen harika olur. Tamam. Sanırım söyleyeceklerim bu kadar.

"Lütfen Jace'e baş belası dediğimi sakın söyleme."

Biiiip

Bugün 23:48

"Hayır, beni-geri-aramayan havalarınla dinle! Büyük bir hata yapıyorsun! Hayatta başına gelen en iyi şey benim!

"Hı. Pekâlâ, istatistiksel olarak bu pek mümkün değil.

"Başına pek çok şey geldi. Pek çok insanla birlikte oldun.

"Sanırım yaptığım şeyi yapmamın nedeni de bu oldu. Sadece uzun bir listede, bilirsin işte, altlarda yer almadığıma emin olmak istedim. Hayat hikâyende sıradan bir dipnot olmak istemedim.

"Ah, Tanrım.

"Jace. Jace, uyan. Jace, başkasının telefonundaki mesajları nasıl silersin sen?"

Biiip

Bugün 08:11

"Bay Bane, sizinle müşterim adına iletişime geçmekle görevlendirildim. Kanaatimce, ki yargıcın da bu şekilde düşüneceğini sanıyorum, Alexander Gideon Lightwood beyefendiyle ilişkinizi sonlandırma girişimleriniz yasadışıdır. Ofisimde resmi nikâhsız evlendiğinizi kanıtlayacak şahitlerle belgelerim var ve Bay Lightwood, Brooklyn'deki mülklerinizin yarısı üzerinde hak iddia edebilir.

"Pekâlâ, tamam, yine ben, Isabelle.

"Tamam, avukatım Kilise. Ama gerçekten bir davamız olduğuna inanıyorum. Ve Kilise asla bir davayı kaybetmemiştir.

"Telefonuna cevap ver, Magnus!"

Biiip

Bugün 10:31

"Bay Bane, çok acil bir iş meselesiyle ilgili mesaj bırakmak için sizi arıyorum. Temsilcilerimizden biri boynuzlu karakurbağalarının teslimatıyla ilgili bizi aradı. Telefonda konuşma şeklinizi *kaba* ve *son derece sert*, tavrınızı *hem delirmiş hem de vahşi* olarak tanımladı. Kurbağalarla ilgili bir sıkıntı mı var? Gerçekten çok endişeliyiz."

Biiip

Bugün 19:52

"Dinle dostum: Kimse bir Lightwood'dan ayrılamaz. Kimse! Meliorn peri arkadaşlarına bal likörleri içerek benden ayrıldığını anlatacağını düşünebilir ve söylediğim tek şey Meliorn bir süredir peri atlarını görmüyor.

"Bir keresinde bir çocuk enstitüyü ziyarete gelmiş ve beni terk edip giderken *Sevgili Jane* tadında bir mektup bırakabileceğini zannetmişti. Jace mektubu buldu. On dakika sonra çocuğun bileği kırılmış ve beyin sarsıntısı geçiriyordu. Sonra onu Jace'e havale ettim.

"Bu arada ben Isabelle."

Biiip

Bugün 20:01

"Selam Bane. Yani, ıı, Magnus. Brooklyn'in kıdemli büyücüsü Magnus Bane'e New York Enstitüsü'nden Maryse Lightwood'dan selamlar. Iı... New York Enstitüsü başkanı. Enstitü başkanı benim ve sizi bir Gölge Avcısı meselesiyle ilgili arıyorum.

"Çünkü Gölge Avcıları'na dair tüm meselelerden ben sorumluyum.

"Sizi aramama vesile olan mesele biraz karmaşık. Telefonda konuşulmayacak kadar karmaşık.

"Sanırım, siz de üzerine düşünürseniz, kabul edersiniz ki bu meseleyi yüz yüze konuşmak için enstitüye gelmeniz çok daha iyi olacaktır.

"Lütfen beni yanlış anlamayın. Bu, tamamen bir iş meselesiyle ilgili profesyonel bir telefon. Tek istediğim Gölge Avcıları'na dair önemli bir meseleyi görüşmek.

"Pek tabii, ziyaretiniz sırasında enstitüde bulunan üyelerimizden herhangi biriyle çay içip sohbet edebilirsiniz. Elbette, işimizi bir sonuca ulaştırdıktan sonra."

Biiip

Bugün 22:09

"New York kurtadam sürüsünden kıdemli büyücü Magnus Bane'e selamlar. Ben Maia Roberts. Iıı, normalde Luke arardı ama, ııı, şu anda banyoda.

"Ne? Kapa çeneni! Çok uzun zamandır banyoda, tamam mı? Gıda zehirlenmesi olabileceğini düşünüyoruz. O kadar uzun süredir banyoda ki artık liderimiz olduğunu düşünmüyoruz.

"Her neyse, kurtadamlar sizinle bir görüşme yapmak istiyorlar. Bilirsiniz işte, kurtadamların büyücülere yaptığı türden dostane ziyaretlerden biri. Üstelik bu görüşmede başka kimler olacağını kim bilebilir ki.

"Sırf kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu çok aptalcaydı ve asla yemeyecek!"

Biiip

Bugün 01:06

"Kapının önündeyim Magnus! Az sonra kapıyı kıracağım!"

(sessizlik)

"Aptal, hilebaz bir büyücü gibi aptalca büyüler yapmamış olsaydın gerçekten bu kapıyı kırardım! Kapıyı aç yoksa seni öldürürüm! İçeride olduğunu biliyorum. Ağabeyimin kalbini kırdığını biliyorum. Buna izin vermeyeceğim!

"Hemen aç şu kapıyı da seni öldürebileyim!"

Biiip

Bugün 02:33

"Sonsuza dek karanlık zaferiyle hüküm sürecek muhteşem kraliçemiz Maureen'in ve bebek yüzlü kaya tanrısı, geleceğin prensi Consort Simon'ın sadık hizmetkârı, New York vampir klanı Raphael Santiago'dan Brooklyn'in kıdemli büyücüsü Magnus Bane'e selamlar.

"Artık tüm telefon görüşmelerimize bu şekilde başlamamız gerekiyor. Buna Sıcak Gündem Maddesi adını verdiğimiz gece aramaları da dâhil.

"Bu girişin ardından, kendimi lanetlenmiş bir ruh olarak gördüğümü söylememe gerek yok.

"Sizinle iletişime geçmemin nedeni kraliçemizin *Simon'ın arkadaşı olan parlak çocuğa* bir davette bulunmak istemesi. Bu bir alıntıydı. Kraliçemiz sizi desteklediğini ve 'yaoi manga' hayranı olduğunu ayrıca belirtiyor. Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok ve bilmek de istemiyorum.

"Hazır telefondayken söyleyim, Lily tanıdığınız birkaç duygusal ergen arasında Taki's'te geçen oldukça ilginç bir konuşmaya kulak misafiri olmuş. Sizinle çok yakışıklı genç bir Gölge

Avcısı arasındaki sakıncalı ilişkinin birdenbire ve nahoş bir şekilde sona erdiğini öğrenince ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsiniz.

"Saygın meslektaşınız Ragnor Fell'in bu abes ilişkinin nasıl sona ereceği konusunda kendi aramızda girdiğimiz ufak bahis sonucunda bana on dolar borçlu olduğunu sizlere bildirmek istedim.

"Elbette, Ragnor bana on dolarımı asla vermeyecek çünkü Aşağı Dünyalılar'ın bir şekilde dâhil olduğu Nefilimler arasında çıkan bir anlaşmazlıkta Nefilimler tarafından öldürüldü. Tıpkı şimdi yaşadığımız anlaşmazlık gibi. Bu yüzden Ragnor Fell'in bir hiç uğruna öldüğünü söyleyebiliriz sanırım.

"Gölge Avcıları. Yeni sloganları şunun gibi bir şey olabilir mi: *Uğraştığına değmez!*"

Biiip

Bugün 11:23

"Selam Magnus. Ben Isabelle. Kapını kırmaya çalıştığım için özür dilemek istedim. Bana tacizden sayılabileceğini söyledikleri telefonlarım ve ziyaretlerim için de.

"Ve tüm komşularına seni aşk sansarı, iğrenç Aşağı Dünyalı olarak tanıttığım için. Söylediğim bazı şeylerin tehditkâr görünmüş olabileceğini fark etmeme karşın, elbette bir Gölge Avcısı olarak kötülükle bir ilişkisi olmayan ya da en azından fena hâlde sinir bozucu olmayan hiç kimseye asla fiziksel zarar vermem.

"Tüm bu süre boyunca gayet mantıklı davrandığımı ve soğukkanlılığımı kaybetmediğimi düşünüyorum. Ama dışarıdan bir göz bana bir parça aklımı kaçırmış olabileceğimi söyledi.

"İtiraf etmeliyim ki ağabeyime karşı biraz fazla korumacı davranıyorum. O beni her zaman korumuştur.

"Gerçek şu ki, seni hâlihazırda kendine yaptığından daha kötü bir şeyle tehdit edemem.

"Alec cesur, iyi ve sadık biri. Üstelik bütün Lightwood'lar gibi salam kesmek için kullanabileceğin elmacık kemiklerine sahip. Ağabeyim kadar muhteşem birini ya da seni bu kadar çok seven birini asla bulamayacaksın.

"Hayatımdaki en güzel şeylerden biri o. Ve senin hayatındaki en güzel şeylerden biri olduğuna da bahse girmeye hazırım. Bir sabah uyanıp da neyi fırlatıp attığını anladığın zaman çok üzüleceksin.

"Gelecekte sakin durma sözüm karşılığında bu saçma mesajı silersen sana minnettar olurum. Bu şehirde korumam gereken bir şanım var."

Biiip

Bugün 16:02

"Selam Magnus. Ben Alec. Seni aramamın nedeni konuştuğun birkaç kişiye benim hakkımda olumlu şeyler söylemelerini istemiş olabileceğimi söylemek. Ve, ıı, birkaç kişinin işi biraz abartmış olabileceğini şimdi fark ediyorum.

"Yani, sanırım çok özür dilediğimi söylemek için arıyorum seni. Bir kez daha.

"Bir daha seni aramayacağım. Mesaj atmayacağım. Attığım tüm mesajlar için özür dilerim. Özellikle de çarşamba günü sabahın üç buçuğunda yolladığım mesaj için. Hangisi olduğunu anlamışsındır. Evet. O konuda çok özür dilerim.

"Tabii sen beni arayabilir, bana mesaj atabilirsin. Eğer canın isterse.

"Bunu yapacağını sanmıyorum. Ama gerçekten yapmanı umuyorum. Umut etmekten vazgeçmeyeceğim."

Biiip

Bugün 17:06

"Bay Bane, sizi Hadrian Sanayi'den verdiğimiz randevu için çok geç kaldığınızı bildirmek için arıyorum. Yaklaşık bir saatten fazladır sizi bekliyoruz. Ortalarda yoksunuz. Karakurbağaları da ortada yok. Sizden isteğimiz–"

(mesaj kesildi)

Bu kayıtlar kırılmış ve büyü sonucu çıkmış büyük bir ateşte yanmış gibi görünen bir cep telefonundan, bir parça güçlükle elde edilmiştir.